HAPPINESS . DIGEST

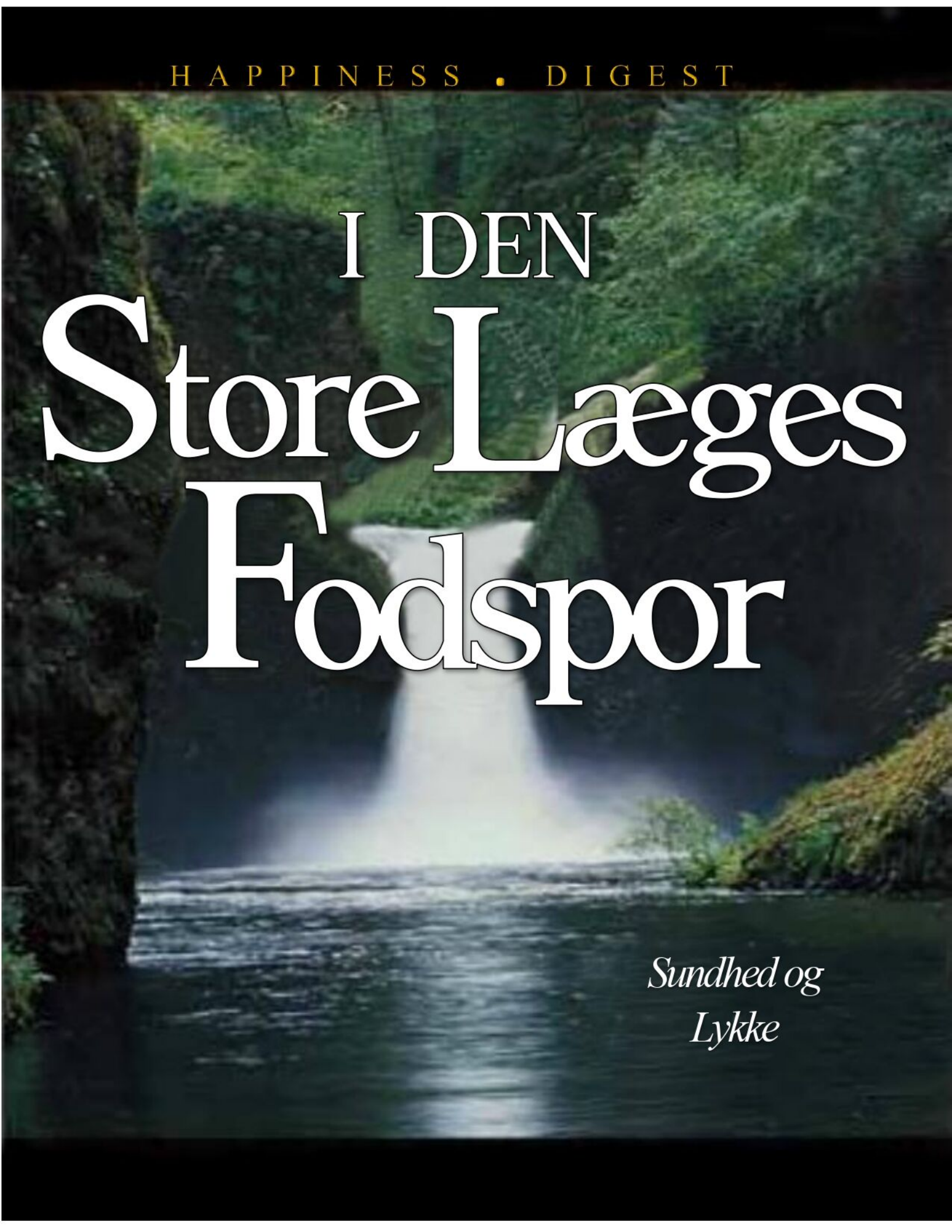

I DEN Store Læges Fodspor

Sundhed og Lykke

New Covenant Publications International Ltd. Danish

Ophavsret © 2020. Nye Pagt Internationale Publikationer

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må gengives eller overgives i nogen form eller på nogen måde uden udtrykkelig skriftlig tilladelse fra forfatteren. undtagen i tilfælde af korte citater, der er indeholdt i kritiske artikler og anmeldelser. Henvis alle relevante spørgsmål til udgiveren.

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må reproduceres eller transmitteres i nogen form eller med nogen midler, elektronisk eller mekanisk, herunder fotokopiering, optagelse eller af en information storage and retrieval system - med undtagelse af en korrekturlæser, der kan citere korte passager i en anmeldelse til at blive trykt i et blad eller en avis - uden skriftlig tilladelse fra udgiveren.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Publikationsdata Katalogisering

Redigering og design: Nye Pagt International Gruppe

Trykt i Det Forenede Kongerige.

Første Udskrift Den 26. Maj 2020

Udgivet af: Nye Pagt Internationale Publikationer

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besøg hjemmesiden: www.newcovenant.co.uk

I Den Store Læges Fodspor

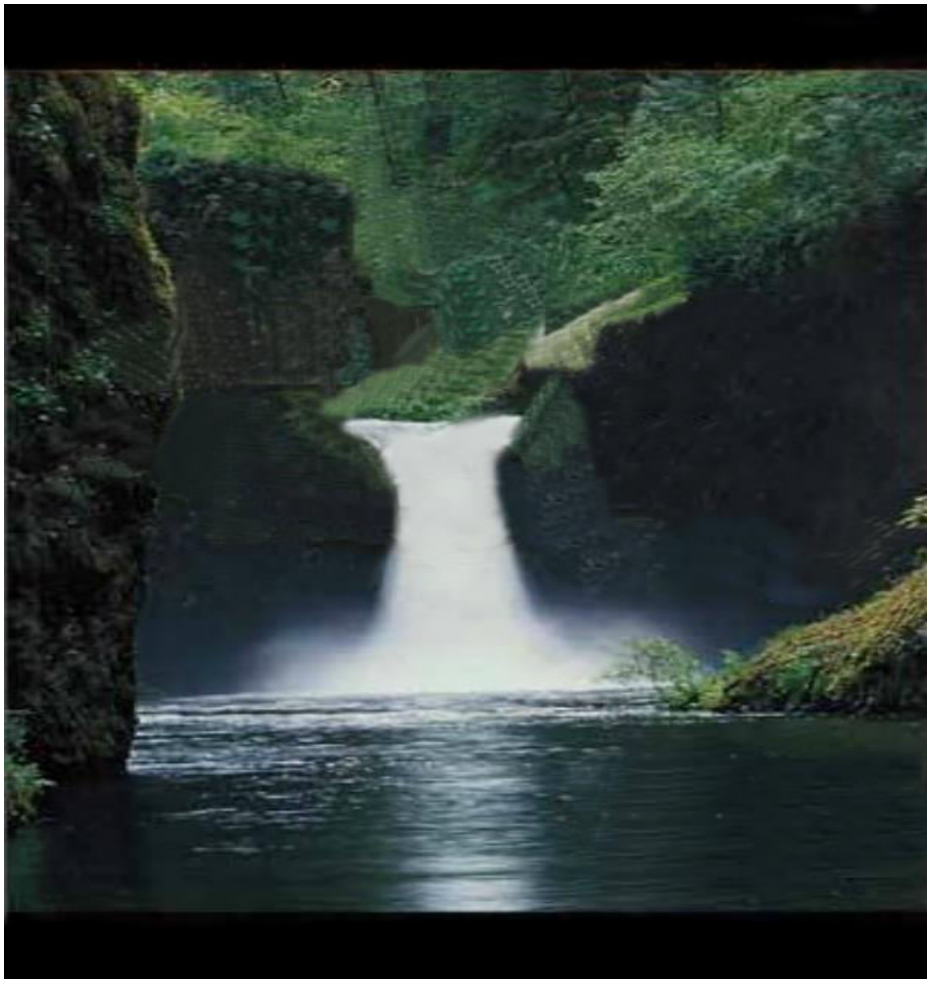

Ellen G. White

Macbeth: Kan du hjælpe et sygt sind?
fjerne fra hukommelsen en rodfæstet sorg,
slette hjernens skrevne problemer,
og med en sød, glemsom modgift
rense den belastede barm af den fare
Som tynger hjertet?

Akt V, Scene III
Macbeth, 1606
William Shakespeare

Denne side er tom med vilje

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformerede Bøger, Transformerede Sinds

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Anerkendelse

Dedikeret til Gud.

Forord

New Covenant Publications International forbinder læseren igen med den guddommelige plan, der binder himmel og jord og styrker evigheden af loven om kærlighed. Logoet, Pagtens Ark repræsenterer intimiteten mellem Kristus Jesus og hans folk og centraliteten i Guds lov. Som det er skrevet, "dette skal være den pagt, som jeg vil indgå med Israels hus, siger Herren. Jeg vil lægge min lov i deres indre dele og skrive den i deres hjerter, og de skal være mit folk, og jeg skal være deres Gud. " (Jeremia 31: 31-33; Hebreerne 8: 8-10). Faktisk attesterer den nye pagt på en forløsning, der er født af uformindsket strid og forseglet med blod.

I utallige århundreder har mange udholdt tåbelig lidelse og uforståelig undertrykkelse, beregnet til at udslette sandheden. Især i de mørke tider var dette lys stærkt embatteret og tilsløret af menneskelige traditioner og folkelig uvidenhed, fordi verdens indbyggere havde foragtet visdom og overtrådt pagten. Kompromisens blødhed med spredende ondskab provokerede en sådan svøbe af uhæmmet degeneration og diabolsk umenneskelighed, at mange liv blev uretfærdigt ofret, idet de nægtede at overgive samvittighedsfriheden. Ikke desto mindre blev en mistet viden genoplivet, specielt i reformationens tid.

1500-tallets reformations æra udløste et øjeblik af sandhed, grundlæggende ændringer og deraf følgende turbulens, som det afspejles i modreformationen. Imidlertid genopdager man gennem dette bind den ubestridelige betydning af denne enestående revolution fra reformatorernes og andre modige pionerer. Fra deres beretninger kan man forstå de rasende kampe, grundene til sådan fænomenal modstand og overnaturlige indgreb.

Vores motto: "Reformerede bøger, transformerede sinds" fremhæver den distinkte litteraturgenre, komponeret i en kritisk æra og dens indflydelse. Det resonerer også, hvor presserende personlig reformation, genfødelse og transformation er. Da Gutenberg-trykpressen, kombineret med oversættelsesbureauet, sprede principperne for den reformerede tro, for omkring 500 år siden, kommunikerede den digitaliserede presse og online medier på alle sprog sandhedens lys i disse sidste tider.

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1. Vort Eksempel 6
Kapitel 2. I Virksomhed 11
Kapitel 3. I Naturen og hos Gud 20
Kapitel 4. En Berøring i Tro 23
Kapitel 5. Sjælens Helbredelse 30
Kapitel 6. Frelst for at Tjene 39
Kapitel 7. Samvirket Mellem Gud og Mennesket 46
Kapitel 8. Lægen som Lærer 54
Kapitel 9. Undervisning og Helbredelse 62
Kapitel 10. Om at Hjælpe de Fristede 74
Kapitel 11. Arbejde for Aedruelighedens Fremme 79
Kapitel 12. Hjælp for de Arbejdsløse og Hjemløse 86
Kapitel 13. De Hjælpeløse Fattige 95
Kapitel 14. Arbejde for de Rige 100
Kapitel 15. I Sygeværelset 105
Kapitel 16. Bøn for de Syge 108
Kapitel 17. Brugen af Helbredelsesmidler 113
Kapitel 18. Behandling ved Sjælelig Påvirkning 117
Kapitel 19. I Herøring med Naturen 127
Kapitel 20. Almindelig Hygiejne 131
Kapitel 21. Hygiejne hos Israelitterne 135
Kapitel 22. Klædedragt 140
Kapitel 23. Kost og Sundhed 145
Kapitel 24. Kødspiser som Næringsmiddel 153
Kapitel 25. Yderligheder i Kostspørgsmålet 156
Kapitel 26. Stimulanser og Narkotiske Midler 160
Kapitel 27. Alkoholtrafik og Forbudslove 166
Kapitel 28. Hjemmet 172
Kapitel 29. Hjemmets Grundlæggere 176
Kapitel 30. Salg og Udstyr af et Hjem 180

Kapitel 31. Moderen 184
Kapitel 32. Barnet 188
Kapitel 33. Hjemmets Indflydelse 193
Kapitel 34. Sand Uddannelse og Missionsarbejde.....197
Kapitel 35. En Sand Kundskab om Gud 204
Kapitel 36. Faren ved Spekulativ Viden 213
Kapitel 37. Falsk og Sand Uddannelse 219
Kapitel 38. Rigtigheden af at Følge den Sande Kundskab 226
Kapitel 39. Kundskaben, som Fremholdes Gennem Guds Ord.....230
Kapitel 40. Hvad Arbejdere Behøver.....235

Den sande missionslæge

Kapitel 1. Vort Eksempel

Vor Herre Jesus Kristus kom til verden som menneskehedens utrættelige tjener. Han tog vore skrøbeligheder og bar vore sygdomme," (Matt 8,17) for at han kunne afhjælpe al menneskelig nød. Han kom for at bortskaffe sygdom, elendighed og synd. Hans mission var at bringe menneskerne fuld genoprejsning; han kom for at give dem sundhed, fred og en fuldkommen karakter. Mangeartede var deres omstændigheder og forskellig deres trang, som søgte hans hjælp, og ingen, der kom til ham, gik uhjulpet bort. Der udgik en strøm af helbredende kraft fra ham, og menneskerne blev sunde både til legeme, sjæl og ånd. {SLF 19.1}

Frelserens virksomhed var ikke indskrænket med hensyn til tid og sted. Hans medlidenhed kendte ingen grænser, og i så stor udstrækning udførte han sin helbredelses og lærervirksomhed at der ikke fandtes en bygning i Palæstina, som var stor nok til at rumme de skarer, der flokkedes omkring ham. På Galilæas grønne bjergskråninger, på de alfarvej, ved søen, i synagogen, udførte han sin helbredelsesgerning. I enhver by, enhver stad, som han kom gennem, lagde han sin hånd på de syge og helbredte dem. Alle vegne, hvor der fandtes hjerter, som var villige til at modtage hans budskab, trøstede han dem med forventningen om den himmelske Faders kærlighed. Hele dagen igennem virkede han for dem, der kom til ham, og om aftnen tog han sig af sådanne, som om dagen måtte arbejde for at tjene det nødvendigste til deres families underhold. {SLF 19.2}

Jesus bar den frygtelige byrde, som ansvaret for menneskernes Frelse medførte. Han vidste, at når der ikke skete en afgjort forandring i Menneskernes principper og fortsætter, ville alle gå fortabt. Det var denne slægt, der tyngede på hans sjæl, og ingen kan fatte, hvor svær den byrde var, som hvilede på ham. Gennem barndommen, ungdommen og manddommen gik han alene. Men det var farligt at være i hans nærhed. Dag efter dag mødte han prøvelser og fristelser; daglig kom han i berøring med det onde og var vidne til dets magt over dem, han søgte at velsigne og frelse. Men han gav ikke tabt, blev ikke mismodig. {SLF 20.1}

I alle henseender indrettede han sine ønsker i stærk overensstemmelse med sin mission. Han herliggjorde sit liv ved i alle ting at underkaste sig Faderens vilje. Da hans moder fandt ham som barn siddende i rabbinernes stole og sagde: søn! hvorfor gjorde du os dette?" svarede han og dette svar udtrykte hovedgrundlaget for hans livsgerning: Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at mig bør at være i min Faders Gerning?" (Luk 2,48-49) {SLF 21.1}

Hans Liv var en uafbrudt selvopofrelse. Han havde intet hjem her i verden, uden for så vidt som hans venner af kærlighed sørgede for ham som for en vejfarende. For vor skyld levede han som den fattige, omgik de trængende og lidende og virkede for dem. Upåagtet og uden påskønnelse gik han ind og ud iblandt det folk, som han havde gjort så meget for. Han

var altid tålmodig og glad, og de lidende hilste ham som en livets og fredens Budbærer. Han så alles trang, hvad enten det var mænd eller kvinder, børn eller unge, og til alle rettede han indbydelsen: Kom hid til mig!“ {SLF 21.2}

I sin virksomhed anvendte Jesus mere tid til at helbrede de syge end til at prædike. Hans undergerninger fæstede sandheden af hans ord, når han sagde, at han ikke var kommen for at fordærve, men for at frelse. Hvor som helst han færdedes, gik beretningen om hans miskundhed forud for ham. Hvor han havde været, glædede de, som havde været genstand for hans medlidenhed, sig over sundhed og prøvede de nye kræfter, de var kommet i besiddelse af. Skarer af mennesker samledes omkring dem for fra deres læber at høre om de gerninger, han havde udført. Hans stemme var for manges vedkommende den første lyd, de nogen sinde havde hørt, hans navn det første ord, de nogen sinde havde udtalt, og hans ansigt det første, de nogen sinde havde beskuet. Hvorfor skulle de ikke elske Jesus og forkynde hans pris? Når han vandrede gennem stæder og byer, var han ligesom en livgivende strøm, der spredte liv og glæde omkring sig. {SLF 21.3}

Zebulons land og Naftalis land, langs søen denne side Jordan, hedningernes Galilæa, det folk, som sad i mørke, har set et stort lys, og dem som sad i dødens land og skygge, dem er opgået et lys.“ Matt 4,15 16. Frelseren benyttede enhver helbredelse som en anledning til at indplante guddommelige grundsætninger i sjæl og sind. Dette var hensigten med hans værk. Han meddelte jordiske velsignelser for derved at lede menneskernes hjerter til at modtage hans nådes evangelium. Kristus kunne have beklædt den højeste stilling blandt jødefolkets lærere; men han foretrak hellere at bringe evangeliet til de fattige. Han vandrede omkring fra sted til sted, for at folk både i by og land kunde høre sandhedens ord. Ved søen, i bjergene, på byernes gader og i synagogen hørte man ham udlægge skriften. Ofte underviste han i templets ydre forgård, for at også hedningerne kunne høre hans forkyndelse. {SLF 22.1}

Så forskellig var Jesu undervisning fra de skriftkloges og farisæernes udlæggelse af skriften, at det vakte folkets opmærksomhed. Rabbinerne dvælede ved overleveringer, ved menneskers teorier og spidsfindigheder. Ofte blev det, som mennesker havde lært og skrevet angående skriften, sat i stedet for skriften selv. Kristi undervisning var derimod bygget på Guds ord. Han mødte ethvert Spørgsmål med et tydeligt: „Der står skrevet,“ „Hvad siger Skriften?“ „Hvorledes læser du?“ Ved enhver lejlighed, hvor interesse var blevet vakt enten ved ven eller fjende, fremholdt han ordet. Med klarhed og kraft forkyndte han evangeliet. Hans tale kastede en strøm af lys over det, som patriarkerne og profeterne havde lært, og den hellige skrift kom til menneskerne som en ny åbenbarelse. Aldrig før havde hans tilhørere kunnet se en så dyb betydning i Guds ord. {SLF 23.1}

Aldrig har der været en sådan evangelist, som Kristus var. Han var himlens majestæt; men han forringede sig selv og påtog sig vor natur, for at han kunne møde menneskerne, hvor de stod. Til alle, både rige og fattige, frie og trælle, bragte Kristus, pagtens sendebud, budskabet om frelse. Rygtet om ham som den store læge spredtes over hele Palæstina. Til de

steder, hvor han ventedes at ville komme, strømmede de syge for at råbe ham om hjælp. Der kom også mange, som var begærlige efter at høre hans ord og efter at modtage en berøring af hans hånd. Iklædt et menneskes skikkelse gik han, herlighedens konge, omkring fra stad til stad, fra by til by og prædikede evangelium og helbredte de syge. {SLF 23.2}

Han overværede jødernes store årlige højtider, og til folkeskarerne, som fortabte sig i udvortes ceremonier, talte han om himmelske ting og stillede dem ansigt til ansigt med evigheden. Til alle bragte han skatte af rigdommens forrådskammer. Han talte til dem i et sprog så enkelt og så tydeligt, at de måtte forstå det. På sin egen ejendommelige måde hjalp han alle sørgene og lidende. I ømhed og kærlighed bragte han helbredelse og styrke til den syndsbetyngede sjæl. {SLF 24.1}

Kristus som var den første af alle lærere, søgte at nå folket gennem ganske almindelig selskabelig omgang. Hans fremstilling af sandheden var sådan, at den siden efter altid i tilhørernes erindring blandede sig med deres helligeste og kæreste minder. Han underviste på en måde, som bragte dem til at føle, hvor fuldt han gjorde deres indsigelser og deres lykke til sin egen personlige sag. Hans undervisning var så direkte, hans billeder så passende og hans ord så betagende og venlige at det rev hans tilhørere hen. Den ligefremhed og det alvor, hvormed han talte til de trængende, gjorde hvert ord helligt. {SLF 25.1}

Hvilket travlt liv han førte! Dag efter dag kunne man se ham gå ind i de fattiges og sørgendes tarvelige boliger, hvor hans ord bragte håb til de modfaldne og fred til de bekymrede. Den barmhjertige, medlidende, følsomme Jesus gik omkring og oplivede de nedtrykte og trøstede de bedrøvede. Hvor som helst han kom, bragte han velsignelse med sig. {SLF 25.2}

På samme tid som han hjalp de fattige, grundede han også på, hvorledes han kunde nå de rige. Han søgte at stifte Bekendtskab med den rige og dannede farisæer, den fornemme adelsmand og den romerske fyrste; han modtog deres indbydelser, var til stede ved deres fester og satte sig ind i deres interesser og beskæftigelser for derved at vinde adgang til deres hjerter og åbenbare for dem de uforgængelige rigdomme. {SLF 26.1}

Kristus kom til verden for at vise, at mennesket ved at modtage kraft fra det høje kan leve et pletfrit Liv. Med utrættelig tålmodighed og velvillig hjælpsomhed imødekom han menneskerne i deres trang. Ved sin mildhed og nåde jagede han uro og tvivl bort fra sjælen og forvandlede fjendskab til kærlighed, vantro til tillid. {SLF 26.2}

Han kunne sige til hvem, han ville: „Følg mig!“ og den tiltalte stod op og fulgte ham. De verdslige tillokkelsers tryllemagt var brudt. På hans ord måtte begærlighedens og ærgerrighedens ånd forlade hjertet, og de således frigjorte stod op og fulgte Frelseren. {SLF 27.1}

Kristus gjorde ingen forskel med hensyn til nationalitet, rang eller trosbekendelse. De skriftkloge og faisærerne ønskede at gøre de himmelske gaver til noget, der kun tilhørte jødefolket, og at udelukke den øvrige del af Guds familie på jorden. Men Kristus kom for at

nedbryde enhver adskillelsens; han kom for at vise, at hans nåde og kærlighed er lige så ubegrænset som luften, lyset eller den regn, der vederkvæger jorden. {SLF 27.2}

Kristi liv var fremstillingen af en religion, hvor der ikke er tale om rang, en religion, ved hvilken jøder og hedninger, frie og trælle sammenknyttes til et fælles broderskab, ligestillede overfor Gud. Ingen som helst hensyn kunde øve indflydelse på hans handlemåde. Han gjorde ingen Forskel på bekendte og fremmede, venner og fjender. Det, som rørte hans hjerte mest, var at se en sjæl, der tørstede efter livets vand. {SLF 27.3}

Han tilsidesatte intet menneske som værende uden betydning, men søgte at bringe den lægende balsam til enhver sjæl. I hvilket slags selskab han end befandt sig, havde han en lærdom, afpasset efter tid og lejlighed. Enhver forsømmelse eller forurettelse, som menneskerne gjorde sig skyldige i mod hverandre, tjente kun til at gøre deres trang til hans guddommelige og menneskelige sympati end mere klar for ham. Han søgte at indgyde Håb selv hos de mest rå og de mindst lovende og fremholdt for dem forvisningen om, at de kunde blive ulastelige og gode og opnå en karakter, som ville gøre det åbenbart, at de var Guds børn. {SLF 27.4}

Han traf ofte sammen med sådanne, som Satan havde fået herredømme over, og som ingen kraft besad til at rive sig løs fra hans snarer. Til disse mismodige, syge, fristede, faldne mennesker talte Jesus ømme, deltagende ord, ord, som passede, og som de kunde forstå. Han traf andre, der udkæmpede en tvekamp med sjælefjenden. Disse opmuntrede han til at holde ud og forsikrede dem, at de ville sejre; thi Guds engle var ved deres side og ville give dem sejr. {SLF 28.1}

Ved tolderens bord sad han som en æret gæst og viste ved sin sympati og sin selskabelighed, at han anerkendte menneskehedens ophøjede stilling, og man længtes efter at blive værdig til hans tillid. Hans ord faldt på de tørstige hjerter med en salig, livgivende Kraft. Nye forsætter vaktes til live, og disse foragtede mennesker fik øjnene op for muligheden af at kunne leve et nyt Liv. {SLF 28.2}

Endskønt Jesus var en jøde, færdedes han dog frit blandt samaritanerne uden at agte på sit folks farisæiske skikke. På trods af deres fordomme benyttede han sig af disse foragtede menneskers gæstfrihed; han sov med dem under deres tag, spiste sammen med dem ved deres bord, gjorde sig til gode af de retter som de tilberedte og satte frem for ham; han lærte på deres gader og behandlede dem med den største venlighedhed. Og medens han drog deres hjerter til sig ved sin menneskelige sympati, bragte hans guddommelige nåde dem den frelse, som jøderne forkastede. {SLF 28.3}

Kristus forsømte ingen lejlighed til at forkynde frelsens evangelium. Hør engang hans underfulde tale til den enlige kvinde fra Samaria! Han sad ved Jakobs Brønd, da kvinden kom for at hente vand. Til hendes Forundring rettede han en bøn til hende: „Giv mig at drikke!“ Han ønskede en læskende drik, og han ønskede også en lejlighed til at give hende livets Ånd. „Hvorledes beder du,“ spurgte hun, „som er en jøde, mig, som er en samaritansk

kvinde, om drikke? Thi jøderne holder ikke samkvem med samaritaner.“ Jesus svarede: „Dersom du kendte Guds gave, og hvo den er, som siger til dig: Giv mig at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende vand. ..... Hver den, som drikker af dette vand, som jeg vil give ham, skal til evig tid ikke tørste; men det vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en kilde af ånd, som opvælder til et evigt liv.“ (Joh. 4,7-14) {SLF 28.4}

Hvilken interesse Kristus viste for denne ene kvinde! Hvor alvorlig og hvor inderlig var ikke hans tale! Da kvinden hørte hans ord, lod hun vandkarret blive stående og gik ind i staden og sagde til sine venner: „Kom, se et menneske, som har sagt mig alt det, jeg har gjort; mon denne ikke være den Kristus?“ Vi læser, at „mange samaritaner af den samme stad troede på ham.“ (Joh.4,29. 39) Og hvem kan vel beregne den indflydelse, disse ord har haft til sjælenes frelse i de år, som er gået siden den Gang! {SLF 30.1}

Hvor som helst der findes hjerter, som er modtagelige for sandheden, står Kristus rede til at undervise dem. Han åbenbarer Faderen for dem og lærer dem at forstå den tjeneste, der er velbehagelig for ham, som læser hjertet. Overfor sådanne benytter han sig ikke af lignelser; til dem siger han ligesom til kvinden ved brønden: Ham er jeg, som taler med dig.“ {SLF 30.2}

Kapitel 2. I Virksomhed

I fiskernes hjem i Kapernaum lå Peters hustrus moder i stærk feber", og straks talte de til ham om hende" Jesus rørte ved hendes hånd, og feberen forlod hende" (Luk 4,38; Mark 1,30; Matt 8,15), og hun stod op og opvartede Frelseren og hans disciple. {SLF 31.1}

Beretningen og det der var sket udspredes hurtigt. Miraklet var blevet udført på sabbatten, og af frygt for rabbinerne vovede folket ikke at komme for at blive helbredt før efter solnedgang. Da solen var gået ned, hastede byens indbyggere af sted fra deres hjem, fra boderne og fra torvene hen til den tarvelige bolig, hvor Jesus opholdt sig. De syge førtes til ham på bårer; støttende sig på krykker eller lænende sig til deres venner kom de, vaklende og svage, hen til Frelseren. {SLF 31.2}

Time efter time blev de ved med at komme og gå; thi ingen kunne jo vide, om den store læge endnu var hos dem, når morgendagen oprandt. Aldrig før havde Kapernaum været vidne til en dag som denne. Luften genlød af sejrs og befrielses råb. {SLF 31.3}

Jesus hørte ikke op med sit arbejde, før alle de lidende havde fået lindring lige til sidste mand. Det var først langt ud på natten, at folkemængden fjernede sig, og det igen blev stille i Simons hjem. Den lange, anstrengende dag var omme, og Jesus søgte at hvile sig. Men medens byen endnu lå indhyllet i dyb slummer, stod Frelseren op længe før dag", gik ud og gik hen til et øde sted og bad der." (Mark 1,35) {SLF 31.4}

Tidlig om morgnen kom Peter og de, som var med ham, til Jesus og sagde, at folket i Kapernaum allerede søgte efter ham. Med forundring hørte de Jesu svar: Også i de andre byer må jeg forkynde evangeliet om Guds rige; thi dertil er jeg udsendt" (Luk 4,43) {SLF 32.1}

I den bevægelse som var opstået i Kapernaum, var der fare for, at man skulle tabe hensigten med Jesu mission af syne. Jesus var ikke tilfreds med blot at tiltrække sig opmærksomhed som den, der gjorde undergerninger, eller som helbredte legemlig sygdom; hans bestræbelser gik ud på at drage menneskerne til sig som deres frelser. Medens folket med begærlighed troede, at han var kommen som konge for at oprette et jordisk rige, ønskede han at lede deres tanker bort fra det jordiske til det himmelske. Verdslig fremgang alene ville hæmme hans virksomhed. {SLF 33.1}

Den ligegyldige skares forundring smertede ham. Han søgte aldrig at gøre sig selv fremtrædende. Den hyldest som verden giver de højtstående, de rige eller de talentfulde, var fremmed for menneskernes søn. Jesus tyede ikke til nogen af de midler som menneskerne anvender for at vinde troskab og lydighed eller fremkalde hyldest. Flere hundrede år før hans fødsel blev der profeteret om ham: Han skal ikke råbe og ej opløfte røsten og ikke lade sin røst føre på gaden. Han skal ikke sønderbryde det knækkede rør, og ikke udslukke den rygende tande; han skal udføre ret efter sandhed." (Es 42,2 3) {SLF 33.2}

Farisæerne søgte at gøre sig bemærkede ved deres alt for nøjeregnende overholdelse af ceremonier, ved deres pralende gudsdyrkelse og godhed. De viste deres nidkærhed vor religionen ved at gøre den til et stridsemne. Højrøstede og lange disputter fandt sted mellem de ulige sekter, og på gaden var det ikke usædvanligt at høre de lærte og lovkyndige føre en heftig ordstrid med hinanden. {SLF 34.1}

Jesu liv stod i en afgjort modsætning til alt dette. Aldrig blev man hos ham vidne til støjende ordstrid, til en pralende gudsdyrkelse eller til forsøg på at vinde bifald. Kristus var skjult i Gud, og Gud blev åbenbaret i sønnens karakter. Til denne åbenbarelse var det, Jesus ønskede at lede folkets sind. {SLF 34.2}

Retfærdighedens sol brød ikke frem over verden med pragt for ikke at blænde menneskerne ved sin herlighed. Der står skrevet om Kristus: „Som morgenrøden er hans opgang vis.“ (Hos 6,3) Sagde og stille bryder dagslyset frem over jorden, fordriver mørket og vækker verden til live. Således oprandt retfærdighedens sol „med lægedom under sine vinger.“ (Mal 4,2) {SLF 34.3}

Se, min tjener, hvem jeg opholder, mine udvalgte, i hvem min sjæl har behagelighed.“ (Es 42,1) Du var den ringes styrke, da han var i angst, en tilflugt mod regnskyl, en skygge mod heden.“ (Es 25,4) {SLF 35.1}

Så siger Gud Herren, som skabte himlene og udspændte dem, som udbredte jorden og dens grøde, han, som giver folket derpå vande, og dem, som går derpå, ånd: Jeg, Herren har kaldet dig i retfærdighed, og jeg vil tage dig ved din hånd; og jeg vil bevare dig og gøre dig til en pagt for folket, til et lys for hedningerne, til at åbne de blindes øjne, til at udføre de bundne af fængsel, dem som sidder i mørke, af fangenskabet.“ (Es 42,5 7) {SLF 35.2}

Jeg vil lede de blinde på den vej, som de ikke har vidst, Jeg vil lade dem træde på de stier, som de ikke har kendt; Jeg vil gøre mørket for deres ansigt til lys, og de bakkede steder til sletter; disse er ordene, jeg opfylder dem og går ikke fra dem.“ (Es 42,16) {SLF 35.3}

Syng Herren en ny sang, hans lov fra jordens ende, I, som farer ud på havet og dets fylde, på øer og deres indbyggere! Ørknen og dets steder skal opløfte røsten, de byer hvor Kedar bor; de, som bor på klippen, skal synge med fryd, de skal råbe fra bjergets top. De skal tillægge Herren ære og kundgøre hans lov pris på øerne.“ (Es 42,10-12) {SLF 35.4}

Syng med fryd i himle! thi Herren har gjort det; Råb med glæde, i jordens dybder! I Bjerge, råb med fryd, skov, og hvert tro derude i! Thi Herren har genløst Jakob, og beviser sig herlig i Israel.“ (Es 44,23) {SLF 35.5}

Fra Herodes fængsel hvor Johannes døber vågede og ventede, skuffet og tvivlrådig over Frelserens værk, sendte han to af sine disciple til Jesus for at spørge: Er du den som skal komme, eller skal vi vente en anden?“ (matt 11,3) {SLF 36.1}

Frelseren besvarede ikke straks disciplenes spørgsmål. Medens de stod der og forundrede sig over hans tavshed, kom de syge og lidende til ham. Den mægtiges læges stemme gennemtrængte de døves øren; med et ord, ved en berørelse med sin hånd åbnede de blindes øjne, så de kunne se dagens lys, naturens skønhed, deres venners ansigter og Frelserens åsyn; hans stemme nåede de døves øren, og de opstod i besiddelse af sundhed og kraft; lamme besatte adlød hans ord, deres afsindighed forlod dem, og de tilbad ham; de fattige bønder og arbejderne, hvem rabbinerne afskyede som urene, flokkedes om ham, og han talte livets ord til dem. {SLF 36.2}

Således gled dagen hen, og Johannes disciple så og hørte alt, hvad der foregik. Til sidst kaldte Jesus dem hen til sig og bød dem gå og fortælle Johannes, hvad de havde hørt og set, idet han tilføjede: Salig er den som ikke forarges på mig.“ (Matt 11,6) Disciplene fremførte budskabet, og dermed var døberen tilfreds. Johannes erindrede Profetien om Messias: Herren har salvet mig til at forkynde et godt budskab for det sagtmodige; han har sendt mig til at forbinde dem, som har et sønderbrudt hjerte, til at udråbe for de fangne frihed og for de bindende fængslets opladelse, til at udråbe et nådens år fra Herren, ... til at trøste alle sørgende.“ (Es 61,1 2) Jesus af Nazareth var den forjættede. Beviset på hans Guddom lå i hans arbejde for afhjælpelse af lidende menneskers nød. Hans herlighed åbenbares i, at han nedlod sig til at blive os lig. {SLF 36.3}

Kristi gerninger vidnede ikke alene om, at han var Messias, men viste tillige, på hvilken måde hans rige skulle oprettes. Den samme sandhed åbenbaredes for Johannes, som og blev fremstillet for Elias i ørknen, da et stort og stærkt vejr... sønderrev bjergene og sønderbrød klipperne for Herrens ansigt; Herren var ikke i vejret; og der kom et jordskælv efter vejret: Herren var ikke i jordskælvet. Og efter jordskælvet kom en ild: Herren var ikke i ilden;“ (1kong 19,11 12) og efter ilden talte Gud til profeten med en stille, sagde lyd. På lignede måde skulle Jesus udføre sit værk: ikke ved at omstyrte troner og riger, ikke ved pomp og udvortes pragt, men ved at tale til menneskernes hjerter ved et kærligt og selvopofrende liv. {SLF 37.1}

Guds rige kommer ikke med udvortes glans; det kommer ved hans ords milde indflydelse, ved hans ånds indvortes virksomhed og ved sjælens samfund med ham, som er dens liv. Den største åbenbarelse af dets kraft ses, når menneskenaturen opnår Kristi karakters fuldkommenhed. {SLF 38.1}

Kristi efterfølgere skal være verdens lys; men Gud på lægger dem ikke, at de skal bestræbe sig for at skinne. Han billiger ingen tilfreds stræben efter at vise overlegen godhed. Han ønsker at deres sjæle skal være gennemtrængte af himmelske principper, og når de så kommer i berøring med verden, vil de åbenbare det lys, som er i dem. Deres ubrødelige troskab i enhver handling i livet vil i sig selv være et lys. {SLF 38.2}

Rigdom eller høje stillinger, kostbart udstyr, bygninger eller møbler er ikke det væsentligt for Guds riges fremme, ej heller bedrifter, der vækker menneskers bifald og opflammer fordærvelighed. Verdslig pragt har ingen betydning i Guds øjne, hvor

ærefrygtindgydende den end måtte være. Han stiller det usynlige og evige højere end synlige og timelige. Det sidste har kun værdi i samme forhold, som det står som et udtryk for det første. De ypperligste frembringelser på kunstens område besidder ingen skønhed, det tåler sammenligning med skønheden af den karakter, som er frugten af Helligåndens virksomhed i sjælen. {SLF 38.3}

Da Gud gav sin Søn til verden, skænkede han menneskerne uforkrænkelige rigdomme så store, at alle de skatte, som mennesker har samlet sig, siden verden blev skabt, er for intet at regne i sammenligning. Kristus kom til verden og fremstod for menneskerne børn, fuldt med en evig kærlighed; og dette er den skat, som vi formedelst vort samfund med ham skal modtage, åbenbare og meddele til andre. {SLF 39.1}

Menneskelige bestræbelser vil være frugtbringende i Guds værk netop i forhold til pågældende arbejders gudhengivenhed frugtbringende ved at åbenbare Kristi råds kraft til at forandre liv og vandel. Vi skal udmærke os fremfor verden, fordi Gud har sat sit segl på os, fordi han i os åbenbarer sin egen kærlige karakter. Vor Frelser omhyller os med sin retfærdighed. {SLF 39.2}

Når Gud vælger mænd og kvinder til sin tjeneste, så spørger han ikke, om de er i besiddelse af jordisk rigdom, kundskab eller veltalenhed; han spørger: Vandrer de således i ydmyghed, at jeg kan lære dem min vej? Kan jeg lægge mine ord på deres læber? Vil de repræsentere mig?“ {SLF 39.3}

Gud kan benytte enhver netop i samme forhold, som han kan fylde sjælens tempel med sin ånd. Det arbejde, han vil anerkende, er et sådant, som genspejler hans billede. Det myndighedsbevis, som hans efterfølgere skal kunne fremlægge for verden, er hans udødelige grundfæstningers uudslettelige kendemærke. {SLF 39.4}

Medens Jesus er i virksomhed på byens gader, kommer mødre med deres syge og døende små i deres arme, trænger sig frem gennem mængden og søger at komme i hans nærhed. {SLF 40.1}

Betragt disse mødre blege, trætte, næsten fortvivlede, men ihærdige i deres forsæt. Med deres lidende små følger de Frelseren; og idet de trænges tilbage af den bølgende skare, baner Kristus sig vej hen til dem, skridt for skridt, indtil han står tæt ved deres side. Håbet blusser op hos dem; glædeståren rinder, når de opdager, at han har lagt mærke til dem, og de ser ind i de øjne, der udtrykker så meget kærlighed og medlidenhed. {SLF 40.2}

Idet Frelseren nærmer sig en af dem, vækker han hendes tillid ved at sige: Hvad skal jeg gøre for dig?“ Hulkende fremstammer hun det, som hviler hende så tungt på hjerte: Herre, at du ville helbrede mit barn!“ Kristus tager den lille ud af hendes arme, og idet han rører ved barnet, viger sygdommen bort. Dødens bleghed er forsvundet, den livgivende strøm flyder gennem årerne, og der kommer ny styrke i musklerne. Han taler trøstende, beroligende ord til moderen. Derpå kommer han til et andet, lige så magtpåliggende tilfælde. Atter gør Jesus

brug af sin livgivende kraft, og alle priser og ærer ham, som gør underfulde ting. {SLF 40.3}

Vi dvæler meget ved det store i Kristi liv; vi taler om de underfulde ting, han gjorde, om de mirakler, han udførte. Men dette, at han tog sig af det, som regnes for småting, er et endnu højere bevis på hans storhed. {SLF 41.1}

Hos jøderne var det en skik at bringe små børn til en rabbiner, for at han kunne lægge hænder på dem og velsigne dem. Men disciplene mente, at frelsens gerning var af alt for stor vigtighed til således at afbrydes. De fandt ikke behag i, at mødrene kom til ham med deres små, for at han måtte velsigne dem; de mente at disse børn endnu var for unge til at kunne have gavn af et besøg hos Jesus, sluttede, at deres nærværelse ville mishage ham. Men Frelseren forstod den byrde og de bekymringer, som disse mødre følte, der søgte at opdrage deres børn i overensstemmelser med Guds ord. Han havde hørt deres bønner; han havde selv draget dem hen til sig. {SLF 42.1}

En moder havde med sit barn forladt hjemmet for at finde Jesus. På vejen fortalte hun en naboerske sit ærinde, og denne ønskede også, at Jesus måtte velsigne hendes børn. Således kom flere mødre samlet, med deres små børn. Nogle af børnene havde allerede overskredet de første barneår og trådte ind i ungdomsalderen. Medens mødrene med tårefyldte øjne fremlagde deres ønsker og begær for Jesus, hørte han på dem med deltagelse; men han tøvede for at se, hvorledes disciplene ville optræde overfor dem. Da han så, at disciplene irettesatte mødrene og sendte dem bort i den tro, at de gjorde ham en tjeneste, viste han dem deres fejltagelse, idet han sagde: Lad de små børn komme til mig, og hindre dem ikke; thi Guds rige hører sådanne til.“ (Mark 10,14) Han tog børnene i sin favn, lagde hænderne på dem og gav dem den velsignelse, de var kommet for at få. {SLF 43.1}

Mødre var blevet trøstede; de vendte tilbage til deres hjem, styrkede og velsignede ved Kristi ord. De følte sig opmuntrede til at genoptage deres hverv med nyt mod og til forhåbnings fuldt at virke for deres Børn. {SLF 43.2}

Dersom disse menneskers senere liv kunne afsløres for vort blik, så ville vi se, hvorledes mødrene ledte børnenes tanker tilbage til, hvad der tiltog sig den gang, og gentog for dem de kærlige ord, som Frelseren havde talt. Vi ville også se, hvorledes mindes om disse ord senere hen ofte afholdt børnene fra at forlade den sti, som er anvist Herrens genløste. {SLF 43.3}

Kristus er i dag den samme medlidende Frelser, som han var, da han vandrede iblandt menneskerne. Han er lige så vist mødres hjælper nu, som da han tog de små i sin favn i Judæa. De børn, som vi har kær, er lige så vist købte med hans blod, som børnene var det for længe siden. {SLF 43.4}

Jesus, kender den byrde, der hviler på ethvert moderhjerte. Han, som havde en moder, der kæmpede med fattigdom og savn, har medlidenhed men enhver moder i hendes arbejde. Han som foretog en lang rejse for at berolige en kananitisk kvinde betyngede hjerte, vil gøre

lige så meget for mødre i vor tid. Han som gengav enken af Nain hendes eneste søn, og som i sin sjæleangst på korset kom sin egen broder i hu, føler sig også nu rørt over en moders sorg. I enhver kummer og nød vil han bringe trøst og hjælp. {SLF 44.1}

Lad mødrene gå til Jesus med deres bekymringer. Hos ham vil de finde den nåde, de behøver til at kunne opdrage deres børn. Døren står åben for enhver moder, der lægger sin byrde ved Frelserens fødder. Han, som sagde: „Lad de små børn komme til mig, og hindre dem ikke," (Mark 10,14) indbyder endnu mødre til at bringe deres små til ham, at han kan velsigne dem. {SLF 44.2}

I de små børn, han kom i berøring med, så Jesus de mænd og kvinder, som skulle blive hans nådes arvinger og undersåtter i hans rige, og nogle af dem ville blive martyrer for hans skyld. Han viste, at disse børn med lange større villighed ville høre og antage ham som deres Frelser end de voksne, hvoraf mange var forhærdede og fyldte med verdslig visdom. Når han lærte, steg han ned på det, trin hvor de stod. Han som var himlens majestæt, besvarede deres spørgsmål og afpassede sin alvorsfulde undervisning efter deres barnlige forstand. I deres hjerter såede hans sandhedens sæd, som i fremtiden ville spire og bære frugt til evigt liv. {SLF 44.3}

Når Jesus pålagde disciplene ikke at forbyde de små børn at komme til ham, så talte han til sine efterfølgere i alle tider til embedsmænd i menigheden, til prædikanter, til tjenere og til alle kristne. Jesus drager de små børn til sig, og han byder os: „Lad dem komme!" som om han ville sige: De vil komme dersom I ikke forhindrer dem. {SLF 44.4}

Lad ikke jeres ukristne karakter fremstille Jesus i et falsk lys. Hold ikke de små borte fra ham ved jeres kulde og strenghed; giv dem aldrig anledning til at tænke, så himlen ikke ville blive noget behageligt sted, hvis i var der. Omtal ikke religionen som noget, børn ikke kan forstå, og giv dem ikke ved jeres handlemåde den opfattelse at det ikke ventes af dem, at de skal overgive sig til Kristus i deres barndom. Giv dem ikke det fejlagtige indtryk, at Kristi religion er en trist religion, og når de kommer til Frelseren, så må de give afkald på alt, hvad der bringer glæde i livet. {SLF 45.1}

Når Helligånden virker på børnenes hjerter, så stå ham bi i hans virksomhed. Lær dem at forstå, at Frelseren kalder på dem, og intet kan glæde ham mere, end når de overgiver sig til ham i deres blomstrende ungdom. {SLF 46.1}

Frelseren nærer de ømmeste følelser med de sjæle, han har købt med sit blod. De er hans kærligheds attrå. Han betragter dem med en usigelig længsel. Han elsker ikke alene de bedst udviklede og mest tiltrækkende børn, men også dem, som på grund af arv eller forsømmelse besidder uheldige karaktertræk. Mange forældre indser ikke, i hvor stor udstrækning de bærer ansvaret for disse karaktertræk hos børnene; de ejer ikke den nødvendige kærlighed og visdom til at behandle de fejlende små, som de selv har gjort til det, de er. Men Jesus har medlidenhed med disse børn. Han regner fra årsag til virkning. {SLF 46.2}

Den troende arbejder kan blive et middel i Kristi hånd til at føre disse mangelfulde, fejlende små til deres Frelser. Ved visdom og taktfuldhed kan han knytte dem til sit hjerte; han kan indgyde dem mod og håb ved Jesu Kristi nåde måske opnå engang at se dem således forvandlede i deres karakter, at det vil kunne siges om dem: „Guds rige hører sådanne til.“ {SLF 46.3}

Hele dagen havde folket trængt sig omkring Kristus og hans disciple, idet han lærte ved søen. De havde hørt hans ord, så ligefremme og tydelige, at de var som Gileads balsam for deres sjæle. Hans guddommelige hånds længde kraft havde bragt Helbredelse til de syge og liv til de døende. Dagen havde været for dem som en himmel på jord, og de tænkte på, hvor længe det var, siden de havde fået noget at spise. {SLF 47.1}

Solen var ved at synke i vest, og endnu blev folket hos ham. Til sidst gik disciplene til ham og bad ham indtrængende at han for folkets egen skyld ville lade mængden gå. Mange var kommet langvejs fra og havde intet nyt siden om morgnen. I de omliggende stæder og byer kunne de skaffe sig mad. Men Jesus svarede: Giv I dem at spise!“ (Matt 14,16) Derpå vendte han sig til Fillip og spurgte: Hvor skal vi købe brød, at disse kan spise?“ (Joh 6,5) {SLF 47.2}

Fillip så ud over den bølgende folkeskare og tænkte på, hvor umuligt det ville være at skaffe føde til så mange mennesker. Han svarede, at brød for to hundrede kroner ikke ville være nok, så at hver kunne få lidt. {SLF 47.3}

Jesus spurgte, hvor megen føde der fandtes blandt de tilstedeværende. Her er en lille dreng,“ svarede Andreas, som har fem bygbrød og to små fisk, men hvad er dette til så mange?“ (Joh 6,9) Jesus befalede, at de skulle bringes til ham. Derpå bød han disciplene, at de skulle lade folket side ned i græsset. Da dette var gjort, tog han maden, så op til himlen og velsignede; og han brød brødene og gav til disciplene, og disciplene til skarerne. Og de spiste alle og blev mætte, og de opsamlede, hvad der var tilovers af skarerne, tolv kurve fulde.“ (Matt 14,19 20) {SLF 47.4}

Kristus bespiste mængden ved et guddommeligt mirakel; og dog, hvor enkel var ikke den jøde, han tilvejebragte kun fiskene og bygbrødene, som udgjorde den daglige kost hos fiskerbefolkningen i Galilæa. {SLF 49.1}

Han kunne have skaffet folket et måltid, bestående af fine retter; men fremstillingen af føde alene med det øjemed at føje smagen ville ikke have indeholdt nogen gavnlig lærdom. Ved dette mirakel ønskede Kristus at lære dem nøjsomhed. Dersom menneskerne i vor tid var enkle og ligefremme i deres livsvaner og levede i overensstemmelse med naturlovene, således som Adam og Eva gjorde i begyndelsen, så ville der være en rigelig forsyning af føde for hele jodens befolkning; men egennytte og overdådighed i spise og drikke har medført synd og elendighed på grund af overflod på den ene side og mangel på den anden. {SLF 49.2}

Jesus søgte ikke at drage folket til sig ved at tilfredsstille deres trang til luksus. For denne store skare af mennesker, udmattede og hungrige efter den lange, spændende dag, var dette tarvelige måltid en forsikring både om hans magt og hans inderlige omsorg for dem i det, som vedrørte det daglige livs fornødenheder. Frelseren har ikke lovet sine efterfølgere verdslig luksus. Fattigdom er måske deres lod; men de har hans ord til pant på at de skal få, hvad de behøver, og han har lovet dem det, som er bedre end alle jordiske goder, nemlig den trøstefulde forvisning om hans egen nærværelse. {SLF 49.3}

Efter at folkeskaren havde spist, var der en overflod af føde tilbage. Jesus bød sine disciple, at de skulle samle tilsammen de overskydende stykker, at intet skulle gå til spilde. (Joh 6,12) Disse ord der var hans indbefattede mere en blot det at samle den tiloversblevne føde i kurvene. Der lå en dobbelt lærdom deri. Intet må forspildes. Vi må ikke lade noget timeligt fortrin blive ubenyttet; vi må intet forsømme, som kunne gavne et andet menneske. Lad os opsamle alt det, som kan afhjælpe lidende menneskers trang. Og med lige så stor omhu bør vi opsamle det himmelske brød for dermed at stille sjælenes trang. Vi må leve at ethvert Guds ord. Intet af det, som Gud har talt, må gå til spilde; ikke en eneste ord, der vedrører vor evige frelse, må vi forsømme; ikke et ord, der må falde ubenyttet til jorden. {SLF 50.1}

Miraklet med brødene lærer os at have tillid til Gud. Da Kristus bespiste de fem tusinde, havde han ingen føde ved hånden. Han havde tilsyneladende intet til sin rådighed. Der stod han, ude i ørknen, omgivet af fem tusinde mænd foruden kvinder og børn. Han havde ikke indbudt mængden til at følge ham derud. I deres begærlighed efter at være i hans nærhed var de kommet uden indbydelse, uden befaling. Men efter at de havde hørt på hans undervisning hele dagen, vidste han, at de var sultne og udmattede. De var langt borte fra deres hjem, og natten stundede til. Mange af dem havde intet at købe mad for. Han, som for deres skyld havde fastet i fyrretyve dage i ørknen, ville ikke lade dem gå sultne hjem. {SLF 50.2}

Det var Guds forsyns styrelse , som havde ledt Jesus til det sted, hvor han var, og han satte sin lid til, at hans himmelske Fader ville sætte ham i stand til at afhjælpe trangen. Når vi befinder os i vanskelige omstændigheder, må vi forlade os på Gud. I enhver vanskelighed må vi hen til ham, som har ubegrænsede hjælpemidler til sin rådighed. {SLF 50.3}

I udførelsen af dette mirakel modtog Kristus fra Faderen, gav det til disciplene, disciplene til folket og folket til hverandre. Således vil vi alle, som har samfund med Kristus, modtage livets brød fra ham og uddele det til andre. Hans disciple er det beskikkede mellemled mellem Kristus og menneskerne. {SLF 51.1}

Da disciplene hørte Frelserens befaling: Giv I dem noget at spise!“ så tårnede der sig allerede vanskeligheder op i deres sind. De spurgte: Skal vi gå hen i byerne og købe mad?“ Men hvad sagde Kristus? Giv I dem at spise!“ Disciplene overbragte Jesus alt, hvad de havde; men han indbød dem ikke til at spise; han bød dem at give til folket. Føden formeredes i hans hånd, og disciplene rakte aldrig hænderne for forgæves ud til ham efter mere. Det lille forråd blev nok til dem alle. Efter at mængden havde stillet sin sult, spiste

disciplene tilligemed Jesus af den dyrebare føde, som Gud havde skaffet sig til veje. {SLF 51.2}

Hvor ofte vi taber modet, når vi ser den nød, som findes blandt de lidende, fattige og uvidende. Denne tanke opstår hos os: Hvad nytter det vel, om vi med vore ringe evner og vore indskrænkede midler sørger at afhjælpe denne frygtelige nød! Må vi ikke hellere vente, indtil der kommer nogen, som har større evner til at stå for dette arbejde, eller indtil en forening tager sig af sagen?“ Kristus siger: Giv I dem at spise!“ Brug de midler, den tid og de evner, som I råder over! Bring jeres bygbrød til Jesus! {SLF 51.3}

Selv om I ikke nok til at kunne bespise tusinder, så har I måske nok til at bespise én. I Kristi hånd kan der blive nok til mange. Giv, hvad I har, ligesom disciplene gjorde. Kristus vil mangfoldiggøre jeres gave. Han vil belønne den oprigtige, barnlige tillid til ham. Det, som kun syndes at være nogle ringe smuler, vil blive til et sandt festmåltid. DSLF 51 {SLF 51.4}

„Han spredte ud, han gav til de fattige; hans retfærdighed bliver i evighed.“ Men han som giver sædemanden sæd og brøde til at spise, han skal give og mangfoldiggøre eders såsæd og give eders retfærdigheds frugter vækst, så I bliver rige i alle måder. (2Kor 9,6-11) {SLF 52.1}

Kapitel 3. I Naturen og hos Gud

Frelserens liv på jorden var et liv i samfund med naturen og med Gud. I dette samfund åbenbarede han for os hemmeligheden ved et liv ledsaget af kraft. {SLF 53.1}

Jesus var en ihærdig, flittig arbejder, Aldrig var der blandt menneskerne været nogen, som har så store ansvar; aldrig har nogen båret så tung en byrde af verdens sorg og synd; aldrig har nogen med en så opofrende nidkærhed virket for menneskenes vel. Og dog var han i besiddelse af sundhed. Legemligt såvel som åndeligt repræsenteredes han ved offerlamet, ustraffet og uden lyde. (1Pet 1,19) Legemligt som sjæleligt var han en fremstilling af, hvad Gud havde til hensigt, at mennesker skulle blive lydige ved hans love. {SLF 53.2}

Når folket betragtede Jesus, så de et ansigt, der udtrykte en guddommelig medlidenhed blandet med selvbevidst kraft. Han syndes at være omgivet med en atmosfære af åndeligt liv. På samme tid som han var venlig og fordringsløs i sin optræden, bibragte han menneskerne følelsen af en tilhyllet kraft, som ikke helt kunne holdes skjult. {SLF 53.3}

Under sin virksomhed blev han stadig efterstræbt af listige og hykleriske mænd, der tragtede efter hans liv. Han efterstræbtes af spioner, der søgte at fange ham i ord, at de måtte kunne anklage ham. Mænd med de mest skarpe evner og den højeste uddannelse blandt jødefolket søgte at få ham i striden; men de kunne aldrig opnå den mindste fordel. De måtte trække sig tilbage, bekæmpet og slået af den uanselige lærer fra Galilæa. Kristi undervisning udmærkede sig ved en friskhed og en kraft, som man aldrig før havde været vidne til. Selv hans fjender måtte erkende: Aldrig har et menneske talt som dette menneske.“ (Joh 7,46) {SLF 54.1}

Jesu barndom, tilbragt i fattigdom, var blevet upåvirket af en fordærvet tidsalderens kunstige skikke. Medens han arbejde ved høvlebænken, bar hjemmets byrder og lærte lydighed og flid, sandt han hvilede og fik ny styrke i naturen, hvor han samlede kundskab, idet han søgte at forstå naturens hemmeligheder. Jesus granskede Guds ord og oplevede sine lykkelige timer, når han kunne forlade sit daglige arbejde og begive sig ud i markerne, fordybe sig i betragtninger i de stille dale, samtale med Gud ude iblandt bjergene eller under skovens træer. I den tidlige morgenstund befandt sig ofte ude på et ensomt sted, hvor han hengav sig til tænkning og granskning af skriften eller til bøn. Med sin gang bød han daggryet velkommen; med lovsang gjorde han sine arbejdstimer lyse og bragte himmelsk glæde til de trætte og forsagte. {SLF 54.2}

Under sin virksomhed førte Jesus for en stor del et udendørs liv. Sine rejser fra sted til sted foretog han til fods, og han underviste meget af tiden ude i det frie. Når han lærte sine disciple, trak han sig ofte tilbage fra byens støj og larm og søgte ud på de stille marker, da dette passede bedre sammen med den undervisning og nøjsomhed, tro og selvfornægtelse, som han ønskede at give dem. Det var under de skyggefulde træer på bjergskråningen kun et

lille stykke fra Galilæas så, at han kaldte det tolv til apostelembedet og holdt sin bjergprædiken. {SLF 54.3}

Jesus holdt af at samle folket omkring sig under den blå himmel, ved siden af den græsbevoksede høj eller på søbredden. Omgivet af det, som han selv havde skabt, kunne han her vende deres tanker bort fra det kunstige til det naturlige. I den vækst og udvikling, som man bliver vidne til i naturen, så man en åbenbarelse af hans riges grundsætninger. Når menneskerne opløftede deres blik og betragtede Guds rige og så de underfulde gerninger, som han havde gjort, så kunne de lære dyrebare guddommelige sandheder. Således ville i fremtiden de ting, som de så i naturen, minde dem om den guddommelige lærers undervisning. Det ville virke opløftende på sindet og bringe hjertet hvile. {SLF 56.1}

Jesus lod ofte sine disciple, der virkede sammen med ham, få en fritid, hvori de kunne besøge deres hjem og hvile sig; men forgæves søgte de at få ham til at forlade sit arbejde. Hele dagen igennem virkede han for de skarer, der kom til ham, om aftnen eller i den tidlige morgenstund gik han hen til sin helligdom ude imellem bjergene for at have samfund med sin Fader i bøn. {SLF 57.1}

Hans uophørlige arbejde og hans kamp med fjenden og med rabbinernes falske lærdomme udtrættede ham ofte i den grad, at hans moder og brødre, ja selv hans disciple frygtede for hans liv. Men når han vendte tilbage fra de bønnetimer, hvormed han afsluttede sin møjsommelige dags gerning, mærkede de en fred, som lå udtrykt i hans ansigt, og en friskhed, et liv og en kraft, der syndes at gennemstrømme hele hans væsen. Efter disse stunder, med enerum hos Gud, stod han atter frem, dag efter dag, for at bringe himlens lys til menneskerne. {SLF 57.2}

Det var lige efter, at de var kommet tilbage fra deres første missionsrejse, at Jesus bød sine disciple gå med til et øde sted og hvile sig lidt. Disciplene var vent tilbage, fuldt med glæde over deres held med evangeliets forkyndelse, da de modtog beretningen om Johannes døbers død ved Herodes hånd. Dette var en bitter sorg og skuffelse for dem. Jesus vidste, at han havde sat disciplenes tro på en hård prøve ved at overlade døberen til at dø fængslet. Med inderlig medlidenhed så han deres bedrøvede, forgrædte ansigter, og han havde selv tårer i øjnene og gråd i sin stemme, da han sagde: Kom nu selv med afsides til et øde sted, og hvil jer lidt.“ (Mark 6,31) {SLF 58.1}

Nær Betania, ved den nordlige ende af Galilæas sø, var der en afsidesliggende egn, prydet med forårets friske, grønne farver. Denne egn ville være et kært tilflugtsted for Jesus og hans disciple. I deres båd begav de sig derfor afsted til den anden side af søen. Her kunne de hvile, borte fra den urolige menneskemængde. Her kunne disciplene høre Kristi ord uden at forstyrres af farisæerne drillerier og anklager; her håbede de at kunne glæde sig en lille tid sammen med deres Herre. {SLF 58.2}

Det var dog ikke lang tid, Jesus fik alene sammen med sine elskede; men hvor dyrebare disse øjeblikke var for dem! De talte sammen evangeliets værk og om, hvorledes de kunne

virke med større held for at nå folket. Og idet Jesus oplod sandhedens skatte for dem, blev de styrkede med guddommelig kraft og fyldte med håb og mod. {SLF 58.3}

Men folkemængden var snart igen ude for at søge efter ham. I den tro, at han var gået hen til det sted, hvor han normalt var tilbage trukket, søgte folket derhen. Hans håb om at få endda bare en times hvile var tilintetgjort. Men dybt nede i sit rene, medlidende hjerte nærede den gode fårenes hyrde kun kærlighed og deltagelse overfor disse hvileløse, tørstige sjæle. Hele dagen arbejde han for at hjælpe dem, og når aftenen kom, lod han dem gå til deres hjem for at hvile. {SLF 59.1}

Under sin virksomhed, der udelukkende gik ud på at gøre andre godt, fandt frelseren det nødvendigt at komme bort fra det uophørlige arbejde og berøringen med menneskelig elendighed for at søge ensomhed og uforstyrret samfund med sin fader. Efter at de skarer, som fulgte ham, havde fjernet sig, begiver han sig ud mellem bjergene, hvor han er alene med sin Gud, og her udøser han sin sjæl i bøn for disse elendige, syndige, trængende mennesker. {SLF 59.2}

Da Jesus sagde til sine disciple, at høsten var stor og arbejderne få, pålagde han dem ikke, at derfor nødvendigvis måtte arbejde uophørligt, men sagde: Bed derfor høstens herre, at han udsender arbejderne i sin høst.“ (Matt. 9,38) Til sine trætte arbejdere i vor tid taler han lige så virkeligt som til sine første disciple disse deltagende ord: Kom nu afsides... og hvil jer lidt!“ {SLF 60.1}

Alle som går i Guds skole, behøver sådanne stunder i ensomhed, hvor de kan tale med deres egne hjerter, med naturen og med Gud. Det påhviler dem at leve et liv, som ikke er i overensstemmelse med verden, med dets vaner og skikke, og de trænger til personlig erfaring i at lære Guds vilje at kende. Vi må hver især personlig høre ham tale til vore hjerter. Når enhver anden stemme er tavs, og vi i stilhed venter for hans åsyn, så vil den ro, som hersker i sjælen, gøre Guds røst mere tydelig. Han byder os: Vær stille og vid, at jeg er Gud!“ (Sl. 46,11) Dette er den rette forberedelse til al arbejde for Gud. Den, der således er blevet styrket og oplivet, vil selv midt i den rastløse menneskemængde og midt i livets anstrengende travlhed være omgivet af lys og fred. Han vil modtage fornyet styrke, både legemlig og åndeligt. Hans liv vil udsende en vellugt og åbenbare en guddommelig kraft, der vil påvirke menneskernes hjerter. {SLF 60.2}

Kapitel 4. En Berøring i Tro

Kunne jeg bare røre ved hans klædebon, så bliver jeg helbredt.“ (Matt 9,21) Det var en stakkels kvinde som udtalte disse ord en kvinde, som i tolv år havde lidt af en sygdom, der gjorde hende livet svært. Hun havde opbrugt hele sin formue ti læger og medicin, men kun for til sidst at blive erklæret for uhelbredelig. Da hun imidlertid hørte omtale om den store læge opflammedes håbet på ny. Hun tænkte: kunne jeg blot komme så nær, at jeg fik ham i tale, så kunne jeg blive helbredt.“ {SLF 61.1}

Kristus var på vejen hjem til Jarius, den jødiske rabbiner, som havde bønfaldt ham om at komme og helbrede hans datter. Den sønderknuste mands bøn, Min datter ligger på sit yderste; Oh! at du ville komme og lægge hænderne på hende, at hun må frelses, da skal hun leve.“ (Mark 5,23), havde rørt Kristi ømme, medlidende hjerte, og sammen med synagogeforstanderen begav han sig straks af sted til deres hjem. {SLF 61.2}

Kun langsomt arbejde de sig fremad; for folkemængden trængte sig omkring Kristus fra alle sider. Idet Frelseren banede sig vej gennem skaren, kom han nær det sted, hvor den syge kvinde stod. Atter og atter havde hun forgæves forsøgt at komme i hans nærhed, Nu var anledningen kommet til hende. Hun så ingen udvej til at få ham i tale og ville ikke søge at standse ham på hans møjsommelige vej; men hun havde, hørt at man kunne blive helbredt, når man rørte ved hans klæder. Af frygt for at gå glip af denne eneste lejlighed til at finde lindring, trængte hun sig frem, idet hun sagde til sig selv: kan jeg bare komme til at røre ved hans klædebon, så bliver jeg helbredt.“ {SLF 61.3}

Kristus kendte hver tanke, som rørte sig hos hende. og søgte at komme derhen, hvor hun stod. Han forstod hendes store nød og hjalp hende at øve tro. Idet han gik forbi, rakte hun hånden ud og nåede lige at røre ved kanten af hans dragt. I samme øjeblik vidste hun, at hun var helbredt, Hele hendes tro lå udtrykt i denne ene handling: at røre ved ham, og straks blev hun befriet for sin svaghed og smerte. Hun havde øjeblikkelig en fornemmelse, som om en elektrisk strøm fik gennem ethvert fiber i hendes organisme. En følelse af fuldkommen sundhed kom over hende. Hun fornemmede i legemet, at hun var blevet helbredt fra denne plage.“ (Mark 5,29) {SLF 62.1}

Den taknemmelige kvinde ønskede at udtrykke sin tak til den Store Læge, som havde gjort mere for hende ved denne ene berøring, end lægerne havde formået i tolv lange år; men hun vovede det ikke. Med hjertet fyldt med taknemlighed søgte hun at komme væk fra folkemængden. Pludselig standsede Jesus, og idet han så sig omkring, sagde han: Hvem var det, som rørte ved mig?“ Peter så forbavset på ham og svarede: Mester! folket trykker og trænger dig, og du siger: Hvem var det som rørte ved mig?“ (Luk 8,45) {SLF 62.2}

Der rørte nogen ved mig,“ sagde Jesus; thi jeg fornemmede at der udgik en kraft fra mig.“ (Luk 8,46) Han kunne skelne i mellem denne berøring i tro og en tilfældig berøring af den ligegyldige folkemængde. Nogen som havde en dybere hensigt, havde rørt ved ham og var blevet hjulpet. {SLF 63.1}

Kristus fremkom ikke med dette spørgsmål for sin egen skyld; men der var noget, som han ønskede at lære folket, sine disciple og kvinden. Han ønskede at vække håb hos de lidende; han ønskede at vise, at det var troen, som havde bragt helbredelse. Denne kvindes tro måtte ikke blive overgået. Gud skulle æres ved, at hun udtrykte sin taknemmelighed. Kristus ønskede, at hun skulle forstå, at hun fandt behag i hendes troshandling. Han ville ikke, at hun skulle gå bort med en halv velsignelse: hun måtte ikke vedblive at være uvidende om hans inderlige kærlighed eller om, at han kendte hendes lidelse og fandt behag i hendes tro på hans kraft til at frelse alle dem, som kommer til ham. {SLF 63.2}

Med blikket rettet derhen, hvor kvinden stod, vedblev Jesus at spørge, hvem det var, som havde rørt ved ham. Da hun indså, at et forsøg på at skjule sig ikke nyttede, kom hun skælvende frem og kastede sig ned for hans fødder. Med taknemmelighedens tårer i øjnene fortalte hun ham i hele folkets påhør, hvorfor hun havde rørt ved hans dragt, og hvorledes hun øjeblikkelig var blevet helbredt. Hun frygtede for, at hun havde handlet formasteligt ved således at røre ved ham. Men ikke et eneste bebrejdene ord faldt fra Kristi læber; han tilkendegav kun sit bifald. Hans ord kom fra et kærligt hjerte, fyldt med deltagelse overfor menneskelige lidelser. Vær frimodig, min datter!“ sagde han venligt, din tro har frelst dig; gå bort med fred“ (Luk 8,48) Hvor disse ord opmuntrede hende! Ingen frygt for, at hun havde vækket anstød, fordunklede nu hendes glæde. 64 {SLF 64.1}

Mange betragter troen som en anskuelse. Frelsene tro er en handling, hvorved der som tager imod Kristus, indgår i et pagtforhold med Gud. Levende tro betyder forøget kraft, en stille tillid, hvorved sjælen ved Kristi nåde bliver til en sejrende magt. {SLF 65.1}

Troen er en mægtigere sejrherre end døden. Hvis de syge ledes i tro at fæste deres blik på den store læge, så vil vi få vidunderlige resultater at se. Det vil bringe liv både til legeme og sjæl. {SLF 65.2}

Når I arbejder for at hjælpe dem, som ligger under for onde baner, så vis dem hen til Jesus i stedet for at fremholde for dem den fortvivlelse og ruin, som venter dem. Led dem til at fæste blikket på herligheden der. Det vil bidrage mere til at bringe legemlig og sjælelig frelse end alle gravens rædsler formår overfor de håbløse og tilsyneladende håbløse. {SLF 65.3}

En høvedsmands tjener lå syg, af lammelse. Hos romerne var tjenerne slaver, der købtes og solgtes på torvene og ofte var udsat for mishandling og grusomhed; men denne høvedsmand nærede inderligt venskab til sin tjener og ønskede meget, at han atter måtte komme sig. Han troede at Kristus kunne helbrede ham. Han havde ikke selv set Frelseren; men de beretninger, han havde hørt, gav ham tro. Til trods for jødernes fromme væsen var denne romerske høvedsmand overbevist om, at deres religion stod højere end hans. Han havde allerede gennembrudt nationale fordommene og de nationale håbes skranker, som skilte erobrerne fra de erobrede. Han havde vist agtelse for Herren og hans tjeneste og havde udvist venlighed mod jøderne som Guds tilbedere. I Kristi lære, sådan som han havde hørt den omtalt, havde han fundet det, som tilfredsstillede sjælens trang. Frelserens tale fandt

genklang i hans indre; men han betragtede sig selv som uværdig til at nærme sig Jesus og sendte derfor nogle af jødernes ældste hen til ham med en bøn om, at han ville komme og helbrede hans tjener. {SLF 65.4}

Disse mænd fremlagde sagen for Jesus, bad ham indtrængende og sagde: „Han er vel værd, at du gør ham dette; thi han elsker vort folk og har bygget vores synagoge.“ (Luk 7,4 5) {SLF 66.1}

Men på vejen til hans hjem modtager Jesus et budskab fra høvedsmanden selv: Herre! umag dig ikke dette; thi jeg er ikke værd, at du går ind under mit tag.“ (Luk 7,6) {SLF 66.2}

Frelseren fortsætter imidlertid sin vej, og høvedsmanden kommer i egen person for at yderligere at betone budskabet, og siger: Derfor agtede jeg heller ikke mig selv værdig at komme til dig;“ men sig kun et ord, så bliver min tjener helbredt. Thi jeg er kun et menneske, som står under øvrighed, og har stridsmænd under mig; og siger jeg til denne: gå! så går han; og til den anden: kom! så kommer han; og til min tjener: gør dette! så gør han det.“ (Luk 7,7) {SLF 67.1}

Jeg repræsenter den romerske magt, og mine soldater anerkender min myndighed som overordnet. Således repræsenter du den evige Guds magt, og alt det skabte adlyder dit ord. Du kan befale denne sygdom at vige bort, op den adlyder dig. Sig blot et ord, så bliver min tjener helbredt!“ Dig ske som du troede!“ sagde Kristus. Og hans dreng blev helbredt i den samme time.“ (Matt 8,8 9) {SLF 67.2}

Jødernes ældste havde anbefalet høvedsmanden til Kristus af hensyn til den velvilje, han havde vist med vort folk“. Han er vel værd,“ sagde de; thi han har bygget vores synagoge.“ Men høvedsmanden sagde om sig selv: Jeg er ikke værd.“ Men alligevel frygtede han ikke for at bede Jesus om hjælp. Han forlod sig ikke på sin egen godhed, men på Frelserens miskundhed. Det eneste, han havde at påberåbe sig var sin store trang.“ {SLF 67.3}

På samme måde kan ethvert menneske komme til Kristus. Ikke for de retfærdige gerningers skyld, som vi havde gjort, men efter sin barmhjertighed frelste han os.“ (Tit 3,5) Har du en følelse af at du ikke kan håbe på velsignelse fra Gud, fordi du er en synder? Husk, at Kristus kom til verden for at frelse syndere. Vi har intet der kan anbefale os til Gud; det eneste som vi nu og altid kan fremlægge for ham er vor fuldstændige hjælpeløshed, der gør hans frelsene kraft nødvendig. Idet vi lader tillid til os selv forlade os, kan vi se hen til Golgatha kors og sige: {SLF 68.1}

Intet bringer jeg til dig, kun til korset klynger jeg mig.“ Dersom du kan tro; alle ting er den mulige, som tror.“ (Mark 9,23) Det er troen, som forener os med himlen og giver os styrke til at modstå mørkets magter. Gennem Kristus har Gud tilvejebragt et middel, hvorved vi kan overvinde alt, hvad der er dårligt hos os, og bekæmpe enhver fristelse, selv den stærkeste. Men mange føler, at de mangler tro, og derfor holder de sig borte fra Kristus. Lad disse hjælpeløse sjæle i al deres uværdighed overgive sig til den medlidende Frelsers miskundhed. Se ikke på jer selv, men se hen på Kristus. Han som helbredte de syge sjæle og

uddrev djævle, da han vandrede iblandt menneskerne, er endnu den samme mægtige genløser. Grib så blot hans fortsætter ligesom blade fra livets træ. Den som kommer til mig, skal jeg ingenlunde kaste væk.“ (Joh.6,37) Når I kommer til ham, så tro, at han tager imod jer, fordi han har lovet det. Så længe som I gør dette, kan I aldrig fortabes nej aldrig! {SLF 68.2}

Men Gud beviser sin kærlighed med os derved, at Kristus døde for os, da vi endnu var syndere.“ (Rom 5,8) Og „er Gud for os, hvem kan da være imod os? Han som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes skulle han ikke også skænke os alle ting med ham?“ (Rom 8,31 32) {SLF 69.1}

„Jeg er vis på, at hverken død, ej heller liv, ej heller engle, ej heller fyrstendømmer, ej heller magter, ej heller det nærværende, ej heller det tilkommende, ej heller det høje, ej heller det dybe, ej heller nogen anden skabninger skal kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.“ (Rom 8,38 39) {SLF 69.2}

Af alle de sygdomme, man kendte i østerland, var spedalskheden den mest frygtede. Dens udbredelse og smitsomhed og dets frygtelige virkninger på den angrebene fyldte selv den modigste med forfærdelse. Jøderne anså den som en straf for synd, og den blev derfor kaldt „slaget“, „Guds finger“. Indgroet, uudslettelig og dræbende som den var, blev den betragtet som et symbol på synden. {SLF 69.3}

Ifølge den kirkelige lov bliv den spedalske erklæret for uren. Alt, hvad han rørte ved, blev urent; luften blev besmittet ved hans ånde. Ligesom en, der allerede var død, blev ham udelukket fra menneskers boliger. Dersom nogen mistænkes for at have sygdommen, måtte han fremstille sig for præsterne, der skulle undersøge og af gøre sagen. Hvis de erklærede ham spedalsk, så blev han afsondret fra sin familie, afskåret fra Israels forsamling og dømt til at omgås alene dem, der led af samme plage. Ikke engang konger og præster udgjorde nogen undtagelse. En konge, der blev angrebet af denne frygtelige sygdom, måtte give afkald på scepteret og undgå menneskers selskab. {SLF 69.4}

Borte fra sine venner og slægtninge måtte den spedalske bære den forbandelse, hans sygdom medførte. Det påhvilede ham at kundgøre sig egen sin egen ulykke, at sønderrive sine klæder og udråbe advarslen til alle om ikke at komme hans smittefarlige person nær. Råbet: „Uren! uren!“ som lød med sørgmodig stemme fra den ensomme forviste, var en advarsel, som hørtes med frygt og afsky. {SLF 70.1}

På den egn, hvor Kristus virkede, var der mange af disse lidende, og da beretningen om hans værk nåede dem, var der en, i hvis hjerte troen begyndte at spire. Dersom han kunne gå til Jesus, så kunne han blive helbredet. Men hvorledes kan han finde Frelseren? Hvorledes kan han, som er dømt til livsvarig afspærring, fremstille sig for den store læge? Og vil Kristus helbrede ham? Vil han ikke ligesom farisæerne og endda lægerne udtale en forbandelse over ham og byde ham fjerne sig fra de steder, hvor mennesker bor? {SLF 70.2}

Han tænker på alt, hvad der er blevet fortalt om Jesus. Ikke én, som har søgt ham om hjælp, er blevet bortvist. Den ulykkelige mand beslutter sig til at opsøge Frelseren. Selv om han er udelukket fra byerne, så kunne det jo være, at han kunne træffe ham på en eller anden sti langs bjergvejene eller finde ham, hvor han lærer udenfor byerne. Vanskelighederne er store; men her er hans eneste håb. {SLF 70.3}

Stående langt borte opfanger den spedalske nogle ord fra Jesu læber. Han ser ham lægge sine læber på de syge; han ser de halte, de lamme og dem, som ligger for døden af forskellige sygdomme, stå sunde op og prise Gud for befrielse. Hans tro styrkes. Stadigvæk nærmer han sig mere og mere den lyttende skare. De indskrænkninger, som han er pålagt, folkets sikkerhed, den frygt, som alle nærer for ham alt sammen har han glemt. Han tænker kun på det herlige håb om helbredelse. {SLF 70.4}

Han er et afskyeligt syn. Sygdommen har tilredt ham i frygtelig grad, og hans forrådende legeme er gyseligt at betragte. Ved synet af ham viger folket tilbage. I deres forfærdelse trænger de den ene den anden for at undgå berøring med ham. Nogle forsøger at hindre ham i at nærme sig Jesus; men det er umuligt; han hverken ser eller hører dem; deres udtryk af afsky lægger han slet ikke mærke til. Han ser kun Guds søn, han hører kun den stemme, som taler liv til de døende. {SLF 71.1}

Idet han trænger sig frem til Jesus, kaster han sig ned for hans fødder med råbet: „Herre! om du vil, så kan du rense mig.“ (matt 8,2) Jesus svarer: „Jeg vil; bliv ren!“ (Matt 8,3) og lægger sin hånd på ham. {SLF 71.2}

Øjeblikkelig foregår der en forandring med den spedalske. Hans blod bliver sundt, nerverne følsomme og musklerne faste; den unaturlige hvide, skællede hud, som er genkendelig ved spedalskhed, forsvinder, og hans kød bliver ligesom kød hos et lille barn. {SLF 71.3}

Eftersom præsterne fik de faktiske forhold angående den spedalskes helbredelse at vide, så ville deres had til Kristus måske lede dem til at afsige en uretfærdig dom. Jesus ønskede, at en upartisk dom skulle afsiges. Han byder derfor manden ikke at sige noget om helbredelsen, men straks fremstille sig ved templet med et offer, inden rygtet om miraklet endnu var kommet ud. {SLF 72.1}

Inden præsterne kunne modtage et sådant offer, krævedes det af dem, at de skulle undersøge den, som bragte offeret, og bekræfte hans fuldstændige helbredelse. {SLF 72.2}

Undersøgelsen blev foretaget. Præsterne, som havde dømt den spedalske til at holde sig borte fra mennesker, bevidnede at han var helbredt. Manden, som havde genvundet sin sundhed, fik atter adgang til sit hjem og til samfundet. Han følte, at sundhedens gave var meget dyrebar. Han glædede sig over atter at være i besiddelse af manddommens fulde kraft og over at kunne være sammen med sin familie. På trods af Jesu formaning kunne han ikke længere holde sandheden angående sin helbredelse skjult, og fuld af glæde gik han omkring og forkyndte hans magt, som havde gjort ham rask. {SLF 72.3}

Da denne mand kom til Jesus, var han „fuld af spedalskhed“. Sygdommen dødelige gift havde gennemtrængt hele hans legeme. Disciplene søgte at hindre deres mester i at røre ved ham; fordi den, som rørte ved en spedalsk, blev selv uren. Men Jesus blev ikke smittet ved at lægge sin hånd på den spedalske; spedalskheden måtte vige. Således forholder det sig med syndens spedalskhed den er dødelig, har slået dine rødder dybt ind og kan umuligt fjernes med menneskelig magt. „Hele hovedet er sygt, hele hjertet mat; fra fodsål til hoved er intet helt! Sår, stimer og friske hug.“ (Es 1,5 6) Men Jesus, der kom og blev mennesker lig, bliver ikke besmittet. I hans nærværelse lå der en helbredene kraft for synderen. Enhver, som vil falde ned for hans fødder og sige i tro: Herre! om du vil, så kan de rense mig,“ vil du få svaret „Jeg vil; bliv ren!“ {SLF 72.4}

I nogle tilfælde, hvor der søgtes helbredelse, gav Jesus ikke straks den bedene velsignelse; men i dette spedalskhedstilfælde blev ønsket ikke fremsat før den blev opfyldt. Når vi beder om jordiske velsignelser, vil svaret måske blive forhalet, eller Gud kan give os noget andet end det, vi beder om; men således er det ikke, når vi beder om befrielse fra synd. Det er hans vilje at rense os fra synd og gøre os til sine børn og at sætte os i stand til at leve et helligt liv. Kristus „hengav sig selv for vore synder, på det han kunne udfri os fra i den nærværende onde verden, efter vor Guds og Faders vilje;“ og „dette er den fortrøstning, som vi har til ham, at dersom vi beder om noget efter hans vilje, hører han os. Og dersom vi ved, at han hører os, i hvad vi beder, da vi ved, at vi fastholder de ting, som vi har bedt ham om.“ (Gal 1,4) {SLF 73.1}

Jesus så på de ulykkelige og bekymrede, på dem, hvis håb var brudt, og som søgte at stille sjælens længsler med jordiske fornøjelser, og han indbød alle til at finde hvile hos ham. {SLF 73.2}

Kærligt sagde han til de stræbende mennesker: „Tag mit åg på jer, og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.“ (Joh 5,14 15) {SLF 73.3}

Disse ord taler Jesus til ethvert menneske på jorden. Hvad enten de ved det eller ikke, så er de alle trætte og besværede; alle er de betyngede af byrder, som Kristus alene kan borttage. Den tungeste byrde, vi har at bære, er syndens byrde. Dersom det er overladt til os selv at bære denne byrde, så ville den knuse os; men han, som er uden synd, er blevet vor stedfortræder. „Herren lod al vor misgerning komme over ham.“ (Es 53,6) {SLF 73.4}

Han har båret vore overtrædelsers byrde. Han vil borttage vægten fra vore trætte skuldre; han vil give os hvile og vil også bære vore bekymringer og sorger. Han indbyder os til at kaste al vor sorg på ham; thi vort vel ligger ham på hjerte. {SLF 73.5}

Jesus, vor ældste broder, sidder ved den evige trone. Han ser enhver sjæl, der vender blikket op til ham, som er Frelseren. Han kender af erfaring menneskeslægtens svagheder, kender vort behov og forstår, hvori vore fristelsers magt ligger, fordi han „er fristet i alle måder i lighed med os, uden synd“. (Heb 4,15) Han våger over dig, du skælvende Guds

barn! Er du fristet? Han vil bringe befrielse. Er du svag? Han vil give dig styrke. Er du uvidende? Han vil oplyse dig. Føler du dig såret? Han vil helbrede dig. Herren „sætter tal på stjerne“; men dette hindrer ikke at „han helbreder dem som har et sønderknust hjerte, og forbinder deres sår“. (Sl. 147,4 3) {SLF 74.1}

Hvori dine bekymringer og prøver end består, så læg dem frem for Herren. Din ånd vil blive styrket til udholdenhed, vejen vil åbnes for dig, så at du kan komme ud af vanskeligheder og besvær. Jo svagere og jo mere hjælpeløs du føler dig selv, desto stærkere bliver de i hans kraft. Jo tungere dine byrder er, des lifligere er den hvile, du finder ved at kaste dem på ham, som bærer dem alle. {SLF 74.2}

Omstændighederne kan skille os fra vore venner; de urolige bølger på det store hav kan rulle imellem dem og os; men ingen omstændigheder, ingen afstand kan skille os fra Frelseren. Hvor vi end befinder os, er han ved vor højre hånd for at støtte, holde, bevare og opmuntre os. Kristi kærlighed til sine forløste er større end en moders kærlighed til sit barn. Vi har ret til at hvile i hans kærlighed og sige: „Jeg vil forlade mig på ham; for han gav sit liv for mig.“ {SLF 74.3}

Menneskernes kærlighed kan forandres; men Kristi kærlighed kender ingen forandring. Når vi råber til ham om hjælp, så er hans hånd udrakt til frelse. „Bjergene skal vige, og højene rokkes, men min miskundhed skal ikke vige fra dig, og min fredspagt skal ikke rokkes, siger Herren, din forbarmer.“ (Es 54,10) {SLF 74.4}

Kapitel 5. Sjælens Helbredelse

Mange af dem, som kom til Kristus for at få hjælp, havde selv pådraget sig sygdom; men han nægtede alligevel ikke at helbrede dem. Og idet kraft fra ham trængte ind i disse sjæle, blev de overbeviste om synd, og mange blev helbredte for deres åndelige sygdom såvel som deres legemlige lidelser. {SLF 75.1}

Den lamme fra Kapernaum var en af disse. Ligesom den spedalske havde han tabt alt håb om helbredelse. Hans sygdom var følgen af et syndigt liv, og hans lidelser forbitredes endnu mere ved samvittighedsnag. Forgæves havde han henvendt sig til farisæerne og lægerne om hjælp; de havde erklæret ham for uhelbredelig, de anklagede ham for at være en synder og påstod, at han ville dø under Guds vrede. {SLF 75.2}

Den lamme var sunket ned i fortvivlelse. Da var det, at han hørte om Kristi gerninger. Andre, der var lige så syndige og hjælpeløse so han, havde fundet helbredelse, og han følte sig tilskyndet til at tro, at måske også han kunne blive helbredet, dersom han blev ført hen til Frelseren. Men håbet sank, når han huskede årsagen til sin sygdom; og dog kunne han ikke opgive tanken om muligheden af helbredelse. {SLF 75.3}

Hans største ønske var at blive befriet for sin syndebyrde. Han længdes efter at se Jesus og modtage forsikringen om syndsforladelse og fred ned Gud; for så ville han være tilfreds med at leve eller dø, eftersom det måtte være Guds vilje. {SLF 75.4}

Der var ingen tid at spilde. Hans afmagrede legeme bar allerede dødens mærker. Han bad sine venner om at føre ham til Jesus, hvilket de med glæde lovede at gøre. Men så tæt var den skare, der havde samlet sig omkring det hus, hvor Frelsen opholdt sig, at det var umuligt for den syge og hans venner at komme hen til ham eller endda blot komme så nær, at de kunne høre hans stemme. Jesus lærte i Peters hjem. Som de havde for sædvane, sad hans disciple tæt ved ham, og „der sad farisæer og lovlærer, som var kommet fra hver by i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem“. (Luk 5,17) Mange af disse var kommet som spioner, der søgte at finde anklage imod Jesus. Bag dem befandt sig den blandede skare: de lyttede ivrigt, de alvorlige, de nysgerrige og de vantro. Der var folk af forskellige nationaliteter og af alle samfundsklasser. „Og Herrens kraft viste sig i at helbrede.“ (Luk 5,17) Livets ånd hvilede over forsamlingen; men farisæerne og lovlærerne mærkede ikke dens nærværelse. De havde ingen følelse af trang eller af, at de havde behov for lægedom. „De hungrige har han fuldt med gode gaver, og de rige har han afvist tomme.“ (Luk 1,53) {SLF 76.1}

Atter og atter søgte de, som bar den lamme, at bane sig vej igennem mængden, men forgæves. Den syge så sig omkring med usigelig angst. Hvorledes kunne han opgive håbet, når den ønskede hjælp var så nær? På hans egen anmodning førte hans venner ham op ovenpå huset, brød hul i taget og hejsede ham ned ved Jesu fødder. {SLF 77.1}

Talen blev afbrudt. Frelseren betragtede det sørgmodige ansigt og så det bedene blik, der var fæstet på ham. Han kendte godt den betyngede sjæls længsel. Det var Kristus, som havde bragt overbevisning ind i hans samvittighed, medens han endnu lå hjemme. Da han

omvendte sig fra sine synder og troede på Jesu kraft til at gøre ham rask, havde Frelsens miskundhed bragt velsignelse til hans hjerte. Jesus havde set den første gnist af tro flamme op til en overbevisning om, at han var synderens hjælp, og havde set den vokse sig stærkere ved hver bestræbelse for at komme i hans nærhed. Det var Kristus selv, som havde draget den lidende til sig, og nu udtalte Frelseren disse ord, der lød som liflig musik i den syges øre: „Søn! vær frimodig, dine synder er dig forladte.“ (Matt 9,2) {SLF 77.2}

Syndebyrden ruller bort fra den syges mands sjæl. Han kan ikke tvivle. Kristi ord åbenbarer hans magt til at læse hjerternes tanker. Hvem kan vel benægte hans magt til at forlade synd? Der kommer håb i stedet for fortvivlelse, glæde i stedet for trykkende mørke. Mandens legemlige smerter har forladt ham, og hele hans væsen er blevet forvandlet. Uden at fremkomme med noget yderligere ønske ligger han hen i stille fred, alt for lykkelig til at kunne tale. {SLF 78.1}

Med åndeløs spænding iagttog mængden denne mærkelige tildragelse. Mange følte, at Kristi ord var en indbydelse til dem. Var de ikke sjæleligt syge på grund af synd? Længdes de ikke efter at blive befriede for denne byrde? {SLF 78.2}

Men farisæerne, der frygtede for at miste deres indflydelse over folkemængden, sagde i deres hjerter: „Han spotter! hvem magter at forlade synder uden én, nemlig Gud?“ (Mark 2,7) {SLF 78.3}

Jesus så på dem med et blik, som fik dem til at vige forfærdede tilbage, og sagde: „Hvorfor tænker I så ondt i jeres hjerter? Thi hvilket er lettere at sige: Dine synder er dig forladte? eller at sige: Stå op og vandre? Men I skal vide, at menneskernes søn har magt på jorden til at forlade synder,“ sagde han, idet han vendte sig til den lamme: „Stå op, og tag din seng op, og gå til dit hus.“ (Matt 9,4 6) {SLF 79.1}

Manden som var ført til Jesus på en båre, stod nu op på sine fødder med ungdommelig spændstighed og kraft, og øjeblikkelig tog han „sengen, og gik ud for alles øjne, så de blev alle forfærdede og priste Gud og sagde: vi har aldrig set noget sådant.“ (Mark 2,12) {SLF 79.2}

Der krævedes intet mindre end skabermagt for at bringe sundhed tilbage til det ellers ødelagte legeme. Dem samme stemme, som gav mennesket liv, da det blev skabt af jordens støv, havde givet liv til den dødede lamme; og den samme kraft, som gav legemet liv, havde fornyet hjertet. Han, som ved skabelsen „talte, og det skete“, som „bød, så stod det der“, (Sl. 33,9) gav liv til den sjæl, som var død i overtrædelser og synder. Helbredelsen af den legemlige sygdom var en åbenbarelse af den magt, som havde fornyet hjertet. Kristus bød den lamme stå op og gå, „at I skal vide,“ sagde han, „at menneskernes søn har magt på jorden til at forlade synder“. {SLF 79.3}

I Kristus fandt den lamme en helbredelse for både sjælen og for legemet. Han måtte have sjælelig sundhed, inden han kunne forstå at skaffe den legemlige sundhed; førend den legemlige lidelse kunne afhjælpes, måtte Kristus skaffe sindet lindring og rense sjælen fra

synd. Den undervisning, som ligger her, må ikke overses. Der er, den dag i dag, tusinder af legemligt syge mennesker, der ligesom den lamme længes efter at høre budskabet: „Dine synder er dig forladte.“ Syndebyrden med den deraf følgende hvileløshed og utilfredsstillende længsel danner grundvolden til deres sygdom. De kan ikke finde lindring, førend de kommer til ham, som kan læge sjælen. Den fred, som han alene formår at give, ville atter kunne skaffe dem sjælelig styrke og legemlig sundhed. {SLF 79.4}

Den lammes helbredelse virkede på folket, som om himlen var blevet åbnet og den tilkommende verdens herlighed åbenbaret. Idet han gik gennem mængden og velsignede Gud ved hvert skridt, bærende på sin byrde, som om den vejede intet, veg folket tilbage for at skaffe ham plads og stirrede på han med forfærdelse, hviskede stille til hinanden: „Vi har i dag set utrolige ting“ (Luk 5,26) {SLF 80.1}

I den lammes hjem blev der stor glæde, da han atter kom tilbage til sin familie, med lethed havde med sig den båre, som han for kort tid siden var blevet ført bort på. De samledes omkring ham med glædestårer, men turde næppe tro deres egne øjne. Der stod han foran dem i besiddelse af manddommens fulde kraft. Disse arme, som før var slappe og livløse, adlød nu hurtigt hans vilje; de muskler, som før havde været sammenskrumpet og blyfarvede, så nu kraftige og sunde ud. Han gik med faste, lette trin. Håb og fryd kunne læses i ethvert træk i hans ansigt, og et udtryk af fred og renhed var trådt i stedet for mærkerne af synd og lidelse. Taksigelse steg op i dette hjem, og Gud blev æret gennem sin søn, som havde givet en håbløs hans håb igen og en slagen hans styrke. Denne mand og hans familie stod rede til at give deres liv for Jesu skyld. Ingen tvivl formørkede deres tro, ingen vantro plettede deres lydighed mod ham, som havde bragt lys ind i deres triste hjem. {SLF 81.1}

„Min sjæl! lov Herren, og alt det, som i mig er, love hans hellige navn. Min sjæl! lov Herren, og glem ikke alle hans velgerninger, ham, som forlader dig alle dine misgerninger; ham som læger alle dine sygdomme; ham, som genløser dit liv fra graven;... at du bliver ung igen som ørnen. Herren øver retfærdighed og ret for alle fortrykte... Han har ikke gjort imod os efter vore synder, og ikke betalt os efter vore misgerninger... ligesom en fader forbarmer sig over børn, så forbarmer Herren sig over dem, som frygter ham. For han kender vor skabning, han kommer i hu, at vi er støv.“ (Sl. 103,1 14) {SLF 81.2}

„Men der er en dam i Jerusalem ved Fåreporten, den kaldes på hebraisk Bethesda, og har fem buegange. I dem lå en mængde af syge, blinde, halte, visne, som ventede på, at vandet skulle røres.“ (Joh 5,2 3) {SLF 83.1}

Vandet i denne dam blev til visse tider oprørt, og det var en almindelig opfattelse, at dette skyldes en overnaturlig kraft, og at den, som ved en sådan lejlighed først kom ned i vandet, ville blive helbredt af hvilken som helst sygdom. Hundreder af lidende mennesker lå og ventede ved denne dam; men så stor var trængslen, når vandet oprørtes, at de styrtede frem, trampede under fødder mænd og kvinder og børn, som var svagere end de selv. Mange kunne ikke komme dammen nær, og andre, hvem det var lykkedes at nå derhen, døde lige

på dens bred. Hytter var blevet opførte rundt omkring, hvor de syge kunne finde beskæftigelse mod heden om dagen og med kulden om natten, og der var dem, som tilbragte natten i disse hytter, og som dag efter dag slæbte sig hen til dammen, forgæves håbede på at finde helbredelse. {SLF 83.2}

Jesus var i Jerusalem. Idet han kom gående alene, tilsyneladende fordybet i meditation og bøn, kom han hen til dammen. Han så de stakkels lidende vent på, hvad de anså for at være deres eneste middel til helbredelse. Han længtes efter at gøre brug af sin magt til at helbrede, længtes efter at gøre enhver lidende hel. Men det var sabbat. Skarer af mennesker var på vej til templet for at tilbede, og han vidste, at en sådan helbredelses gerning ville i den grad vække jødernes fordomme, så det ville gøre ende på hans virksomhed. {SLF 83.3}

Men Frelseren så et tilfælde af den yderste elendighed. Det var en mand, som havde været en hjælpeløs krøbling i 36 år. Hans sygdom var for en stor del følgen af hans eget dårlige liv og blev betragtet som en straffedom fra Gud. Han var alene, havde ingen venner og følte, at han var afskåret fra Guds miskundhed og havde nu tilbragt mange år i elendighed. På de tider, da man ventede, at vandet ville oprørtes, blev han båret hen til dammen af dem, som havde medynk med ham i hans hjælpeløshed; men når det belejlige øjeblik kom, var der ingen til at hjælpe ham ned i vandet. Han havde set vandet oprøres men var aldrig kommet længere end til randen; andre stærkere end han, kastede sig i vandet inden han nåede at komme derned. Den hjælpeløse stakkel var ude af stand til at klare sig overfor alle disse kæmpende egenkærlige mennesker. Hans ihærdige forsøg på at nå sit store mål, hans angst, og de stadige skuffelser tærede på de få kræfter, han endnu havde tilbage. {SLF 83.4}

Den syge lå på sit tæppe, nu og da løftede hovedet for at se ned i dammen dat et venligt, medlidende ansigt bøjede sig over ham, og ordene: „Vil du være sund?“ fængslede hans opmærksomhed. Der kom håb i hans hjerte; han følte, at han på en eller anden måde nu ville blive hjulpet. Men håbets rødme forsvandt atter hurtigt. Han huskede, hvor ofte han havde forsøgt at komme ned i dammen, og nu havde han kun ringe udsigt til at kunne leve, indtil vandet atter oprørtes. Han vendte sig udmattet bort og sagde: „Herre! jeg har ingen som kan bringe mig ned i dammen, når vandet bliver oprørt; men når jeg kommer, stiger en anden ned før jeg.“ {SLF 85.1}

„Stå op, tag din seng og gå.“ (Joh 5,6 8) Med fornyet håb retter den syge blikket på Jesus. Hans ansigtsudtryk, hans stemme er anderledes end alle andres; kærlighed og kraft syntes at strømme ud fra selve hans nærværelse. Krøblingens tro griber fat på Kristi ord. Uden at tvivle beslutter han at ville adlyde, og idet han går i gang med at iværksætte sin beslutning, får hele hans legeme kraft til at handle. {SLF 85.2}

Hver nerve og hver muskel gennemstrømmes af nyt liv, og livsfunktionerne i det forkrøblede legeme arbejder atter normalt. Han står op på sine fødder og går sin vej med faste lette trin, og priser Gud af glæde over den styrke, han netop har fået. {SLF 86.1}

Jesus havde ikke givet den lamme noget løfte om guddommelig hjælp. Manden kunne have sagt: „Herre, hvis du vil gøre mig sund, så vil jeg adlyde dit ord.“ Han kunne have givet sig til at tvivle og således gå glip af denne eneste lejlighed til at finde helbredelse. Men nej han troede Kristi ord, troede, at han var blevet helbredt. Uden at tvivle gjorde han forsøget, og Gud gav ham kraft; han havde vilje til at gå, og han gik. Idet han adlød Kristi ord blev han helbredt. {SLF 86.2}

Ved synden er vi blevet afskårne fra Guds liv. Vor sjæl er lammet. Af os selv er vi lige så lidt i stand til at leve et helligt liv, som denne syge mand var til at gå. Mange indser deres hjælpeløshed; de længdes efter det åndelige liv, som vil bringe dem i overensstemmelse med Gud, og de stræber efter at opnå det; men det er altsammen forgæves. I fortvivlelse udbryder de: „Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?“ (Rom 7,24) Lad disse forsagte, kæmpende sjæle vende blikket opad. Frelseren betragter dem, som han har købt med sit blod, og spørger med usigelig ømhed og medlidenhed: „Vil du være sund?“ Han byder dig stå op, i besiddelse af sundhed og fred. Vent ikke, til du føler at du er blevet sund; tro Frelserens ord. Læg din vilje på Kristi side; beslut dig til at tjene ham, og idet du handler efter hans ord, vil du få styrke. Kristus er i stand til og længes efter at give befrielse, uanset hvilke onde vaner vi ligger under for, og uanset de stærke lidenskaber, som i tidens løb har bundet både sjæl og legeme. Han vil give frihed til de fangne, som holdes bundne af svaghed, af vanheld og af syndens lænker. {SLF 86.3}

Bevidstheden om synd har forgiftet selve livets kildespring hos os. Men Kristus siger: „Jeg vil tage dine synder; jeg vil give dig fred. Jeg har købt dig med mit blod; du tilhører mig. Min nåde vil styrke din svækkede vilje. Jeg vil borttage din bedrøvelse over synden.“ Når fristelser anfægter dig, når bekymringer og vanskeligheder ophober sig omkring dig; når du, nedtrykt og modløs, er ved at give efter for fortvivlelsen: da se på Jesus, så vil det mørke, som omhyllder dig, fordrives af hans nærværelses klare lys. Når synden kæmper om overherredømmet i din sjæl og tynger samvittigheden, så fæst blikket på frelseren. Hans nåde formår at underkue synden. Lad dit taknemmelige hjerte, skælvende af uvished, vende sig til ham. Grib fat på det håb, som fremholdes for dig. Kristus venter på at optage dig i sin familie. Hans kraft vil stå dig bi i den svaghed. Han vil lede dig skridt for skridt. Læg din hånd i hans og lad ham lede dig. {SLF 87.1}

Tænk aldrig, at Kristus er langt borte; han er altid nær; han omgiver dig med sin kærlighed. Søg ham som, den der ønsker, at du skal finde ham. Han ønsker ikke alene, at du skal røre ved hans klæde bon, men at du skal vandre i uafbrudt samfund med ham. {SLF 87.2}

Løvhyttefestens højtid var lige afsluttet. Præsterne og rabbinerne i Jerusalem havde ikke haft held med sig i deres planer mod Jesus. Det var aften, „og hver gik til sit hus. Men Jesus gik til Oliebjerget“. (Joh 7,53; 8,1) Jesus vendte sig bort fra byens larm og forvirring, fra den ivrige folkeskare og de troløse rabbinere og gik hen til en lille lund af olie træer, hvor

han kunne være alene med Gud. Tidlig om morgnen vendte han atter tilbage til templet, og da folket samledes omkring ham, satte han sig ned og lærte dem. {SLF 88.1}

Han blev snart afbrudt i sin tale. Nogle farisæere og skriftkloge nærmede sig, og slæbte en skrækslagen kvinde med sig, som de ivrigt og strengt anklagede for at have overtrådt budet: „Du skal ikke bedrive hor.“ De skubbede hende foran sig hen til Jesus og sagde med en hyklerisk forstillelse af ærbødighed: „Mester! denne kvinde er grebet i hor på fersk gerning. Men Moses bød os i loven, at sådanne skal stenes; hvad siger nu du?“ (Joh 8,4 5) {SLF 89.1}

Deres påtagede ærbødighed skjulte en velovervejet plan om at komme ham til livs. Hvis Jesus frikendte kvinden, så kunne han beskyldes for ringeagt for Mose lov; erklærede han hende skyldig til døden, kunne de anklage ham til romerne som en, der tilranede sig en myndighed, som alene tilhørte dem. {SLF 89.2}

Jesus betragtede disse mennesker den skælvende kvinde i hendes skam og de hårdhjertede stormænd, blottede endda for menneskelig medfølelse. Hans rene, pletfrie ånd unddrog sig dette syn. Uden at vise noget tegn på. at han havde hørt deres spørgsmål, bøjede han sig ned, vendte sine øjne mod jorden og begyndte at skrive i støvet. {SLF 90.1}

Utålmodige over hans tøven og tilsyneladende ligegyldighed trængte anklagerne nærmere og fremhævede ham sagen. Men idet deres øjne, ledet af Jesu blik, faldt på jorden, forstummede deres ord. Der så de en fortegnelse over de synder, som de selv i skjul havde gjort sig skyldige i. {SLF 90.2}

Jesus rejste sig, fæstede sine øjne på de lumske mænd og sagde: „Den, som er syndfri iblandt jer, kast først stenen på hende.“ (Joh 8,7) Derpå satte han sig atter ned og skrev videre. {SLF 90.3}

Han havde ikke tilsidesat den moralske lov, ej heller havde han krænket romermagtens myndighed. Hans anklagere havde lidt nederlag. Berøvet deres kjortel af indbildsk hellighed, stod de nu der, skyldige og fordømte for hans åsyn, som var den guddommelige renhed selv. Skælvende af frygt for, at deres syndige liv skulle blive afsløret for hele folket, sneg de sig bort med bøjede hoveder og sænket blik, og efterlod deres offer hos den medlidende Frelser. {SLF 90.4}

Jesus rejste sig, så på kvinden og sagde: „Hvorhenne er dine anklagere? fordømte ingen dig? Men hun sagde: Herre! ingen. Men Jesus sagde til hende: Jeg fordømmer dig heller ikke; gå bort, og synd ikke mere.“ (Joh 8,10 11) {SLF 90.5}

Kvinden havde stået foran Jesus, bævende af frygt. Hans ord: „Den, som er uden synd iblandt jer, kaster først stenen,“ havde lydt for hende som en dødsdom. Hun vovede ikke at løfte blikket op og se Frelseren i ansigtet, men ventede i tavshed sin dom. Med forundring så hun sine anklagere gå tavse og forvirrede bort. Da lød disse håbets ord i hendes ører: „Jeg fordømmer dig heller ikke; gå bort, og synd ikke mere.“ Hendes hjerte var blødgjort.

Hulkende kastede hun sig ned for Jesu fødder, og fremstammede sin tak og sin kærlighed og bekendte med bitter gråd sine synder. {SLF 90.6}

Dette blev for hende begyndelsen til et nyt liv i renhed, fred og gudhengivenhed. Ved at løfte denne faldne sjæl op udførte Jesus et større mirakel end ved helbredelsen af den sværeste legemlige lidelse; han helbredte den åndelige sygdom, som ender med evig død. Den bodfærdige kvinde blev en af hans mest hengivende tilhængere. Ved sin selvopofrende kærlighed og hengivenhed viste hun sin taknemmelighed over, at han i nåde havde tilgivet hende synd. Verden havde intet andet end hån og foragt tilovers for denne faldne kvinde; men han, som var uden synd, ynkedes over hende i hendes svaghed og rakte hende en hjælpende hånd. De hykleriske farisæere var fremkommet med deres anklagere; men Jesus sagde til hende: „Gå bort, og synd ikke mere." {SLF 91.1}

Jesus kender de omstændigheder, hvori enhver sjæl er stedt. Jo større synderens skyld er, desto større er hans trang til Frelseren. De, som fremfor alle andre er genstand for hans guddommelige kærlighed og medlidenhed, er dem, som er mest håbløst indviklede i fjendens snarer. Med sit eget blod har han underskrevet menneskeslægtens frigørelsesdokument. {SLF 91.2}

Jesus ønsker ikke, at de, som er blevet købte til en sådan pris, skal være en kastebold for satans fristelser. Han vil ikke, at vi skal blive overvundne og gå fortabt. Han, som lukkede løvernes mund i løvekulen, og som vandrede med sine tro vidner midt i den gloende ildovn, er lige så villig til at bistå os i at overvinde alt det onde i vor natur. Han står nu foran nådens alter og frembærer for Gud deres bønner, som behøver hans hjælp. Ingen grædende, og sønderknust sjæl viser han bort. Han vil gerne tilgive alle, som kommer til ham for at få forladelse og genoprejsning. Han fremholder ikke for nogen alt det, han kunne åbenbare; men han byder den bævende sjæl at fatte mod. Alle, som vil, kan gribe fat på Guds kraft og slutte fred med ham, og han vil slutte fred. {SLF 92.1}

Den som søger tilflugt hos Jesus, løfter han op over menneskenenes kiv og anklage. Hverken mennesker eller onde engle formår at skabe disse sjæle. Kristus forener dem med sin egen guddommelige og menneskelige natur. De står i det lys, som udstråler fra Guds trone, ved siden af ham, som bærer verdens synd. {SLF 92.2}

Jesu Kristi blod renser „fra al synd". (1Joh 1,7) „Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud er den, som retfærdiggør. Hvem er den, som fordømmer? Kristus er den, som er død, ja meget mere, som er oprejst, som og er ved Guds højre hånd, som og træder frem for os." (Rom 8,33 34) {SLF 92.3}

Kristus vidste, at han havde fuldstændigt Herredømme over vind og bølger og over mennesker, som var besatte af djævle. Han, som stillede stormen og bød den oprørte sø lægge sig, bragte ved sit ord ro til veje i det sind, som Satan havde forvirret og overvældet. {SLF 92.4}

Jesus stod i synagogen og talte om, at han var kommet for at frigøre syndens trælle. Et rædselsskrig afbrød ham i hans tale. En afsindig styrtede frem fra folkemængden og råbte: „Hvad har vi med dig at gøre, Jesus af Nazareth? Er du kommet for at fordærve os? Jeg kender dig, hvem du er, den Guds hellige. {SLF 92.5}

Jesus truede af den onde ånd og sagde: „Ti, og far ud af ham! Og den onde ånd kastede ham ned midt iblandt og for ud af ham uden at skade ham.“ (Mark 1,24) {SLF 93.1}

Også denne mand havde selv på draget sig sin lidelse. Syndens vellyst havde fortryllet ham, og han havde sat sig for at ville nyde livet i fuldt mål. Frådseri, drukkenskab og letsindighed fordærvede det ædle i hans natur, og Satan fik fuldstændigt herredømme over ham. Samvittigheden vågnede for sent. Når den tid kom, da han gerne ville have opofret rigdom og givet afkald på nydelserne for atter at genvinde sit tabte menneske værd, sad han hjælpeløs fast i den ondes garn. {SLF 93.2}

Da han nu var kommet i Frelserens nærhed, vaktes hans længsel efter frigørelse; men den onde ånd modstod Kristi magt. Når manden forsøgte at bede Jesus om hjælp, lagde den onde ånd ordene i hans mund, og han råbte i angst og forfærdelse. Den besatte havde delvis en forståelse af, at han her stod overfor en, som kunne skaffe ham befrielse; men når han forsøgte at komme derhen, hvor den mægtige hånd kunne nå ham, var der en anden vilje, som holdt ham tilbage, der var en, som talte igennem ham. {SLF 93.3}

Kampen mellem Satans magt på den ene side og den besattes eget ønske om frigørelse på den anden var frygtelig. Det syndes, som om den hårdt plagede måtte miste livet i kampen mod den fjende, som havde ødelagt hans menneskeværd. men Frelseren talte med myndighed og satte den fangne fri. Manden, som havde været besat, stod foran den undrende mængde, fri og selvbehersket. {SLF 93.4}

Med glad røst priste han Gud for befrielse. De øjne, hvori han for få øjeblikke siden kun så afsindets vilde blik, lyste nu af forstand og var fyldte med taknemmelighedens tårer. De tilstedeværende var stumme af forbavselse; men så snart de atter havde besindet sig og kunne tale, udbrød de: „Hvad er dette? En ny lære! Med myndighed byder han endda de urene ånder og de er ham lydige!“ (Mark 1,27) DSLF 94 {SLF 94.1}

Men deres tilstand er dog ikke håbløs. Gud hersker ikke over vort sind uden vort samtykke; men det står enhver frit for at vælge, hvilken magt han vil lade sig beherske af. Ingen er faldet så dybt, ingen er så moralsk fordærvet, at han ikke kan finde befrielse hos Kristus. I stedet for en bøn kunne den besatte kun udtale de ord, som Satan lagde i hans mund; men hjertets tavse bøn blev alligevel hørt. Når en sjæl råber til Gud i sin nød, vil dens råb aldrig blive uhørt, selv om det ikke bliver udtrykt i ord. De, som er villige til at indgå i pagt med Gud, overlades ikke til Satans magt eller til deres egen svage natur. {SLF 95.1}

„Mon man kan tage fra den vældige, hvad han har taget? og mon den retfærdiges fanger skal undkomme? Ja, så siger Herren: Både skal fangerne tages fra den vældige, og det, en voldsmand har taget, skal rives fra ham; og jeg vil trætte med dem, som trætter med dig, og

vil frelse dine børn.“ (Es 49,24 25) En underfuld forvandling vil foregå med den, som i tro åbner sit hjertes dør for Frelseren. {SLF 95.2}

Ligesom de tolv apostle, som Kristus tidligere havde udsendt, blev også de 70 disciple givet overnaturlig magt som en besegling på deres mission. Efter at de havde fuldført deres gerning, kom de tilbage med glæde og sagde: „Herre! også djævlene er os underdanige i dit navn.“ Jesus svarede: „Jeg så, at Satans faldt ned fra himlen som et lyn.“ (Luk 10,17 18) {SLF 96.1}

Fra den tid af skulle Kristi efterfølgere betragte Satan som en besejret fjende. På korset skulle Kristus vinde sejren for dem, og denne sejr ønskede han, at de skulle tilegne sig som deres egen. „Se,“ sagde han, „jeg giver jer magt til at træde på slanger og skorpioner og over al fjendens kraft, og slet intet skal skade jer.“ (Luk 10,17 18) {SLF 96.2}

Den Helligånds almagt er den angergivne sjæls værn. Kristus vil ikke, at nogen, som i anger og tro stiller sig under hans beskyttelse, skal komme ind under fjendens magt. Vel er det sandt, at Satan er et mægtigt væsen; men takket være Gud! har vi en mægtig Frelser, som uddrev den onde fra himlen. Det behager Satan, når vil taler om hans magt. Hvorfor ikke tale om Jesus? Hvorfor ikke ophøje hans magt og hans kærlighed? {SLF 96.3}

Kapitel 6. Frelst for at Tjene

Det er morgen ved Gallilæas sø. Jesus og hans disciple er kommet i land efter at have tilbragt en stormfuld nat på søen, og solen, der lige står op, ligesom spreder velsignelse og fred over sø og land. Men idet de går op ad strandbredden, møder dem et syn, som er frygteligere end det oprørske hav. Fra et skjulested mellem gravene kommer to besatte farende frem imod dem, som om de ville rive dem i stykker. Stumperne af de lænker, som de har sønderslidt, da de undslap fra det sted, hvor de holdtes indespærrede, hænger endnu om dem. Deres kød er sønderrevet og blodigt; under det lange, uredte hår ser man de vildt stirrende øjne, og selve menneskebilledet hos dem syndes at være udslettet. De minder mere om vilde dyr end om mennesker. {SLF 97.1}

Disciplene og deres ledsagere løber forfærdede bort; men de opdager snart, at Jesus ikke er hos dem, og vender sig om for at se efter ham. Han står endnu der hvor de forlod ham. Han som stillede stormen, og som før havde stået ansigt til ansigt med Satan og besejret ham, flygter ikke for de onde ånder. Når disse mænd med skærende tænder og frådende mund nærmer sig Jesus, opløfter han den hånd, som havde gjort tegn til bølgerne, så de skulle være stille, og mændene kan ikke komme ham nærmere. Rasende men hjælpeløse bliver de stående foran ham. {SLF 97.2}

Med myndighed byder han de urene ånder fare ud af dem. de ulykkelige mænd forstår, at her er en, som kan befri dem for de plagsomme ånder. De falder ned for Frelserens fødder for at bede ham om barmhjertighed; men idet de åbner deres læber, taler ånderne igennem dem og råber: „Jesus, du Guds søn! hvad har vi med dig ar gøre? Er du kommet hid før tiden at pine os?“ (Matt 8,29) {SLF 98.1}

De onde ånder tvinges til at give slip på deres offer, og en vidunderlig forandring foregår med de besatte. Lyset skinner ind i deres sind, og øjnene stråler af forstand; de ansigter, som så længe siden havde været forvrængede til Satans billede, bliver pludselig venlige; de blodplettede hænder er stille, og mængderne opløfter deres røst og priser Gud. {SLF 99.1}

Imidlertid er de djævle, der blev uddrevet af deres menneskelige beboelse, faret ind i svinene og har styrtet disse i ødelæggelse. Svinenes gerningsmænd haster af sted for at kundgøre, hvad der er sket, og hele befolkningen går ud for at møde Jesus. De to besatte har været alles skræk. Nu er disse mænd påklædte og i besiddelse af fuld forstand, og sidder ved Jesu fødder og hører hans ord og ophøjer hans navn, som har gjort dem raske. Men de, som har været vidne til denne underfulde begivenhed, glæder sig ikke. Tabet af svinene forekommer dem at være af større betydning end befrielsen af disse Satans fanger. Forfærdede flokkes de omkring Jesus og bønfalder ham om at drage bort. Han efterkommer deres ønske og tager øjeblikkelig med skibet over til den modsatte side. {SLF 99.2}

De helbredende besatte nærer andre følelser. De ønsker af være hos deres befrier. I hans nærhed føler de sig trygge mod djævlene, som har pint og plaget dem og ødelagt deres menneskeværd. Idet Jesus er ved at stige ned i båden, holder de sig tæt ved hans side, knæler

for hans fødder og trygler om at måtte være i hans nærhed, hvor de kan høre hans ord; men Jesus byder dem at gå hjem og fortælle, hvor store ting Herren har gjort for dem. {SLF 100.1}

Her er et arbejde for dem at udføre: at gå til et hedensk hjem og fortælle om de velsignelser, Jesus har givet dem. Det falder dem hårdt at skulle skilles fra Frelseren. Store vanskeligheder vil møde dem i deres omgang med hedenske landsmænd. Deres lange udelukkelse fra samkvem med andre mennesker syndes at have gjort dem uskikkede til dette hverv; men så snart han viser dem deres pligt, står de rede til at adlyde. {SLF 100.2}

De fortæller ikke alene deres egen familie og naboer om Jesus; men de vandrer gennem Dekapolis og forkynder alle vegne hans magt til at frelse og beretter hvorledes han har uddrevet djævlene. Selv om folket i Geresenernes land ikke havde erfaret Jesus, overlod han dem dog ikke til det mørke, som de havde valgt. De havde endnu ikke hørt hans ord, da de bad ham drage bort. De var uvidende om, hvad det var, de forkastede. Derfor sendte han dem lyset til dem ved sådanne, som de ikke turde nægte at høre. {SLF 100.3}

Satans hensigt med svinenes ødelæggelse var at vende folket bort fra Frelseren og forhindre evangeliets forkyndelse på den egn. Men netop denne hændelse satte folket i bevægelse, mere end noget andet kunne have været gjort, og henledende deres opmærksomhed på Kristus. Selv om Frelseren selv rejste bort, så blev de mænd, han havde helbredt, tilbage som vidner om hans magt. De, som havde været redskaber i mørkets fyrste hånd, blev lysbærere, Guds søns sendebud. Da Jesus atter vendte tilbage til Dekapolis, samledes folket omkring ham, og i tre dage hørte tusinder af mennesker fra det omliggende land budskabet om frelse. {SLF 100.4}

De to besatte var de første missionærer, Jesus udsendte til at forkynde evangeliet på Dekapolis grænser. Det var kun en kort tid, disse mænd havde haft lejlighed til at høre hans ord; de havde aldrig hørt en eneste prædiken fra hans læber. De kunne ikke undervise folket således som disciplene, der daglig havde været sammen med Kristus; men de kunne fortælle, hvad de vidste, hvad de selv havde set og hørt og erfaret af Frelserens magt. Dette er, hvad enhver kan gøre, når hjertet er blevet berørt af Guds nåde. Dette er det vidnesbyrd, som vor Herre ønsker fremholdt, men som verden savner og af den grund går til fortabelse. {SLF 100.5}

Evangeliet skal ikke fremholdes som en død teori, men som en levende kraft, der kan forandre vort liv. Gud ønsker, at hans tjenere skal bære vidnesbyrd om den sandhed, at menneskerne ved hans nåde kan opnå at blive lig Kristus i karakter og glæde sig i forvisningen om hans store kærlighed. Han vil, at vi skal bære vidnesbyrd om den sandhed, at han ikke kan føle sig tilfreds, førend alle, som vil antage frelsen, er vundet tilbage og atter genindsat i deres hellige rettigheder som hans sønner og døtre. {SLF 101.1}

Selv dem, hvis vandel har mishaget ham mest, modtager han med glæde. Når de omvender sig, giver han dem sin ånd og sender dem hen i de ugudeliges lejr for der at

forkynde hans miskundhed. Sjæle, som er sunket ned til at blive Satans redskaber, bliver endnu gennem Kristi magt forvandlede til retfærdighedens budbærere, der sendes ud for at fortælle, hvor store ting Herren har gjort for dem, og at han har vist barmhjertighed med dem. {SLF 101.2}

Efter at kvinden fra Kapernaum var blevet helbredt ved sin tro, ønskede Jesus, at hun skulle erkende modtagelsen af den velsignelse, hun havde fået. De gaver, som evangeliet medfører, må ikke modtages i det skjulte eller udnyttes i det skjulte. „I er mine vidner, siger Herren, at jeg er Gud." (Es 43,12) {SLF 101.3}

Vor bekendelse om hans troskab er det middel, som Gud har udvalgt til at åbenbare Kristus for verden. Det påhviler os at anerkende hans nåde, således som den er blevet kundgjort ved de hellige mænd førhen; men det som vil have den største virkning er vidnesbyrdet om vor egen erfaring. Vi er Guds vidner, når vi i os selv åbenbarer tilstedeværelsen af en guddommelig kraft. Ethvert menneske har et liv, som adskiller sig fra alle andres, og et liv, som er væsentlig forskellig fra deres. Gud ønsker, at vor pris skal opstige til ham, bærende på præget af vor egen personlighed. Når en sådan dyrebar tilkendegivelse, hans herlige nåde til lov, ledsages af en kristelig vandel, så har den en uimodsigelig magt, der virker sjælens frelse. {SLF 102.1}

Vi gavner os selv ved at bevare enhver Guds gave i frisk erindring. På den måde styrkes troen til at forvente og modtage stadig mere og mere. Der ligger en større opmuntring i den mindste velsignelse, vi selv modtager fra Gud, end alle de beretninger, vi kan læse om andres tro og gerninger. Den, som svarer Guds nåde, bliver ligesom en vandet have. Hans sundhed skal skride frem i hast, hans lys skal oprinde i mørket, og Herrens herlighed skal ses over ham. {SLF 102.2}

„Hvorledes skal jeg betale Herren alle hans velgerninger mod mig? Frelsens kalk vil jeg tage og påkalde Herrens navn. Jeg vil betale Herren mine løfter, og det for alt hans folks øjne." (Sl. 116,12 14) „Jeg vil lovsynge Herren, så længe jeg lever; jeg vil synge for min Gud, medens jeg endnu er til. Måtte min betragtning være ham til behag! Jeg vil glæde mig i Herren." (Sl. 104,33 34) „Hvem kan undsige Herrens vældige gerninger, forkynde al hans pris?" (Sl. 106,2) „Påkald hans navn, kundgøre blandt folkene hans store gerninger! Syng for ham, lovsyng ham" (Sl. 105,1 2) „Tal om alle hans underfulde gerninger. Ros jer af hans hellige navn; deres hjerte glæder sig, som søger Herren!" (Sl. 105,2 3)

„Thi din miskundhed er bedre end livet; mine læber skal prise dig..... Min sjæl skal mættes, som af det fede kraftige måltid, og min mund skal love dig med frydefulde læber. Når jeg kommer dig i hu på mit leje, vil jeg tænke på dig i nattevagterne. Thi du har været min hjælp, og under dine vingers skygge vil jeg synge med fryd." (Sl. 63,4 8) „Jeg forlader mig på Gud, jeg vil ikke frygte; hvad skulle et menneske gøre mig? Gud! Løfter til dig hviler på mig, med taksigelse vil jeg betale dig. Thi du friede min sjæl fra døden, ja, mine fødder fra fald, at jeg skal vandre for Guds ansigt i de levendes lys." (Sl. 56,12 14) „Du hellige i Israel! Mine læber skal juble, når jeg synger for dig; ja min sjæl, som du har

genløst. Og min tunge skal tale den hele dag om din retfærdighed.“ „Du er min tillid fra min ungdom af..... min lovsang er altid om dig.“ (Sl. 71,22 24) „Jeg vil lade dit navn ihukommes; derfor skal folkene love dig.“ (Sl. 45,18) {SLF 102.3}

Evangeliets indbydelse må ikke begrænses og kun fremholdes for sådanne, om hvem vi mener, at de vil gøre os ære, om de antager den. Budskabet skal forkyndes for alle. Når Gud velsigner sine børn, så er det ikke for deres egen skyld alene, men for verdens. Han giver os sine gaver, for at vi skal forøge dem ved at meddele til andre. {SLF 104.1}

Den samaritanske kvinde, som talte med Jesus ved jakobsbrønden, havde ikke fundet Frelseren, førend hun vandre hen til ham. Hun viste sig at være en mere virksom missions arbejder end hans egne disciple. Disciplene så intet i Samaria, som tydede på, at her var nogen lovende missionsmark. Deres tanker dvælede ved et stort værk, som skulle udføres i fremtiden; de så ikke, at der lige i deres nærhed var en høst, som skulle indsamles. Men denne kvinde, som de foragtede, blev et middel til, at en hel by fik Jesus at høre. Hun bragte ufortøvet lyset til sine landsmænd. {SLF 104.2}

Denne kvinde er en fremstilling af, hvad en virksom tro på Kristus vil udrette. Enhver sand discipel fødes i Guds rige som en missionsarbejder. Så snart han lærer Frelseren at kende, ønskede han at gøre andre bekendte med ham. Den frelsende, helliggørende sandhed kan ikke holdes indesluttet i hans eget hjerte. Den, som drikker af livets vand, bliver til en levende kilde. Modtageren bliver selv en giver. Kristi nåde i sjælen er ligesom en kilde i ørknen, der udvælder og vederkvæger alle og gør dem, som er ved at fortabes, begærlige efter at drikke af livets vand. I udførelsen af dette arbejde modtager vi en større velsignelse end ved at virke udelukkende for at gavne os selv. Det er ved at virke for udbredelsen af det glade budskab om frelse, at vi kommer Frelseren nær. {SLF 104.3}

Herren siger om den, som modtager hans nåde: „Og jeg vil gøre den og de steder, som er rundt omkring min høj, til en velsignelse; og jeg vil lade regnen falde i rette tid, det skal være velsignelsens regnstrømme.“ (Ez 34,26) „Men på den sidste og store højtidsdag stod Jesus frem og råbte og sagde: Om nogen tørster, han komme til mig og drikke. Den som tror på mig, af hans liv skal, som skriften siger, flyde levende vandstrømme. (Joh 7,37 38) {SLF 105.1}

De, som modtager, skal give til andre. Alle vegne fra kommer der opråb om hjælp. Gud indbyder os til at virke med glæde for vore medmennesker. Der er en uforkrænkelig krone at vinde; der er et himmelsk rige at opnå; en verden, som forgår på grund af uvidenhed skal oplyses. „Siger I ikke: Der er endnu fire måneder, så kommer høsten? Se, jeg siger jer: opløft jeres øjne, og se markerne; de er allerede hvide til høsten. Og den som høster, får løn, og samler frugt til et evigt liv.“ (Joh 4,35-36) {SLF 105.2}

I tre år havde disciplene været vidne til Jesu underfulde eksempel. Dag efter dag var de sammen med ham og talte med ham, hørte hans opmuntrende ord til de trættende og besværede og få beviser på hans magt til at hjælpe de syge og bedrøvede. Da tiden kom,

hvor han skulle forlade dem, gav han dem nåde og magt til i hans navn af fortsætte hans værk. De skulle udbrede lyset om hans glade budskab op kærlighed og lægedom; og Frelseren gav dem det løfte, at han altid ville være med dem. Ved Helligånden ville han være endnu nærmere, end hvis han var synlig til stede iblandt dem. {SLF 106.1}

Det værk, som disciplene udførte, skal vi også udføre. Enhver kristen må være en missionsarbejder. I barmhjertighed og sympati skal vil virke for dem, som behøver hjælp, og med uegennyttig iver følge at lindre ulykkelige menneskers lidelser. DSLF 106 {SLF 106.2}

Millioner og atter millioner af mennesker, som ligger i sygdom, uvidenhed og synd, har aldrig engang hørt tale om Kristi kærlighed til dem. Hvad ville vi ønske, at de skulle gøre for os, hvis vi var i deres sted og de i vort? Alt dette skal også vi gøre for dem, så langt vore evner rækker. Kristi livsregl, hvorefter vi enhver især må stå eller falde i dommen, er denne: „Alt hvad I vil, at andre skal gøre mod jer, det gør I også med dem.“ (Matt 7,12) {SLF 106.3}

Så meget som vi har fået af fortrin fremfor andre det være sig i kundskaber og dannelse, i ædle karaktertræk, i kristelig udvikling eller religiøs erfaring så meget står vi i gæld til de mindre gunstigt stillede, og så langt det står i vor magt, må vi virke for at hjælpe dem. Er vi stærke, bør vi holde de svages hænder oppe. {SLF 107.1}

Herlighedens engle, som altid ser vor himmelske Faders ansigt, finder glæde i at tjene hans små. Englene er altid til stede, hvor der er størst behov for dem. De er til stede hos sådanne, som udkæmper de sværeste kampe med sig selv, og hvis omgivelser er af uheldigste art. På særlig måde tager de sig af de svage og frygtsomme, der besidder uheldige karaktertræk. Det, som den egenkærlige ville betragte som en ydmygende gerning for ham at beskæftige sig med at tjene de usle og elendige, dem, hvis karakter i enhver henseende lader meget tilbage at ønske, dette er det arbejde, som udføres af de rene, syndfrie væsner fra de himmelske sale deroppe. {SLF 107.2}

Jesus betragtede ikke himlen som noget attråværdigt sted, så længe vi var fortabte. Han forlod de himmelske boliger for at lide hån og foragt en smertene død. Han, som var rig på himmelske skatte, blev fattig, for at vi ved hans fattigdom kunne blive rige. Hans fodspor er det, vi skal gå i. {SLF 107.3}

Når nogen bliver et Guds barn, bør han for fremtiden betragte sig som et led i den kæde, som er fæstnet fra himlen ned til verdens redning, betragte sig som værende ét med Kristus i hans nådesplan og gå ud med ham for at søge og frelse det fortabte. {SLF 107.4}

Mange mener, at det ville være stort, om de kunne besøge de steder, hvor tilbragte sit liv på jorden, at gå, hvor han vandrede, at se den sø, hvor han så gerne lærte, og de høje og dale, som hans blik så ofte dvælede ved. Men de behøver ikke at gå til Nazarath, Kapernaum eller Bethania for at vandre i Jesu fodspor. Vi kan finde hans fodspor ved

sygesengen, i den fattige rønne, på de tætbefolkede steder i de store byer og på ethvert sted, hvor der findes mennesker, som behøver befæstelse. {SLF 107.5}

Vi skal bespise de hungrige, klæde de nøgne og trøste de lidende og bedrøvede. Vi skal tage os af de fortvivlede og indgyde håb hos dem, som intet håb har. Kristi kærlighed, åbenbaret i uegennyttig virke, vil kunne gøre mere til at omvende synderen, end sværd og domstole formår. Disse er nødvendige til skræk og advarsel for forbryderen; men den kærlige missionsarbejder kan opnå mere end dette. Det hjerte, som forhærdes ved irettesættelse, kan ofte blødgøres ved Kristi kærlighed. {SLF 108.1}

Missionsarbejderen kan ikke alene lindre legemlig lidelse, men kan også lede synderen hen til den Store Læge, som formår at rense sjælen fra syndens spedalskhed. Gennem sine tjenere ønsker Gud, at de syge, ulykkelige og de, som er besatte af onde ånder, skal høre hans røst. Gennem sine menneskelige redskaber ønsker han at være en trøst for sådanne som verden ikke kender. {SLF 108.2}

Frelseren har givet sit dyrebare liv for at oprette en menighed, der skal kunne hjælpe de lidende, de bedrøvede og de fristede. Her er en lille flok troende mennesker, som måske er fattige, ubekendte og blottede for uddannelse; men ved Kristi nåde kan de alligevel i hjemmet, i nabolaget, ja endog i fjerne lande udføre et arbejde, hvis følger vil blive lige så vidtrækkende som evigheden. {SLF 108.3}

Til Kristi efterfølgere i vor tid såvel som til de første disciple lyder disse ord: „Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og lær alle folk.“ „Gå bort i al verden og prædik evangelium for al skabningen.“ (Matt 28,18-19) Også os gælder løftet om hans nærværelse: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ (Matt 28,20) {SLF 108.4}

I vor tid samledes ingen nysgerrige skarer ud på de øde steder for at se og høre Kristus. Hans stemme høres ikke i de myldrende gader. Ingen råber fra vejende og forkynder, at Jesus af Nazarath får forbi. (Luk 18,37) Og dog er dette tilfældet endnu den dag i dag. Kristus går usynlig på vore gader. Med nådens budskab kommer han til vorte hjem. Han venter på at samarbejde med alle, som søger at virke i hans navn. Han er midt iblandt os for at helbrede og for at velsigne, hvis vi vil modtage ham. {SLF 108.5}

„Så siger Herren: På den behagelige tid bønhørte jeg dig, og på frelsens dag hjalp jeg dig; og jeg vil bevare dig og sætte dig en pagt med folket, for at oprejse landet, og udskifte de øde arvedele; for at sige til de bundne: Gå ud! til dem, som er i mørke: kom frem for lyset!“ {SLF 109.1}

„Hvor dejlige på bjergene er dens fødder, som bærer glædeligt budskab, som forkynder fred, som bærer glædeligt budskab om godt, som forkynder frelse, og siger til Zion: Din Gud er konge!“ (Es 49,8 9; 52,7) „Råb med fryd, syng med jubel til hobe, I..... øde steder! Thi Herren har trøstet sit folk..... Herren har blottet sin hellige arm for alle hedningernes øjne, og alle jordens ender skal se vor Guds frelse.“ (Es 52,9 10) {SLF 109.2}

Lægens kald

Kapitel 7. Samvirket Mellem Gud og Mennesket

I sit arbejde for at bringe helbredelse må lægen være en Kristi medarbejder. Frelseren virkede både for sjælen og for legemet. Det evangelium, han lærte, var et budskab om åndeligt liv og legemlig helbredelse. Befrielse fra synd og helbredelse fra sygdom hørt sammen. Den samme gerning er overdraget den kristne læge; han må virke i forening med Kristus for at lindre legemlig og åndelig nød hos sine medmennesker. For de syge skal han være en barmhjertighedens budbærer, der bringer lægedom til det syge legeme og den syndbetyngede sjæl. {SLF 113.1}

Kristus er lægestandens sande overhoved. Som den store overlæge står han ved siden af enhver gudfrygtig mand, der søger at lindre menneskernes lidelse. Medens lægen anvender naturlige midler med legemlig sygdom, bør han vise sine patienter hen til ham, som formår at afhjælpe både sjælelig og legemlig lidelse. Hvad lægerne kun kan arbejde hen imod, det udfører Kristus. De forsøger at bistå naturen i dens helbredelsesværk; det er Kristus selv, som helbreder. Lægen søger at bevare livet; Kristus giver liv. {SLF 113.2}

I sine mirakler åbenbarede Frelseren den kraft, som stadig er i virksomhed for at opholde og læge menneskerne. Gennem naturens egne midler virker Gud hver dag, hver time, hvert øjeblik for at holde os i live, for at opbygge og helbrede os. Når en eller anden legemsdel lider skade, påbegyndes straks en helbredelsesproces; naturens hjælpemidler sættes i virksomhed for at tilvejebringe sundhed. Men den kraft, som virker gennem disse midler, er Guds kraft. Al livgivende kraft kommer fra ham. Når nogen kommer sig efter en sygdom, så er det Gud, som helbreder. {SLF 114.1}

Sygdom, lidelse og død skyldes en fjendtlig magt. Satan er ødelæggeren; Gud er genopretteren. De ord, som blev talt til Israel, gælder den dag i dag overfor dem, som genvinder legemlig eller sjælelig sundhed: „Jeg er Herren, som læger dig.“ (2Mos 15,26) {SLF 114.2}

Guds ønske med hensyn til hvert eneste menneske udtrykkes i disse ord: „Du elskede, jeg ønsker, at du i alle dele må have det godt og være rask, ligesom din sjæl har det godt.“ Han er den, „som forlader dig alle dine misgerninger; han som læger alle dine sygdomme; han, som genløser dit liv fra graven; han, som kroner dig med miskundhed og barmhjertighed.“ (3Joh 2; Sl. 103,3 4) {SLF 115.1}

Når Kristus helbredte fra sygdom, gav han mange af de lidende denne advarsel: „Synd ikke mere, for ikke at noget værre skal vederfares dig!“ (Joh 5,14) Således lærte han dem, at de havde påført sig selv sygdom ved overtrædelse af Guds love, og at sundheden alene kunne bevares ved lydighed. {SLF 115.2}

Lægen bør undervise sine patienter om, at de må virke i forening med Gud i arbejdet for at opnå helbredelse. Lægen har en stadig voksende forståelse af den sandhed, at sygdom er

en følge af synd. Han ved, at naturlovene lige så vist som det ti bud er guddommelige, og at sundhed kan genvindes og bevares alene på betingelse af lydighed mod disse love. Han ser, at mange der lider under følgerne af skadelige livsvaner, kunne genvinde sundheden, hvis de blot ville gøre, hvad de burde for deres egen helbredelse. De trænger til en forståelse af, at alt, hvad der ødelægger de legemlige, sjælelige eller åndelige kræfter, er synd, og at sundhed må erhverves gennem lydighed med de love, Gud har givet til alle menneskernes bedste. {SLF 115.3}

Når en læge ser en patient, hvis sygdom skyldes en eller anden fejl med hensyn til spise og drikke eller andre dårlige vaner, og dog undlader at oplyse vedkommende om dette, så begår han uret mod et medmenneske. De, som er forfaldne til drik og udsvævelse, samt sådanne, som er sjæleligt medtagne, er alle en formaning til lægen om at klart og tydeligt tilkendegive, at lidelse er følge af synd. Den, som forstår de grundsætninger, hvoraf livet betinges, bør med alvor søge at modvirke årsagerne til sygdom. Lægen, som er vidne til den uafbrudte kamp mod smerte, og som til stadighed arbejder for at afhjælpe lidelse hvorledes skal han kunne tie? Handler han kærligt og barmhjertigt. dersom han ikke fremholder strengt afhold som et middel mod sygdom? {SLF 115.4}

Lad det blive klart fremholdt, at den sti, Guds bud anviser, er livets sti. Gud har givet naturlovene; men hans love er ikke vilkårlige påbud; ethvert: „Du skal ikke!“ hvad enten det forekommer fysiske eller moralske love, indbefatter en forjættelse. Hvis vi adlyder, så vil velsignelse følge os på vor vej. Gud tvinger os aldrig til at gøre, hvad der er ret, men han søger at frelse os fra det onde og lede os til at gøre det gode. Lad opmærksomheden blive henledt på de love, Gud gav Israelitterne. Han gav dem bestemt undervisning om, hvorledes de skulle leve. Han kundgjorde for dem love vedrørende både deres legemlige og deres åndelige vel, og på betingelse at lydighed både deres legemlige og deres åndelige vel, og på betingelse af lydighed gav han dem løftet: „Herren skal lade al sygdom vige fra dig.“ (5Mos 7,15) {SLF 116.1}

„Læg alle de ord på jeres hjerte, som jeg vidner for jer i dag.“ „For de er liv for hver den, som finder dem, og lægedom for hele hans legeme.“ (5Mos 32,46. Ordsp 4,22) Gud ønsker, at vi skal nå den grad af fuldkommenhed, som han gennem Kristus gør det muligt for os at nå. Han byder os at træffe vort valg på den rigtige side, at forene os med de himmelske kræfter og at vælge sådanne grundsætninger, som vil genoprette Guds billede i os. I sit skrevne ord og i naturens store bog har han åbenbaret de grundsætninger, hvoraf livet betinges. Det påhviler os at skaffe kundskab om disse grundsætninger og ved lydighed at samarbejde med ham i at generhverve sundhed såvel til legeme som til sjæl. {SLF 116.2}

Menneskerne trænger til at lære, at de kun til fulde kan blive delagtige i de velsignelser, som lydighed medfører, når de modtager Kristi nåde. Det er hans nåde, som giver menneskerne kraft til at adlyde hans love; det er den, der sætter dem i stand til at sønderbryde onde vaners trællebånd. Den er den eneste kraft, som kan lede dem ind på og bevare dem på den rette vej. {SLF 117.1}

Når evangeliet antages i dets renhed og kraft, så er det et lægemiddel mod de sygdomme, som synden har medført. Retfærdighedens sol står op „med lægedom under sine vinger“ (Mal 4,2) Intet af det, verden kan give, formår at læge et sønderbrudt hjerte, give sindet fred, borttage bekymring eller fordrive sygdom. Berømmelse, geni, talenter intet at alt dette er i stand til at glæde det bedrøvede hjerte eller tal at genoprette det forspildte liv. Guds liv i sjælen er menneskernes eneste håb. {SLF 117.2}

Den kærlighed, hvormed Kristus fylder hele vort væsen, er en livgivende kraft. Den bringer lægedom til ethvert ædelt livsorgan til hjernen, til nerverne; den vækker menneskets højeste kræfter til virksomhed; den befrier sjælen fra den skyld og sorg, den ængstelse og bekymring, som fortærer livskræfterne. Den medbringer renhed og sindsro; den bringer sjælen den glæde, som intet på jorden kan forstyrre glæde i den Helligånd, en sundhedsbefordrende, livgivende glæde. {SLF 117.3}

Frelserens ord: „Kom hid til mig,..... og jeg vil give jer hvile,“ (Matt 11,28) anviser os hjælpemiddelet mod al legemlig, sjælelig og åndelig sygdom. Selvom menneskerne selv har pådraget sig lidelse ved deres egne afvigelser, så ser han dog til dem i barmhjertighed. Hos ham kan de finde hjælp. Han vil gøre store ting, som forlader sig på ham. {SLF 117.4}

Selvom synden i årtusinder har fået et vedvarende fastere greb på menneskeslægten, og selvom Satan gennem falskhed og list ved sin fortolkning har kastet en sort skygge over Guds ord og har fået menneskerne til at nære tvivl angående Guds godhed, så har Frelserens miskundhed og kærlighed dog ikke ophørt at flyde i rige strømme ned til vor jord. Hvis menneskerne i anerkendelse af Guds gaver ville åbne sjælens vidunder mod himlen, så ville en rigdom af helbredende kraft strømme ind. {SLF 118.1}

Den læge, som ønsker at blive en velbehagelig Kristi medarbejder, vil stræbe efter at opnå duelighed i alle enkeltheder i sin gerning. Han må læse og granske flittigt for at blive vel skikket til at bære det ansvar, hans kald medfører, og stadig søge at nå en højere udvikling ved at stræbe efter mere kundskab, forøget færdighed og større indsigt. Enhver læge bør indse, at den, som udviser slaphed og mangelfuldhed i sit arbejde, ikke alene skader de syge, men også begår en uret mod andre læger. Den læge, som er tilfreds med en ringere grad af duelighed og kundskab, nedsætter ikke alene lægestanden i almindelighed, men vanærer Kristus, som er den Store Læge. {SLF 118.2}

De, som finder, at de ikke er skikkede til lægegerningen, bør vælge en anden beskæftigelse. De, som er godt skikkede til at pleje de syge, men hvis uddannelse eller lægevidenskabelige forudsætninger er begrænsede, ville handle klogt i at vælge en mindre ansvarsfuld stilling og udføre trofast arbejde i sygeplejen. Ved tålmodigt arbejde under lægers ledelse kan de stadig lære, og ved at benytte enhver lejlighed til at samle kundskab kan de med tiden blive fuldt skikkede til en læges kald. Lad de unge læger „som medarbejdere med den Store Læge..... ikke forgæves..... tage imod Guds nåde“ og ikke i noget stykke give anstød, „for at ikke tjenesten for de syge skal blive lastet,“ men vise sig „i alt som Guds tjenere“. (2Kor 6,1 4) {SLF 118.3}

Guds hensigt med os er, at vi altid skal gå fremad. En sand missionslæge vil stadig opnå større duelighed. Talentfulde kristne læger, der besidder fremragende dygtighed i deres tag, bør opsøges og opmuntres til at deltage i Guds værk på sådanne steder, hvor de kan uddanne og oplære andre til at deltage i lægemissionen. {SLF 119.1}

Lægen bør i sin sjæl opsamle lyset fra Guds ord. Han bør gøre stadig fremskridt i nåden. For ham må religionen ikke blot være en indflydelse iblandt mange andre; den må være den ene ledende blandt alle andre indflydelser. Han må handle efter høje, hellige bevæggrunde, som er mægtige, fordi de stammer fra ham, som gav sit liv for at give os kraft til at overvinde det onde. {SLF 119.2}

Dersom lægen med troskab og flid stræber efter at blive duelig i sin gerning, og dersom han vier sig selv til Kristi tjeneste og tager tid til at granske sit eget hjerte, så vil han forstå og fatte hemmeligheden ved sit hellige kald. Han kan opnå en sådan udvikling og uddannelse, at alle, som kommer indenfor rækkevidden af hans indflydelse, vil kunne se ypperligheden af den uddannelse og visdom, der opnås af den, som har samfund med visdommens og almagtens Gud. {SLF 119.3}

Intetsteds trænges et inderligere samfund med Kristus end i lægens arbejde. Den, som på rette måde skal kunne udføre en læges pligter, må hver dag og hver time leve et kristeligt liv. Patientens liv er lagt i hans hånd. En uforsigtig diagnose, én fejlagtig forskrift i et kritisk tilfælde eller én usikker bevægelse med hånden under en operation, endog blot så meget som en hårsbred, kan koste den syge hans liv og føre en sjæl ind i evigheden. Hvilken alvorsfuld tanke! Hvor vigtigt er det at lægen står under den guddommelige læges ledelse! {SLF 119.4}

Frelseren er villig til at hjælpe alle, som beder ham om visdom og en klar tanke. Og hvem trænger vel mere til visdom og klare tanker end lægen, på hvem bestemmelser hviler på! Lad den, som søger at forlænge den syges liv, i tro se hen til Kristus , så han kan lede enhver bevægelse og handling. Frelseren vil give ham visdom og forstand til at behandle vanskelige tilfælde. {SLF 120.1}

Underfulde anledninger gives til den, som behandler de syge. Lad patienterne forstå at lægen i alt, hvad der gøres for at bringe dem sundhed, søger at lede dem til samarbejde med Gud i kampen mod sygdom. Led dem til at forstå, at de kan forvente guddommelig hjælp ved ethvert skridt, som de tager i overensstemmelse med Guds love. De syge og lidende vil have langt større tillid til den læge der har den overbevisning, at han frygter og elsker Gud. De føler sig trygge i en sådan læges nærværelse, og ved den behandling han foreskriver. {SLF 120.2}

Den kristne læge, som tjener Herren Jesus, har ret til at bede ham være tilstede i sygeværelset. Skal læben udføre en vanskelig operation, bør han først søge bistand hos den store læge. Lad ham forsikre den syge, at Gud kan føre ham igennem operationen, og at han i enhver vanskelighed er en sikker tilflugt for den, som forlader sig på ham. For den læge,

som undlader dette, vil i det ene tilfælde efter det andet mislykkes, som ellers kunne have fået et heldigt udfald. Hvis han kunne tale sådanne ord, som ville indgyde tro på den medlidende Frelser, der jo kender enhver kval, og kunne lægge sjælens trang frem for ham i bøn, så ville krisen ofte få et heldigt udfald. {SLF 120.3}

Kun han som læser hjertets tanker, kan forstå, med hvilken frygt og ængstelse mange patienter udtrykker i at underkaste sig en operation ved lægens hånd. De for står den fare, som de svæver i. Selv om de har tillid til lægens dygtighed, så ved de dog, at han ikke er ufejlbarlig. Men når de ser ham knæle ned i bøn til Gud om hjælp, så fatter de tillid. Taknemmelighed og fortrøstning åbner hjertet for Guds helbredende kraft, hele organismen styrkes og livskraften sejrer. {SLF 120.4}

Også for lægen er Frelserens nærværelse en kilde til styrke. Tanken om det ansvar og de muligheder, som hans arbejde indebærer, kan ofte fremkalde frygt hos ham. Denne følelse af uvished og frygt ville gøre hans hånd usikker; men forvisningen om, at den guddommelige rådgiver står ved hans side for at lede og hjælpe, indgyder mod og sindsro. Når Kristus rører ved lægens hånd, så bringer det livskraft, sindsro, tillid og styrke. {SLF 121.1}

Når krisen er heldig overstået og fremgang sikker, så tilbring nogle øjeblikke hos patienten i bøn. Lad jeres taknemmelighed for, at livet er blevet sparet, finde udtryk i ord; og når patienten taler om, hvor megen tak han skylder lægen, så lad denne taknemmelighed vendes til Gud. Sig til patienten, at hans liv er blevet sparet, fordi han stod under den himmelske Læges beskyttelse. {SLF 121.2}

Den læge, der går frem på denne måde, leder sine patienter hen til ham, af hvem livet afhænger, ham som kan frelse til det yderste alle dem som kommer til ham. Arbejdet i læge missionen bør være ledsaget af en dyb omsorg for sjæles frelse. Lægen er i ikke mindre grad end ordets forkynder blevet betroet det største tillidshverv, som nogen sinde blev givet til mennesker. Hvad enten han forstår det eller ej, så har enhver læge fået den opgave at bringe sjælelig lægedom. {SLF 121.3}

Det hænder alt for ofte at læger i deres omgang med sygdom eller død taber det tilkommende livs alvorlige virkeligheder af syne. I deres ihærdige stræben efter at afvende legemlig fare glemmer de sjælens fare. Den patient som de arbejder med, kan gå glip af det evige liv. Hans sidste lejlighed svinder snart hen. Denne sjæl må lægen engang møde for Kristi domstol. {SLF 121.4}

Vi mister ofte de dyrebare velsignelser ved at undlade at tale et ord i rette tid. Dersom vi ikke giver agt på og griber den gyldne lejlighed, så går vi glip af den. Ved sygesengen bør man aldrig tale om lærdomspunkter eller stridsspørgsmål. Vis den syge hen til ham, som er villig til at frelse alle, der kommer til ham i tro. Søg med alvor og mildhed at hjælpe den sjæl, som svæver mellem liv og død. {SLF 122.1}

Den læge, som ved, at Kristus er hans personlige Frelser, fordi han selv er blevet ført hen til den faste Borg, vil forstå hvorledes han skal behandle de frygtsomme, skyldige, syndsbetyngede sjæle, der søger hans hjælp. Han kan besvare dette spørgsmål: „Hvad skal jeg gøre for at blive frelset?“ Han kan fremholde beretningen om genløserens kærlighed; han kan tale af erfaring om, hvilken kraft der ligger i omvendelse og tro. Med ligefremme, alvorlige ord kan han fremholde sjælens behov for Gud i bøn og kan også opmuntre den syge til at bede og modtage dem medlidende Frelsers barmhjertighed. Idet han således virker ved sygelejet og søger at tale disse ord, der kan bringe den syge hjælp og trøst, vil Herren virke med ham og gennem ham. Og når den syges tanker ledes han til Frelseren vil Kristi fred fylde hans Hjerte, og den åndelige sundhed, som han får, bliver benyttet som et middel i Guds hånd til genoprettelsen af legemlig sundhed. {SLF 123.1}

I sit arbejde for den syge vil lægen ofte finde lejlighed til virke for vedkommendes venner. Når de står ved smertens leje og føler sig ude af stand til at afhjælpe endog den eneste kvalfuld smerte, så bliver de bløde om hjertet. Overfor lægen vil de åbenbare den sorg, som de skjuler for andre, og da er der anledning til at vise disse bedrøvede han til ham, som indhyller de besværede og de betyngede til at komme til ham. Ofte kan der også holdes bøn med dem og for dem, hvor man kan lægge deres behov frem for ham, som hjælper i al ulykke og lindrer al sorg. {SLF 123.2}

Lægen har herlige anledninger til at henvise sine patienter til de løfter, som findes i Guds ord. Han skal hente fra forrådshuset både nyt og gammelt og nu og da tale sådanne trøstende og belærende ord, som vedkommende længes efter. Lægen bør gøre sit sind til et forrådskammer for levende tanker. Han bør flittigt granske Guds ord, for han kan blive bekendt med de forjættelser, som det indeholder, og lære ag genskabe de trøstende ord, som Kristus talte under sin virksomhed på jorden, da han underviste og helbredte de syge. Han bør tale om de helbredelser, som Kristus udførte, og om hans kærlighed og mildhed. Han bør aldrig forsømme at lede sine patienters sind han til Kristus, som den store læge. {SLF 123.3}

Den samme kraft, som Kristus udøvede, da han vandrede synlig blandt mennesker, findes i hans ord. Det var ved sit ord, at Jesus helbredte de syge og uddrev djævle; ved sit ord stillede han stormen og oprejste de døde, og folket bar vidnesbyrd om, at der var kraft i hans ord. Han talte Guds ord således, som han havde talt til alle profeter og lærere i det gamle testamente. Hele Bibelen er en åbenbarelse af Kristus. {SLF 124.1}

Skriften må modtages som Guds ord til os, ikke blot skrevet med talt. Når de lidende kom til Kristus, da så han ikke blot dem, der bad om hjælp, men også alle som i fremtiden ville komme til ham i den samme trang og med samme tro. Da sagde han til den lamme: „Søn! vær frimodig, dine synder er dig forladt;“ (Matt 9,2) da han sagde til kvinden i Kapernaum: „Vær frimodig, min datter! din tro har frelst dig; gå bort med fred,“ (Luk 8,42) således talte han også til de lidende og syndbetyngede mennesker, der i fremtiden ville søge ham om hjælp. {SLF 124.2}

Således forholder det sig med alle forjættelser i Guds ord. I dem taler han til os hver især, taler lige så direkte, som om vi kunne høre hans stemme. Det var gennem disse forjættelser, at Kristus meddeler os sin nåde og kraft. De er blade på livets træ, som tjener „til folkenes lægedom". (Åb 22,2) Når man modtager og tilegner sig dem, så styrker de karakteren og opflammer og holder livet oppe. Intet andet besidder en så helbredende Kraft; intet andet kan indgyde det mod og den tro, som bringer livskraft til hele vort væsen. {SLF 124.3}

Til den som står bævende og frygtsom på gravens rand, og til den sjæl, som er træt af lidelsens og sundhedens byrde, bør lægen, som lejlighed gives, gentage frelserens ord thi hele den hellige skrift er hans ord: {SLF 125.1}

„Frygt ikke, thi jeg genløste dig, jeg kaldte dig ved navn dit navn, du er min. Når du går igennem vandene, da vil jeg være med dig, og igennem floderne, da skal de ikke overskylle dig; når du går gennem ilden, skal du ikke svides, og luen, skal ikke fortære dig. Thi jeg er Herren din Gud Israels Hellige, din Frelser..... Du var agtet dyrebar for mine øjne, var æret, og jeg elskede dig." „Jeg, jeg er den, som udsletter dine overtrædelser for min egen skyld, og jeg vil ikke ihukomme dine synder." „Frygt ikke, thi jeg er med dig." (Es 43,1-4.25.5) {SLF 125.2}

„Ligesom en fader forbarmer sig over børn, således forbarmer Herren sig over dem, som frygter ham. Thi han kender vor skabning, han kommer i hu at vi er støv." (Sl. 103,13 14) „Erkend din misgerning, at du er faldet fra Herren din Gud." „Dersom vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, at han forlader os synderne og renser os for al uretfærdighed." (Jer 3,13; 1Joh 1,9) {SLF 125.3}

„Jeg har udslettet alle dine overtrædelser som en tåge, og dine synder som en sky; vend om til mig, thi jeg har genløst dig." (Es 44,22) „Kom dog og lad os gå i rette med hverandre, siger Herren; om jeres synder er som purpur, skal de blive hvide som sne; om de er røde som skarlagen, skal de blive som uld." (Es 1,18) {SLF 125.4}

„Jeg har elsket dig med en evig kærlighed, der for har jeg bevaret dig miskundhed" „Jeg skjulte dig et øjeblik mit ansigt, men med evig kærlighed forbarmer jeg mig over dig." (Jer 31,3; Es 54,8) Jeres hjerte forfærdes ikke!" „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; ikke som verden giver, giver jeg jer. Jeres hjerte forfærdes ikke og frygt ikke!" (Joh 14,1.27) {SLF 126.1}

„Enhver af dem skal være som et skjul for uvejr og et ly for vandskyl, som bække på et tørt sted, som skyggen af en vældig klippe i et vansmægtende land." (Es 32,2) „De elendige og fattige leder efter vand, og der er intet, deres tunge smægter efter tørst; jeg, Herren, vil bønhøre dem, jeg, Israels Gud, vil ikke forlade dem." (Es 41,17) {SLF 126.2}

„Så siger Herren, som gjorde dig: ..... Jeg vil udgyde vand på det tørstige og strømme på det tørre; jeg vil udgyde min Ånd over din sæd og min velsignelse over dine børn." (Es 44,2 3) „Vend eder til mig, og bliv frelste, alle I fra jordens ender!" (Es 45,22) „Han tog vore

skrøbeligheder og bar vore sygdomme.“ „Han er såret for vore overtrædelser og knust for vore misgerninger; straffen er lagt på ham, at vi skal have fred, og vi har fået lægedom ved hans sår.“ (Matt 8,17; Es 53,5.) {SLF 126.3}

Kapitel 8. Lægen som Lærer

Den samvittighedsfulde læge er lærer. Han forstår sit ansvar, ikke alene over for de syge, som står under hans direkte opsyn, men også overfor de mennesker, han lever iblandt. Han står som den, der våger over legemlig og moralsk sundhed. Han søger ikke alene at sprede oplysning om den rigtige behandling af de syge, men også at opelske rigtige livsvaner og sprede kundskab om rigtige grundsætninger. {SLF 127.1}

Oplysning om sundhedsprincipper har aldrig været så nødvendig som i vor tid. Trods de uhyre fremskridt, der er gjort på så mange områder med hensyn til livets bekvemmeligheder og også med hensyn til hygiejniske spørgsmål og syges behandling, så er tilbagegangen af legemlig kraft og udholdenhed dog ganske forfærdelig og påtvinger sig alles opmærksomhed, der har deres medmenneskers vel på hjertet. {SLF 127.2}

Vor kunstige civilation afføder onder, som ødelægger sunde grundsætninger. Sæder og skikke er i strid med naturen. Den levevis, som de pånøder, og den umådelighed, som de avler nedsætter stadig både legemlig og sjælelig styrke og påfører menneskeslægten en byrde, som den ikke formår at bære. Umådelighed og forbrydelse, sygdom og elendighed findes overalt. {SLF 127.3}

Mange overtræder sundhedens love på grund af uvidenhed, og sådanne trænger til oplysning; men de fleste handler imod bedre vidende, og de behøver at få en klar forståelse af vigtigheden af at leve i overensstemmelse med deres viden. Lægen har mange anledninger både til at meddele kundskab om sundhedsprincipperne og til at påvise betydningen af at bringe dem i anvendelse. Ved passende oplysning kan han bidrage meget til at afhjælpe de onder, som nu forvolder skade. {SLF 128.1}

En af de ting, som lægger grundvolden til en mængde sygdomme eller alvorlige onder, er den udstrakte brug af giftige medikamenter. Mange, som angribes af sygdom, vil ikke gøre sig den ulejlighed at efterforske årsagen til deres lidelse. Det, som de anser for at være det vigtigste, er at blive af med smerte og ubehag, og der for tyr de til brugen af medikamenter, om hvis virkelige egenskaber de kun har ringe begreb; eller de henvender sig lægen for at få et middel, som kan modvirke følgerne af deres forsyndelser, men har ingen tanke om at gøre nogen forandring i deres livsvaner. Dersom de ikke mærker øjeblikkelig lindring, så forsøger de en anden medicin, der på en tredje osv. På denne måde fortsættes ondet. {SLF 128.2}

Folk trænger til at lære at forstå, at medicin ikke helbreder sygdom. Det er sandt, at den undertiden kan skaffe øjeblikkelig lindring, og at de syge kan komme sig som følge af dens anvendelse; men dette har sin grund i, at naturen har tilstrækkelig livskraft til at fordrive giftstofferne og at afhjælpe de forhold som udgjorde sygdomsårsagerne; sundheden genvindes på trods af medicin. Men i de fleste tilfælde vil medicinen kun fremkalde en forandring i sygdommens art og tag. Ofte syndes giftens bivirkninger at være blevet

overvundet for en tid; men følgerne bliver fremdeles i organismen og vil på et senere tidspunkt forårsage stor skade. {SLF 128.3}

Ved brugen af giftige medikamenter påfører mange sig livsvarige lidelser, og mange liv går til spilde, som ellers kunne være blevet redet ved hjælp af naturlige helbredelsesmidler. De giftige stoffer, som mange af de såkaldte lægemidler indeholder, skaber vaner og en nydelsestrang, der er ensbetydende med både legemlig og sjælelig ruin. Mange af de på sine steder almindelige anvendte medikamenter, som går under navn af patentmediciner, ja undertiden også nogle af de mediciner, som lægen foreskriver, spiller en rolle som grundlag for drukkenskab, opiumslasten og morfinismen, som er en så frygtelig forbandelse for samfundet. {SLF 129.1}

Det eneste håb om at bedre tingenes tilstand ligger i at oplyse folket om rigtige grundsætninger. Lægerne bør undervise folket om, at kraften til at helbrede ikke ligger i medikamenter men i naturen. Sygdom er naturens bestræbelse for at befri organismen for de tilstande, der opstår for følge af forsyndelser mod sundhedslovende. Når nogen er syg, bør man forvisse sig om årsagen. Usunde forhold bør forandres og fejlagtige livsvaner rettes. Dernæst bør man bistå naturen i den forsøg på at bortskaffe urene stoffer og atter tilvejebringe normale tilstande i organismen. {SLF 129.2}

Frisk luft, sollys, afhold, hvile, legemsøvelse, en passende kost, brugen af vand samt tillid til Guds magt: disse er de virkelige lægemidler. Enhver bør have kendskab til naturens helbredelsesmidler og deres anvendelse. Det er af vigtighed både at forstå de grundsætninger, som skal følges i behandlingen af de syge, og at have en praktisk uddannelse, der vil sætte en i stand til at udføre en rigtig anvendelse af denne kundskab. {SLF 129.3}

Brugen af naturlige midler kræver en omhu og et arbejde, som mange ikke er villige til at til at sætte sig ud over. Naturens helbredelse og opbyggelsesproces foregår gradvis og forekommer den utålmodige at være ret langsom. At give slip på skadelige vaner kræver opofrelse. Men i det lange løb vil man finde, at når man ikke lægger naturen hindringer i vejen, så gør den sit arbejde grundigt og på en fornuftig måde. De, som med ihærdighed efterkommer dets love, vil høste deres løn i form af legemlig og sjælelig sundhed. {SLF 130.1}

I almindelighed giver man sundheden alt for lidt opmærksomhed. Det er langt bedre at forebygge sygdom end at forstå at behandle den, når den først er indtrådt. Det er enhvers pligt både for sin egen og for sine medmenneskers skyld at sætte sig ind i de love, hvoraf livet betinges, og samvittighedsfuldt adlyde dem. Alle behøver kendskab til den vidunderligste af alle organismer: menneskelegemet. De bør kende de forskellige organers funktioner og forstå, hvor afhængig det ene organ er af det andet, om at alle skal kunne virke normalt. De bør sætte sig ind i sindets indflydelse over legemet og legemets indflydelse over sindet og de love, som behersker dem begge. {SLF 130.2}

Man kan ikke for ofte minde om, at sundhed ikke afhænger af tilfældigheder. Sundhed er en følge af lydighed mod visse love. Dette anerkendes af alle som deltager i sportslige kampe og styrkeprøver. Disse mennesker gør den omhyggelige forberedelse. De underkaster sig grundig træning og streng disciplin; alt hvad der vedrører deres fysiske liv, reguleres omhyggeligt. De ved, at forsømmelighed, overdrivelser eller ligegyldighed, der svækker eller forkrøbler ét af legemets organer eller én af dets funktioner, ville betyde nederlag. {SLF 131.3}

Hvor langt vigtigere er ikke en sådan omhu, hvor det gælder at sikre dig fremgang i livets kamp! De kampe, som vi udkæmper, er ikke blot spilfægteri. Vi deltager i en strid, hvis følger er af evig betydning. Vi har usynlige fjender at møde. Onde engle kæmper om overherredømmet over hvert eneste menneske. Alt, hvad der skader sandheden, nedsætter ikke alene den legemlige kraft, men virker også svækkende i åndelig og moralsk henseende. Den, som hengiver sig til en hvilken som helst usund vane, har langt vanskeligere ved at skelne mellem ret og uret og derfor også vanskeligere ved at modstå det onde. Det forøger faren for at overvundet og lide nederlag. {SLF 131.1}

„De, som løber på banen, løber vel alle, men kun en for klenodiet.“ (1kor 9,24) I den kamp som vi udkæmper, kan alle sejre, som vil oplære sig selv til lydighed mod rigtige grundsætninger. Udøvelsen af disse grundsætninger i livets små enkeltheder betragtes ofte som værende uden betydning som en sag, der er alt for ringe til at lægge beslag på vor opmærksomhed. Men i betragtning af, hvad der står på spil, er intet ringe af det, som vi har med at gøre. Enhver handling udgør et lod i den vægtskål, som bestemmer, om livet skal føre til sejr eller til nederlag. Skriften byder os: „Løb sådan, så I kan beholde det.“ (1kor 9,24) {SLF 131.2}

Vore første forældres begærlighed havde tabet af edens have til følge. Afhold i alt har mere har mere end generhvervelsen af eden at gøre, end menneskerne aner. Med henblik på den selvfornægtelse, som udvises af dem, der deltog i de gamle græske lege, skriver apostelen Paulus: Enhver som er med i væddekamp, er afholdende i alt, for at få en forgængelig krans, men vi en uforgængelig. Jeg løber da ikke som på det uvisse; jeg fægter ikke som en, der slår i vejret; men jeg undertvinger mit legeme og holder det i trældom, for at ikke jeg, som prædiker for alle, selv skal findes uværdig.“ (1Kor 9,25-27) {SLF 131.3}

Hvilke fremskridt en reform vil kunne gøre, afhænger af en klar opfattelse af visse grundlæggende sandheder. Medens der på den ene side ligger fare i en indskrænket filosoferen og en ubøjelig vedhængen ved det bestående, så er der på den anden side også stor fare i en sløv liberalisme. Guds lov danner grundvolden til varig reform. Vi må klart og tydeligt fremholde nødvendigheden af at adlyde denne lov. Dens grundsætninger må fremholdes for folket. De er lige så evige og uforanderlige som Gud selv. {SLF 132.1}

En af de beklageligste følger af det første frafald er menneskets tab af evnen til at herske over sig selv. Kun når denne evne genvindes, kan der blive tale om virkelige fremgang. {SLF 132.2}

Legemet er det eneste middel, hvor igennem sindet og sjælen udvikles og karakteren dannes. Derfor er det, at sjælefjenden ved sine fristelser lægger an på at svække og fordærve de fysiske kræfter. Vinder han fremgang på dette punkt, så betyder det, at det onde får fuldstændig magt over mennesket. Dersom vor fysiske natur ikke beherskes af en højere magt, så vil den visselig være til ødelæggelse og død. {SLF 132.3}

Legemet må undertvinges; vore højere evner og kræfter skal råde. Lidenskaberne må beherskes af viljen, der selv må være ledet af Gud. Den kongelige magt fornuften bør, helliget ved Guds nåde, være det rådende i vort liv. Guds fordringer må indprentes i samvittigheden. Både mænd og kvinder må vågne op til forståelsen af deres pligt med hensyn til selvbeherskelse, af nødvendigheden af renhed og af at være befriet for enhver fordærvelig last og besmittende vane. De må forstå betydningen af den sandhed, at alle deres sjælelige og legemlige evner og kræfter er en Guds gave, der skal bevares i den bedst mulige stand til at benyttes i hans tjeneste. {SLF 132.4}

Ifølge den gamle kirkelige forordning, som var en symbolsk fremstilling af evangeliet, måtte det offer, som førtes frem til Guds alter, være uden lyde. Det offer, som skulle fremstille Kristus, måtte være fejlfri. Guds ord påpeger dette som et billede på, hvad hans børn skal være: „Et levende, helligt, Gud velbehageligt offer“, „som ikke har plet eller rynke.“ (Rom 12,1; Es 5,27) {SLF 133.1}

Uden Guds kraft kan ingen sand reform gennemføres. De forhindringer, som menneskerne kan opstille imod naturlige og erhvervede tilbøjeligheder, er bare sandbanker imod stormen. Hvis ikke Kristi liv bliver en livgivende kraft i vort liv, kan vi ikke modstå de fristelser, som anfægter os både indefra og udefra. {SLF 133.2}

Kristus kom til denne verden og efterlevede Guds lov, for at menneskerne kunne vinde fuldt overherredømme over de naturlige tilbøjeligheder, som fordærver sjælen. Som den, der læger både sjæl og legeme, giver han os sejr over de lyster, som strider i os. Han har gjort alt, for at menneskerne kan opnå en fuldkommen karakter. {SLF 133.3}

Når man overgiver sig i Kristus, så bringes sindet ind under lovens herredømme; men denne lov er den kongelige lov, som forkynder frihed for dem, der holdes bundne. Når man bliver ét med Kristus, sættes man fri. At under kaste sig Kristi vilje betyder generhvervelse af det fulde menneskeværd. {SLF 133.4}

Lydighed mod Gud er frihed fra syndens trældom, befrielse fra menneskelige lidenskaber og drifter. Mennesket kan stå som sejrherre over sig selv, sejrherre over sine tilbøjeligheder, sejrherre over fyrstendømmer og magter og over „Verdens herrer, som reger i denne tids mørke“, og over „Ondskabens åndelige hær under himlen“. (Es 6,12) {SLF 133.5}

Ingensteds er der mere behov til en sådan undervisning som denne, og ingensteds vil den kunne bære større frugt end i hjemmet. Forældrene har at gøre med selve med selve grundvolden til dannelsen af vaner og karakter. Reformbevægelsen må begynde med, at

man fremholder for dem Guds lovs principper som vedrører både legemlig og moralsk sundhed. Påvis, at lydighed mod Guds ord er vor eneste værn mod de onder, som fører verden til fordærvelse. Klargør for forældrene deres ansvar ikke alene overfor sig selv, men også overfor deres børn. De giver børnene et eksempel enten på lydighed eller på overtrædelse. Deres eksempel og undervisning bestemmer familiens skæbne. Børnene vil blive, hvad forældrene gør dem til. {SLF 134.1}

Dersom forældrene kunne ledes til at se følgerne af deres handlemåde, og dersom de kunne se, hvorledes de ved deres eksempel og undervisning foreviger og forøger syndens magt eller retfærdighedens magt, så ville en forandring visselig blive gjort. Mange ville vende sig bort fra overleveringer og antage de guddommelige livsprincipper. {SLF 134.2}

Den læge, som besøger folk i deres hjem, som våger ved sygesengen, som lindrer deres ulykker, som bringer dem tilbage fra gravens enemærker og taler håbets ord til de døende, vinder en plads i deres hjerter, som kun få andre opnår. Ikke engang evangeliets forkyndere har fået sig betroet så store muligheder eller en så vidtrækkende indflydelse. {SLF 134.3}

Lægens eksempel bør ikke i mindre fra end hans undervisning være en kraft, som afgjort drager i den rigtige retning. Reformbevægelen trænger til mænd og kvinder, hvis vandel er et eksempel på selvbeherskelse. Det er vor efterlevelse af de grundsætninger, som vi arbejder, som vi arbejder for, der giver disse betydning. Verden trænger til en praktisk fremstilling af, hvad Guds nåde kan gøre i retning af at gengive menneskerne deres tabte kongelighed ved at give dem herredømme over sig selv. Der er intet, vi så meget trænger til som kundskaben om evangeliets frelsende kraft, åbenbaret i et kristeligt liv. {SLF 135.1}

Lægen kommer stadig i berøring med sådanne, som behøver den styrke og den opmuntring, som et rent eksempel giver. Mange er svage i moralsk henseende; de mangler selvbeherskelse og overvindes let i fristelse. {SLF 135.2}

Lægen kan kun hjælpe disse sjæle, når han i sit eget liv åbenbarer en principfasthed, der sætter ham i stand til at overvinde skadelige vaner og enhver besmittende last. I hans liv må kunne ses en guddommelig krafts virken. Dersom han kommer til kort på dette punkt, så vil hans indflydelse virke til det onde, ligegyldig hvor slående og overbevisende hans ord end er. {SLF 135.3}

Mange, som søger lægens hjælp og behandling, er blevet moralske vrag som en følge af deres egne dårlige vaner. De er sønderknuste, svage og sårede og indser deres dårskab og deres mangel på kraft til at vinde sejr. Sådanne omgivelser bør være fri for alt, hvad der kan lede dem til at fortsætte med at nære de tanker og de følelser, som har gjort dem til hvad de er. De behøver at opholde sig i en atmosfære af renhed, af ædle og høje tanker. Hvilket frygteligt ansvar, dersom de, der skulle give dem godt eksempel, selv er slaver af skadelige vaner, og dersom deres indflydelse giver fristelsen forøget magt! {SLF 136.1}

Mange der søger lægernes hjælp, ødelægger både sjæl og legeme ved brugen af tobak og berusende drikke. Den læge, som er sig sit ansvar bevidst, må overfor sådanne patienter

påpege årsagen til deres lidelse. Men hvis han selv bruger tobak og berusende drikke, hvad betydning vil vel hans ord have? Vil han ikke i bevidstheden om sin egen hengivenhed til disse ting betænke sig på at påpege dette ømme punkt i patienternes levevis? Hvorledes kan han overbevise de unge om de skadelige virkninger af det han selv bruger? {SLF 136.2}

Hvorledes kan en læge stå for sine medmennesker som et eksempel på renhed og selvbeherskelse, og hvorledes kan han være en virksom arbejder i afholdssagen, når han selv er forfalden til en fordærvelig vane? Kan han på rette måde udføre sit hverv ved de syges og døendes leje, når han ledsages af en modbydelig stank af brændevin og Tobak? {SLF 136.3}

Hvorledes kan han fortjene den tillid, man har til ham som en dygtig læge, når han forstyrrer sine nerver og omtåger sin hjerne ved brugen af narkotiske gifte? Hvor umuligt for ham at have en skarp opfattelsesevne eller at handle punktligt og bestemt! {SLF 136.4}

Dersom han ikke efterlever de love, som råder i hans eget legeme, og dersom han foretrækker egenkærlig nydelse i stedet for legemlig og sjælelig sundhed, beviser han så ikke derved, at han er uskikket til at påtage sig ansvaret for menneskernes liv? {SLF 137.1}

Hvor dygtig og trofast en læge end er, så vil han i sin erfaring møde mange ting, der virker nedslående og tilsyneladende betyder nederlag. Ofte hænder det, at hans arbejde fører til det resultat, som han længdes efter at nå. Selv om hans patienter genvinder sundheden, så vil det måske ikke blive til virkelig gavn for dem selv eller for verden. Mange kommer sig blot for siden at fortsætte med de dårlige vaner, der fremkaldte sygdom; med samme begærlighed som før kaster de sig atter ind i de gamle laster og dårligheder. Lægens arbejde for dem syndes at være ganske spildt. {SLF 137.2}

Kristus gjorde den samme erfaring; men han ophørte alligevel ikke med sine bestræbelser endog blot for en eneste lidende sjæl. Af de ti spedalske, som blev rensede, var der kun en, som satte pris derpå, og det var en fremmed, en samaritan. For denne enes skyld helbredte Jesus de ti. Dersom lægen ikke har bedre held med sig, end Frelseren havde, så lad ham hente lærdom fra den Store Læge. Der er skrevet om Kristus: „Han skal ikke vansmægte, ej heller blive afmattet“; „Han skal ikke svigte, ej heller blive forsagt.“ „Fordi hans sjæl har haft møje, skal han se det, hvorved han skal mættes.“ (Es 42,4; 53,11) {SLF 137.3}

Selv om blot den eneste sjæl ville have opfanget hans nådes evangelium, så ville Kristus for at frelse denne ene have valgt det samme liv i møje og ydmygelse og denne samme forfærdelige død. Dersom blot et eneste menneske ved vore bestræbelser kan løftes op og blive skikket til at lyse i Herrens sale, har vi så ikke grund til at fryde os? {SLF 138.1}

Lægens pligter er prøvende og besværlige. For at kunne udføre dem med held må han have en kraftig konstitution og godt helbred. En mand som er sygelig og svag, kan ikke udholde det anstrengende arbejde, som følger med en læges kald. Den, som mangler

fuldkommen selvbeherskelse, er ikke i stand til at omgåes alle slags sygdomstilfælde. {SLF 138.2}

Lægen berøves ofte sin søvn, må ofte endog undvære sine måltider og er for stor del afskåret fra selskabelige og religiøse sammenkomster, og det syndes derfor, som om der på en måde hviler en stadig skygge over hans liv. Den lidelse, han bliver vidne til, de afhængige stakler, der længes efter hjælp, og hans omgang med de fordærvede gør hans hjerte sygt og tilintetgør næsten al tillid til mennesker. {SLF 138.3}

I kampen mod sygdom og død anstrenges alle evner og kræfter til det yderste. Følgerne af denne frygtelige anspændelse er en svær prøve for karakteren. Under disse forhold er det, at fristeren har den største magt. Lægen trænger mere end nogen anden til den selvbeherskelse, den åndelige renhed og den tro, som griber fat på Gud. For sin egen skyld og for andres må han ikke tilsidesætte love. Den, som er sorgløs i sine legemlige vaner, vil også blive sorgløs i moralsk henseende. {SLF 138.4}

Lægens eneste sikre regel er, at han under alle omstændigheder handler efter bestemte grundsætninger, styrket og forædlet ved en urokkelighed i fortsætter, hvilken alene kan fås hos Gud. Han må udvise den moralske ypperlighed i Guds karakter. Hver dag, hver time og hvert øjeblik må han leve som den, på hvem den usynliges verdens blik hviler. Ligesom Moses må han holde ud, „Som om han så den usynlige“. {SLF 139.1}

Retfærdighed har sin rod i gudsfrygt. Ingen kan til stadighed overfor sine medmennesker bevare et rent, virksomt liv, medmindre hans liv er skjult med Kristus i Gud. Jo mere virksom han er, desto inderligere må hjertets samfund med himlen være. {SLF 139.2}

Jo vigtigere pligter og jo større ansvar lægen har, desto større er hans behov for guddommelig kraft. Han må tage sin tid til at lægge de timelige ting til side for at hengive sig til betragtning af det evige. Han må modstå den indsnigende verdslighed, der således vil kunne indvirke på ham, at den kunne skille ham fra Gud, som er kilden fra al styrke. Fremfor alt bør han ved bøn og granskning af skriften stille sig under Guds beskyttelse. Han må til enhver en tid leve i bevidst overensstemmelse med de sandhedens, retfærdighedens og barmhjertighedens grundsætninger, som åbenbarer Guds egenskaber i sjælen. {SLF 139.3}

Netop i den udstrækning, Guds ord opfattes og adlydes, vil det med sin kraft præge og med sit liv berøre enhver handling og enhver side karakteren. Det vil rense enhver tanke, bestemme ethvert ønske. De som sætter deres tillid til Guds ord, vil skikke sig som mænd og være stærke; de vil hæve sig op over alt det lave, op i en atmosfære, der er fri for besmittelse. {SLF 139.4}

Når nogen har samfund med Gud, så vil den urokkelighed, som Josef og Daniel midt iblandt de hedenske hoffers fordærvede vaner, gøre hans liv til et live i uplettet renhed. Hans karakter vil være uden plet eller rynke. I hans liv vil Kristi lys skinne klart. Den klare morgenstjerne vil stadig skinne med uforandret herlighed. {SLF 139.5}

Et sådant liv vil være en kraft i samfundet; det vil være en forhindring imod det onde, et værn for de fristede, en ledestjerne for dem, som midt vanskeligheder og uheldige omstændigheder søger at finde den rette vej. {SLF 140.1}

Lægemissionærer og deres arbejde

Kapitel 9. Undervisning og Helbredelse

Da Kristus udsendte de tolv disciple på deres første missionsrejse, sagde han til dem: „Når I går af sted, da forkynd dette budskab: Himlens rige er kommet nær! Helbred syge opvæk døde, rens spedalske, uddriv onde ånder! For intet har I fået det, for intet skal I give det.“ (Matt 10,7 8) Til de 70, som han senere sendte ud, sagde han: „Hvor I kommer ind i en stad,.... helbred de syge, som deri er, og sig til dem: Guds rige er kommet nær til jer“ (Luk 10,8 9) Kristus var nærværende hos dem med sin kraft, og „de halvfjerdsindstyve kom igen med glæde og sagde: Herre! også djævlene er os underdanige i dit navn.“ (Luk 10,17) {SLF 143.1}

Efter Kristi himmelfart blev dette værk fortsat; det, som havde fundet sted under hans virksomhed, gentog sig: „Fra de omliggende stæder kom en mængde til Jerusalem og bragte syge til dem, som var plagede af urene ånder, hvilke alle blev helbredte.“ (Apg 5,16) Disciplene „gik ud, og prædikede alle vegne, og Herren arbejde med“. (Mark 16,20) Fillip kom til Samarias stad, og prædikede Kristus for dem. Og folket gav agt på det, som blev sagt af Fillip. Thi af mange, som havde urene ånder, fór de ud, råbende med høj røst; men mange lamme og halte blev helbredte. Og det blev til en stor glæde i denne stad.“ (Apg 8,5 8) {SLF 143.2}

Lukas, forfatteren af det evangelium, som bærer hans navn var en missionslæge. I den hellige skrift kaldtes han „lægen Lukas den elskede.“ (Kol 4,14) Apostelen Paulus hørte om hans dygtighed som læge og opsøgte ham som en, til hvem Herren havde betroet en særskilt gerning. Han sikrede sig hans medarbejderskab, og i nogen tid ledsagede Lukas ham på hans rejser fra sted til sted. Efter en tids forløb efterlod Paulus Lukas i Filippi i Makedonien. Her vedblev han at virke i flere år både som læge og som en evangeliets forkynder. I sin virksomhed som læge plejede han de syge og bad om, at Guds helbredende kraft måtte hvile over dem. Således blev vejen åbnet for evangeliets forkyndelse. Hans held som læge skaffede ham mange anledninger til at forkynde Kristus blandt hedningerne. Men at forkynde evangeliet indbefatter helbredelse af legemlig sygdom. Legemlig helbredelse er knyttet til den evangeliske virksomhed. I den evangeliske gerning må undervisningens og helbredelsens værk aldrig skilles ad. {SLF 144.1}

Disciplenes opgave var at sprede kundskaben om evangeliet. Dem var det arbejde givet at prædike i alverden det glade budskab, som Kristus bragte til menneskerne. Dette arbejde udførte de for folket på deres tid. I løbet af et eneste slægtled blev evangeliet forkyndt for ethvert folk på jorden. {SLF 145.1}

Evangeliets forkyndelse i verden er den gerning, som Gud har givet dem, der bærer hans navn. Evangeliet er det eneste middel mod den synd og elendighed, som findes på jorden. At kundgøre for alle mennesker budskabet om Guds nåde er den første opgave, som påhviler dem, der kender dets helbredende kraft. {SLF 145.2}

Da Kristus udsendte disciplene for at forkynde evangeliet, var troen på Gud og hans ord næsten forsvundet fra jorden. Blandt jødefolket, som gav sig ud for at have kundskab om Jehova, var hans ord blevet trængt til side af overleveringer og menneskelige grublerier. Egenkærlig ærgerrighed, trang til at gøre sig bemærket og lyst til vinding opslugte menneskernes tanker. Ligesom ærbødighed for Gud forsvandt, således forsvandt også medlidenhed med mennesker. Egenkærlighed herskede, og Satan fik sin vilje gennemført ved at bringe menneskeslægten i elendighed og forfald. {SLF 146.1}

Sataniske kræfter tog menneskerne i besiddelse. Menneskernes legemer, som var bestemte til at være en bolig for Gud, blev til et opholdssted for djævle. Deres sanser, nerver og organer blev benyttede af overnaturlige kræfter i tilfredsstillelsen af de laveste lyster, og deres ansigter gav genskin af de ondskabens legioner, som havde besat menneskerne. {SLF 146.2}

Hvordan er tilstanden i verden i vor tid? Er ikke troen på Bibelen lige så ødelagt af vor tids ligegyldighed, hykleri og overleveringer som på Kristi tid? Har ikke begærlighed, ærgerrighed og trang til forlystelse lige så kraftigt fat på menneske hjertet nu, som tilfældet var den gang? Hvor få i den såkaldte kristne verden, ja selv i de såkaldte kristne samfund, ledes af kristelige grundsætninger! Hvor få gør Kristi lære til en rettesnor i deres forretning, i det sociale liv, i familielivet, ja selv i religiøse kredse! Er det ikke sandt, at „retfærdighed står langt borte,.... og den, som viger fra det onde, bliver et rov“? (Es 59,14 15) {SLF 146.3}

Vi lever midt i en verden hvor der foregår de frygteligste forbrydelser som tænkende, gudfrygtige mennesker alle vegne står forfærdede over for. Den råddenskab, som findes, formår intet menneske at bortskaffe. Hver dag bringer nye åbenbarelser om politisk strid, bestikkelse og svig; hver dag bringer sin hjerteskærende beretning om lovløshed og vold, om ligegyldighed overfor menneskelig lidelse, om brutal, djævelsk ødelæggelse af menneskeliv; hver dag bærer vidnesbyrd om, hvorledes sindssyge, mord og selvmord tiltager. Hvem kan betvivle, at sataniske kræfter med stadig tiltagende voldsomhed arbejder iblandt menneskerne for at forvirre og fordærve sindet og besmitte og ødelægge legemet? {SLF 146.4}

Og medens verden er fuld af disse onder, bliver evangeliet ofte fremlagt på en så slap og ligegyldig måde, at det kun gør ringe indtryk på menneskernes samvittighed eller liv. Alle vegne findes hjerter, som råber efter noget, de ikke har; de længes efter en kraft, som vil give dem herredømme over synd, en kraft, som vil befri dem fra det ondes trældom, en kraft, som vil give sundhed, liv og fred. Mange, som engang kendte Guds ords kraft, har så længe dvælet der, hvor Gud ikke erkendes, at de længdes efter Guds nærværelse. {SLF 147.1}

Verden behøver i vor tid det samme, som den behøvede for nitten hundrede år siden: en åbenbarelse af Kristus. Et stort reformarbejde er påkrævet, og det er kun gennem Kristi nåde, at legemlig, sjælelig og åndelig genoprettelse kan finde sted. Alene ved af følge den fremgangsmåde, som Kristus brugte, vil man have virkelig held til at nå folket. Frelseren

omgik menneskerne som den der ville deres bedste. Han vidste dem sympati, hjalp dem i deres behov og vandt deres tillid. Derpå bød han dem „Følg mig!“ {SLF 147.2}

Man må komme folket nær ved personlig bestræbelse. Dersom mindre tid blev anvendt til prædiken og mere til personligt arbejde, så ville man se større resultater. De fattige skal hjælpes, de syge tilses, de sørgende og de, som har lidt tab, skal trøstes, de uvidende oplyses, og de uerfarne vejledes. Vi skal græde med de grædende og glæde os med de glade. Et sådant arbejde, ledsaget af overbevisningens, bønnens og Guds kærligheds kraft, vil ikke og kan ikke blive uden frygt. {SLF 147.3}

Vi bør huske på, at hensigten med lægemission er at vise syge hen til Frelseren på Golgatha, til ham, som bærer verdens synd. Ved at beskue ham vil de forvandles efter hans billede. Vi skal opmuntre de syge og lidende til at se hen til Jesus og leve. Lad missionsarbejderen altid holde Kristus, den store læge, frem for dem, hvem legemlig og sjælelig sygdom har berøvet modet. Vis dem hen til ham som kan helbrede både legemlig og åndelige sygdom. Fortæl dem om ham, som har medlidenhed med dem i deres svagheder. Opmuntre dem til at stille sig selv under hans omsorg, som gav sit liv for at gøre det muligt for dem at opnå evigt liv. Fortæl om hans kærlighed; fortæl om hans magt til at frelse. {SLF 148.1}

Dette er missionslægens høje og dyrebare ret; og personlig bestræbelse vil tit berede vejen, så at dette arbejde kan gøres. Gud påvirker ofte menneskernes hjerter gennem vore bestræbelser for at afhjælpe legemlig lidelse. Lægemissionsvirksomheden er den evangeliske virksomheds forberedelsesarbejde. I ordets forkyndelse og i lægemission skal evangeliet fremholdes og efterleves. {SLF 148.2}

Næsten på ethvert sted findes der et stort antal mennesker, som ikke vil høre Guds ords forkyndelse eller overvære et religiøst møde. Hvis evangeliet skal nå disse mennesker, må det bringes til dem i deres hjem. Lindring af deres legemlige lidelser er ofte det eneste middel, gennem hvilket de kan nås. Den troende, som plejer de syge og afhjælper de fattiges nød, vil finde mange lejligheder til at bede med dem, læse Guds ord og tale til dem om Frelseren. De kan bede for de hjælpeløse, der ikke besidder kraft til at modstå de lyster, som lidenskaberne har fordærvet. De kan bringe en håbets stråle til de faldne og forsagte. Deres kærlighed, åbenbaret i uegennyttig handling, vil gøre det lettere for disse lidende at tro på Kristi kærlighed. {SLF 148.3}

Mange har ingen tro på Gud og har tabt al tillid til mennesker, men påskønne hjælpsomhed og venlige handlinger. Når de ser en, som uden nogen tanke om menneskelig ros eller belønning kommer til deres hjem og tager sig af de syge, bespiser du hungrige, klæder de nøgne, trøster de bedrøvede og med mildhed viser alle hen til hans kærlighed og medynk, hvis sendebud vedkommende er når de ser dette, så rør de deres hjerter. Taknemmeligheden kommer til syne, og troens flamme tændes. De ser, at Gud har omsorg for dem, og de er rede til at høre, når hans ord bliver læst. {SLF 148.4}

I fremmede lande såvel som hjemme vil alle, både mænd og kvinder, der virker i missionen, langt lettere kunne skaffe sig adgang til folket og vil kunne udrette langt mere, hvis de er i stand til at hjælpe de syge. Kvinder der rejser som missionsarbejdere til hedningelande, kan således finde lejlighed til at bringe evangeliet til kvinderne i fjerne egne, når enhver anden dør er lukket. Alle, som virker i evangeliets tjeneste, bør forstå at give de enkle behandlinger, der i så høj grad kan lindre smerte og fjerne sygdom. {SLF 149.1}

De, som virker i missionen, burde også kunne give undervisning angående sundhedsmæssig levevis. Overalt møder man sygdom, og størstedelen af denne kunne forebygges, om man gav agt på sundhedslovende. Folk må lære at kende forholdet mellem sundhedsprincipperne og deres eget vel både i dette liv og i det tilkommende. De trænger til at vågne op og forstå, at de er ansvarlige for den bolig, deres Skaber har beredt til sit tempel, og over hvilken han ønsker, at de skal være tro husholdere. De trænger til at få en rigtig forståelse af den sandhed, som er åbenbaret i den hellige Skrift: {SLF 150.1}

„I er..... den levende Guds tempel, ligesom Gud siger: Jeg vil bo i dem og vandre med, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mig et folk.“ (2Kor 6,16) Tusinde af mennesker trænger til at og ville med glæde modtage undervisning om, hvorledes de syge kan behandles efter lette, ligefremme metoder, som begynder at træde i stedet for brugen af giftige medikamenter. Der er stor behov for undervisning angående en diætetisk reform. Fejlagtige spisevaner tilligemed brugen af usund føde bærer ikke i ringe grad ansvaret for den drukkenskab, forbrydelse og elendighed, som verden lider under. {SLF 150.2}

Når man underviser andre om sundhedsprincipperne, bør man altid have øjne åbne for den store hensigt med reformen og huske på, at reformens formål er at muliggøre den højeste udvikling af legeme, sjæl og ånd. Man bør fremholde, at naturlovene, som er Guds love, er givet for vort bedste, og at lydighed mod dem befordrer lykke i dette liv og udgør et led i forberedelsen for det tilkommende. {SLF 150.3}

Lær folket at begrunde Guds kærlighed og visdom, således som den åbenbares i naturen. Led dem til at studere menneskelegemets vidunderlige bygning og de love, hvorefter det styres. De som ser beviserne på Guds kærlighed og forstår noget af den visdom og godhed, som kommer til syne i hans love, samt følgerne af ulydighed, vil komme til at se deres skyldighed og forpligtelser fra et helt andet synspunkt. I stedet for at betragte overholdelsen af sundhedslovende som opofrelse eller selvfornægtelse vil de betragte den for, hvad den virkelig er: en uvurderlig velsignelse. {SLF 150.4}

Enhver missionsarbejder bør føle, at det at give undervisning om grundsætningerne for en sundhedsmæssig levevis er en del af hans beskikkede hverv. Der er stor trang til at et sådant arbejde, og verden venter på, at det skal blive udført. {SLF 151.1}

Der er alle vegne en tilbøjelighed til at lede organiseret virksomhed træde i stedet for personlig bestræbelse. Menneskelig visdom arbejder hen imod forening og sammenslutning, hen imod at bygge store kirker og oprette store anstalter. Masser af mennesker overlader alt

godgørenhedsarbejde til anstalter og organisationer; de unddrager sig fra at komme i berøring med verden, og deres hjerter bliver kolde; de fortabes i egne interesser og bliver uimodtagelige for indtryk. Kærlighed til Gud og mennesker uddør i deres sjæl. {SLF 151.2}

Kristus gav sine efterfølgere et personligt arbejde at udføre, et arbejde, som ikke kan overlades til andre. At hjælpe de syge og fattige og bringe evangeliet til de fortabte må ikke overlades til udvalg eller godgørenheds foreninger alene. Personligt ansvar personlig bestræbelse, personlig opofrelse er, hvad evangeliet kræver. {SLF 151.3}

Kristi befaling er: „Gå ud på vejene og stræderne og indbyd dem til at komme ind, for at mit hus kan blive fuldt!“ (Luk 14,23) Han bringer menneskerne i berøring med dem, som de ønsker at hjælpe. Lad „de elendige og omvandrende komme i dit hus,“ siger han. Når du ser en nøgen, at du da så klæder ham.“ „På de syge skal de skal de lægge hænder, og de skal helbredes.“ (Es 58,7; Mark 16,18) Det er ved direkte berøring, ved personligt arbejde, at andre skal blive delagtiggjorde i evangeliets sandheder. {SLF 152.4}

Da Gud fordum gav sit folk lys, virkede han ikke udelukkende gennem nogen enkelt klasse af mennesker. Daniel var en fyrste af Juda stamme; Esajas var også af kongelig æt; David var en hyrdedreng, Amos var en hyrde, Zakarias en fange fra Babylon, Elisa dyrkede jorden. Som sine repræsentanter oprejste Herren profeter og fyrster, høje og lave overlod dem sandheder, som skulle forkyndes for verden. {SLF 152.1}

Til enhver, som bliver delagtig i han nåde, giver Herren et arbejde for andre. Hver især må stå på vor plads og sige: „Her er jeg, send mig!“ (Es 6,8) Ansvaret hviler på alle på Guds ords forkyndere, på den troende sygeplejer og sygeplejerske, på den kristne læge og den enkelte kristne, hvad enten han er købmand eller bonde, embedsmand eller håndværker. Vort arbejde er at åbenbare for menneskerne det glade budskab om frelse. Ethvert foretagende, vi giver os af med, bør have dette som sit endelige mål. {SLF 152.2}

De, som tager fat på deres beskikkede arbejde, vil ikke alene blive til velsignelse for andre; de vil også selv høste velsignelse. Bevidstheden om vel udførte pligter vil virke tilbage på deres egen sjæl. De forsagte vil glemme deres forsagthed, de svage vil blive styrkede, de uvidende vil få forstand og finde en aldrig svigtende hjælper i ham, som kaldte dem. {SLF 152.3}

Kristi menighed er oprettet for at tjene; dens feltråb er: til tjeneste. Dens medlemmer er soldater, der uddannes til striden under deres saliggørelsens fyrste. Kristne prædikanter, læger og lærere har et mere vidtomfattende arbejde, end mange har forstået. De skal ikke alene tjene folket, men også lære folket at tjene. De bør ikke alene undervise om rigtige grundsætninger, men også oplære deres tilhørere til at meddele disse grundsætninger til andre. En sandhed, som ikke efterleves, som ikke meddeles, mister sin livgivende og helbredende kraft. Dens velsignelse kan man kun beholde ved at dele dem med andre. {SLF 152.4}

Vort arbejde for Gud trænger til at befries for sin ensformighed. Ethvert medlem i menigheden bør beskæftige sig med et eller andet arbejde i Herrens tjeneste. Nogle kan ikke gøre så meget som andre; men enhver burde gøre sit yderste for at hæmme den sygdommens og elendighedens bølge, som skyller hen over verden. Mange ville gerne, hvis de blot fik at vide, hvorledes de skulle begynde. De behøver undervisning og opmuntring. {SLF 153.1}

Enhver menighed bør være en skole for missionsarbejdere. Dens medlemmer burde være oplæres til at holde bibellæsninger, at forstå og undervise en klasse i sabbatskolen, lære, hvorledes man bedst kan hjælpe de fattige og syge, og hvorledes man kan virke for de uomvendte. Der bør holdes sundheds og kogeskoler og gives undervisning i forskellige grene af kristeligt godgørenhedsarbejde. Der bør ikke alene undervises, men udføres virksomt arbejde under erfarende læreres ledelse. Lad lærerne gå foran i arbejdet blandt folk, så vil andre, der forener sig med dem, lærer af deres eksempel. Eksemplet er mere værd end mange bud og befalinger. {SLF 153.2}

Lad alle udvise deres legemlige og åndelige evner og kræfter til det yderste, for at de kan virke for Gud på det sted, hvor han ved sit forsyn måtte kalde dem til arbejde. Den samme nåde, som Kristus skænkede Paulus og Apollus, og som gjorde, at de udmærkede sig i åndelig henseende, vil endnu i vore dage blive givet til gudhengivne missionsarbejdere. Gud ønsker, at hans børn skal have forstand og kundskab, så at hans herlighed med utvetydig klarhed må kunne åbenbares for verden. {SLF 153.3}

Uddannede, gudhengivne arbejdere kan gøre tjeneste på flere forskellige måder og udføre et langt mere omfattende arbejde end de, som mangler uddannelse. Deres udviklede åndsevner giver dem fortrin. Men også de, der hverken har store talenter eller omfattende kundskaber, kan udføre et godt arbejde for andre. Gud vil bruge de mennesker, som er villige til at lade sig bruge. Det er ikke altid det arbejde, som udføres af de mest begavede og talentfulde, der bærer de største og varigste frugter. Der trænges til mænd og kvinder, som har modtaget et budskab fra himlen. De bedste er dem som, efterkommer Kristi indbydelse: „Tag mit åg på jer, og lær af mig“ (Matt 11,29) {SLF 154.1}

Der trænges til sådanne, som af hjertet er missionsarbejdere. Den, hvis hjerte Gud berører, fyldes med en stærk længsel efter at hjælpe dem, som aldrig har kendt Guds kærlighed. Deres tilstand smerter ham selv. Med livet i sin hånd går han ud som et inspireret sendebud fra Herren for at udføre et arbejde, hvori engle kan tage del. {SLF 154.2}

Hvis de, til hvem Gud har betroet store åndelige talenter, gør en egenkærlig brug af disse, så vil de efter en prøvetid blive overladt til at gå deres egne veje. Gud vil tage sådanne mennesker, som ikke syndes at være så godt udrustede, og som ikke har stor selvtillid; han vil gøre de svage stærke, fordi de stoler på, at han vil gøre det for dem, som de ikke selv kan gøre. Gud vil antage en helhjertet tjeneste og selv vil han opveje manglerne. {SLF 154.3}

Herren har ofte valgt til sine medarbejdere sådanne, som kun har haft lejlighed til at få en mangelfuld skoleuddannelse. Disse mennesker har gjort den flittigste brug af deres evner,

og Herren har belønnet deres troskab i hans gerning, deres flid og deres kundskabstørst. Han har været vidne til deres tårer og har hørt deres bønner. Ligesom hans velsignelser kom til de fangne ved det babyloniske hof, således giver han også visdom og kundskab til sine arbejdere i vore dage. {SLF 154.4}

Mænd, som har stået tilbage i skoleuddannelse, og som kommer fra de uansete i samfundet, har ved Kristi nåde undertiden haft en vidunderlig fremgang i at vinde sjæle for ham. Hemmeligheden ved deres fremgang lå i deres tillid til Gud. De lærte daglig af ham, som er underfuld i råd og mægtig i kraft. {SLF 155.1}

Sådanne arbejdere bør opmuntres. Herren bringer dem i forbindelse med sådanne, som besidder mere udpræget dygtighed, for at udfylde de mangler, som andre ikke udfylder. Deres evne til hurtigt at se, hvad der bør gøres, deres villighed til at hjælpe dem, som er i nød, og deres venlige ord og handlinger skaber dem lejligheder til at gøre nytte, hvor ellers intet ville kunne udrettes. De kommer i nær berøring med dem, som er i besværlighed, og deres ords overbevisende indflydelse har magt til at drage mange frygtsomme sjæle til Gud. Deres arbejde viser, hvad tusinde af andre kunne gøre, hvis de bare ville. {SLF 155.2}

Intet vil således vække en selvopofrende nidkærhed og højne og styrke karakteren som det at virke for andre. Mange såkaldte Kristne, som vil forene sig med menigheden, tænker kun på sig selv; de ønsker at nyde de fordele, som samkvemmet med menigheden og prædikantens arbejde vil give dem. De bliver medlemmer af store, frodige menigheder og nøjes med kun at gøre ubetydeligt for andre. På denne måde berøver de sig selv de dyrebareste velsignelser. Mange ville gavnes i høj grad ved at opofre deres behagelige omgangskreds, der kun avler til magelighed. De trænger til at komme derhen, hvor deres evner og kræfter kan komme til anvendelse i kristelig virksomhed, og hvor de kan lære at bære ansvar. {SLF 155.3}

Træer, som står nær sammen, skyder ikke en sund og kraftig vækst. Gartneren omplanter dem, for at de kan få plads til at udvikle sig. En lignende fremgangsmåde ville gavne mange af medlemmerne i store menigheder. De behøver at stilles der, hvor deres evner og kræfter vil komme i virksomhed ved udførelsen af missionsarbejde. De taber deres åndelige liv og bliver forkrøblede og uduelige af mangel på selvopofrelse for andre. Blev de forflyttet til en anden missionsmark, ville de få en sund og kraftig udvikling. {SLF 155.4}

Men ingen behøver at vente, til han kaldes til en fjern missionsmark, før han begynder at hjælpe andre. Alle vegne gives der anledning; overalt omkring os findes sådanne, som behøver hjælp. Enker, forældreløse, syge og døende, bedrøvede, mismodige, uvidende og hjemløse findes på ethvert sted. {SLF 156.1}

Vi bør føle det som en særlig pligt at virke for dem, der lever i vor nærhed. Tænk på, hvorledes I bedst kan hjælpe dem, som ikke har nogen interesse for religion. Når I besøger jeres venner og naboer, så vis dem, at I har interesse for deres åndelige såvel som for deres timelige vel. Tal til dem om Kristus som Frelseren, der forlader synd. Indbyd naboerne til

deres hjem og læs bibelens dyrebare ord og andre bøger, som forklarer de bibelske sandheder. Indbyd dem til at tage del med jer i sang og bøn. I sådanne små sammenkomster vil Kristus selv være til stede, således som han har lovet, og Hjerter vil blive berørte af hans nåde. {SLF 156.2}

Menighedens medlemmer skulle lære sig til at udføre sådant arbejde. Dette er lige så vigtigt som at frelse de sjæle, der sidder i mørke i fremmede lande. Medens nogle føler en byrde for sjæle i fjerne egne, så lad de mange, som er hjemme føle en byrde for de dyrekøbte sjæle, som er i deres nærhed, og arbejde lige så flittigt for deres frelse. {SLF 156.3}

Mange beklager, at de lever et tomt liv. De kan selv gøre deres liv mere virksomt og mere indflydelsesrigt, hvis de bare vil. De, som elsker Kristus af hele hjerte, sjæl og sind og deres næste som sig selv, har et stort felt, hvor de kan gøre brug af deres evner og indflydelse. {SLF 156.4}

Lad ingen gå de små anledninger forbi for at søge efter større. I kan måske med held udføre den ringe gerning, medens et forsøg på at gøre det store fuldstændig ville mislykkedes og I bliver mismodige. Det er ved at gøre på allerbedste måde det, som er for hånden, at I bliver skikkede til at udføre større arbejde. Når så mange visner hen og bliver uden frugt, så skyldes det, at de ringeagter de lejligheder, som daglig byder sig, og forsømmer de småting, som ligger lige ved hånden. {SLF 157.1}

Stol ikke på menneskelig hjælp; se op over menneskerne og hen til ham, som Gud gav til at bære vor kummer og vor sorg og til at skaffe os, hvad vi behøver. Tag Gud på hans ord og gør en begyndelse, hvor som helst I finder et arbejde, der skal gøres, og gå fremad med urokkelig tro. Det er troen på Kristi nærværelse, som giver bestemthed og udholdenhed. {SLF 157.2}

På steder, hvor forholdende er så vanskelige og nedslående, at mange er uvillige til at rejse dertil for at virke, er der undertiden indtrådt mærkelige forandringer ved selvopofrende missionsarbejderes bestræbelser. Tålmodigt og ihærdigt har de virket, stolede, ikke på menneskelig kraft, men på Gud, og hans nåde har stået dem bi. Det gode, der således er blevet udrettet, vil aldrig blive åbenbaret her i verden, men herlige resultater vil vise sig i evigheden fremover. {SLF 157.3}

På mange steder kan selvunderholdende missonsarbejdere virke med held. Det var som selvunderholdende missionærer, at apostelen Paulus virkede for at sprede kundskaben om Kristus verden over. Medens han dagligt forkyndte evangeliet i de store byer i Asien og Europa, arbejde han med sit håndværk for at underholde sig selv og sine medarbejdere. Hans afskedsord til de ældste fra Efesus viser hans arbejdsmetode og indeholder en dyrebar lærdom for enhver missionsarbejder: {SLF 158.1}

„I ved," sagde han, „hvorledes jeg har været hos jer den hele tid igennem,... hvorledes jeg har intet forholdet af det, som kunne være nyttigt, at jeg jo forkyndte jer det og lærte jer

offentlig og i jeres egne huse... Jeg har ikke begæret nogens sølv eller guld eller klædebon. Men I ved selv, at disse hænder har tjent for min egen underhold og for dem, som er med mig. Jeg viste jer i alle ting, at det bør forstås at arbejde og komme de skrøbelige til hjælp, og at ihukomme den Herre Jesu ord, hvorledes han selv har sagt: Saligt er det at give, hellere end at tage.“ (Apg 20,18 35) {SLF 158.2}

Mange kunne endnu udføre et godt arbejde på lignende måde, dersom de ejede dem samme selvfornægtelsens ånd. Lad to eller flere i forening påbegynde evangelisk virksomhed. Lad dem besøge folk, bede, synge, undervise, udlægge skriften og hjælpe de syge. Nogle kan underholde sig ved bogsalg, andre kan som apostelen udføre et eller andet håndværk eller noget andet arbejde. Idet de således arbejder, føler deres hjælpeløshed, men i ydmyghed forlade sig på Gud, sår de en velsignet erfaring. Den Herre Jesus går foran dem, og de vil finde yndest og bistand blandt de rige og fattige. {SLF 158.3}

De, som er blevet uddannede til at virke i lægemissionen i fremmede lande, bør opmuntres til ufortøvet at rejse til det sted, hvor det forventes, at de skal arbejde, og begynde og virke blandt folket og herunder lære sproget. De vil da meget snart være i stand til at fremholde Guds ords enkle sandheder. {SLF 159.1}

Overalt i verden er der brug for sådanne barmhjertige budbærere. Der er brug for kristne familier, som vil rejse til steder, hvor der er mørke og vildfarelse, eller drage til fremmede missionsmarker og blive bekendte med deres medmenneskers trang og virke for Herrens sag. Hvis sådanne familier ville nedsætte sig på mørke steder, hvor folket er indhyllet i åndelige mørke, og lade lyset fra Kristi liv skinne igennem dem hvilket ædelt arbejde der så kunne blive udført! {SLF 159.2}

Dette arbejde kræver selvopofrelse. Medens mange venter på, at enhver hindring skal fjernes, bliver den gerning ugjort, som de skulle have udført, og skarer af mennesker dør uden håb og uden Gud. Nogle vover sig hen til ubeboede egne og tåler med glæde opofrelse og vanskeligheder for at samle penge eller i videnskabelige interesser; Men hvor få de er, som for deres med menneskers skyld er villige til med deres familier at flytte hen til egne, der trænger til evangeliet! {SLF 159.3}

At nå folket, hvor de er, og hvad deres stilling og forhold end er, og hjælpe dem på enhver mulig måde dette er sand kristelig virksomhed. Ved sådanne bestræbelser kan man vinde hjerterne og finde udgang til sjælene, der går på fortabelsens vej. {SLF 160.1}

I al jeres arbejde må I huske på, at I er forenede med Kristus og udgør en del af den store frelses plan. Kristi kærlighed må gennemstrømme jeres liv som en lægende, livgivende strøm. Når I søger at fremholde Kristi kærlighed for andre, så lad jeres sømmelige taler, jeres ugennyttige tjeneste og jeres behagelige optræden være vidnesbyrd om hans nådes magt. Fremstil ham for Herren så ren og retfærdig, at menneskerne må se hans skønhed. {SLF 160.2}

Det gavner kun lidt at forsøge på at fremkalde en forandring hos andre ved at angribe det, som vi måtte anse for fejlagtige vaner. Sådanne bestræbelser udretter ofte mere ondt end godt. Da Kristus talte med den samaritanske kvinde, gav han sig ikke til at tale nedsættende om Jacobs brønd, men fremholdt noget, som var bedre: „Dersom du kendte Guds gave," sagde han, „og hvem den er, som siger til dig: Giv mig at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende vand." (Joh 4,10) Han ledte samtalen ind på den skat, som han havde at give, og tilbød kvinden noget bedre, end hvad hun ejede, nemlig levende vand, evangeliets glæde og håb. {SLF 160.3}

Dette er en fremstilling af den måde, hvorpå vil skal virke. Vi må byde menneskerne noget bedre end det, de har, nemlig Kristi fred, som overgår al forstand. Vi må tale til den om Guds hellige lov, som er udtrykket for hans karakter og fremstilling af, hvad han ønsker, at de skal blive. Vis dem, hvor uendelig langt himlens herlighed overtrækker verdens flygtige glæder og fornøjelser. Tal til dem om den frihed og den hvile, man kan finde hos frelseren. Han siger: „Den som drikker af det vand, som jeg vil give ham, skal til evig tid ikke tørste." (Joh 4,14) {SLF 160.4}

Fremhold Jesus, sigende: „Se det Guds lam, som bærer verdens synd!" (Joh 1,29) Han alene kan stille hjertets behov og give sjælens fred. De, som arbejder for gennemførelsen af en reform, bør være de venligste og høfligste af alle mennesker. I deres liv bør man kunne se ypperligheden af uegennyttig dåd. Den, som udviser mangel på høflighed, som viser utålmodighed overfor de uvidende eller genstridige, som taler heftigt eller handler ubetænksomt, kan støde andre bort, således at han siden aldrig kan nå dem. {SLF 161.1}

Når I søger at redde menneskerne fra vildfarelse, så lad ordene falde mildt, ligesom duggen og regnen falder på den visnende plante. Gud ønsker først af alt, at hjertet skal påvirkes. Vi må tale sandheden i kærlighed, stole på, at Gud vil give den kraft til at forvandle livet. Helligånden vil indtrykke på sjælen det ord, som bliver talt i kærlighed. {SLF 161.2}

Vi er af naturen indskrænkede og stivsindede; men når vi lærer det, som Kristus ønsker at lære os, så bliver vi delagtige i hans natur og lever siden efter hans liv. Kristi underfulde eksempel, den uforsonlige ømhed, hvorved han satte sig ind i andres følelser, således at han græd med de grædende og glædede sig med de glade, vil udøve en mægtig indflydelse på karakteren hos dem, som vil følge ham i oprigtighed. Ved venlige ord og handlinger vil de søge at gøre vejen let for den trætte fod. {SLF 161.3}

„Herren, Herren har givet mig en tunge med lærdom," „At vide at tale i tide et ord med en træt." (Es 50,4) Overalt omkring os findes der bedrøvede sjæle. Lad os opsøge disse lidende mennesker og tale et ord i rette tid for at vederkvæge deres hjerter. Lad os være redskaber i Guds hånd, hvor igennem han kan lade medlidenhedens vedderkvægende vand flyde til dem. {SLF 162.1}

I al vor omgang bør vi huske på, at der i andres erfaringer kan være afsnit, som er skjulte for dødelige menneskers blik. På erindringernes blade findes optegnet triste beretninger, som omhyggelig holdes skjulte for nysgerrige blikke. På disse blade findes beretninger om lange, hårde kampe under prøvede omstændigheder måske besværligheder i familielivet, som dag efter dag svækker vedkommendes mod, tillid og tro. De, som udkæmper livets kampe under ugunstige forhold, kan styrkes og opmuntres ved små opmærksomheder, der alene koster en kærlig bestræbelse. For sådanne er en trofast vens kraftige velvillige håndtryk mere værd end guld og sølv. Venlige ord er lige så kærkomne som englenes smil. {SLF 162.2}

Det er skarer af mennesker, som må kæmpe med fattigdom, som er tvunget til at arbejde for en ringe løn, og som kun kan tilvejebringe det alder nødvendigste til livets ophold. Slid og savn, uden håb om noget bedre, gør deres byrde meget tung. Når der udover kommer smerte og sygdom, så bliver byrden næsten uudholdelig. Undertrykte og udslidte som de er, ved de ikke, hvor de skal vende sig hen for at få hjælp. Vis dem sympati i deres prøver, deres sorger og skuffelser. Dette vil gøre det muligt for dig at hjælpe dem. Tal til dem om Guds Forjættelser, bed for dem og med dem og søg at indgyde dem nyt håb. {SLF 162.3}

Ord, der bringer glæde og opmuntring, når sjælen er syg og modet ringe sådanne ord betragter Frelseren, som om de blev talt til ham. Når man søger at opmuntre andre, så lægger de himmelske engle med glad påskønnelse mærke der til. {SLF 162.4}

Herren har til alle tider søgt at vække i menneskernes sjæl en forståelse af deres guddommelige broderskab. Bliv hans medarbejdere! Medens mistillid og splittelse trænger sig ind blandt menneskerne, bør Kristi disciple bevare den ånd, som råder i himlen. {SLF 163.1}

Tal, som han ville tale; handle, som han ville handle. Åbenbar hele tiden hans ynde; åbenbar den rigdom af kærlighed, som ligger til grund for alle hans lærdomme og alle hans handlinger med menneskerne. Den ringeste arbejder kan ved samkvem med Kristus berøre strenge, hvis toner vil lyde til jordens ende og klinge igennem alle evigheder. {SLF 163.2}

Himmelske kræfter venter på at samarbejde med menneskelige redskaber, for at disse kan åbenbare for verden, hvad menneskerne kan blive til, og hvad der ved forening med det guddommelige kan udrettes for at frelse sjæle, der er ved at fortabes. Der er ingen grænse for, hvor meget den kan udrette, der sætter sit eget jeg til side, giver den Helligånd plads til at virke på hans hjerte og vier sit liv fuldstændig til Gud. Alle, som giver sig selv med legeme, sjæl og ånd til hans tjeneste, vil stadig modtage en ny forsyning af legemlig, sjælelig og åndelige kraft. Himlens uudtømmelige skatte står til deres rådighed. Kristus giver dem sin egen Ånd, sit eget liv. Den Helligånd virker på det kraftigste i sind og hjerte. Ved den nåde, som er os givet, kan vi vinde sjæle, som i betragtning af vore egne fejlagtige og forudfattede meninger, karaktermangler og vor ringe tro syndes uopnåelige. {SLF 163.3}

Enhver, som giver sig selv til Herrens tjeneste uden noget forbehold, giver han magt til at opnå ubegrænsede resultater. For sådanne vil Gud gøre store ting. Han vil virke på menneskernes sind, så at man allerede her i verden i deres liv vil kunne se en opfyldelse af forjættelsen om tilstanden fremover. {SLF 163.4}

„Ørknen og de tørre steder skal glæde sig, Og den øde mark skal fryde sig og blomstre som en rose. Den skal blomstre frodigt, den skal juble og synge med fryd. Libanons herlighed er givet den, Karmels og Sarons pragt; De skal se Herrens herlighed, vor Guds pragt. Styrk de afmægtige hænder, og giv de snublende knæ kraft. Sig til de mistrøstige af hjerte: vær frimodige, frygt ikke! Se, eders Gud!..... Da skal de blindes øjne åbnes, og de døves øren oplades. Da skal den halte springe som hjort, og den stummes tunge synge med fryd; thi vande bryder frem i ørknen, og bække på den øde mark. Og den glødende sandørk skal blive til sø, og det tørstige sted til vandkilder... Og en banet sti og vej skal være der, en vej, som skal kaldes helligdommens; ingen uren skal gå ad den, men den skal være for dem selv; de som vandrer på denne vej, endog enfoldige, skal ikke fare vild. Ingen løve skal være der, og intet rovdyr, kommer derop eller findes der; men de genfødte skal vandre der. Og Herrens forløste skal komme tilbage, og komme til Zion med frydesang, og evig glæde skal være over deres hoved; og sorg og suk skal fly.“ (Es 35,1-10) {SLF 164.1}

Kapitel 10. Om at Hjælpe de Fristede

Kristus elskede ikke os, fordi vi elskede ham først, men han døde for os, de vi endnu var syndere“. Han handlede ikke med os efter vor fortjeneste. Selv om vi ved vore synder havde fortjent fordømmelse, så fordømte han os dog ikke. År efter år har han båret over med vor svaghed og uvidenhed, vor utaknemmelighed og genstridighed. Trods vore afvigelser vort hjertets hårdhed, vor fordømmelse af hans hellige ord er hans hånd endnu udrakt. {SLF 165.1}

Nåde er en af Guds egenskaber, som han øver mod uværdige mennesker. Vi søgte ikke efter den, men den søgte efter os. Gud finder glæde ved at skænke os sin nåde, ikke fordi vi er værdige, men fordi vi er så fuldstændig uværdige. Den eneste grund, hvorfor vi kan påberåbe os hans miskundhed, er vor store trang. {SLF 165.2}

Gennem Jesus Kristus holder Gud Herren sin hånd udrakt. Hele dagen indbyder han de syndige og faldne. Han vil modtage alle. Han byder alle velkommen. Det er hans ære at give den største synder forladelse. Han vil fratage den mægtige hans bytte, han vil befri den fangne, han vil rykke branden ud af ilden. Han vil skænke sin nådes gyldne kæde ned til de største dybder af menneskelig elendighed og opløfte den sunkne, syndsbesmittede sjæl. {SLF 165.3}

Ethvert menneske er genstand for hans kærlige interesse, som gav sit liv, at han kunne bringe menneskerne tilbage til Gud. Skyldbetyngede, hjælpeløse sjæle, der står i fare for at ødelægges ved Satans list og snarer, våger han over, ligesom en hyrde våger over sin får. {SLF 166.1}

Frelserens eksempel skal være vort mønster i arbejdet for de fristede og vildfarende. Den samme interesse, mildhed og langmodighed, som han har vist imod os, skal vi vise imod andre ligesom „Jeg elskede jer,“ siger han, „at I og skal elske hverandre“. (Joh 13,34) Når Jesus Kristus bor i os, så vil vi åbenbare hans uegennyttige kærlighed over for alle, som vi omgåes. Når vi ser mennesker som trænger til sympati og hjælp, så må vi ikke spørge: „Er de værdige?“ men: „Hvorledes kan jeg komme dem til hjælp?“ {SLF 166.2}

Rig og fattig, høj og lav, fri og træl er Guds arv. Han, gav sit liv for vor genløsning, ser i ethvert menneske noget, der i værdi overgår menneskelig beregning. Gennem korsets hemmelighed og herlighed må vi bedømme, hvor højt han vurderer sjælen. Når vi gør dette, så må vi føle, at mennesker, hvor fordærvede de end er, har kostet for meget til at blive behandlet med kulde og foragt. Vi må da forstå vigtigheden af at virke for vore medmennesker, at de må blive ophøjede til Guds troende. {SLF 166.3}

Den tabte mønt, som Frelseren omtaler i lignelsen, lå vil i smuds og snavs, men den var dog en sølvmønt. Ejerinden søgte efter den, fordi den havde værdi. Således er enhver sjæl agtet dyrebar i Guds øjne, ligegyldig hvor fordærvet den er af synd. Ligesom et pengestykke bærer regentens billede og indskrift, således bar også mennesket ved skabelsen Guds billede og indskrift. Selv om denne indskrift ved syndens indflydelse nu er blevet beskadiget og

utydelig, så findes dog spor deraf tilbage i enhver sjæl. Gud ønsker at redde denne sjæl og atter at indridse i den sit eget billede i retfærdighed og hellighed. {SLF 167.1}

Hvor lidt vi ligner Kristus i det, som skulle være det stærkeste bindeled mellem os og ham, nemlig medfølelse med de fordærvede, skyldige, lidende sjæle, der er døde i overtrædelser og synder! Menneskernes største synd er deres umenneskelighed mod hverandre. Mange mener, at de repræsenterer Guds retfærdighed, medens de kommer fuldstændig til kort i at fremstille hans mildhed og hans store kærlighed. Ofte er de, som de møder med hårdhed og strenghed, anfægtede af fristelser. Satan kæmper med disse sjæle, og hårde, uvenlige ord gør dem modløse og forårsager, at de falder som et bytte for fristerens magt. {SLF 167.2}

Det er en vanskelig sag at skulle arbejde med menneskesjæle. Kun han, som læser hjertet, forstår at lede menneskerne til omvendelse. Alene hans visdom kan give os held til at nå de fortabte. Hvis du optræder stift og tænker: „Jeg er helligere end du," så gør det kun lidt til sagen, hvor rigtigt du ellers ræsonnerer, eller hvor sande dine ord er; vil de aldrig formå at røre hjertet. Kristi kærlighed, åbenbaret i ord og handling, vil bane sig vej til sjælen, når fremholdelsen af bud og argumenter intet kan udrette. {SLF 167.3}

Vi trænger til mere af Kristi mildhed, ikke alene mildhed overfor dem, der forekommer os fejlfrie, men medfølelse overfor de fattige, lidende, kæmpende sjæle, der ofte begår fejl, syndige og angrende, fristede og forsagte. Vi må nærme os vore medmennesker og ligesom vor barmhjertige ypperstepræst havde medlidenhed med deres skrøbeligheder. {SLF 168.1}

Det var de udstødte, toldere og syndere, de foragtede blandt folket, Jesus kaldte og ved sin miskundhed drog til sig. Den eneste klasse mennesker, han aldrig ville vise bifald, var dem, som i fornem selvagtelse holdt sig på afstand fra og ringeagtede andre. {SLF 168.2}

Kristus byder os: „Gå ud på vejene og stræderne, og nød dem at gå ind, så mit hus kan være fuldt." I lydighed mod denne befaling må vi gå til de hedninger, som er os nær, og dem som er langt borte. „Tolderes og skøger" må høre Frelserens indbydelse. Ved den venlighed og langmodighed, som hans sendebud udviser, bliver denne indbydelse en tvingende magt til at opløfte dem, som er faldet dybt i synd. {SLF 168.3}

Kristelige bevæggrunde vil lede os til at virke med faste forsæter, med aldrig svigende interesse og med den stadig større ihærdighed for de sjæle, som Satan søger at ødelægge. Intet må afkøle den alvorlige, ivrige virken fortabtes frelse. {SLF 169.1}

Læg mærke til, hvorledes man overalt i Guds ord finder åbenbaret en ånd, som drager, som trygler menneskerne om at komme til Kristus. Vi må gribe enhver anledning, privat som offentlig, og fremholde ethvert bevis, bruge enhver overtalelse for at drage menneskerne til Frelseren. Med al vor kraft må vi tilskynde dem til at se hen til Jesus og vælge hans selvfornægtende og opofrende liv. Vi må vise, at vi forventer af dem, at de skal glæde Kristi hjerte ved at bruge alle hans gaver til hans navns ære. {SLF 169.2}

„Vi er frelste i håbet.“ (Rom 8,24) De faldne må ledes til at forstå, at det endnu ikke er for sent for dem atter at blive mennesker. Kristus beærede menneskerne med sin tillid og overlod dem således til deres egen æresfølelse. Selv for de dybestfaldne viste han agtelse. Det var en stadig smerte for Kristus at komme i berøring med foragt, fordærvelse og urenhed; men han lod aldrig et ord falde for at vise, at han var blevet stødt, eller at hans fine smag var blevet ilde berørt. Hvilke onde vaner, stærke fordomme eller heftige lidenskaber han end ville støde på hos menneskerne, så behandlede han alle med inderlig medynk. Når vi bliver delagtige i hans ånd, vil vi betragte alle mennesker som brødre, som har samme fristelser og prøver, som ofte falder og kæmper med vanskeligheder og nedslående omstændigheder, og som behøver medlidenhed og hjælp. Vi vil da møde dem på en sådan måde, at vi ikke gør dem modløse eller forstøder dem bort, men vækker håb i deres hjerter. Således opmuntrede kan de sige „Glæd dig ikke over mig, min modstander! thi er jeg faldet, skal jeg stå op igen, og sidder jeg i mørket, skal Herren være mit lys.“ „Han udfører min sag og skaffer mig ret; han skal føre mig ud til lyset, jeg skal skue hans retfærdighed.“ {SLF 170.1}

Gud „skuer ned til alle dem, som bor på jorden; han danner deres hjerte til hobe“. (Mik 7,8 9; Sl. 33,14 15) Når vi står overfor de fristede og vildfarende, så siger han til os: „Se til dig selv, at ikke du også bliver fristet.“ (Gal 6,1) I forfølgelsen af vore egne skrøbeligheder må vi have medlidenhed med andres. {SLF 170.2}

„Hvem giver dig fortrin? og hvad har du, som du ikke har opfanget?“ (1Kor 4,7) „En er jeres mester, men I er alle brødre.“ (Matt 23,8) „Hvorfor dømmer du din bror? eller du, hvorfor ringeagter du din bror?“ (Rom 14,13) „Derfor, lad os ikke mere dømme hverandre, men fæld heller den dom, at I ikke skal lægge anstød eller fælde for jeres broder.“ (Rom 14,13) {SLF 171.1}

Der er altid noget ydmygende ved at få sine fejl påpeget. Ingen bør yderligere forbitre en sådan erfaring ved unødig irettesættelse. Ingen er nogen sinde blevet ført på rette veje ved bebrejdelse, men mange er på den måde blevet stødte bort og ledt til at forhærde deres hjerter mod deres egen overbevisning. Venlighed, en mild og vindende optræden kan frelse den vildfarende og skjule en mangfoldighed af synder. {SLF 171.2}

Apostelen Paulus fandt det nødvendigt at irettesætte det onde; men hvor omhyggeligt han søgte at vise de fejlende, at han var deres ven! Med hvilken flid han forklarede dem grunden til sin handlemåde! Han bragte dem til at forstå, at det smertede ham at skulle volde dem smerte. Han viste tillid og sympati mod sådanne, som kæmpede for at vinde sejr. {SLF 171.3}

„I megen kummer og med beklemt hjerte,“ sagde han, „skrev jeg til jer, under mange tårer, ikke at I skulle blive bedrøvede, men på det, at I skulle kende den kærlighed, som jeg overflødig har til jer.“ (2Kor 2,4) „Thi om jeg bedrøvede jer ved mit brev, så angrer jeg det ikke; om jeg end før angrede det ..... så glæder jeg mig nu, ikke over at I blev bedrøvede, men over at I blev bedrøvede til omvendelse..... Thi se, just dette, at I blev bedrøvede efter

Gud, Hvilken Iver det virkede hos jer, ja forsvar, ja harme, ja frygt, ja længsel, ja nidkærhed, ja straf! I alt viste I jer at være rene i den sag..... Derfor er vi blevet trøstede.“ (2Kor 7,8-13) {SLF 171.4}

„Jeg glæder mig over, at jeg i alt kan lide på jer.“ (2Kor 7,16) „Jeg takker min Gud, så ofte jeg tænker på jer, idet jeg altid, i hver min bøn, beder for alle med glæde, for jeres deltagelse i evangeliet, fra den første dag indtil nu; fuldstændig forsikret, at han, som begyndte det gode værk i jer, vil fuldføre det indtil Jesu Kristi dag; således bør jeg og mene om jer alle, fordi jeg har jer i hjertet.“ (Fil 1,3-7) „Derfor, mine brødre, som jeg elsker og længes efter, min glæde og min krans, stå således fast i Herren, min elskede!“ (Fil 4,1) „Nu lever vi, såfremt I står fast i Herren.“ (1Tess 3,8) {SLF 172.1}

Paulus skrev til disse brødre som „Hellige i Kristus Jesus“; men han skrev ikke til sådanne, som var fuldkomne i deres karakter. Han skrev til dem som mænd og kvinder, der kæmpede med fristelse, og som stod i fare for at falde. Han henviste dem til „Fredens Gud, som ... udførte fårenes store hyrde, vor Herre Jesus Kristus, fra de døde.“ Han forsikrede dem, at Gud „ved en evig pagts blod“ vil „gøre jer fuldkomne i al god gerning til at gøre hans vilje, idet han virker i eder, hvad der er ham behageligt, ved Jesus Kristus!“ (Heb 13,20) {SLF 172.2}

Når nogen har gjort en fejl og bliver sig denne bevidst, så tag eder i agt, at I ikke tilintetgør hans agtelse for sig selv. Gør han ikke mismodig ved ligegyldighed eller mistillid. Sig ikke: Jeg vil vente for at se, om han holder fast, før end jeg viser ham tillid.“ Ofte vil netop denne mistillid forårsage, at den fristede falder. {SLF 172.3}

I bør stræbe efter at forstå andres svagheder. Vi kender kun lidt til deres hjerteprøvelser, som har været bundet i mørkets lænker, og som ingen beslutsomhed og moralsk kraft besidder. Den, som lider samvittighedsnag, er i den ynkværdigste stilling; han er ligesom fortumlet, vaklende, synkende ned i støvet. Intet kan han se klart. Sindet er omtåget, og han ved ikke, hvilke skridt han skal tage. Mangen en stakkels sjæl bliver misforstået, får ingen påskønnelse og er fuld af sorg og angst er et fortabt, vildfarende får. Han kan ikke finde Gud. Og dog har han en ubeskrivelig længsel efter syndsforladelse og fred. {SLF 172.4}

O, lad intet ord blive talt, der vil gøre smerten større! Når I ser en, som er træt at liv i synd, men ikke ved, hvor han skal finde lindring, så fremhold for ham den medlidende Frelser. Tag ham ved hånden, løft ham op og tal sådanne ord, som vil vække mod og håb. Hjælp ham at gribe Frelserens hånd! {SLF 173.1}

Vi bliver alt for let mismodige angående de sjæle, som ikke straks gavnes ved vore bestræbelser. Vi bør aldrig høre op med at virke for en sjæl, så længe der endnu er et eneste glimt af håb. Dyrekøbte sjæle kostede vor selvopofrende genløser alt for meget til, at vi skulle overlade dem i fristerens sold. {SLF 173.2}

Vi må stille os selv i de fristedes sted. Læg mærke til arvelighedens magt, til indflydelsen af slette kammerater og omgivelser og til onde vaners magt. Kan vi vel undres

over, at mange bliver fordærvede under sådanne indflydelser? Kan vi undres over, at de kun langsomt påvirkes af vore bestræbelser for at løfte dem op? {SLF 173.3}

Ofte vil de, som syndes at være rå og lidt lovende, blive evangeliets ivrigste tilhængere og forsvarere, når de engang er vundet. De er ikke fuldstændig fordærvede. Indenfor det frastødende ydre er der gode følelser, som kan nåes. Der er mange, som aldrig ville komme på ret vej, dersom ingen rak dem en hjælpende hånd; men ved tålmodigt, vedholdende arbejde kan de rejses op. De behøver venlige ord, venlig opmærksomhed og håndgribelig hjælp. De behøver den slags råd og vejledning, som ikke vil udslukke modets svage stråle i sjælen. Lad dem som kommer i berøring med sådanne, tænke over dette. {SLF 173.4}

Undertiden vil man træffe mennesker, hvis sind har været så længe fordærvet, at de aldrig i dette liv vil kunne blive, hvad de under gunstige omstændigheder kunne være blevet. Det står dem frit for at opnå det liv, der er lige så evigt som Gud selv. Indplant opløftede og forædlede tanker i deres sind. Lad dit liv klargøre for dem forskellen mellem kraft og renhed, mellem lys og mørke. Lad dem læse i dit liv, hvad det vil sige at være en kristen. Kristus kan opløfte de syndigste og stille dem der, hvor de vil blive anerkendte som Guds børn, som Kristi medarvinger til en uforkrænkelig arv. {SLF 173.5}

Ved den guddommelige nådes underfulde virkning kan mange blive beredte til at gøre nytte i livet. Foragtede og forladte som de er, har de fuldstændig tabt modet. De giver måske indtryk af at være kolde og sløve; men ved Helligåndens indflydelse kan den sløvhed, der syndes at gøre deres redning så håbløs, fjernes. Det omtågede og sløve sind vil vågne op; syndens slaver vil blive frigjort; lasten vil overvindes og uvidenhed forsvinde. Ved den tro, som er virksom i kærlighed, vil hjertet renses og sindet oplyses. {SLF 174.1}

Kapitel 11. Arbejde for Aedruelighedens Fremme

Al sand reform hører med til den evangeliske virksomhed og bidrager til at løfte sjælen op til et nyt og ædlere liv. Særlig bør al afholdvirksomhed finde støtte hos de kristne. De bør kalde opmærksomheden til dette arbejde og gøre det til et brændende spørgsmål. Alle vegne må de fremholdte sande afholdprincipper for folket og søge at få dem til at underskrive afholdhedsløftet. Der bør gøres alvorlige bestræbelser for at hjælpe dem, som ligger under for deres dårlige vaner. {SLF 175.1}

Overalt er der et arbejde at gøre for at hjælpe sådanne, som er faldet på grund af drukkenskab og anden umådelighed. I menigheder, anstalter og hjem, hvor man udgiver sig for at være kristne, er der mange af de unge, som vælger den vej, der fører til fordærvelse. Gennem dårlige vaner påfører de sig sygdom, og i deres tragten efter at skaffe penge for at kunne tilfredsstille syndige lyster forlader de ærlighedens vej. Sundhed og karakter ødelægges. Fremmedgjort for Gud og udstødte af menneskerne føler disse elendige, at de er uden håb både i dette liv og i det tilkommende. Deres tilstand knuser forældrenes hjerter. Menneskerne taler om disse som håbløse; men således betragter Gud dem ikke. Han forstår alle forhold, der har gjort dem til, hvad de nu er, og han ynkes over dem. Dette er den klasse mennesker, som trænger til hjælp. Giv dem aldrig anledning til at sige: „Ingen bryder sig om min sjæl!“ {SLF 175.2}

Blandt umådelighedens ofre findes mennesker af alle klasser og beskæftigelser. Højtstående mænd med fremragende evner og store kundskaber har givet efter for appetittens krav, indtil de ikke længere formår at modstå fristelsen. Nogle af dem har engang været rige, men står nu hjemløse, venneløse lidende, elendige, syge og dybt sunkne. De har mistet evnen til at beherske sig selv. Hvis ikke nogen rækker dem en hjælpsom hånd, vil de synke dybere og dybere. Hos sådanne mennesker er trangen til at tilfredsstille de dårlige lyster ikke blot en moralsk synd, men en fysisk sygdom. {SLF 176.1}

Når vi skal hjælpe sådanne, må vi ligesom Kristus ofte gjorde først tage os af dem i legemlig henseende. Deres spise og drikke må være sund og befries for alt, hvad der virker stimulerende. De trænger til rent tøj og legemlig renhed; de trænger til den hjælp, som de kan få ved at komme ind under forædlende kristelig indflydelse. I alle byer burde der sørges for, at de, som er slaver af onde vaner, kunne få hjælp til at bryde de lænker, som binder dem. Mange betragter stærk drik som deres eneste trøst i vanskeligheder. Sådan behøvede imidlertid ikke at være at være, dersom de kristne ville følge den gode samaritans eksempel i stedet for at handle, som præsten og livitten gjorde. {SLF 176.2}

Når vi har med den slags mennesker at gøre, så må vi huske på, at vi ikke står overfor mennesker med sund forstand, men sådanne, som for øjeblikket står under en ond ånds indflydelse. Vær tålmodig og overbærende. Tænk ikke på vedkommendes kolde og frastødende ydre, men på den dyrebare sjæl, som Kristus døde for at genløse. Når drankeren vågner op til besindelse af sin faldne tilstand, så gør alt, hvad der står i din magt for at vise,

at du er hans ven. Tal ingen irettesættende ord; lad ingen handling, intet blik vise bebrejdelse eller afsky. Det er meget sandsynligt, at staklen forbander sig selv. Hjælp ham op; tal ord, som vil opflamme tro; søg at styrke ethvert godt træk i hans karakter; lær ham at stræbe opad; vis ham, at det er muligt for ham at leve således, at han kan vinde sinde medmenneskers agtelse. Hjælp ham til at vurdere de talenter, som Gud har givet ham, men som han har forsømt at udnytte. {SLF 176.3}

Selv om viljen er blevet fordærvet og svækket, så er der endnu håb for ham i Kristus. Han vil vække hos ham højere tilskyndelser og hellig attrå. Søg at opmuntre ham til at give det håb, som evangeliet byder ham. Læs bibelen for den fristede, kæmpende sjæl; læs atter og atter Guds forjættelser for ham. Disse forjættelser vil for ham blive som blade af livets træ. Vedbliv tålmodigt med dine bestræbelser, indtil den skælvende hånd med taknemmelig glæde griber fat på håbet om forløsning gennem Kristus. {SLF 177.1}

Du må aldrig fast ved dem, de søger at hjælpe, ellers vil du aldrig vinde sejr. De fristes uafladelig til det onde. Atter og atter vil de næsten overvindes af trangen til stærk drik, atter og atter vil de måske falde; man ophør ikke derfor med dine bestræbelser. {SLF 177.2}

De har sat sig for at gøre en anstrengelse for at leve et kristeligt liv; men deres viljekraft er svækket, og de må omhyggelig værnes om af dem, der våger over sjæle som de, der skal aflægge regnskab. De har tabt deres menneskeværd, og dette må de atter genvinde. Mange må føre en kamp mod stærke nedarvede tilbøjeligheder til det onde. Unaturlig trang, sanselige tilskyndelser er den arv, de har fået fra fødslen. Disse må der omhyggelig våges over. Både indefra og udefra kæmper det onde og det gode om herredømmet. De, som aldrig har gennemgået lignende erfaringer, kan ikke danne sig en forestilling om appetittens næsten overvældende magt eller om heftigheden af den kamp, der føres mellem slette vaner og forsættet om at ville være afholdende i alt. Atter og atter må striden udkæmpes. {SLF 177.3}

Mange, som føler sig draget til Kristus, besidder ikke moralsk mod til at fortsætte kampen appetit og lidenskab. Dette må dog ikke gøre os mismodige. Er det kun sådanne, som reddes fra den dybeste elendighed, der atter kan falde? {SLF 177.4}

Husk på at du ikke er alene i dit arbejde. Tjenende engle vil samarbejde med ethvert sandt Guds barn. Kristus er genopretteren. Den store Læge selv står ved sine trofaste arbejderes side og siger til den bodfærdige synder: „Barn! dine synder er dig forladt.“ (Mark 2,5) {SLF 178.1}

Mange er de udstødte, som vil gribe fat på det håb, evangeliet fremholder for dem, og som vil indgå i himmerigets rige, medens andre, der blev velsignede med udmærkede anledninger og stor lys, som de ikke benyttede sig af, vil blive kastet ud i det yderste mørke. {SLF 178.2}

De, der ligger under for onde vaner, må bringes til at forstå nødvendigheden af selvbeherskelse. Andre kan gøre sig den yderste flid for at løse den op, Gud nåde kan

tilflyde dem frit, Kristus kan drage på dem og hans engle virke for dem; men alt dette vil være forgæves, om de ikke selv vågner op og kæmper med i striden. {SLF 178.3}

Davids sidste ord til Salomon, som den gang var en ung mand, der snart skulle krones til konge i Israel, var: „Vær du stærk og bliv en mand!“ (1Kong 2,2) Til ethvert menneskebarn, berettiget til en uforgængelig krone, lyder disse Herrens ord: „Vær du stærk og bliv en mand!“ {SLF 178.4}

De, som søger deres egne dårlige vaner, må ledes til at føle og forstå, at en stor moralsk fornyelse er nødvendig, hvis de ønsker at blive mænd i virkelig forstand. Gud byder dem vågne op og i Kristi kraft generobre det menneskeværd, som Gud gav dem, men som de har forspildt ved at følge syndige lyster og vaner. {SLF 178.5}

Mangen en mand, som mærker fristelsens overvældende magt og føler sig draget af lyster, der leder til syndig nydelse, råber i fordærvelse: „Jeg kan ikke modstå det onde!“ Sig til ham, at han kan, at ham må modstå. Han overvindes måske den ene gang efter den anden; men det behøver ikke altid at blive ved på den måde. Han er svag i moralsk henseende og beherskes af syndige vaner. Hans løfter og forjættelser er for intet at regne. Tanken om hans brudte løfter svækker hans tillid til sin egen oprigtighed og bibringer ham til forfølgelsen af, at Gud ikke kan antage ham eller stå ham bi i hans bestræbelser. Men han behøver ikke at fortvivle. {SLF 178.6}

De, som sætter deres tillid til Kristus, må ikke lade sig beherske af nogen nedarvet eller erhvervet vane eller tilbøjelighed. I stedet for at være slaver af deres lavere natur skal de herske over enhver lyst og lidenskab. Gud har ikke overladt til os at kæmpe i vor egen menneskelige styrke. Hvad vore nedarvede og erhvervede tilbøjeligheder til det onde end måtte være, så kan vi overvinde dem ved den kraft, som han står rede for at meddele os. {SLF 179.1}

Den fristede behøver af forstå viljens sande betydning. Viljen er det herskende i menneskenaturen; den er den magt, hvorved vi kan vælge og beslutte. Alt afhænger af den rigtige anvendelse af viljen. Ønsket om godhed og renhed er rigtigt, så langt det rækker; men hvis vi lader det blive derved, så er ønsket til ingen nytte. Der er mange, som går nedad til fordærvelse, medens de håber og ønsker at overvinde deres onde tilbøjeligheder. De giver ikke efter for Guds vilje; de vælger ikke at tjene ham. {SLF 179.2}

Gud har givet os evnen til at vælge; at anvende denne evne bliver vor sag. Vi kan ikke forandre vore hjerter; vi kan ikke selv kontrollere vore tanker, vore indskydelser eller vore følelser; vi kan ikke selv gøre os rene, skikkede til Guds tjeneste; men vi kan vælge at tjene Gud, og vi kan give ham vor vilje, så vil han virke i os både at ville og at udrette efter hans velbehag. Således stilles hele vor natur under Kristi kontrol. {SLF 180.1}

Ved en rigtig anvendelse af viljen kan der indtræde en fuldstændig forandring i vort liv. Ved at overgive vor vilje til Kristus træder vi i forening med den guddommelige magt. Vi modtager styrke fra oven til at stå fast. Et rent, ædelt liv, et liv i sejr over enhver lyst og

tilbøjelighed er muligt for enhver, som vil forene sin svage, vaklende menneskevilje med Guds urokkelige vilje. {SLF 180.2}

De, som kæmper mod appetittens magt, bør undervises om grundsætningerne for en sundhedsmæssig levemåde. Man bør vise dem, at overtrædelse af sundhedslovende fremkalder sygelige tilstande og unaturlig trang og således lægger grundvolden til drukkenskab. Ved at leve i overensstemmelse med sundhedsprincipperne kan de gøre sig håb om at blive befriede for trangen til unaturlige pirremidler. Medens de forlader sig på guddommelig til at bryde appetittens lænker, må de også samarbejde med Gud ved at adlyde hans love, både de moralske og de fysiske. {SLF 180.3}

De, som stræber efter at leve et bedre liv, bør skaffes beskæftigelse. Ingen, som kan arbejde, må oplæres til at forvente føde, klæder og husly uden nogen erstatning. For deres egen skyld såvel som for andres bør de sættes i stand til at yde vederlag, for, hvad de modtager. Søg at opmuntre dem i enhver stræben efter at hjælpe sig selv. Dette vil styrke deres agtelse for sig selv og udvikle en ædel selvstændighed. At beskæftige sind og hænder med nyttigt arbejde er af væsentlig betydning som et værn mod fristelse. {SLF 181.1}

I arbejdet med at hjælpe de faldne vil man ofte blive skuffet af sådanne, som giver løfte om et bedre liv. Mange vil blot gøre en overfladisk forandring i deres liv og vaner. De ledes af øjeblikkets indskydelser, og det kan for en tid se ud, som om de har bedret sig; men der er ikke sket nogen virkelig hjerteforandring. De nærer endnu den samme egenkærlighed, den samme trang til tåbelige fornøjelser, dem samme trang til at tilfredsstille deres egne lyster og lidenskaber. De har ingen kendskab til, hvad det vil sige at udvikle karakteren, og men kan ikke stole på dem som principfaste mennesker. De har fordærvet de sjælelige og åndelige evner og kræfter ved at føje deres lyster og lidenskaber, og dette gør dem svage. De er vankelmodige og ustadige, og deres tilskyndelser går i sanselig retning. Sådanne mennesker er ofte farlige for andre. Da de betragtes som mennesker, hos hvem der er indtrådt forandring til det bedre, betror man dem ansvar og stiller dem der, hvor deres indflydelse virker fordærvende på de uskyldige. {SLF 181.2}

Selv de, som alvorligt stræber efter at leve et bedre liv, er ikke udelukket fra at falde. De må behandles med stor visdom og med mildhed. Ros og smiger overfor sådanne, som er blevet reddede fra deres elendighed, kan undertiden blive årsag til deres fald. Den skik at anmode mænd og kvinder om at tale offentligt om erfaringer fra deres syndige liv, er farlig både for taleren og for tilhørerne. At dvæle ved det onde virker fordærvende på sjæl og sind. Den udmærkelse, man således viser de reddede, er også skadelig for dem; mange af dem ledes til at tro, at deres tidligere syndige liv har skaffet dem en vis anseelse. Der opelskes hos dem en higen efter berømmelse og en selvtillid, som kan blive skæbnesvanger for deres sjæle. Alene ved en beskeden vurdering af sig selv og ved at forlade sig på Kristi miskundhed kan de stå fast. {SLF 181.3}

Alle som giver beviser på sand omvendelse, bør opmuntres til at virke for andre. Lad ingen afvise en sjæl, der forlader Satans tjeneste for at tjene Kristus. Når nogen giver bevis

for, at Guds ånd arbejder på ham, så gør alt, hvad der kan gøres for at opmuntre ham til at indtræde i Herrens tjeneste. „Gør forskel, så I ynkes over nogle.“ (Jud 22) De, som er vise i den visdom, der kommer fra Gud, vil se sjæle, som behøver hjælp, og som er virkelig omvendte, men som uden nogen opmuntring næppe ville vove at gribe fat på håbet. Herren vil lægge det i sine tjeneres hjerte at byde disse frygtsomme angrende kærligt velkommen iblandt sig. Hvilke synder de end har været beherskede af, og hvor dybt de ende har været faldne, så modtager Kristus dem, når de i anger kommer til ham. Giv dem så noget at gøre for frelseren. Hvis de ønsker at virke for at hjælpe andre op af den fordærvelsens hule, hvorfra de selv blev reddede, så give dem lejlighed dertil. Lad dem komme sammen med erfarende Kristne, for at de kan vinde åndelig styrke. Fyld deres hjerter og deres hænder med arbejde for Mesteren. {SLF 182.1}

Når lyset trænger ind i sjælen, så vil de, der syndes at være de meste forfaldne til synd, undertiden blive arbejdere, der virker med held netop for sådanne syndere, som de selv engang var. Ved troen på Kristus vil nogle kunne udføre et stort arbejde og betro ansvar i virksomheden for sjælens frelse. De ser, hvor deres svaghed ligger, og forstår, hvor fordærvet deres engen natur er. De ved, hvilken magt synd og onde vaner har. De ser deres udygtighed til at vinde sejr uden Kristi bistand, og deres stadige råb er: „Jeg kaster min hjælpeløse sjæl i dine arme!“ {SLF 182.2}

Disse kan hjælpe andre. Den, der selv har været fristet og prøvet, og hvis håb var næsten udslukket, men som er blevet frelst ved at høre budskabet om Guds kærlighed, kan forstå den kunst at frelse sjæle. Den, hvis hjerte er fyldt med Kristi kærlighed, fordi han selv er blevet opsøgt af Frelseren og ført tilbage til fårestien, forstår at søge de fortabte. Han kan vise syndere han til Guds lam. Han har overgivet sig til Gud uden forbehold og er blevet antaget i den Elskede. Gud greb den hånd, som holdes udrakt i svaghed. Ved sådannes virksomhed kan mange forlorne sønner bringes tilbage til Faderen. {SLF 183.1}

Enhver sjæl, som kæmper for at stige op fra et liv i synd til et liv i renhed, finder den store kilde til kraft i det eneste „Navn under himlen givet iblandt mennesker, ved hvilket vi skal være frelste“. (Apg 4,12) „Om nogen tørster“ efter hvile og håb, efter befrielse fra syndige tilbøjeligheder, siger Kristus, „han komme til mig og drikke.“ (Joh 7,34) Det eneste middels mod last er Kristi nåde og kraft. {SLF 183.2}

De gode forsætter, som man gør i egen styrke, gavner intet. Alle vore løfter formår ikke at bryde onde vaners magt. Ingen vil nogen sinde øve afhold i alle ting, før end hans hjerte er blevet fornyet ved guddommelig nåde. Vi kan ikke et eneste øjeblik bevare os selv for synd. Hvert eneste øjeblik er vi afhængige af Gud. {SLF 183.3}

Sand reform begynder ved sjælens renselse. Vort arbejde for de faldne vil alene føre til virkelig fremgang, når Kristi nåde omdanner karakteren, og sjælen bringes i levende forbindelse med Gud. {SLF 183.4}

Kristus levede et liv i fuldkommen lydighed mod Guds lov, og heri satte han et eksempel for ethvert menneske. Det liv, som han levede her i verden, skal vi ved hans kraft og hans undervisning leve. {SLF 184.1}

I vort arbejde for at hjælpe de faldne bør Guds lovs fordringer og nødvendigheden af lydighed mod ham indprentes i sind og hjerte. Undlad aldrig at påvise, at der er stor forskel mellem dem, som tjener Gud, og den, som ikke ham. Gud er kærlighed; men han kan ikke undskylde forsættelig ringeagt mod hans befalinger. Hans riges love er sådanne, at menneskerne ikke kan undgå følgerne af ulydighed. Han kan kun ære dem, som ærer ham. Menneskernes vandel i denne verden bestemmer deres evige skæbne. Hvad de har fået, må de høste; årsag vil efterfølges af virkning. {SLF 184.2}

Intet mindre end fuldkommen lydighed kan tilfredsstille Guds krav. Han har ikke gjort sine fordringer ubestemte. Han har ikke pålagt menneskerne noget, som ikke er nødvendigt for at bringe dem i fuld overensstemmelse med ham. Vi må henvise syndere til hans målestok for karakteren og lede dem til Kristus, ved hvis nåde alene dette mål kan nås. {SLF 184.3}

Frelseren påtog sig menneskeslægtens skrøbeligheder og levede et syndfrit liv, for at menneskerne ikke skulle nære frygt for, at de ikke kunne vinde sejr på grund af menneskenaturens svagheder. Kristus kom for at gøre os „Delagtige i den guddommelige natur“, og hans liv viser, at når det menneskelige forenes med det guddommelige, overvindes synden. {SLF 184.4}

Frelseren vandt sejr for at vise menneskerne, hvorledes de kan vinde sejr. Kristus mødte alle Satans fristelser med Guds ord. Ved at stole på Guds forjættelser fik han kraft til at adlyde Guds befalinger, og fristeren fik ingen indgang. Ved enhver fristelse gav han det svar: „Der er skrevet.“ Således har Gud givet os sit ord, hvorved vi kan modstå det onde. Usigelig store og herlige forjættelser er os givet, for at vi ved disse kan „blive delagtige i den guddommelige natur, når“ vi „flyr denne verdens forkrænkelighed i lyster“. (2Pet 1,4) {SLF 184.5}

Bed den fristede om ikke at se på omstændigheder, på sin egen svaghed eller på fristelsens magt, men på Guds ords kraft. Al dets kraft tilhører os. „Jeg gemte dit ord i mit hjerte,“ siger Salmisten, „på det jeg ikke skulle synde imod dig.“ „På dine læbers ord vogtede jeg mig for voldsmænds stier.“ (Sl. 119,11; 17,4) {SLF 185.1}

Tal opmuntrende til menneskerne; bær dem frem for Gud i bøn. Mange, som er blevet overvundet af fristelse, føler sig nedslåede på grund af deres mislykkede forsøg, og de har følelsen af, at det er forgæves at komme til Gud. Men denne tanke er fjendens indskydelse. Når de har syndet og føler, at de ikke kan bede, så sig til dem, at da er det netop tiden til at bede. De kan vel føle sig beskæmmede og dybt ydmygede; men når de bekender deres synder, så vil han som er trofast, forlade dem deres synder og rense dem fra al uretfærdighed. {SLF 185.2}

Intet er tilsyneladende mere hjælpeløst og dog i virkeligheden mere uovervindeligt end den sjæl, der føler sin intet og forlader sig fuldstændigt på Frelserens fortjeneste. Ved bøn og granskning af Guds ord og ved troen på hans nærværelse kan de svageste blandt mennesker leve i samfund med Kristus, som er livet, og han vil holde dem fast med en hånd, der aldrig slipper dem. {SLF 185.3}

Disse dyrebare ord kan enhver sjæl, som bliver i Kristus, gøre til sine egne. Den kan sige: „Jeg vil skue ud efter Herren, Jeg vil bie efter min Frelsers Gud; Min Gud vil høre mig. Glæd dig ikke over mig, min modstander! Thi jeg er falden, skal jeg stå op igen, og sidder jeg i mørket, skal Herren være mit lys.“ „Han skal atter forbarme sig over os, han skal træde vore misgerninger under fødder; og du skal kaste alle deres synder i havets dyb.“ (Mik 7,7 8.19) Gud har lovet: „Jeg vil gøre mand dyrere end pure guld og menneskerne end ofirs fine guld.“ (Es 13,12) „Ligger I mellem vandrenderne, skal I blive som duens vinger skjulte med sølv, som dens slagfjedre indsprængte med guld.“ (Sl. 68,14) {SLF 186.1}

De, som Kristus har tilgivet mest, vil elske ham mest. Det er disse, som på den yderste dag vil stå nærmest hans trone. „Og de skal se hans ansigt, og hans navn skal være i deres pander.“ (Åb 22,4) {SLF 186.2}

Kapitel 12. Hjælp for de Arbejdsløse og Hjemløse

Der findes ædle mænd og kvinder, som med bekymring betragter de fattiges stilling og overvejer, hvad der kan gøres for at skaffe dem hjælp. Hvorledes de arbejdsløse og hjemløse kan hjælpes til at opnå de almindelige velsignelser, som forsynet har skænket menneskerne, og til at leve det liv, som menneskerne efter hans bestemmelse skulle leve, er et spørgsmål, hvorpå mange alvorlig søger at finde svar. Men der er ikke mange, ikke engang blandt skolemænd og statsmænd, der fatter årsagerne til de tilstande, som nu råder i samfundet. De, som holder statens tøjler, er ude af stand til at løse det problem, som fattigdom, armod og tiltagende forbrydelse forelægger dem. Da arbejder forgæves på at bringe forretningsforetagender ind på et solidere grundlag. {SLF 187.1}

Hvis menneskerne ville give mere agt på Guds ords undervisning, så ville de finde en løsning på disse spørgsmål, som besværer dem. I det gamle testamente ville man kunne lære meget angående arbejderspørgsmålet og hjælp til de fattige. {SLF 187.2}

Ifølge Guds plan med Israel havde enhver familie et hjem sammen med et stykke jord, tilstrækkeligt stort til dyrkning. På denne måde var der sørget for muligheden af og tilskyndelsen til at føre et nyttigt, arbejdsomt og selvunderholdende liv. Intet menneske har nogen sinde kunnet forbedre denne ordning, og den fattigdom og elendighed, som findes i vor tid, skyldes for en stor del, at menneskerne er afveget fra denne plan. {SLF 187.3}

Da Israel bosatte sig i Kanaan, blev landet delt mellem hele befolkningen; kun levitterne, der skulle tjene ved helligdommen, udgjorde en undtagelse ved landets ligelige fordeling. Stammerne blev talte efter familier, og hver familie blev tildelt en arv, hvis størrelse bestemtes efter familiemedlemmernes antal. {SLF 188.1}

En Israelit kunne vel for en tid afhænde sin ejendom, men kunne dog ikke for bestandig sælge sine børns arv. Når han blev i stand til det, havde han ret til når som helst at købe sit land igen. Gæld blev eftergivet hvert syvende år, og i det 50de år, eller jubelåret, gik al landejendom tilbage til den oprindelige ejer. {SLF 188.2}

Herrens forordning var: „Og landet skal ikke sælges med fuld afhændelse; thi mig hører landet til, I er fremmede og gæster hos mig. Og i hele jeres ejendoms land skal I tilstede løsning for jorden. Når din broder bliver forarmet, og han sælger sin grundejendom, da skal hans løser, hans næste slægtning, komme og løse, hvad hans broder har solgt. Og når en..... selv får råd dertil,..... så skal han komme til sin grundejendom igen. Men hvis han ikke har nok til at betale ham det, da skal det, han har solgt, blive dens vold, som købte det, indtil jubelåret.“ (3Mos 25,23 28) {SLF 188.3}

„Og I skal holde det halvtredstyvende år helligt; og I skal udråbe frihed i landet for alle dem, som bor deri; det skal være jer et jubelår, og I skal komme tilbage hver til sin ejendom, og komme tilbage hver til sin slægt.“ (3Mos 25,10) Således havde enhver familie sin ejendom sikret, og et værn var tilvejebragt mod enhver yderlighed både i henseende til rigdom og armod. {SLF 188.4}

Blandt Israelitterne blev det betragtet som en pligt at lære at arbejde med hænderne. Det påhvilede enhver fader at lære sine sønner et eller andet nyttigt håndværk. De største mænd i Israel lærte at udføre sådant arbejde. Kendskab til husmoderens pligter blev betragtet som noget, der havde betydning for enhver kvinde, og duelighed i udførelsen af disse blev betragtet som en ære for en kvinde i de højeste stillinger. {SLF 189.1}

I profetens skoler blev der givet undervisning i forskellige slags erhverv, og mange af eleverne ernærede sig ved arbejde med hænderne. Disse anordninger afskaffede imidlertid ikke al fattigdom. Det var ikke Guds hensigt, at fattigdom fuldstændig skulle ophøre. Det var et af hans midler til at udvikle menneskers karakter. „Thi fattige skal ikke ophøre at være midt i landet; derfor byder jeg dig og siger: Oplad rundelig din hånd for din broder, for den trængende og fattige i dit land!“ (5Mos 15,11) {SLF 189.2}

„Når der er en fattig i blandt jer, en af dine brødre, i en af dine stæder i dit land, som Herren din Gud giver dig: da skal du ikke gøre dit hjerte hårdt og ikke lukke din hånd for din fattige broder. Men du skal oplade din hånd for ham, og du skal låne ham det, som er nok for hans mangel, det som han fattes.“ (5Mos 15,7 8) {SLF 190.1}

„Og når din broder forarmes, og hans formue tager af hos dig, da skal du styrke ham, var han endog en fremmed og en gæst, at han kan leve hos dig.“ (3Mos 25,35) {SLF 190.2}

„Når I høster jeres lands afgrøde, skal du ikke nøje høste hvert hjørne på din mark.“ (3Mos 19,9) „Når du høster din høst på din ager, og har glemt neg på ageren, da skal du ikke vende tilbage at tage det... Når du ryster dit olietræ, da skal du ikke bagefter gennemsøge grenene... Når du plukker din vingård, da skal du ikke bagefter eftersanke; det skal høre den fremmede, den faderløse og enken til.“ (5Mos 24,19 21) {SLF 190.3}

Ingen behøvede at frygte for, at deres godgørenhed ville påføre dem mangel. Lydighed mod Guds befalinger ville visselig have velstand til følge. „Thi Herren din Gud skal for denne sags skyld velsigne dig i alle dine gerninger og i alt det, som du udrækker din hånd til.“ „Du skal låne til mange folk; men du skal ikke tage til låns; og du skal herske over mange folk, men de skal ikke herske over dig.“ (5Mos 15,10.6) {SLF 190.4}

Guds ord billiger ikke en fremgangsmåde, der vil berige en klasse mennesker ved en andens undertrykkelse og lidelse. Det lærer os, at vi i alle vore forretningsanliggender skal stille os i deres sted, som vi har med at gøre, og ikke alene se på vort eget, men også på andres. Den, som for at gavne sig selv vil drage fordel af en andens ulykke, eller som søger at gavne sig selv ved en andens svaghed eller mangel på forståelse, overtræder både de grundsætninger og de bud, som findes i Guds ord. {SLF 190.5}

„Du skal ikke bøje retten for den fremmede, den faderløse og ej tage en enkes klædebon til pant.“ (5mos 24,17) „Hvis du udlåner til din næste noget lån, da skal du ikke gå ind i hans hus og tage hans pant. Du skal stå udenfor, og den mand, hvem du har lånt noget, skal bære pantet ud til dig udenfor. Men hvis han er en nødlidende mand, da skal du ikke lægge dig til hvile med hans pant.“ (5Mos 24,10 12) „Hvis du tager din næstes klædebon til pant, da skal

du give ham det igen, før solen går ned. Thi det er hans eneste skjul,..... deri ligger han; og det skal ske når han råber til mig, da skal jeg høre det, thi jeg er nådig.“ (2Mos 22,26 27) „Og når du sælger din næste noget eller køber af din næstes hånd, skal I ikke forfordele den ene den anden.“ (3Mos 25,14) {SLF 191.1}

„I skal ikke gøre uret i dommen, i længdemålet, i vægten og i hulmålet.“ (3Mos 19,35) „Du skal ikke have to slags vægte i din pose, en stor og en lille. Du skal ikke have to slags efa i dit hus, en stor og en lille.“ (5Mos 25,13 14) „Rette vægtskåle, rette vægtstene, ret efa og ret hin skal I have.“ (3Mos 19,36) {SLF 191.2}

„Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil låne.“ (Matt 5,42) Den ugudelige låner og betaler ikke, men den retfærdige forbarmer sig og giver.“ (Sl. 37,21) Giv råd, hjælp til ret, gør din skygge som natten midt om middagen, skjul de fordrevne, forråd ikke den, som flyr! Lad mine fordrevne få herberge hos dig, Moab! vær dem et skjul mod ødelæggeren.“ (Es 16,3 4) {SLF 191.3}

Indenfor naturens store enemærker er der endnu plads, hvor de lidende og trængende kan finde et hjem. I dens skød findes hjælpemidler store nok til at skaffe dem deres føde. I jorden ligger velsignelser skjulte for alle, som har mod og vilje og udholdenhed til at samle dens skatte. Jordens dyrkning den velsignelse, som Gud anviste mennesket i edens have åbner et felt, hvor skarer af mennesker kan få anledning til at skaffe sig deres ophold. „Forlad dig på Herren, og gør godt; bo i landet, og nær dig trolig.“ (Sl. 37,3) {SLF 192.1}

Tusinder og tusinder af mennesker kunne arbejde med at dyrke jorden, hvorimod de nu er sammenstuvede i byerne og der søger efter lejlighed til at tjene en smugle. I mange tilfælde bliver selv denne smugle ikke anvendt til dagligt brød, men gives til værtshusholderen for det, som ødelægger sjæl og legeme. {SLF 192.2}

Mange betragter arbejde som et slid, og de forsøger på at skaffe sig levebrød på anden måde end ved ærlig arbejde. Denne tragten efter at skaffe sig levebrød uden arbejde åbner døren for en næsten ubegrænset mængde elendighed, last og forbrydelse. {SLF 193.1}

I de store byer er der skarer af mennesker, som er genstand for mindre omsorg og hensynsfuldhed end dyrene. Tænk på de familier, som er sammenstuvede i usle lejligheder, mange af dem i mørke kældre fyldte med fugtighed og smuds. Børn fødes, vokser op og dør i disse huler. De ser intet af skønheden af den natur, som Gud har skabt til at fryde sanserne og opløfte sjælen. Pjaltede, halvt forsultne lever de der, omgivet af last og fordærvelse, og karakteren dannes og modtager præg af den elendighed og synd, som findes omkring dem. Børnene hører Guds navn kun i bespottelse; uren tale, forbandelse og fordærvelse fylder deres øren; dunster at tobak og spiritus, usund stank og en lav moral virker fordærvende på deres sanser. På denne måde udvikles en mængde mennesker til at blive forbrydere, fjender at det samfund, som har overladt dem til elendighed og fordærvelse. {SLF 193.2}

Men ikke alle de fattige i disse usle kvaterer tilhører denne klasse. Gudfrygtige mænd og kvinder er kommet i den dybeste armod på grund af sygdom eller uheld, ofte ved uærlighed

fra deres side, som lever af at usuge deres medmennesker. Mange, som er oprigtige, og som har gode hensigter, bliver fattige, fordi de ikke har lært at arbejde. Deres uvidenhed gør dem uskikkede til at tumle med livets vanskeligheder. De søger ind til byerne, hvor de ofte er ude af stand til at finde beskæftigelse. Den last, som de her får at høre og se, udsætter dem for frygtelige fristelser. Omgivet af og ofte stillede i klasse med de lastefulde og sunkne er det kun ved en overmenneskelig kamp og ved en overjordisk magt, at de kan bevares fra at synke lige så lavt som de andre. Mange holder fast ved deres retskaffenhed og vælger hellere at lide end at synde. Det er denne klasse mennesker, der behøver hjælp, sympati og opmuntring. {SLF 193.3}

Hvis de fattige, der nu opholder sig i byerne, kunne få sig hjem på landet, så kunne de ikke alene fortjene deres ophold, men også finde en sundhed og en lykke, som nu er dem ukendt. Strengt arbejde, en tarvelig levemåde, knapt udkomme og ofte endog besværlighed og savn ville måske blive deres lod. Men hvilken velsignelse det ville være for dem at ombytte byen med dens tillokkelser til det onde, dens støj og forbrydelse, elendighed og urenhed med landlivets renhed, fred og ro! {SLF 194.1}

Mange af dem, som opholder sig i byerne, har ikke en grøn plet at sætte deres fødder på, år efter år har de beskuet de smudsige baggårde og trange gyder, stenvægge og brolagte gader og en himmel, formørket af tøv og røg. Hvis disse mennesker kunne flytte ud på landet, hvor de var omgivet af de grønne marker, af skove, høje og bække, og hvor de kunne se den klare den klare himmel og nyde den friske, rene landluft, så ville det være dem næsten som en himmel på jord. {SLF 194.2}

For en stor del afskårne fra omgang med os stolen på mennesker og fra verdens grundsætninger, sæder og ophidsede indskydelser, ville de komme i nærmere berøring med selve naturen. Guds nærværelse ville blive dem mere virkelig, og mange ville lære at forlade sig på ham. Gennem naturen ville de høre hans stemme tale fred og kærlighed til deres hjerte, og legeme, sjæl og ånd ville lade sig påvirke af den helbredende, livgivende kraft. {SLF 194.3}

Mange må have bistand, opmuntring og undervisning, hvis de nogen sinde skal lære at blive flittige og selvhjulpne. Der er en mængde fattige familier, for hvilke man ikke kunne gøre noget bedre missionsarbejde end ved at hjælpe dem til nedsætte sig på landet og lære, hvorledes de der kunne skaffe sig et levebrød af jordens frembringelser. {SLF 196.1}

Trangen til netop sådan hjælp og sådant oplysningsarbejde indskrænker sig ikke til byerne alene. Selv på landet med alle dets muligheder for et bedre liv findes der en mængde fattige, som er i stor trang. Der gives hele distrikter, som er blottede for oplysning i industriel og sanitær henseende. Der er familier, som lever i usle hytter, tarveligt forsyndede med møbler og klæder, uden redskaber, uden bøger, blottede for livets bekvemmeligheder og uden midler til udvikling. Mennesker, fordærvede i sjælen og svage, vanskabte på legemet, åbenbarer følgerne af en slet fædrene arv og fejlagtige livsvaner. Disse mennesker

må oplyses lige fra begyndelsesgrundene. Da har ført et hjælpeløst, dovent og fordærvet liv, og de behøver at oplæres i rigtige vaner. DSLF 196 {SLF 196.2}

Kristne landmænd kan gøre virkeligt missionsarbejde ved at hjælpe de fattige til at genoprette hjem på landet og lære dem at dyrke jorden og gøre den frugtbar. Lær dem at anvende jordbrugsredskaber, at dyrke forskellige slags produkter og anlægge og passe en frugthave. {SLF 197.1}

Mange, som dyrker jorden, får ikke et tilsvarende udbytte på grund af deres forsømmelighed. De passer ikke deres jordbrug, som de burde, sæden kommer ikke i jorden i rette tid, og jordens kultivering sker på en ganske overfladisk måde. Det dårlige udbytte tillægges jordens ufrugtbarhed. Ofte beskyldes jorden for at være af dårlig beskaffenhed, medens den ville yde en rig høst, hvis den blot blev kultiveret på tilbørlig vis. De snæversynede planer, de slappe anstrengelser, som gøres, og den ringe søgen efter bedre metoder taler om nødvendigheden af en reform. {SLF 197.2}

Lad alle, som er villige til at lære, få undervisning om rigtige metoder. Hvis nogle ikke ønsker, at du skal tale til dem om fremskredne idéer, så undervis dem i stilhed. Dyrk din egen mark på rette måde. Sig et ord til den nabo, når du har anledning, og lad afgrøden tale sit overbevisnede sprog til gunst for rigtige metoder. Vis hvad jorden kan frembringe, når den bliver dyrket på rette måde. {SLF 197.3}

Opmærksomheden bør henledes på industrielle foretagender af forskellig slags, hvor fattige familier kan få beskæftigelse. Snedkere, tømre, smede, ja enhver, som har lært et eller andet nyttigt håndværk, bør føle det som sin pligt at undervise og hjælpe de uvidende og arbejdsløse. {SLF 197.4}

I arbejdet med at hjælpe de fattige er der et stort virkefelt for kvinder såvel som for mænd. Der er behov for alles hjælp, som har en grundig forståelse af et arbejde madlavning, husgerning, syning eller sygepleje. Lad medlemmerne i de fattige hjem få undervisning i madlavning, i at sy og istandsætte deres eget tøj, pleje de syge og holde hjemmene i tilbørlig orden. Lad drenge og piger få grundig undervisning i et eller andet nyttigt håndværk eller arbejde. {SLF 197.5}

Der er brug for familier, som vil slå sig ned og gøre missionsarbejde på forsømte steder. Lad landmænd, forretningsmænd, bygmestre og sådanne, som har opnået dygtighed i forskellige slags håndværk og beskæftigelser, rejse til forsømte misssionsmarker for at dyrke landet, oprette industrielle foretagender, bygge sig selv et tarveligt hjem og virke for at ophjælpe deres opgivelser. {SLF 198.1}

De vilde og barske steder i naturen har Gud gjort tiltrækkende ved at stille det smukke sammen med det uskønne. Dette er det arbejde, vi er kaldet til at udføre. Selv jordens øde steder, hvor udsigterne syndes at være lidt lovende, kan blive som Guds have. „Og på den dag skal de døde høre bogens ord, og de blindes øjne se ud fra dunkelhed og mørke. Og de

sagtmodige skal ydermere så glæde i Herren, og de fattige iblandt menneskerne fryde sig i Israels hellige.“ (Es 29,18 19) {SLF 198.2}

Ofte kan vi yde de fattige den bedste hjælp ved at lære dem at udføre praktisk arbejde. De, som ikke har lært at arbejde, er som regel ikke i besiddelse af flid, ihærdighed, økonomisk sans og selvfornægtelse. De kender ikke til påpasselighed. Deres mangel på ophyggelighed og sund dømmekraft medfører ofte, at det, hvormed de kunne underholde deres familie på sømmelig vis, hvis det blev anvendt med omhu og forsigtighed, går til spilde. {SLF 198.3}

„Den fattiges nyopdyrkede land yder megen føde; men der er den, som går til grunde, fordi han ikke gør ret.“ (Ordsp 13,23) {SLF 199.1}

Vi kan give til de fattige og gøre dem skade ved at lære dem at stole på andre. At give på denne måde udvikler hjælpeløshed og egennytte; det leder ofte til dovenskab, fordringsfuldhed og umådelighed. Ingen som selv kan fortjene sit levebrød, har ret til at være afhængig af andre, mundheldet: „Verden skylder mig mit levebrød“ indeholder selve kærnen til løgn, svig og bedrageri. Verden skylder ingen et levebrød, som selv er i stand til at arbejde og tjene sit ophold. {SLF 199.2}

Sand gavmildhed hjælper menneskerne til at hjælpe sig selv. Dersom nogen kommer til vor dør og beder om mad, må vi ikke sende ham sulten bort; for hans fattigdom skyldes måske uheld. Sand godgørenhed betyder mere end blot det at give; det betyder en virkelig interesse for andres velfærd. Vi bør søge at sætte os ind i de fattiges og ulykkeliges trang og yde dem den hjælp, som vil gavne dem mest. Således at ofre omtanke og personlig bestræbelse koster langt mere ned blot at give penge; men det er den sandeste gavmildhed. {SLF 199.3}

De, som lærer at fortjene, hvad de modtager, vil lettere lære at udnytte det på bedste måde. Og idet de lærer at stole på sig selv, erhverver de sig ikke alene det, som vil gøre dem selvhjulpne, men som også vil sætte dem i stand til at hjælpe andre. Fremhold betydningen af livets pligter for dem, som forspilder deres anledninger. Vis dem, at bibelens religion aldrig gør dem til lediggængere. Kristus opmuntrede altid til flid. „Hvorfor står I her den hele dag ledige?“ sagde han til de magelige. Vi må arbejde, „så længe det er dag; natten kommer da ingen kan arbejde“. (Matt 20,6; Joh 9,4) {SLF 199.4}

Alle kan i deres hjem, deres vaner, deres handel og vandel give verden et bevis på, hvad evangeliet kan udrette for dem, som adlyder det. Kristus kom til verden for at give os et eksempel på, hvad vi kan blive. Han forventer, at hans efterfølgere i alle livets forhold skal være et mønster på, hvad der er ret. Han ønsker, at vore materielle omgivelser skal bære præget af den guddommelige indflydelse på os. {SLF 199.5}

Vore egne hjem og omgivelser bør give en anskuelsesundervisning, påpege forbedringer, således at flid, renlighed, smag og dannelse kan træde i stedet for lediggang, urenhed, uorden og råhed. Ved vort liv og eksempel kan vi hjælpe andre til at få øjnene op for, hvad

der er frastødende i deres karakter eller deres omgivelser; men med kristelig venlighed kan vi opmuntre til forbedring. Når vi viser interesse for dem, vil vi finde anledning til at lære dem at udnytte deres evner og kræfter på bedste måde. {SLF 200.1}

Uden mod og udholdenhed kan vi intet udrette. Tal håb og mod til de fattige og mismodige. Hvis det behøves, så giv synlige beviser på din interesse ved at hjælpe dem, når de kommer i vanskelige omstændigheder. De, som har nydt mange fortrin, bør huske på, at de selv endnu gør fejl i mange ting, og at det smerter dem, når nogen påpeger deres fejl og viser dem, hvordan de burde være. Husk på, at venlighed vil udrette langt mere end dadel. Når du forsøger at lære andre, så lad dem forstå, at du ønsker, de må opnå det bedst mulige, og at du er villig til at yde dem hjælp. Hvis de begår fejl, så døm dem ikke hastigt. {SLF 200.2}

Nøjsomhed, selvfornægtelse og økonomisk sans, som det er af så stor betydning for de fattige at lære, står ofte for dem som noget svært og ubehageligt. Verdens ånd og eksempel opelsker og opfostrer hele tiden hovmod, forfængelighed, vellyst, ødselhed og lediggang. Disse onder bringer tusinder af mennesker i armod og forhindrer mange i at hæve sig op over fordærvelse og elendighed. De kristne må opmuntre dem til at modstå disse indflydelser. {SLF 200.3}

Jesus kom til denne verden under nøjsomme kår. Han var af ringe byrd. Himlens majestæt, herlighedens konge, englehærens anfører fornedrede sig selv, tog et menneskes skikkelse på og valgte så et liv i fattigdom og ydmygelse. Han havde ingen anledninger, som de fattige ikke har. Hårdt arbejde, genvordigheder og savn udgjorde en del af hans daglige erfaring. „Ræve har huler," sagde han, „og himlens fugle reder; men menneskernes Søn har ikke det, han kan hælde sit hoved til." (Luk 9,58) {SLF 201.1}

Jesus søgte ikke menneskenes beundring eller bifald; han havde ingen hær at befale over; han herskede ikke over noget jordisk rige; han bejlede ikke til de riges og agtedes gunst; han gjorde ikke krav på nogen stilling iblandt folkets ledende mænd. Han dvælede iblandt de ringe og agtede ikke på en unaturlig inddeling i rangklasser; han intet hensyn til høj byrd, rigdom, talent, lærdom eller rang. {SLF 201.2}

Han var himlens fyrste, men valgte alligevel ikke sine disciple iblandt lovlærerne, fyrsterne, de skriftkloge eller farisæerne. Han gik disse forbi, fordi de hovmodede sig af deres lærdom og stilling. De var urokkeligt forfalskede i overleveringer og overtro. Han, som kunne læse alles hjerter, valgte nogle uanselige fiskere og syndere og omgik den jævne befolkning, ikke for at blive lav og verdsligsindet som de, men for ved ord og eksemplet at kunne fremholde rigtige grundsætninger for dem og løse dem op fra deres verdslighed og sunkne tilstand. {SLF 201.3}

Jesus søgte at berigtige verdens falske målestok for bedømmelsen af menneskernes værd. Han stillede sig på ligefod med de fattige, for at han kunne befri fattigdommen for det brændemærke, som verden havde sat på den. han befriede den for evigt fra hån og vanære

ved at velsigne de fattige, der er arvinger til Guds rige. Han henviser os til den sti, han betrådte, og siger: „Den som vil komme efter mig, skal fornægte sig selv og tage sit kors op daglig og følge mig.“ (Luk 9,23) {SLF 201.4}

De kristne må møde folk på det trin, hvor de står, og oplære dem, ikke til hovmod, men til at udvikle karakteren. Vis dem, hvorledes Kristus virkede og fornægtede sig selv. Hjælp dem at lære selvfornægtelse og opofrelse af ham. Lær dem at tage sig i agt for onde laster og vaner og for at skikke sig efter verdens skikke. Livet er alt for betydningsfuldt, alt for fuldt af alvorlige, hellige pligter til, at nogen skulle forpligte det med at behage sig selv. {SLF 202.1}

Mange har næppe nok begyndt at forstå den virkelige hensigt med livet hernede. De føler sig tiltrukne af glimmer og stads; de higer efter verdslig udmærkelse, og for at opnå dette lader de livet virkelige formål ude af betragtning. Det bedste i livet: Nøjsomhed, ærlighed, sanddruhed, renhed og retskaffenhed kan ikke købes eller sælges; disse dyder kan ligeså godt opnåes af den uvidende som af den lærde, af den uanselige arbejder som af den sejrede statsmand. Gud har til enhver enkelt sørget for en glæde, som man finder i at udvikle renhed i tanke og udføre uegennyttige handlinger; den glæde, som kommer af at tale medlidende ord og øve venlig dåd. Fra den, som udfører sådant arbejde, vil Kristi udstråle for at glæde dem, hvis liv formørkes af mangen skygge. {SLF 202.2}

Medens vi hjælper de fattige i timelig henseende, må vi altid have deres åndelige vel for øje. Lad jeres eget liv bære vidnesbyrd og frelsens magt til at opholde og bevare. Lad jeres karakter åbenbare det store og høje, som alle kan opnå. Fremhold evangeliet ved ligefremme eksempler. Lad alle, som I har med at gøre, få en undervisning om karakterens udvikling. {SLF 202.3}

I hverdagslivets sysler kan alle, selv de svageste og uanseligste, samvirke med Gud og glæde sig over hans nærværelse og styrkende nåde. De må ikke trætte sindet med uafbrudt ængstelse og udnødig bekymring. Lad dem kun blive ved deres arbejde dag efter dag og med troskab udføre det hverv, som Guds forsyn anviser, så vil han sørge for dem. Han siger: {SLF 203.1}

„Vær ikke bekymrede for noget, men i alle ting lad jeres bergæringer fremføres for Gud i påkaldelse og bøn med taksigelse; og Guds fred, som overgår al forstand, skal bevare jeres hjerter og jeres tanker i Kristus Jesus.“ (Fil 4,6 7) {SLF 203.2}

Herren har omhu for alle sine skabninger. Han elsker dem alle og gør ingen forskel uden for så vidt, som han større medlidenhed med dem, som kaldte til at bære livets tungeste byrder. Guds børn må møde prøvelser og vanskeligheder; men de bør modtage deres beskikkede lod med glad hjerte og huske på, at Gud ved sine bedste gunstbevisninger vil erstatte alt, hvad verden forsømmer at yde. {SLF 203.3}

Det er, når vi kommer i vanskelige omstændigheder, at han åbner sin magt og sin visdom som svar på ydmyg bøn. Hav tillid til ham som den, der hører og besvarer bønner. Han vil

åbenbare sig for jer som den, der kan hjælpe i enhver vanskelighed. Han som skabte medmenneskerne, og som gav dem de vidunderlige fysiske, sjælelige og åndelige evner og kræfter, vil ikke nægte dem det, som er nødvendigt for at opholde det liv, han selv har givet. Han, som har givet os sit ord blade fra livets træ vil ikke forholde os kundskaben om, hvorledes vi skal skaffe hans trængende børn den føde, de behøver. {SLF 203.4}

Hvorledes kan den, som styrer ploven og driver oksen, få visdom? Ved at søge efter den som efter sølv og granske efter den som efter den som efter skjulte skatte. „Thi Gud underviser han om den rette måde, hans Gud lærer han den.“ (Es 28,26) „Også dette udgår fra den Herre Zebaoth, han er underlig i råd og stor i visdom.“ (Es 28,29) {SLF 203.5}

Han, som lærte Adam og Eva i edens have, hvorledes de skulle vogte haven, ønsker også nu at undervise mennesker. Der er visdom at få for den, som styrer ploven og udsår sæden. For dem, som forlader sig på og adlyder Gud, vil han åbne vejen til fremgang. Da kan gå frimodigt fremad, og stole på, at han efter sin rigdom på godhed vil skaffe dem, hvad de behøver. {SLF 204.1}

Han, som bespiste folkemængden med fem brød og to små fisk, kan også nu give os frugt af vort arbejde. Han, som bød fiskerne fra Galliæa: Kast jeres garn ud til en dræt!“ og som, da de adlød hans ord, fyldte garnene, så de sønderreves, ønsker, at hans folk heri skal se et bevis på, hvad han endnu vil gøre for dem. Den Gud, som i ørknen gav Israels børn manna fra himlen, lever og regerer endnu. Han vil lede sit fok og give dem dygtighed og forstand i det arbejde, de kaldes til at udføre. Han vil give visdom til dem, som bestræber sig for at gøre deres pligter samvittighedsfuldt og forstandigt. Han, hvem verden tilhører, er rig på hjælpemidler og vil velsigne enhver, som søger at velsigne andre. {SLF 204.2}

Vi trænger til at løfte blikket opad i tro. Vi må ikke blive mismodige, om vi tilsyneladende ikke har held med os. ej heller bør forhaling gøre os forsagte. Vi må arbejde med glæde, være håbefulde og taknemmelige og tro, at jorden i sit skød gemmer rige skatte, som den trofaste arbejder vil høste, skatte, som er større end guld eller sølv. Bjergene og højene forandres, jorden ældes som et klædebon; men Guds velsignelse, som bereder hans folk et bord i ørknen, vil aldrig ophøre. {SLF 204.3}

Kapitel 13. De Hjælpeløse Fattige

Når alt er blevet gjort, som kan gøres for at hjælpe de fattige til at hjælpe sig selv, så er der endnu tilbage enken og de faderløse, de gamle, de hjælpeløse og de syge, der har krav på vor sympati og omsorg. Aldrig bør disse forsømmes; de er af Gud selv overladte til alle deres barmhjertighed, kærlighed og venlige omsorg, hvem har gjort til sine husholdere. {SLF 205.1}

„Derfor, hvis vi har lejlighed, lad os gøre det gode mod alle, men mest mod troens egne.“ (Gal 6,10) {SLF 205.2}

Kristus har i særdeleshed pålagt sin menighed den pligt at sørge for de af dens medlemmer, som trænger til hjælp. Han tillader, at der i enhver menighed findes nogle af hans fattige. De vil altid findes iblandt os, og han pålægger menighedens medlemmer det som et personligt ansvar at sørge for dem. {SLF 205.3}

Ligesom medlemmerne i en god familie sørger for hverandre, hjælper de syge, støtter de svage, underviser de uvidende og oplærer de uerfarne, således vil også „troens egne“ søge for deres trængende og hjælpeløse. Disse må under ingen omstændigheder forsømmes. {SLF 205.4}

Enken og de faderløse er genstand for Herrens særskilte omsorg. „Faderløses Fader og enkers Dommer er Gud i sin hellige bolig.“ (Sl. 68,6) „Din skaber er din ægtemand, Herren, hærskareres Gud, er hans navn, Og Israels hellige er din genløser, al jordens Gud kaldes han.“ (Es 54,5) „Forlad dine faderløse! Jeg vil holde dem i live, og dine enker kan forlade sig på mig.“ (Jer 49,11) {SLF 206.1}

En fader, som er blevet kaldt bort fra sine kære, er død i troen på Guds løfte om at ville drage omsorg for dem. Herren sørger for enken og de faderløse, ikke ved gennem et mirakel at sende dem manna fra himlen, ej heller ved at sende dem ravne med føde, med ved et mirakel udført på menneskehjerter, hvorved egenkærlighed fordrives, og den kristelige kærlighed kilder åbnes. De lidende og bedrøvede overlader han til sine efterfølgeres omhyggelige forsorg. De har det største mulige krav på medlidenhed. {SLF 206.2}

I hjem, forsynede med livets bekvemmeligheder; i binge og lader, fyldte med en rig afgrøde; i oplagshuse, forsynede med væverstolens frembringelser, og i hvælvinger, hvor guld og sølv ligger hengemt, har Gud tilvejebragt midler til disse trængendes underhold. Han byder os være det redskab, hvorigennem hans overflod kan tilflyde andre. {SLF 206.3}

En enke med sine faderløse små kæmper ufortrødent for at bære sin dobbelte byrde og arbejder ofte langt mere, end kræfterne tillader, for at kunne holde sine børn hos sig og skaffe dem, hvad de trænger. Hun har kun lidt tid til at undervise dem, lidt lejlighed til at omgive dem med de ting, som ville gøre deres liv lysere. Hun behøver opmuntring, sympati og materiel bistand. {SLF 207.1}

Gud byder os at erstatte disse små savnet af deres faders omsorg, så langt vi formår. I stedet for at stille os på afstand og klage over deres fejl og over det besvær, de måske volder, så lad os hjælpe dem på enhver mulig måde. Lad os støtte den trætte moder og gøre hendes byrde lettere. {SLF 207.2}

Dernæst har vi det store antal børn, som fuldstændig har måttet savne forældrenes vejledning og den formildende indflydelse, et kristeligt hjem udøver. Lad Kristne mennesker åbne deres hjerter og deres hjem for disse hjælpere. Det hverv, som Gud har overladt til dem som en personlig pligt, bør ikke lægges over på en anden velgørenhedsanstalt eller overlades til mennesker tilfældige godgørenhed. Hvis børnene ingen slægtninge har, som kan tage sig af dem, så lad menighedens medlemmer skaffe dem et hjem. Han, som skabte os, forordnede, at vi skulle leve sammen i familier, og barnenaturen vil udvikles bedst under den kærlige indflydelse i et kristeligt hjem. {SLF 207.3}

Mange, som ikke selv har børn, kunne gøre en god gerning ved at tage sig af andres. Lad dem i stedet for at ødsle al deres kærlighed på stumme dyr tage sig af små børn, hvis karakter de kan danne efter det guddommelige billede. Lad de hjemløse medlemmer af menneskefamilien blive genstand for jeres kærlighed. Se, hvor mange af disse børn I kan opdrage i tugt og Herrens formaning. Mange ville på den måde selv høste stort savn. {SLF 207.4}

De gamle behøver også familiernes hjælpsomme bistand. I hjem hos brødre og søstre i Kristus kan de i fuldere grad end noget andet sted erstattes af tabet af deres eget hjem. Hvis de opmuntres til at tage del i familiens interesser og sysler, så vil de lede dem til af føle, at de endnu kan gøre nogen nytte. Lad dem forstå, at man sætter pris på deres hjælp, og at de endnu kan gøre noget for at hjælpe andre. Dette vil glæde deres hjerter og gøre livet interessant for dem. {SLF 208.1}

Lad så vidt muligt dem, hvis grå hår og vaklende gang viser, at de nærmer sig graven, blive hos deres venner og bekendte. Lad dem tilbede Gud sammen med sådanne, som de har kendt og elsket. Lad kærlige, ømme hænder tage sig af dem. Når som helst de er i stand til det, bør det være enhver families privilegium at hjælpe deres egne slægtninge. Når dette ikke kan ske, så påhviler det menigheden og bør betragtes både som et privilegium og som en pligt. Alle, som har Kristi Ånd, vil have en kærlig omsorg for de svage og gamle. {SLF 208.2}

Tilstedeværelsen af en af disse hjælpeløse i vore hjem giver os en dyrebar anledning til at samarbejde med Kristus og til at udvikle karaktertræk, der ligner hans. Der er en velsignelse i den indbyrdes omgang mellem de gamle og de unge. De unge kan bringe lysstråler ind i de gamles liv og hjerter. De, som nærmer sig livets aften, behøver den gavnlige indflydelse af at komme i berøring med ungdommens håbefuldhed og kraft. De unge kan på den anden side høste fordel af de gamles visdom og erfaringer. Fremfor alt må de lære at øve uegennyttig hjælpsomhed. Det ville være en uvurderlig velsignelse for mange

familier at have en sådan hos sig, som behøver sympati, overbærenhed og selvopofrende kærlighed. Det ville forsøde og forædle familielivet og hos unge og gamle frembringe de kristelige dyder, som ville pryde dem med en guddommelig skønhed og gøre dem rige på uforgængelige himmelske skatte. {SLF 208.3}

„De fattige har I altid hos jer," sagde Kristus, „og når I vil, kan I gøre vel mod dem." (Mark 14,7) „En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge faderløse og Enker i deres trængsel, at bevare sig slev ubesmittet af verden." (Jak 1,27) {SLF 209.1}

Kristus forsøger sine efterfølgere ved at bringe dem i berøring med de hjælpeløse og fattige, som er afhængige af deres forsorg. Ved vor kærlighed og hjælpsomhed overfor hans trængende børn beviser ægtheden af vor kærlighed til ham. Forsømmer vi dem, så viser vi os derved som falske disciple, fremmede for Kristus og hans kærlighed. {SLF 209.2}

Om alt, hvad der kunne gøres, blev gjort for at skaffe hjem til forældreløse børn i familier, så ville der endnu være et stort antal tilbage, som behøvede hjælp. Mange af dem har fået en sørgelig arv; de er frastødende, fordærvede og lidt lovende; men de er købte med Kristi blod og er i hans øjene ligeså dyrebare som vore egne små. Hvis ikke nogen rakte dem en hjælpende hånd, så ville de vokse op i uvidenhed og henfalde til last og forbrydelse. Mange af disse børn kunne reddes gennem børneasylerns virksomhed. {SLF 209.3}

For at kunne virke på bedste måde bør man på sådanne anstalter indrette sig så nær som muligt efter samme mønster som i et kristeligt hjem. I stedet for at omfattende institutioner, hvor et stort antal børn kommer sammen, bør der være små anstalter på flere steder; og i stedet for at ligge i eller i nærheden af en by eller større stad, bør de ligge på landet, hvor der kan være jord til dyrkning, og hvor børnene kan komme i berøring med naturen og oplæres til at udføre praktisk arbejde. {SLF 209.4}

Disse hjem bør forestås og ledes af uselviske, dannede, selvopofrende mænd og kvinder, som vil optage arbejdet på grund af kærlighed til Kristus, og som vil opdrage børnene for ham. Under sådan pleje kan mange hjemløse og forsømte børn vokse op og blive nyttige medlemmer i samfundet, blive til ære for Kristus og siden for andre. {SLF 210.1}

Mange foragter økonomi og forveksler den med knebenhed og smålighed. Men økonomi lader sig forene selv med den største rundhåndethed. Vi må spare for at kunne give. {SLF 210.2}

Ingen kan øve sand godgørenhed uden selvfornægtelse. Kun ved et liv i nøjsomhed, selvfornægtelse og streng økonomi er det muligt for os at udføre vort beskikkede hverv som Kristi repræsentanter. Hovmod og verdslig ærgerrighed må fjernes fra hjertet. I al vor virksomhed må vi handle efter det uegennyttighedens grundlag, som findes åbenbaret i Kristi liv. På væggene i vore hjem, på billederne og møblerne må vi kunne læse: „Bring fattig flygtning i hus." (Es 58,7) På vore klædeskabe bør vi se skrevet ligesom med Guds

finger: „Klæd den nøgne!“ I spisestuen og på bordet med den rige forsyning af føde bør vi kunne finde ordene: „Bryd dit brød til den hungrige!“ (Es 58,7) {SLF 210.3}

Der gives tusinder af anledninger, hvor vi kan gøre nytte. Vi beklager ofte vor begrænsede hjælpemidler; men hvis de kristne virkelig var ivrige, så kunne de formere deres hjælpemidler tusinde fold. Det er egenkærlighed og selvtilfredstillelse, som står os i vejen for at kunne gøre godt. {SLF 210.4}

Hvor mange midler der udgives for ting, som kun er afguder, ting, som sluger, tid og kræfter og burde anvendes til ædlere formål! Hvor mange penge der ødsles til kostbare huse og møbler eller egenkærlige fornøjelser, til overdådig, usund føde og skadelige nydelser! Hvor meget der bortødsles til gaver, som ikke gavner nogen! Mange, som kalder sig kristne, anvender den dag i dag mere, mange gange mere til unyttige og ofte skadelige ting, end de anvender til bestræbelse for at frelse sjæle fra fristernes magt. {SLF 210.5}

Mange, som giver sig ud for at være kristne, bruger så meget til tøj og klædedragt, at de ikke har noget til at afhjælpe andres trang. Kostbare smykker og kostbare klæder tror de, at de må have, uanset trangen hos sådanne, som kun vanskeligt kan skaffe sig endog blot de allertarveligste klædningsstykker. {SLF 211.1}

Mine søstre, hvis I ville klæde jer i overensstemmelse med bibelen, så ville I have overflødigt til at hjælpe jeres fattige søstre. I ville ikke blot have midler, men også tid; det er ofte dette, som der trænges mest til. Der er mange, som I kunne hjælpe med jeres råd, jeres indsigt og forstand. Vis dem, hvorledes de kan klæde sig tarveligt og dog smagfuldt. Magen en kvinde holder sig borte fra Guds hus, fordi hendes usle, uklædelige tøj står i sådan skrigende modsætning til andres dragter. Magen en fintfølende sjæl nærer på grund heraf en følelse af bitter ydmygelse og af at være blevet uretfærdig behandlet, og mange ledes af denne årsag til at betvivle religionens sandhed og til at forhærde deres hjerte imod evangeliet. {SLF 211.2}

Kristus byder os: „Sammel tilsammen de overblevende stykker, at intet forkommes.“ Medens der hverdag er tusinder, som omkommer ved hungersnød, blodsudgydelse, ild og pest, så sømmer det sig for enhver, som elsker sin egen slægt, at se til, at intet spildes, at intet, hvormed man kunne hjælpe et medmenneske udgives til unytte. {SLF 211.3}

Det er urigtigt af os at af os at spilde vor tid, urigtigt at ødsle med vore tanker. Ethvert øjeblik, som vi anvender i egenkærlige øjemed, er spildt. Hvis hvert øjeblik blev påskønnet og rigtigt anvendt, så ville vi finde tid til alt, hvad vi burde gøre for os selv eller for verden. Lad enhver kristen se hen til Gud for hos ham at finde vejledning til at gøre den rette brug af penge, af tid kræfter og anledninger. „Hvis nogen af jer fattes visdom, kan han bede Gud, som gerne giver alle, og bebrejder ikke, så skal den gives ham.“ (Jak 1,5) {SLF 212.1}

„Gør vel, og lån, ventende intet derfor, så skal jeres løn være stor, og I skal være den højstes børn; thi han er miskundelig mod de utaknemmelige og onde.“ (Luk 6,35) „Over den, som lukker sine øjne til, skal der være mange forbandelser;“ men den som giver den

fattige, skal ikke have mangel“. (Ordsp 23,27) „Giv, så skal jer gives, et godt, knuget, skuddet, topfyldt mål skal man give i jeres skød.“ (Luk 6,38) {SLF 212.2}

Kapitel 14. Arbejde for de Rige

Kornelius, den romerske høvedsmand, var rig og af ædel byrd. Han beklædte en betroet og æret stilling. Af fødsel, opdragelse og uddannelse var han en hedning, men havde ved berøring med jøderne fået kundskab om den sande Gud og tilbad ham og viste oprigtigheden af sin tro derved, at han hjalp de fattige. Han gav „almisser til folket og bad altid til Gud“. (Apg 10,2) {SLF 213.1}

Kornelius havde ingen kundskab om evangeliet, således som det var blevet åbenbaret i Kristi liv og død, og Gud sendte et budskab til ham direkte fra himlen, og ved et andet budskab ledte han apostelen Peter til at besøge ham og underviste ham. Kornelius var ikke forenet med den jødiske menighed, og rabbinerne ville have betragtet ham som en hedning, som en uren; men Gud læste hans oprigtige hjerte, og fra sin troene lod han sendebud udgå for at samarbejde med hans tjenere på jorden i at undervise denne romerske høvedsmand om evangeliet. {SLF 213.2}

Således søger Gud den dag i dag sjæle iblandt de høje som blandt de lave. Der er mange mennesker lig Kornelius, som han ønsker ar forene med sin menighed. Deres hjerter er hos Herrens folk; men de bånd som binder dem til verden, holder dem fast. Det kræver moralsk mod for sådanne at kunne vælge deres lod blandt de ringe. Der bør gøres forskellige bestræbelser for disse sjæle, som er i så stor fare på grund af deres ansvar og deres omgivelser. {SLF 213.3}

Meget bliver sagt angående vore pligter mod de forsømte fattige. Skulle man ikke også skænke de forsømte rige nogen opmærksomhed? Mange betragter denne klasse mennesker som håbløse, og de gør kun lidt for at åbenbare deres øjne, som, forblænede af jordisk herlighed og glans, har tabt evigheden af syne i deres beregninger. Der er tusinder af rige mennesker, som er gået ned i deres grave uden at være blevet advarede; men hvor ligegyldige disse rige end kan se ud til at være, er der dog mange iblandt dem, som føler sig betyngede i sjælen. „Den der elsker penge, kan ikke mættes af penge, og den som elsker meget gods, ikke af indtægt.“ (Præd 5,9) Den, som siger til fint guld: „Du er min tillid,“ har „fornægtet Gud i det høje“. (Job 31,24.28) „Ingen mand kan dog udløse en broder, han kan ikke give Gud løsepenge for ham. Thi deres sjæls genløsning vil koste meget, og må i evighed opgives.“ (Sl. 49,8 9) {SLF 214.1}

Rigdom og jordiske ære kan ikke stille sjælen tilfreds. Mange af de rige længes efter noget, der vil bryde ensformigheden i deres hensigtsløse liv. Mange, som tager del i det offentlige liv, føler trang til noget, som de ikke har. Kun få af dem går i kirke; thi de føler, at de blot høster ringe gavn deraf; den undervisning, de får ved at høre ordet, rører ikke deres hjerter. Skal vi ikke rette nogen personlig henvendelse til dem? {SLF 214.2}

Iblandt dem, som er blevet ofre for mangel og synd, findes sådanne, som engang har været i besiddelse af rigdom. Personer i forskellige stillinger i livet er blevet besejrede af verdens dårskaber, af brugen af stærk drik, af udsvævelser og er faldet i fristelse. Medens

disse faldne mennesker kræver medynk og hjælp, burde man ikke også tænke på dem, som endnu ikke er faldet så dybt, men hvis fødder befinder sig på den samme vej? {SLF 214.3}

Tusinder af mennesker i betroede og agtede livsstillinger gør sig skyldige i vaner, som betyder ødelæggelse for sjæl og legeme. Højtstående personer, statsmænd, forfattere, rige og talentfulde mænd, personer med overordentlige forretningstalenter, mænd, som kunne gøre god nytte, svæver i den største fare, fordi de ikke indser nødvendigheden af selvbeherskelse i alt. De trænger til, at nogen skal gøre dem opmærksom på afholdenhedsprincipperne, ikke på en snæversynet, vilkårlig måde, men i lyset af Guds store hensigt med menneskeslægten. Hvis de grundsætninger, hvorpå sandt afhold hviler, blev fremholdt for dem på denne måde, så er der mange iblandt de højere klasser, som ville forstå deres værdi og med glæde antage dem. {SLF 215.1}

Vi bør påvise for disse mennesker, hvorledes skadelig nydelse virker svækkende både i legemlig, åndelig og moralsk henseende. Hjælp dem til at forstå deres ansvar som husholdere over Guds gaver. Vis dem det gode, som de kunne udrette med de penge, de nu anvender til det, som kun gør dem skade. Fremhold afholdsløftet for dem og spørg, om ikke de penge, som de ellers ville bruge til spiritus, tobak og lignene skadelige nydelser, må blive anvendt til at hjælpe fattige eller syge til at oplære børnene og de unge mennesker til at gøre nytte i verden. Der er ikke mange, som vil nægte at låne øre til en sådan henvendelse. {SLF 215.2}

Der er en anden fare, som særlig de rige er udsat for, og her er også et felt, hvor den troende, som forstår sig på sygeplejen, kan virke. Der er skarer af mennesker, som gør god fremgang i verden, og som aldrig nedlader sig til de sædvanlige former for last, men alligevel føres til fordærvelse ved deres kærlighed til rigdom. Den vanskeligste kalk at bære er ikke den, som er tom, med den, som er fyldt til randen; det er denne, som må bæres med største forsigtighed. Lidelse og modgang bringer sorg og skuffelse; men det er medgang, som rummer den største fare for det åndelige liv. {SLF 215.3}

De, som lider modgang, repræsenteres ved den busk, som Moses så i ørknen: den brændte vel, men blive ikke fortæret. Herren engel var midt i busken. Således er den usynliges herlighed os nærmest for at trøste og opholde, når vi lider tab eller har modgang. Man bliver ofte anmodet om at holde bøn for dem, som hviler under sygdom eller modgang; men de, som trænger vore forbønner mest, er sådanne, som har medgang og indflydelse. {SLF 215.4}

I ydmyghedens dal, hvor menneskerne føler deres trang og forlader sig på, at Gud vil lede deres fod, er det forholdsvis trygt at dvæle; men de mænd, der så at sige står på højdens tinde, og som på grund af deres stilling menes at besidde stor visdom det er disse, som er i den største fare. Hvis ikke disse mennesker sætter deres tillid til Gud, så vil de visselig falde. {SLF 216.1}

Bibelen fordømmer ingen, fordi han er rig, når han har fået sin rigdom på ærlig vis. Det er ikke penge, men pengegærighed, som er roden til det onde. Det er Gud som giver menneskerne styrke til at samle formue, og i dens hånd, der handler som en Guds husholder og gør en uegennyttig brug af sine midler, er rigdom en velsignelse både for ejeren selv og for verden. Men mange opsluges i den grad af deres interesser for jordiske skatte, at de bliver ufølsomme overfor Guds fordringer og deres medmenneskers trang. De betragter deres rigdom som et middel, hvormed de kan ære sig selv. De føjer hus til hus og ejendom til ejendom; de fylder deres hjem med luksus, medens der overalt omkring dem er mennesker, som befinder sig på elendighedens og forbrydelsens veje, og som er syge og døende. De, der således lever udelukkende for at tjene sig selv, udvikler ikke Guds egenskaber, men den ondes. {SLF 216.2}

Disse medmennesker er i behov for evangeliet. De trænger til af få øjende vendte bort fra de forfærdelige jordiske ting, så de kan beskue de uforkrænkelige rigdommes sande værdi. De behøver at erfare, hvilken glæde der er ved at give, hvor velsignet det er at samarbejde med Gud. {SLF 216.3}

Herren byder os: „Forkynd dem, som er rige i den nærværende verden, at de ikke må hovmode sig, ej heller sætte håb til den uvisse rigdom, men til den levende Gud, som giver os rigelig alle ting at nyde; at de skal gøre godt, blive rige i gode gerninger, gerne give, meddele, samle sig skatte, en god grundvold for det tilkommende, at de kan gribe det evige liv.“ (Tim 6,17 19) {SLF 216.4}

Det er ikke ved tilfældig, lejlighedsvis påvirkning, at de rige, de, som elsker og tilbeder verden, kan drages til Kristus. Disse mennesker er ofte de vanskeligste at få adgang til. Personlige anstrengelser må gøres for dem af mænd og kvinder, som er fyldte med en sand missionsånd, sådanne, som ikke vil give tabt eller blive mismodige. {SLF 217.1}

Der er nogle, som særlig egner sig til at arbejde iblandt de højere klasser. Disse bør søge Gud om visdom til at forstå, hvorledes de kan nå disse mennesker, ikke blot for at stifte tilfældigt bekendtskab med dem, med for ved personlig bestræbelse og levende tro at kunne vække dem til forståelse af sjælens tang og lede dem til kundskab og sandheden, som dem er i Jesus. {SLF 217.2}

Mange mener, at de for at kunne nå de højere klasser må søge en levevis og en fremgangsmåde, som er afpasset efter disses stolte, forvænde smag. De anser det vor nødvendigt at optræde, som var de rige: havde kostbare huse, kostbare klæder, køretøjer osv.; at rette sig efter verdens skikke og sædvaner, efter det moderne selskabslivs kunstige tilsnit, efter klassisk kultur og veltalenhed. Dette er en fejltagelse. Verdens fremgangsmåde er ikke Guds vej til at nå de højere klasser. Det, som vil have den største indflydelse på dem, er en forstandig, uegennyttig fremstilling af Kristi evangelium. {SLF 217.3}

Den erfaring, som apostelen Paulus havde, da han stod overfor de athenienfiske filosofer, indeholder en lærdom for os. Da han fremholdt evangeliet for Athens øverste

domstol, imødegik han logik med logik, videnskab med videnskab, filosofi med filosofi. De viseste iblandt hans tilhørere blev forbavsede og måtte tie; hans ord kunne ikke modbevises. Men hans arbejde bar kun lidt frygt; kun få antog evangeliet i sit arbejde. Efter den tid valgte Paulus en anden fremgangsmåde i sit arbejde. Han undgik at bruge omstændige argumenter og at diskutere teorier, men viste i enfoldighed menneskerne hen til Kristus som synderes frelser. Da han skrev til korinterne om sin virksomhed blandt dem, sagde han: „Og jeg, da jeg kom til jer, brødre, kom jeg ikke med mesterlighed i tale eller i visdom, idet jeg forkyndte jer Guds vidnesbyrd; thi jeg ville ikke vide noget iblandt jer, uden Jesus Kristus og ham korsfæstet..... Min tale og min forkyndelse var ikke med visdoms overtalende ord, men med ånds og krafts bevis, for at jeres tro ikke skulle være grundet på menneskernes visdom, men på Guds kraft.“ (1Kor 2,1 5) {SLF 217.4}

Og i sit brev til romerne siger han: „Jeg skammer mig ikke ved evangeliet; thi det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for græker.“ (Rom 1,16) Lad dem, som virker for de høje klasser, optræde med sand værdighed og huske på, at engle er deres ledsagere. Lad dem fylde sindets og hjertets skatkammer med: „Der er skrevet;“ lad dem fulde hukommelsen med Kristi dyrebare ord, som har langt højere værdi end guld og sølv. {SLF 218.1}

Kristus har sagt, at det er lettere for en kamel at gå igennem et nåleøje, end det er for en rig at indgå i Guds rige. Arbejdet for denne klasse mennesker vil bringe mange skuffelser, og man vil gøre mange bedrøvelige opdagelser. Men alle ting er mulige for Gud; gennem menneskelige redskaber kan og vil han påvirke dem, hvis livsopgave det har været at samle penge. {SLF 218.2}

Vidunderlige tilfælde af sand omvendelse vil ske, som man endnu ikke fatter. De største iblandt menneskerne er ikke udelukkende fra hans magt, som gør underfulde ting. Hvis de, der samarbejder med ham, vil gøre deres pligt med frimodighed og troskab, så vil Gud omvende mennesker, der beklæder ansvarsfulde stillinger, begavede og indflydelsesrige personer. Ved den Helligånd kraft vil mange blive ledt til at antage de guddommelige grundsætninger. {SLF 219.1}

Når det er gået op for dem, at Herren forventer, at de som hans stedfortrædere skal afhjælpe menneskelig lidelse, så vil mange lade deres midler og deres sympati flyde til gavn for de fattige. Idet deres sind på denne måde ledes bort fra deres egne selviske interesser, vil mange overgive sig til Kristus. Med deres indflydelse og deres midler vil de med glæde forene sig med det ringe redskab, som Gud brugte til deres omvendelse. Ved en rigtig brug af deres jordiske skatte vil de samle sig „en skat, som ikke forgår, i himlene, hvor ingen tyv kommer til, og intet møl fordærver“. {SLF 219.2}

Når de bliver omvendte til Kristus, vil mange blive redskaber i Guds hånd til at virke for andre af deres egen stand. De vil forstå, at de har fået i opdrag af fremholde evangeliet for dem, som har gjort denne verden til deres et og alt. De vil give deres tid og penge til gud og vie deres talenter og indflydelse til at vinde sjæle for Kristus. {SLF 220.1}

Evigheden alene vil åbenbare, hvad der er blevet udrettet ved sådan virksomhed som denne hvor mange sjæle, syge af tvivl og trætte af verdslighed og uro, der er blevet ført hen til den store genopretter, som længdes efter at frelse til det yderste alle dem, som kommer til ham. Kristus er den opstandne Frelser, og der er lægedom under hans vinger. {SLF 220.2}

De syges pleje

Kapitel 15. I Sygeværelset

De, som arbejder for at hjælpe de syge, bør forstå vigtigheden af den omhyggelig hensyntagen til sundhedslovende. Ingensteds er lydighed mod disse love af større betydning end i sygeværelset; ingensteds er så meget afhængigt af troskab i småting fra arbejderens side. I alvorlige sygdomstilfælde kan en lille forsømmelse, en smugle mangel på opmærksomhed med hensyn til en patients særlige tarv eller fare, åbenbarelsen af frygt, en oprørt sindsstemning, kådhed eller endog blot mangel på sympati svinge den vægt, som afgør liv eller død, og blive årsag, til en patient går i graven, når han ellers kunne være blevet redet. {SLF 223.1}

Sygeplejerskens dygtighed afhænger af en stor del af hendes legemlige sundhed. Jo bedre hendes helbred er, desto bedre vil hun kunne udholde den anstrengelse, som er forbundet med sygeplejen, og med desto større held vil hun kunne udføre sine pligter. De, som plejer de syge, bør give kost, frisk luft, renlighed og legemsøvelse særlig opmærksomhed. En ligene agtpågivenhed fra familiens side vil også sætte dem i stand til at udholde den ekstra byrde, som lægges på dem, og vil hjælpe dem til at modstå sygdom. {SLF 223.2}

Når sygdomstilfældet er så alvorligt, at det kræver en sygeplejers nærværelse både nat og dag, så bør arbejdet i det mindste deles mellem to sygeplejersker, således at de begge kan få den nødvendige hvile og bevægelse ude i det fri. Dette er særlig vigtigt i sådanne tilfælde, hvor man vanskeligt kan få tilstrækkelig frisk luft i sygeværelset. På grund af mangelfuld forståelse af frisk luft er ventilationen undertiden dårlig, og derved sættes ofte både patient og sygeplejerskens liv i fare. {SLF 223.3}

Hvis man tager de rigtige forholdsregler, så er der ingen grund til, at berøringssmitsomme sygdomme skulle angribe andre. Man bør sørge for, at ens livsvaner er, som de bør være, og for ved hjælp af menneskelighed og passende ventilation at holde sygeværelset frit for giftige stoffer. Under sådanne forhold vil de syge have langt lettere for at komme sig, og i de fleste tilfælde vil hverken sygeplejerske eller familiens medlemmer pådrage sig sygdommen. {SLF 224.1}

For at skaffe patienten de gunstigste betingelser for helbredelse bør det værelse han opholder sig i, være rummeligt, lyst og hyggeligt og muliggøre grundig luftveksling. Det værelse i huset, som bedst imødekommer disse fordringer, bør vælges til sygeværelse. Mange huse er ikke færdigindrettede for god ventilation, og det er vanskeligt at skaffe den; men man bør gøre enhver mulig anstrengelse for at få sygeværelset sådan indrettet, at en strøm af frisk luft kan passere igennem det dag og nat. {SLF 225.1}

Så vidt muligt bør der i sygeværelset vedligeholdes en jævn temperatur; man bør have et termometer at rådføre sig med. De, som skal pleje de syge og derved ofte berøves deres

søvn eller bliver vækkede om natten for at hjælpe patienten, bliver ofte kuldskære og kan ikke altid afgive de bedste skøn om sund temperatur. DSLF 225 {SLF 225.2}

Sygeplejersken og alle, som har noget at gøre i sygeværelset, bør være glade, rolige og selvbeherskede. Alt hastværk, al uro eller forvirring bør undgås. Døre bør åbnes og lukkes forsigtigt og stilhed herske alle vegne. I febertilfælde er det især nødvendigt at udvise forsigtighed nå krisen indtræder, og feberen svinder. Stadig vågen er da ofte nødvendig. Uvidenhed, forglemmelse og ligegyldighed har forårsaget manges død, som kunne have levet, hvis de havde fået den rette hjælp af forsigtige, betænksomme sygeplejersker. {SLF 225.3}

Det er en misforstået venlighed, en urigtig opfattelse, en urigtig opfattelse af høflighed, der ligger til grund for mange af de sædvanlige sygebesøg. De, som er meget syge, bør ikke modtage besøgende. Den anstrengelse, sådanne besøg medfører, udmatter patienten på en tid, da stilhed og uforstyrret ro er allermest nødvendig. {SLF 226.1}

For en patient, der er ved at komme sig, eller som lider af en kronisk sygdom, er det ofte til glæde og gaven at vide, at andre tænker venligt på ham. Men en sådan forsikring i form af en deltagende skrivelse eller en lille gave vil ofte svare bedre til hensigten end til personligt besøg og er ikke forbundet med fare. {SLF 226.2}

På sanatorier og hospitaler, hvor de, som plejer patienterne, til stadighed omgives af et stort antal syge mennesker, skal der en afgjort bestræbelse til for altid at kunne være venlig og behagelig og vise betænksomhed og hensynsfuldhed i ethvert ord og enhver handling. På sådanne anstalter er det af den største vigtighed, at sygeplejerskerne stræber efter at gøre deres arbejde viseligt og godt. De må altid huske på, at de i udførelsen af de daglige pligter tjener den Herre Kristus. {SLF 226.3}

De syge behøver, at man taler vise og forstandig ord til dem. De, som arbejder i sygeplejen, bør daglig granske i bibelen, for at de må kunne tale sådanne ord, som kan oplyse og hjælpe de lidende. Guds engle er til stede i det værelse, hvor der arbejdes for de syge, og den sjæl, som giver sygebehandlingen, bør være omgivet af en ren, kristelig atmosfære. Læger og sygeplejersker må holde fast ved Kristi grundsætninger; hans dyder må komme til syne i deres liv. Når dette er tilfældet, så vil de ved deres ord og handlinger lede de syge til Frelseren. {SLF 228.1}

Medens den troende sygeplejerske giver sygebehandling, vil hun på behagelig og virkningsfuld måde kunne lede patientens sind til Kristus, til ham, som helbreder sjæl såvel som legeme. De tanker, som fremholdes, lidt her og lidt der, vil øve deres indflydelse, De ældre sygeplejersker bør aldrig undlade at benytte en gylden lejlighed til at henvise den syge til Kristus. De bør altid stå rede til at forene åndelig helbredelse med legemlig helbredelse. DSLF 228 {SLF 228.2}

De, som ikke elsker Gud, vil stadig modarbejde sjælens sande interesser; men de, som vågner op til forståelsen af, hvor vigtigt det er at leve i lydighed mod Gud i den nærværende

onde verden, vil være villige til at give afkald på enhver fejlagtig livsvane. Taknemmelighed og kærlighed vil fylde deres hjerter. De ved, at Kristus er deres ven. I mange tilfælde vil forståelsen af, at de har en sådan ven, betyde mere for de syges helbredelse af, at de har en sådan ven, betyde mere for de syges helbredelse fra sygdom end den bedste behandling, der kan gives. Men begge ting er af vigtighed; de må gå hånd i hånd. {SLF 228.3}

Kapitel 16. Bøn for de Syge

Skriften siger, at „man altid skal bede, og ikke blive træt“; (Luk 18,1) og hvis man nogen sinde søger sit behov af bøn, så er det når kræfterne slår fejl, og selve livet syndes at glide ud i af hænderne. De, som har sundhed, glemmer tit den underfulde miskundhed, som bevises dem dag efter dag og år efter år, og de priser ikke Gud efter hans velgerninger. Men, når sygdom indfinder sig, kommer de Gud i hu. Når menneskelig styrke slår fejl, så føler de deres trang til guddommelig hjælp, og vor barmhjertige Gud vender sig aldrig bort fra den sjæl, som alvorlig søger ham om hjælp. Han er vor tilflugt i sygdom og sundhed. {SLF 229.1}

„Ligesom en fader forbarmer sig over børn, så forbarmer Herren sig over dem, som frygter ham. Thi han kender vor skabning, han kommer i hu, at vi er støv.“ (Sl. 103,13-14) „For deres overtrædelses vej og for deres misgerningers skyld“ bliver menneskene „plagede“. „Deres sjæl“ sår „Vederstykkelighed til al mad, og de“ kommer „nær til dødens porte“ (Sl. 107,17 18) „Da råbte de til Herren i sin nød; af deres trængsler frelste han dem. Han sendte sit ord og helbredede dem og redde dem fra deres grave.“ (Sl. 107,19-20) {SLF 229.2}

Gud er lige så villig til at gengive de syge deres sundhed nu, som da den Helligånd talte disse ord ved salmisten; og Kristus er den samme medlidende læge nu, som da han var her på jorden. Hos ham findes lægene balsam for enhver sygdom, helbredende kraft for enhver svaghed. Hans disciple i vor tid må bede for de syge lige så vel som disciplene førhen. Der vil også ske helbredelser; thi „troens bøn skal frelse den syge“. Vi har den Helligånds kraft, troens fulde forvisning, som kan gribe Guds forjættelser. Herrens løfte: „På de syge skal de lægge hænder, og de skal helbredes,“ (Mark 16,18) er ligeså troværdigt nu som i apostlenes dage. Det fremstiller for os, hvad Guds børn har ret til at vente, og vor tro bør gribe fat på alt, hvad det indbefatter. Kristi tjenere det middel, hvorigennem han virker og igennem dem ønsker han at udøve sin helbredende kraft. Vort værk er at bære syge og lidende frem for Gud i troens arme. Vi bør lære dem at tro på den store Læge. {SLF 230.1}

Frelseren ønsker, at vi skal opmuntre de syge, de håbløsløse og de plagede til at tage fat på hans styrke. Ved tro og bøn kan sygeværelset forvandles et Bethel. I ord og handling kan læge og sygeplejerske sige det så tydeligt, at det ikke kan misforstås, at „Herren er på dette sted“ for at frelse og ikke for at fordærve. Kristus ønsker at åbenbare sin nærværelse hos den syge og at fylde lægens og sygeplejerskens hjerte med sin kærligheds vellugt. Hvis deres liv, der plejer den lidende, er sådant, at Kristus kan gå med dem til patientens leje, så vil den syge få en overbevisning om, at den medlidende frelser er nærværende, og denne overbevisning vil i sig selv bidrage meget til både sjælelig og legemlig helbredelse. {SLF 230.2}

Og Gud hører bønner. Kristus har sagt: „Hvis I beder om noget i mit navn, det vil jeg gøre.“ (Joh 14,14) Atter siger han: „Om nogen tjener mig, ham skal Faderen ære.“ (Joh

12,26) Hvis vi lever i overensstemmelse med hans ord, så vil ethvert dyrebart løfte, han har givet, blive opfyldt på os. Vi har ikke fortjent hans miskundhed; men når vi giver os selv til ham, så modtager han os. Han vil virke for og gennem dem, som søger ham. {SLF 230.3}

Men det er kun, når vi lever i lydighed mod hans ord, at vi kan forvente opfyldelsen af hans forjættelser. „Hvis jeg havde set uret i mit hjerte, da ville Herren ikke have hørt mig." (Sl. 66,18) Hvis vi kun viser en delvis og halvhjertet lydighed, så vil hans løfter ikke blive opfyldte på os. {SLF 231.1}

I Guds ord finder vi undervisning angående særlig bøn om helbredelse for de syge. Men at opsende en sådan bøn er en såre alvorsfuld handling, som men ikke bør indlade sig på uden efter omhyggelig overvejelse. I mange tilfælde, hvor der bedes om helbredelse for de syge, er det, som kaldes tro, intet mindre end formastelse. {SLF 231.2}

Mange pådrager sig selv sygdom ved at hengive sig til onde vaner. De har ikke levet i overensstemmelse med naturens love eller ført et liv i streng renhed. Andre har tilsidesat sundhedens love med hensyn til deres spise og drikke, deres klædedragt og deres arbejde. Ofte er det en eller anden last, som er årsag til legemlig eller åndelig svækkelse. Hvis disse mennesker atter genvandt deres sundhed, så ville mange af dem fortsætte med den samme ryggesløse overtrædelse af Guds naturlige og åndelige love og tænke, at når Gud helbreder dem som svar på bøn, så har de fremdeles lov til at fortsætte med deres usunde lovsvaner og til tøjlesløst at føje en fordærvet appetit. Hvis Gud udførte et mirakel for at gengive disse mennesker deres sundhed, så ville han derved bifalde synd. {SLF 231.3}

Det er spildt arbejde at lære folk at se hen til Gud som den, der helbreder deres skrøbeligheder, medmindre de også lærer at bortlægge usunde vaner. For at blive delagtig i hans velsignelse som svar på bøn må de ophøre med at gøre det onde og lære at gøre det gode. Deres omgivelser må være overenstemmene med sundhedens fordringer, og deres livsvaner må være rigtige. De må leve i harmoni med Guds lov, både den naturlige og den åndelige. {SLF 231.4}

For dem, som ønsker forbøn for atter at opnå sundhed, bør det gøres klart, at overtrædelse af Guds lov, hvad enten det er den naturlige eller den åndelige, er synd, og at synd må bekendes og aflægges, før de kan modtage velsignelsen. {SLF 232.1}

Den hellige skrift byder os: „Bekend overtrædelser for hverandre og bed for hverandre, at I kan læges." (Jak 5,16) Når nogen ønsker forbøn, så fremhold for dem sådanne tanker som disse: „Vi kan ikke læse hjertet, vi kender ikke jeres skjulte liv; Gud alene kender disse ting. Hvis I omvender jer fra jeres synder, så er det jeres pligt at bekende dem." Hemmelige synder må bekendes for Kristus, den eneste midler mellem Gud og mennesket; thi „Hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus den retfærdige". (1Joh 2,1) Enhver synd er en overtrædelse mod Gud og må bekendes for ham gennem Kristus. Enhver åbenbar synd bekendes lige så åbent. Har nogen gjort uret mod et medmenneske, bør dette opgøres med den, som er blevet forurettet; hvis nogen, der søger at opnå sundhed, har gjort

sig skyldig i ond tale, hvis han har fået splid i hjemmet, i nabolaget eller i menigheden og har fremkaldt splittelse og tvivl, eller dersom han ved en dårlig vandel har ledet andre til at synde, så må disse ting bekendes for Gud og dem, som er blevet forurettede. Hvis vi bekender vore syndere, er han trofast og retfærdig, at han forlader os syndere og renser fra al uretfærdighed.“ (1Joh 1,9) {SLF 232.2}

Når vedkommende har gjort sin forseelse god igen, så kan vi i stille tro fremlægge dem syges trang for Gud, således som hans Ånd måtte anvise. Han bekender ethvert menneske ved navn og søger for at enhver enkelt lige så omhyggeligt, som om der ikke fandtes et andet menneske på jorden, for hvem han gav sin elskede Søn. Eftersom Guds kærlighed er så stor og aldrig og aldrig svigter, bør de syge opmuntres til at forlade sig på ham og være ved godt mod. Ængstelse angående deres egen tilstand bringer svækkelse og sygdom. Hvis de vil hæve sig op over mismod og mørke, så har de større udsigt til at komme sig; thi „Herrens øjne er til dem,... der håber på hans miskundhed“. (Sl. 33,18) {SLF 232.3}

Ved forbøn for de syge bør det erindres, at „vi ved ikke, hvad vi skal bede, som det sig bør“. (Rom 8,26) Vi ved ikke, om den velsignelse, som vi ønsker, vil være bedste eller ej, og derfor bør vore bønner indbefatte denne tanke: „Herre, du kender alt, hvad der er skjult i hjertet; du kender disse personer. Jesus, deres talsmand, gav sit liv for dem; hans kærlighed til dem er større, end vor på nogen måde kan blive. Hvis det derfor vil være dig til ære og disse lidende til bedste, så beder vi i Jesu navn, at de må få deres sundhed igen. Er det ikke din vilje, at dette må ske, så beder vi, at din nåde vil trøste dem og din nærværelse opholde dem i deres lidelser.“ {SLF 233.1}

Gud kender enden fra begyndelsen. Han kender alles hjerter; han læser alt, hvad der er lønligt i sjælen. Han ved, hvorvidt de, for hvem der holdes forbøn, ville kunne udholde de prøvelser, som ville ramme dem, i fald de levede; han ved, hvorvidt deres liv ville blive til en velsignelse eller en forbandelse for dem selv og for verden. Dette er én grund, hvorfor vi, når vi opsender vore inderlige bønner, bør sige: „Dog ikke ske min vilje, men din!“ (Luk 22,42) Jesus tilføjede disse, ord som udtrykte hans hengivelse under Guds vilje og visdom, da han i Gethsemane bad: „Min Fader! er det muligt, da gå denne kalk fra mig.“ (Matt 26,39) Og dersom disse ord sømmede sig for ham, som var Guds Søn, hvor meget mere passende er de så ikke på dødelige, fejlende menneskers læber! {SLF 233.2}

Den rigtige fremgangsmåde er at fremlægge vort ønske for vor alvise himmelske Fader og så i fuldkommen fortrøstning overlade alt til ham. Vi ved, at Gud hører os, hvis vi beder i overensstemmelse med hans vilje. Men at være påtrængende i vore bønner uden samtidig at være besjælet af hengivenhed til Gud, er ikke rigtigt; vor henvendelse må ikke antage form af befaling, men af forbøn. {SLF 234.1}

Der gives tilfælde, hvor Gud på en udtalt måde virker ved sin guddommelige kraft til helbredelse; men ikke alle de syge helbredes. Mange hensover i Jesus. Johannes fik på øen Patmos befaling om at skrive: „Salige er de døde, som dør i Herren herefter. Ja, ånden siger, at de skal hvile fra deres arbejder, men deres gerninger følger med dem.“ (Åb 14,13) Heraf

ser vi, at når nogen ikke får deres sundhed tilbage, så dør de ikke af den grund beskyldes for mangel på tro. {SLF 234.2}

Vi ønsker alle at få øjeblikkelige og direkte svar på vore bønner og fristes til at blive mismodige, når bønhørelsen forhales eller kommer i en uforudset skikkelse. Men Gud er alt for vis og for god til altid at besvare vore bønner netop på den tid og netop på den måde, som vi ønsker. Han vil gøre mere og bedre for os end blot at imødekomme alle vore ønsker. Og da vi kan forlade os på hans visdom og kærlighed, så bør vi ikke bede ham om at føje sig efter vor vilje, men søge at sætte os ind i og fuldbyrde hans hensigt. Vore ønsker og interesser bør fortabe sig i hans vilje. Disse erfaringer, der prøver troen, er til vort gavn; ved dem bliver det åbenbaret, hvorvidt vor tro er sand og oprigtig og hviler på Guds ord alene, eller den er afhængig af omstændigheder og derfor er uvis og foranderlig. Troen styrkes ved opøvelse. Vi må lade tålmodigheden øve sit fuldkomne værk og huske på, at der er dyrebare forjættelser i den hellige skrift for dem, som bier på Herren. {SLF 234.3}

Det er ikke alle, som forstår disse grundsætninger. Mange, som søger Herren om helbredelse, mener, at de enten må have et direkte og øjeblikkeligt svar på deres bønner, eller også er deres tro mangelfuld. Af denne grund behøver de, som er svækkede af sygdom, at vejledes på forstandig måde, for at de må kunne handle med forsigtighed. De bør ikke overse deres pligter overfor de venner, der måtte overleve dem, eller forsømme at anvende naturens midler til sundhedens generhvervelse. {SLF 234.4}

Her står man tit i fare for at begå fejl. I det de tror på, at de skal få helbredelse som svar på bønner, er der nogle, som frygter for at gøre noget, der kunne syndes at tyde på mangelfuld tro. Men de bør ikke undlade at ordne deres sager, som de ville ønske dem ordnet, om døden skulle rive dem bort. Ej heller bør de frygte for at tale opmuntrende eller give de råd, som de i skilsmissens time ønsker at tale til deres kære. {SLF 235.1}

De, som søger helbredelse ved bøn, bør ikke forsømme at gøre brug af de lægemidler, som de har adgang til. Det er ikke en fornægtelse af troen at bruge sådanne midler, som Gud har tilvejebragt til lindring af smerte og til at bistå naturen i dens helbredelsesværk. Det er ingen fornægtelse af troen at samarbejde med Gud i at stille sig selv i de for helbredelse gunstige forhold. Gud har lagt det i vor magt at skaffe os kundskab om livets love. Denne kundskab er blevet bragt indenfor vor rækkevidde, for at vi skulle bruge den. Vi bør anvende ethvert hjælpemiddel til sundhedens genoprettelse, drage alle mulige fordele og arbejde i overensstemmelse med naturlovene. Når vi har bedt om helbredelse for de syge, så kan vi arbejde med så meget større energi, takkende Gud for, at vi må samarbejde med ham, og bede, at hans velsignelse må ledsage de midler, han selv har tilvejebragt. {SLF 235.2}

Vi har Guds ords velsignelse, når vi gør brug af lægemidler. Ezekias, Israels konge, var syg, og en Guds profet bragte ham det budskab, at han skulle dø. Han råbte til Herren, og Herren hørte sin tjener og sendte kongen det budskab, at 15 {SLF 236.1}

Ved en vis lejlighed salvede Kristus en blind mand øjne med dynd og bød ham: „Gå bort, vask dig i dammen Siloam... Da gik han bort og vaskede sig, og kom seende tilbage.“ (Joh 9,7) Denne helbredelse kunne have været udført alene ved den store læges magt; men Kristus gjorde alligevel brug af naturens enkle midler. Medens han ikke bifaldt brugen af medikamenter, så billigedehan brugen af naturlige lægemidler. {SLF 236.2}

Når vi har opsendt bøn om de syges helbredelse, så lad os ikke tabe troen på Gud, hvad udfald tilfældet end måtte få. Hvis det falder i vor lod at miste dem, vi har kær, så lad os tage den bitre kalk og huske på, at det er faderhånden, der fører den til vore læber; men dersom sundheden genvindes, så må vi ikke forglemme, at den, som har modtaget helbredelsen, er kommet under nye forpligtelser overfor skaberen. Da de ti spedalske blev rensede, var der kun én, som vendte tilbage for at finde Jesus og give ham ære. Lad ingen af os ligne de tankeløse ni, hvis hjerter blev uberørte af Guds miskundhed. „Al god gave og al fuldkommen gave er ovenfra, og kommer ned fra lysenes Fader, hos hvilken er ikke forandring eller skygge af omskiftelse.“ (Jak 1,17) {SLF 237.1}

Kapitel 17. Brugen af Helbredelsesmidler

Sygdom kommer aldrig uden årsag. Vejen beredes, og sygdom fremkaldes ved tilsidesættelse af sundhedslovende. Mange lider som følge af deres forældres overtrædelse. Selv om de ikke er ansvarlige for, hvad forældrene har gjort, så er det ikke desto mindre deres pligt at udforske, hvad der er, og hvad der ikke er overtrædelse af sundhedslovende. De bør undgå forældrenes fejlagtige vaner og ved en rigtig levevis stille sig selv under bedre forhold. {SLF 238.1}

De fleste lider imidlertid som følge af deres egne fejl. De tilsidesætter sundhedsprincipperne i deres spise, drikke, klædedragt og arbejde. Deres overtrædelse af naturlovene har sine sikre følger følger, og når sygdom rammer dem, så er der mange, som ikke fører deres lidelser tilbage til den sande årsag, men knurrer imod Gud over deres sygdom; men Gud er ikke ansvarlig for den ledelse, som skyldes tilsidesættelse af de naturlige love. {SLF 238.2}

Gud har givet os en vis grad af livskraft. Han har også skænket os organer, der kan holde de forskellige livsfunktioner ved lige, og han ønsker at disse organer skal virke sammen i harmoni. Hvis vi omhyggelig værner om livskraften og holder legemets fine mekanisme i orden, så vil det have sundhed til følge; men hvis livskraften opbruges for hurtigt, så låner nervesystemet den øjeblikkelige kraft fra sit forråd af styrke, når ét organ lider skade, påvirkes de alle. Naturen tåler megen misbrug uden tilsyneladende at gøre indsigelse; derpå rejser den sig og gør en kraftanstrengelse for at fjerne følgerne af den mishandling, den har lidt. Dens bestræbelse for at rette på disse forhold ytrer sig ofte som feber og forskellige andre sygdomsformer. {SLF 238.3}

Når helbredelsen misbruges i den grad, at det har sygdom til følge, så kan den syge ofte gøre for sig selv, hvad ingen andre kan gøre for ham. Det største, man bør gøre, er at komme til klarhed over sygdommens sande natur og så gå forstandigt til værks for at fjerne årsagerne. Hvis organismens harmoniske virksomhed er blevet forstyrre ved overanstrengelse, forspisning eller andre afvigelser, så forsøg ikke på at afhjælpe vanskeligheden ved at bebyrde organismen med giftige medikamenter. {SLF 239.1}

Umådelighed i spise er ofte årsag til sygdom, og det, som naturen mest behøver, er at blive befriet for den overdrevne byrde, som er blevet lagt på den. Det allerbedste i mange sygdomstilfælde er, at patienten sløjfer et eller to måltider, for at de overanstrengte fordøjelsesorganer kan få lejlighed til at hvile. En frugt diæt i nogle dage har ofte haft en gavnlig virkning på sådanne, som har åndeligt arbejde. Ofte har en kort tids fuldstændigt afhold fra føde, efterfulgt af mådeholden spisning, medført helbredelse ved naturens egne anstrengelser. En sparsom kost en måned eller to ville overbevise mange lidende om, at selvfornægtelsens vej er vejen til sundhed. {SLF 239.2}

Nogle bliver syge på grund af overanstrengelse. For sådanne er hvile, frihed fra bekymring og en sparsom kost af betydning for sundhedens genoprettelse. For dem, som er

hjernetrætte og nervøse på grund af uafbrudt arbejde og et indendørs liv, vil et ophold på landet, hvor de kan leve enkelt og være fri for bekymring samt komme i nær berøring med naturen, være meget gavnligt. At strejfe omkring i mark og skov, plukke blomster og høre fuglenes sang vil gøre langt mere for deres helbredelse end noget andet middel. {SLF 240.1}

I sundhed som i sygdom er rent vand en af himlens kosteligste velsignelser. Dets rigtige anvendelse befordrer sundheden. Det er den drik, som Gud bestemte til at slukke tørsten hos mennesker og dyr. Nydt i rigelig mængde bidrager det til at stille organismens behov og støtte naturen i dens kamp mod sygdom. Udvortes anvendelse af vand er en del af de letteste og virksomme måder til regulering af blodomløbet. Et koldt eller køligt bad er et ypperligt styrkemiddel. Varme bade både åbner porerne og fremhjælper således udskillelsen af urene stoffer. Både varme og neutrale bade beroliger nerverne og befordrer et jævnt blodomløb. {SLF 241.1}

Men mange har aldrig erfaret de gavnlige virkninger af en rigtig anvendelse af vand, og de er bange for det. Vandbehandlinger vurderes ikke, som de burde, og deres videnskabelige anvendelse kræver et arbejde, som mange ikke er villige til at yde. Men ingen bør undskylde sin uvidenhed eller ligegyldighed angående denne sag. Der er mange måder, hvorpå vand kan benyttes til at stille smerter og standse sygdom, og alle bør lære at bruge det til enkle sygdomsbehandlinger i hjemmet. Især bør mødre forstå at tage sig af deres familie både i sundhed og sygdom. {SLF 241.2}

Virksomhed er en livslov i vor organisme. Ethvert organ i legemet har sit bestemte arbejde, og dets udvikling og styrke afhænger af dette arbejdes udførelse. Alle disse organers normale funktioner giver kraft og energi, medens uvirksomhed fører til afkræftelse og død. Læg en arm i bind endog blot nogle få uger, og læg bindet bort, så vil du finde, at den er svagere end den anden, som i den nævnte tid har udført en rimelig mængde arbejde. Uvirksomhed har en ligende virkning på hele muskelsystemet. {SLF 241.3}

Uvirksomhed er en mægtig årsag til sygdom. Legemsøvelse fremmer og fordeler blodomløbet ligeligt; under lediggang derimod løber blodet ikke så let gennem årerne, og de for liv og sundhed så forandringer i blodet finder ikke sted. Også huden bliver uvirksom, de urene stoffer udskilles ikke, som de ville, hvis blodomløbet fremmedes ved kraftig legemsøvelse, hunden blev holdt i sund og kraftig tilstand, og lungerne forsyndes med rigelig ren, frisk luft. Denne tilstand i organismen pålægger udskillelsesorganerne en dobbelt byrde, og sygdom er følgen. {SLF 242.1}

Syge mennesker bør ikke opmuntres til uvirksomhed. Hvis der har fundet alvorlig overanstrengelse sted i en eller anden retning, så kan undertiden fuldstændig hvile i nogen tid afværge alvorlig sygdom; men hos kronisk lidende er det sjælden nødvendigt at ophøre med al virksomhed. {SLF 242.2}

De, som er nedbrudte af åndelig arbejde, bør afholde sig fra anstrengende tænkning; men man bør ikke lede dem til at tro, at det er farligt for dem overhoved at bruge deres åndsevner. Mange er tilbøjelige til at anse deres tilstand for at være alvorligere, end den virkelig er. Denne sindstilstand er ugunstig for helbredelse og bør ikke næres. {SLF 242.3}

Prædikanter, lærere, studerende og andre, som arbejder med hjernen lider ofte af følgerne af svær, åndelig anstrengelse og mangel på legemsøvelse. Hvad disse mennesker trænger til, er et mere virksomt liv. Strengt afhold i alt og dertil passende legemsøvelse ville skaffe både åndelig og legemlig styrke og udholdenhed til alle, som arbejder med hjernen. {SLF 242.4}

De, som er blevet fysisk overanstrengte, bør ikke opmuntres til at undgå alt legemligt arbejde; men for at kunne blive til det størst mulige gavn må arbejdet være systematisk og behageligt. Legemsøvelse udendørs er det bedste, og den bør være således ordnet, at alle de svækkede organer kommer i virksomhed og styrkes, og man bør have sit hjerte med i sagen; det arbejde, som hænderne udfører, må aldrig synke ned til at blive det blotte slid. {SLF 242.5}

Når patienterne ikke har noget til at optage deres tid og deres opmærksomhed, så vil de tænke på sig selv og blive sygelige og pirrelige. Ofte vil de dvæle ved deres upasselighed, idet de bilder sig ind, at de er meget værre, end de i virkeligheden er, og fuldstændig ude af stand til at bestille noget. {SLF 243.1}

I alle sådanne tilstande vil en fornuftig ledet legemsøvelse være et virksomt helbredelsesmiddel, og i nogle tilfælde er den uundværlig for sundhedens genoprettelse. Viljen følger hændernes arbejde, og alt det, som disse patienter trænger til, er at få viljen vækket. Når viljen er sløv, bliver indbildningen abnorm, og det er umuligt at modstå sygdom. {SLF 243.2}

Uvirksomhed er den største forbandelse, der kunne ramme de fleste syge. Let beskæftigelse med nyttigt arbejde anstrenger hverken sind eller hjerne, men har en gavnlig indflydelse på begge. Den styrker musklerne, forbedrer blodomløbet og skaffer den syge den tilfredsstillelse at vide, at han ikke er ganske unyttig i den travle verden. Til at begynde med er han måske kun i stand til at gøre lidt; men han vil snart finde, at kræfterne tager til, og arbejdet kan forøges i forhold dertil. {SLF 243.3}

I tilfælde af fordøjelseslidelse er legemsøvelse gavnlig, idet den har en styrkende indvirkning på fordøjelsesorganerne. At give sig af med hårdt studium eller svær legemsøvelse umiddelbart efter måtiderne hindrer fordøjelsen. Men efter et måltid er derimod en kort spadseretur med hoved opret skuldrene strakte tilbage meget gavnlig. {SLF 244.1}

Til trods for alt, hvad der er sagt og skrevet om legemsøvelse, så er der endnu mange, som fordømmer den. Nogle bliver korpulente, fordi organismen overfyldes, andre bliver magre og svage, fordi deres livskraft opbruges til at bortskaffe den overflødige mængde

føde, de har nydt. Leveren anstrenges under arbejdet med at befri blodet fra de urene stoffer, og sygdom bliver følgen. {SLF 244.2}

De, som fører et stillesiddende liv, bør tage legemsøvelser i fri luft daglig både sommer og vinter, så ofte vejret tillader det. Spadsereture må foretrækkes for ride og køreture, da det sætter flere muskler i bevægelse; lungerne kommer i livlig virksomhed, da det er umuligt at spadsere uden at tage dybe åndedræt. {SLF 244.3}

Sådan legemsøvelse ville i mange tilfælde have en gavnligere indvirkning på sundheden end medicin. Mange syge tilrådes at foretage en rejse til søs, rejse til mineralske kilder eller tage ophold på forskellige steder for at få en forandring af klima, medens de i de fleste tilfælde ved mådehold i spise og ved sund legemsøvelse ville kunne genvinde sundheden og spare tid og penge. {SLF 244.4}

Kapitel 18. Behandling ved Sjælelig Påvirkning

Der eksister et meget inderligt forhold mellem sindet og legemet. Når det ene påvirkes, så påvirkes også det andet. Sindets tilstand påvirker sundheden i langt højere grad, end mange forstår. En mængde af de sygdomme, som menneskerne lider af, er følgerne af nedtrykthed eller tungsind. Sorg, ængstelse, utilfredshed, anger, samvittighedsnag og mistillid er alt sammen noget, som nedbryder livskraften og forårsager svækkelse og død. {SLF 245.1}

Sygdom fremkaldes ofte ved og forøges ofte i høj grad af en sygelig indbildning. Mange, som er syge hele deres liv igennem, kunne komme sig, hvis de blot troede, at de kunne. En mængde mennesker bilder sig ind, at enhver ubetydelig anstrengelse vil forårsage sygdom, og de uheldige virkninger ytrer sig også, fordi man forventer dem. Mange dør af sygdomme, hvis årsag udelukkende er indbildt. {SLF 245.2}

Mod, håb, sympati og kærlighed befordrer sundheden og forlænger livet. Tilfredshed og glæde er sundhed for legemet og styrke for sjælen. „Et glad hjerte er en god lægedom.“ (Ordsp 17,22) {SLF 245.3}

Ved behandling af de syge bør betydningen af sjælelig påvirkning ikke overses. Brugt på rette måde er denne indbydelse af de kraftigste midler til at bekæmpe sygdom. {SLF 246.1}

Der gives imidlertid en vis form af sjælelig påvirkning, som er et af de virksomste til det onde. Igennem denne såkaldte „videnskab“ stilles den enes sind under den andens kontrol, således at den svages personlighed går op i den i åndelig henseende stærkes; den ene udfører den andens vilje. På denne måde påstår man, at tankeretningen kan forandres, at livgivende indflydelser kan meddeles, og de syges sættes i stand til at modstå og overvinde sygdom. {SLF 246.2}

Denne kurmetode er blevet anvendt af personer, som har været uvidende om dens sande natur og indflydelse, og som har troet, at den gavnede de syge. Men den såkaldte videnskab hviler på falske grundsætninger; den er fremmed for Kristi Ånd og natur; den leder ikke menneskerne til ham, som er liv og frelse. Den, som drager andres sind til sig selv, leder dem til at skille sig fra den sande kilde til styrke. {SLF 246.3}

Det er ikke Guds hensigt, at noget menneske skal stille sit sind eller sin vilje under en andens kontrol og således blive et viljeløst redskab i vedkommendes hånd. Ingen må lade sin personlighed gå op i en andens. ham må ikke betragte noget menneske som kilden til helbredelse. Han må føle sig afhængig af Gud. Hævdende sit af Gud givne menneskeværd må han lade sig beherske af Gud alene og ikke af noget menneske. {SLF 246.4}

Gud ønsker at bringe mennesket i direkte forhold til sig. I alle sine handlinger med menneskerne anerkender han deres personlige ansvar. Han søger at lede dem til at forstå deres personlige afhængighed og at vise dem nødvendigheden af Guds personlige ledelse. Han ønsker at bringe det menneskelige i forrening med det guddommelige, for at

menneskerne kan blive forvandlede efter det guddommelige billede. Satan arbejder på at forstyrre denne Guds hensigt; han søger at få mennesker til at forlade sig på mennesker. Når sindet ledes bort fra Gud, så kan fristeren få det ind under sit herredømme. Han kan beherske mennesket. {SLF 246.5}

Teorien angående det ene menneskes sjælelige kontrol over det andet stammer fra Satan, der ville bestalte sig selv som den store mester og sætte menneskelig visdom i stedet for guddommelig visdom. Af alle de vildfarelser, som vinder indgang i kristenheden, er der ingen, der er mer farlig og forførisk, ingen, der så sikkert vil skille menneskerne fra Gud som denne. Hvis den bringes i anvendelse overfor patienter, så vil den, hvor uskyldig den end kan se ud, blive dem til ødelæggelse, ikke til helbredelse. Den åbner en udgangsdør, hvorigennem Satan vil træde ind og tage i besiddelse både dens sind, som kontrolleres af en anden, og dens, som kontroller. {SLF 247.1}

Frygtelig er en magt, der således lægges i ugudelige mænds og kvinders hænder. Hvilke lejligheder giver den ikke dem, som lever af at drage fordel af andres svaghed og dårskab! Hvor mange er ikke de, der ved således at få magt over sjæleligt syge eller svage mennesker vil få lejlighed til at tilfredsstille deres syndige lidenskaber eller deres lyst til vinding! {SLF 247.2}

Vi kan tage os bedre ting for end at give os af med at arbejde for, at det ene menneske skal komme til at herske over det andet. Lægen bør opdrage folket til at se bort fra mennesker og hen til Gud. I stedet for at lære de syge at vente at finde sjælelig og legemlig helbredelse hos mennesker, bør han lede dem hen til ham, som formår at frelse til det yderste alle dem, der kommer til ham. Han, som skabte menneskernes sind, ved, hvad sindet behøver. Gud alene er den, som kan helbrede. De, hvis sind og legeme er blevet sygelige, må se Kristus som den, der helbreder. „Thi jeg lever," siger han, „og I skal leve." (Joh 14,19) Dette er det liv, som vi skal fremholde for de syge, sigende til dem, at hvis de har tro på Kristus som genopretteren, hvis de arbejder i forening med ham og adlyder sundhedslovende og stræber efter at fuldkomme hellighed i hans frygt, så vil han give dem sit liv. Når vi fremholder Kristus for dem på denne måde, meddeler vi dem en kraft og en styrke, som har værdi; thi den kommer fra det høje. Dette er sand helbredelse for legeme og sjæl. {SLF 247.3}

Megen visdom er nødvendig ved behandling af sygdom, hvis årsag er af sjælelig art. Det nedtrykte sind, det sårede, syge hjerte må behandles med mildhed. Ofte kan det være en eller anden ulmende besværlighed i hjemmet, der lig et kraftsår gavner på selve sjælen og fortærer livsmarven. Ofte er det også tilfældet, at anger over synd undergraver helbredelsen og bringer sindet ud af ligevægt. Det er ved ømhed og sympati man kan gavne denne slags patienter. Lægen bør først søge at vinde deres tillid og derpå henvise dem til den store Læge. Hvis deres tro kan ledes hen til den sande læge, og de kan få tillid, til at ham tager sig af dem, så vil dette bringe sindet lindring og ofte føre til legemlig helbredelse. {SLF 248.1}

Sympati og en klog optræden vil ofte virke gavnligere på den syge end selv den allerfortinligste behandling, der gives på en kold og ligegyldig måde. Når lægen kommer hen til sygesengen og optræder sorgløst og ligegyldigt og betragter den syge, som om hans tilstand kun har ringe betydning for ham, og ved ord og handling giver indtrykket af, at vedkommendes sygdomstilfælde ikke trænger til videre opmærksomhed, og så overlader patienten til sine egne betragtninger, så har han gjort vedkommende ligefrem skade. Den tvivl og det mismod, som denne ligegyldighed har frembragt, vil ofte tilintetgøre de gode virkninger af de givne forskrifter. {SLF 248.2}

Hvis lægen ville stille sig selv i deres sted, hvis mod er sunket, og hvis vilje er svækket ved lidelse, og som længes efter venlige, deltagende ord og opmuntringer, så han bedre kunne forstå deres følelser. Når den kærlighed og den medlidenhed, som Kristus viste de syge, forenes med lægens kundskab, så vil hans blotte nærværelse være en velsignelse. {SLF 249.1}

Åbenhjertighed overfor en patient indgyder tillid hos ham og bidrager således meget til hans helbredelse. Der gives læger, som anser det for klogt at holde sygdommens art og årsag skjult for patienten. Frygt for at forskrække den syge eller gøre ham mismodig ved at fortælle ham sandheden vil lede mange til at forespejle ham et ugrundet håb om helbredelse, ja endog til at lede en patient gå i graven uden at advare ham om den fare, han svæver i. Dette er altsammen uklogt. Det er måske ikke altid heldigt eller rigtigt at fremholde farernes fulde udstrækning for patienten, da dette kunne gøre ham bange og forsinke eller endog forhindre helbredelse. Ej heller kan man altid fremholde den fulde sandhed overfor sådanne, hvis lidelser for en stor del er indbildte. {SLF 249.2}

Mange af disse er urimelige og har ikke lært selvbeherskelse; de har ejendommelige forestillinger og nærer mange falske indbildninger vedrørernde sig selv og andre. For dem står alle disse ting som virkelige, og de, som plejer dem, må stadig vise venlighed og en utrættelig tålmodighed og klogskab. Hvis disse patienter fik sandheden at vide angående sig selv, så ville nogle blive fornærmede, andre mismodige. Kristus sagde til sine disciple: „Jeg har endnu meget at sige jer; med nu kan I ikke bære det.“ (Joh 16,12) Men selv om man ikke ved enhver lejlighed kan fremholde hele sandheden, så er det dog aldrig nødvendigt eller forsvarligt at føre nogen bag lyset. Aldrig bør en læge eller sygeplejerske nedlade sig til falske fremstillinger. Den, som gør sådan, stiller sig selv der, hvor Gud ikke kan samarbejde med ham, og idet han forspilder sine patienters tillid, kaster han vrag på et af de virksomste menneskelige hjælpemidler til helbredelse. {SLF 249.3}

Viljekraften skattes ikke, som den bør, viljen må holdes vågen og ledes på rette måde, så vil den virke styrkende på menneskets hele væsen og organisme og vil på en vidunderlig måde bidrage til sundhedens vedligeholdelse. Den er også en magt, som har betydning ved behandlingen af sygdom. Ledet i den rigtige retning ville den kunne kontrollere indbildningen og være et mægtigt middel til at modstå og overvinde både sjælelig og legemlig sygdom. Hvis de syge ved at gøre brug af viljekraften vil stille sig selv i det rigtige

forhold til livet, så kan de gøre meget til at bistå lægen i arbejdet for deres helbredelse. Der er tusinder af mennesker, som kan genvinde sundheden, hvis de blot vil. Herren ønsker ikke, at de skal være syge; han vil, at de skal være sunde og lykkelige, og de bør sætte sig for, at de vil genvinde sundheden. Ofte kan patienter bekæmpe sygdom ved blot at nægte at give efter for et ildebefindende og ikke hengive sig til uvirksomhed. De bør hæve sig op over deres smerter og utilpashed og tage fat på en eller anden beskæftigelse, som passer til deres kræfter. Ved sådant arbejde og ved en rigelig anvendelse af frisk luft og sollys kunne patienter genvinde sundhed og styrke. {SLF 250.1}

For sådanne, som ønsker at genvinde og bevare sundheden, ligger der en undervisning i skriftens ord: „Drik jer ikke drukne i vin, i hvilket der er ryggesløshed, men bliv fyldte af ånden.“ (Es 5,18) Det er ikke ved den ophidselse eller forglemmelse som fremkaldes af unaturlige og usunde pirremidler, eller ved tilfredsstillelsen af den lavere dristighed eller tilbøjelighed, at man kan finde helbredelse eller vederkvægelse for legeme eller sjæl. Iblandt de syge findes mange, som er uden Gud og uden håb. Da plages af utilfredsstillende lyster og unaturlige lidenskaber og fordømmes af deres egen samvittighed. De er ved at miste deres greb på dette liv og har ingen udsigt til at blive delagtige i det tilkommende. Lad ikke dem, som plejer sådanne syge medmennesker, mene at kunne gavne dem ved at tilstede dem at hengive sig til tomme, ophidsene nydelser. Det er netop disse, som har været deres livs forbandelse. Den hungrige, tørstige sjæl vil vedblive at hungre og tørste, så længe den søger tilfredsstillelse ad denne vej. De, som drikker af de egenkærlige nydelsers kilde, er bedraget. De forveksler styrke med lystighed og letsind, og når stimuleringen er til ende, ophører også den oprømte sindsstemning, og de synker ned i en tilstand af utilfredshed og fortvivlelse. {SLF 250.2}

Varig fred, sand åndelig hvile, har kun én kilde, og det var om den, Kristus talte, da han sagde: „Kom hid til mig, alle, som arbejder og er besværede! og jeg vil give jer hvile.“ (Matt 11,28) „Fred lader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke som verden giver.“ (Joh 14,27) Denne fred er ikke noget, han skænker uafhængigt af sig selv; den er i Kristus, og vi får den kun ved at tage i mod ham. {SLF 251.1}

Kristus er livets kildespring. Det, som mange behøver, er et fuldere kendskab til ham; de trænger til, at man på tålmodig og venlig, men dog alvorlig måde skal undervise dem om, hvorledes de kan lukke sig selv helt op, så at himlens helbredende indflydelser kan strømme ind. Når Guds kærligheds solstråler oplyser sjælens mørke kammer, så vil uro og utilfredshed ophøre og glad tilfredshed vil give sindet kraft og legemet sundhed og styrke. {SLF 251.2}

Vi lever i en verden, hvor der er lidelse. Vanskeligheder, prøvelser og sorger venter os hele tiden på vejen til det himmelske hjem; men der er mange, som gør livets byrder dobbelt tunge ved stadig at vente besværligheder. Hvis de møder modgang og skuffelse, så tror de, at alting går galt, at deres lod er hårdere end alle andres, og at de visselig vil komme til at lide nød. Således påfører de sig selv elendighed og kaster en skygge over alle, som de

omgås; selve livet bliver dem en byrde. Men således behøver det ikke at være. Det vil koste dem ihærdig anstrengelse at for andre deres tankeretning; men forandringen er mulig. Deres lykke både for dette liv og i det tilkommende afhænger af, om de fæster deres tanker ved det, som er lyst. De må se bort fra det mørke billede, som kun er indbildt, og fæstne blikket på de velsignelser, som Gud har strøet på deres sti, og bag disse på det usynlige og evige. {SLF 252.1}

I enhver prøvelse har Gud sørget for hjælp. Da Israelitterne i ørknen kom til Maras bitre vande, råbte Moses til Herren. Herren tilvejebragte ikke et nyt hjælpemiddel, men gjorde dem opmærksom på det, som allerede var ved hånden. En busk, som han havde skabt, skulle kastes i kilden for at gøre vandet rent og velsmagende. Efter at dette var gjort, drak folket af vandet og blev vederkvæget. Kristus vil hjælpe os i enhver prøvelse, hvis vi følger ham. Vore øjne vil åbnes, så vi kan se de løfter om helbredelse, som er nedtegnede i hans ord. Den Helligånd vil lære os, hvorledes vi skal tilegne os enhver velsignelse, som vil være en modgift mod kummer; for enhver bitter drik, der holdes hen til vore læber, vil vi finde en busk, som har lægedom i sig. {SLF 252.2}

Vi må ikke lade fremtiden med dens svære opgaver, dens utilfredsstillende udsigter gøre vore hjerter modløse, vore knæ vaklende og bringe os til at lade hænderne synke. Lad ham „tage sin tilflugt til mig“, siger den almægtige, „slutte fred med mig, slutte fred med mig.“ (Es 27,5) De, som overgiver deres liv til hans ledelse og hans tjeneste, vil aldrig komme i en stilling, som han ikke har truffet foranstaltning for. Hvorledes vi end er stillede, så har vi en fører til at vise os vejen, hvis vi adlyder hans ord; hvilke vanskeligheder vi end stedes i, så har vi en rådgiver; hvilke sorger vi end har, hvilke tab vi end har lidt, eller hvor ene vi end står, så har vi en deltagende ven. {SLF 252.3}

Hvis vi i vor uvidenhed begår fejltrin, så forlader Frelseren os dog ikke. Vi behøver aldrig at føle os ene. Englene er vore ledsagere; talsmanden, som Kristus lovede at sende i sit navn, bliver hos os. På den vej, som fører til Guds stad, gives der ingen vanskeligheder, som de, der forlader sig på ham, ikke kan overvinde; der er ingen farer, som de ikke kan undgå; der er ingen sorg, ingen bedrøvelse, ingen menneskelig svaghed, som han ikke har sørget for et middel imod. {SLF 253.1}

Ingen behøver at hjemfalde til mismod og fortvivlelse. Satan kan komme til dig med sine grusomme indskydelser og sige: „Der er intet håb for dig; du kan ikke blive frelst.“ Men der er håb for dig i Kristus. Gud byder os ikke vinde sejr i vor egen styrke; han beder os komme nær hen til ham. Hvilke vanskeligheder der end nedtrykker sjæl og legeme, så ønsker han at skaffe os frihed. {SLF 253.2}

Han, som påtog sig menneskernes natur, forstår at have medlidenhed med menneskerne i deres lidelser. Kristus kender ikke alene enhver sjæl og dens ejendommelige prøvelser og trang; men han kender også alle de omstændigheder, som kan plage og besvære vor ånd. Hans hænder er udrakte i venlig medynk til ethvert barn lidende barn. De, som lider mest, er genstand for hans største medlidenhed og medynk. Han har medlidenhed med os i vore

skrøbeligheder, og han ønsker, at vi skal lægge alle vore besværligheder og vor frygt ved hans fødder og lade dem blive der. {SLF 253.3}

Det er ikke klogt for os at betragte os selv og grunde på vore egne følelser. Hvis vi gør dette, så vil fjenden komme med vanskeligheder og fristelser, som svækker troen og gør os modløse. Nøje at studere, hvad der måtte røre sig i vor indre, og at give efter for vore følelser, er ensbetydende med at nære tvivl og vil kun påføre os uro forvirring. Vi må se bort fra os selv og fæste blikket på Jesus. {SLF 254.1}

Når fristelser anfægter dig, når bekymring, uro og mørke syndes at omgive din sjæl, så se han til det sted, hvor du sidst så lyset. Hvil i Kristi kærlighed, hvil under hans beskyttende varetægt. Når synden kæmper om overherredømmet i hjertet, når syndeskylden trykker sjælen og tynger samvittigheden, og når vantro fordunkler sindet, så husk på, at Kristi nåde er mægtig til at underkue synden og fordrive mørket. Når vi træder ind i samfundet med Frelseren, så træder vi ind på fredens enemærker. {SLF 254.2}

„Herren forløser sine tjeneres sjæl; og alle de, som forlader sig på ham, skal ikke dømmes skyldige.“ (Sl. 34,23) „I Herrens frygt har en et stærkt værn, og for hans børn skal der være en tilflugt.“ (ordsp 14,26) „Zion sagde: Herren har forladt mig, og Herren har glemt mig. Kan vel en kvinde glemme sit barn, at hun ikke forbarmer sig over sit livs søn? Om også de kan glemme, da vil jeg, jeg dog ikke glemme dig. Se, jeg har tegnet dig i mine hænder.“ (Es 49,14-16) „Frygt ikke, thi jeg er med dig; Se ikke ængstelig om, thi jeg er din Gud; jeg har styrket dig, ja, hjulpet dig; ja, holdt dig oppe med min retfærdigheds højre hånd.“ (Es 41,10) „I, som er lagt på mig fra moders liv af, I, som bæres af mig fra moders skød af! Ja, indtil jeres alderdom skal jeg være den samme og bære jer indtil jeres grå hår; Jeg har gjort det, og skal fremdeles holde jer oppe, og vil bære jer og lade jer undkomme.“ (Es 46,3-4) {SLF 254.3}

Intet bidrager mere til at forfremme legemlig og sjælelig sundhed end dette at være taknemmelig. Det er en afgjort pligt at bekæmpe tungsind, utilfredse tanker og følelser lige så meget en pligt som det at bede. Hvis himlen er vort mål, hvorledes kan vi da vandre fremad som en sørgende skare, der hele tiden sukker og klager på vejen til vor Faders hus? {SLF 256.1}

De kristne, som stadig klager, og som syndes at betragte det som synd at være glad og lykkelig, har ingen sand religion. De, som finder et sørgmodigt velbehag i alt, hvad der er trist i naturen, og som foretrækker at se på de døde blade frem for på de smukke blomster; de, som ikke ser nogen skønhed i de prægtige høje og dale, iført med levende grønt, som lukker deres øren for den frydefulde stemme, der taler til den i naturen og er som yndig musik for dem, hvis øre er åbent: disse er ikke i Kristus. De samler sig selv mulm og mørke, medens de kunne have lyset, ja retfærdighedens sol oprinde i deres hjerter med lægedom i sine stråler. {SLF 256.2}

Ofte omtåges måske dit sind på grund af smerte. Prøv så ikke på at tænke. Du ved, at Jesus elsker dig. Han forstår din svaghed; du kan gøre hans vilje ved blot at hvile i hans arme. {SLF 256.3}

Det er en naturlov, at vore tanker og følelser opflammes og styrkes, når vi klæder dem i ord. Medens ord udtrykker tanker, så er det også sandt, at tanker følger ord. Hvis vi lagde mere vind på at give vor tro udtryk og frydede os mere over de velsignelser, som vi ved, vi har: Guds store miskundhed og kærlighed, så ville vi have mere tro og større glæde. Ingen tunge kan udtale og intet menneskes tanke kan fatte den velsignelse, der følger med at påskønne Guds godhed og kærlighed. Selv her på jorden kan vor glæde være lig et kildevæld, der aldrig svigter, fordi det får sin næring fra den strøm som flyder fra Guds troende. {SLF 256.4}

Lad os oplære vort hjerte og vore læber til at prise Gud for hans uforlignelige kærlighed! Lad os oplære vor sjæl til at være håbefuld og til at dvæle i lyset, som skinner fra Golgathas kors! Aldrig bør vi glemme, at vi er børn af den himmelske Konge, sønner og døtre af hærskarernes Herre. Det er vor forret stedse at nyde en stille hvile i Herren. {SLF 257.1}

„Lad Kristi fred råde i jeres hjerter,..... og være taknemmelige.“ (Kol 3,15) Lad os glemme vore egne besværligheder og prise Gud for en anledning til at leve til hans navns ære. Lad den velsignelse, som hver ny dag bringer os, vække taknemmelighed i vore hjerter for disse beviser på hans kærlige omsorg. Når du åbner dine øjne om morgnen, så tak Gud for, at han har bevaret dig gennem natten, og tak ham for, at hans fred bor i dit hjerte. Lad taknemmelighed som er yndig vellugt stige op til himlen både morgen, middag og aften. {SLF 257.2}

Når nogen spørger dig, hvordan du har det, så søg ikke at finde noget bedrøveligt at berette for derved at vinde medynk. Tal ikke om din mangel på tro, om dine sorger og lidelser. Fristeren fryder sig, når han hører sådan tale. Når du taler om det, som er trist, så ærer du ham. Vi skal ikke dvæle ved Satans store magt til at overvinde os. Ofte lægger vi os selv i hans hånd ved at tale om hans magt. Nej, lad os i stedet for tale om Guds store magt til at bringe os i forening med sig. Fortæl om Kristi uforlignelige magt og tal om hans herlighed. Hele himlen er interesseret i vor frelse. Guds engle, tusinde gange tusinde og ti tusinde gange ti tusinde, har fået befaling om at tjene dem, som skal arve salighed. De bevarer os fra det onde og fordriver mørkets magter, som søger at ødelægge os. Har vi ikke grund til at være taknemmelige, selv om der tilsyneladende er vanskeligheder på vej? {SLF 258.1}

Lad tak og pris finde udtryk i sang! når vi fristes, så lad os ikke give vore følelser udtryk i ord, men opløfte vor røst i en lovsang til Gud. Vi lover dig, Gud, for din kærlighed stor, for vor Jesus, som døde og derpå opfór! kor: Halleluja, syng hans ære; halleluja, amen! Halleluja, syng hans ære; han lever igen! Vi lover dig, Gud, for dit lys og din ånd, du har adspredt vort mørke og løst vore bånd! Al ære og pris til Guds slagtede lam, som har båret vor synd og borttaget vor skam! {SLF 259.1}

Sang er et våben, vi altid kan anvende, når modet vil svigte. Når vi således vil åbner hjertet for lyset af Frelserens nærværelse, så vil vi blive delagtige i hans lægende velsignelse. {SLF 260.1}

„Frembær taksigelse i alle ting; thi dette er Guds vilje i Kristus Jesus til jer.“ (1Tess 5,18) Denne befaling er en forsikring om, at selv de ting, som tilsyneladende er os imod, vil tjene os til gode; thi Gud ville ikke byde os at være taknemmelige for det, som var til skade. {SLF 260.2}

„Pris Herren! thi han er god, thi hans miskundhed varer evindelig. Det må de sige, som er genløste af Herren, de, han har genløst af modstandernes hånd.“ (Sl. 107,1 2) „Syng for ham, spil for ham, tal om alle hans underfulde gerninger! Ros jer af hans hellige navn; deres hjerte glæde sig, som søger Herren!“ (Sl. 105,2 3) „Han har mættet en tørstig sjæl, og har fyldt en hungrig sjæl med godt. De sad i mørke, og i dødens skygge, bundne i elendighed og jern... Og de råbte til Herren, da de var i angst, han frelste dem af deres trængsler. Han udførte dem af mørket og dødens skygge, og sønderrev deres bånd. Lad dem takke Herren for hans miskundhed og for hans underfulde gerninger imod menneskernes børn.“ (Sl. 107,9 15) {SLF 260.3}

„Hvorfor nedbøjer du dig, min sjæl? Hvorfor bruser du i mit indre? Bi efter Gud; thi jeg skal endnu takke ham, mit ansigts frelse og min Gud.“ (Sl. 42,12) „Herren er mit lys og min frelse, for hvem skal jeg frygte? Herren er mit livs værn, for hvem skal jeg blive bange?“ (Sl. 27,1) „Han skal gemme mig i sin hytte på den onde dag; han skal skjule mig i sit beskyttende skjul;..... jeg vil ofre ham ofre med frydeklang i hans telt; jeg vil synge og leje for Herren.“ (Sl. 27,5 6) „Jeg har biet tålmodig efter Herren, og han bøjede sig til mig, og hørte mit råb. Og han drog mig op af en brusende grav, af en brusende grav, af det skidne dynd; og han satte mine fødder på en klippe, han befæstede mine skridt. Og han lagde en ny sang i min mund, en lovsang til vor Gud.“ (Sl. 40,2 4) „Herren er min styrke og mit skjold; på ham forlader mit hjerte sig, og jeg bliver hjulpet; derfor fryder mit hjerte sig, og jeg vil prise ham med min sang.“ (Sl. 28,7) {SLF 260.4}

En af de største hindringer for, at de syge kan komme sig, er, at de tænker på sig selv. Mange mener, at alle burde vise dem sympati og yde dem hjælp, medens det, som de behøver, er at få opmærksomheden vendt bort fra sig selv og tænke på og have omsorg for andre. {SLF 261.1}

Man bliver ofte anmodet om at bede for de lidende, de bedrøvede og de mismodige, og dette er ret. Vi bør bede Gud om at lade lyset skinne ind i det mørke sind og trøste det bedrøvede hjerte. Men Gud besvarer deres bønner, som stiller sig selv der, hvor hans velsignelser flyder. Medens vi beder for de bedrøvede, bør vi opmuntre dem til at søge at hjælpe andre, som er værre stillede end de selv. Idet de søger at hjælpe andre, vil mørket fordrives fra deres egne hjerter. Når vi forsøger at trøste andre med den trøst, hvormed vi selv er blevet trøstede, så høster vi selv velsignelse deraf. {SLF 261.2}

Det 58de kap hos Esajas giver anvisning på et middel mod legemlig og sjælelig sygdom. Hvis vi ønsker sundhed og sand livsglæde, så må vi efterleve de regler, som gives i nævnte skriftsted. Om den tjeneste, som er antagelig for Gud, og om dens velsignelser siger Herren: {SLF 261.3}

„Er det ikke den, at du deler dit brød med den hungrige, og at du lader de elendige og omvankende komme i dit hus? Når du ser en nøgen, at du da klæder ham, og at du ikke holder dig tilbage fra han, som er dit eget kød? Da skal dit lys frembryde som morgenrøden, og din lægedom skal skride frem i hast, og din retfærdighed skal gå frem for dit ansigt, Herrens herlighed skal slutte til efter dig. Da skal du påkalde, og Herren skal bønhøre, du skal råbe, og han skal sige: se, her er jeg; hvis du borttager åget fra din midte, og ikke udstrækker fingrene, og ikke taler uret. Og hvis du rækker til den hungrige, hvad din egen sjæl har lyst til, og mætter en vansmægtende sjæl, da skal dit lys oprinde i mørket, og dit mørke skal være som middagen. Og Herren skal altid lede dig og mætte den sjæl i de tørre egne, og styrke dine ben; og du skal blive som en vandrig have og som et kildevæld, hvis vande ikke slår fejl.“ (Es 58,7 11) {SLF 261.4}

Gode handlinger er en dobbelt velsignelse, idet de gavner både yderen og modtageren. Bevidstheden om at have handlet ret er en lægedom af bedste slags for dem, som er syge på sjæl og legeme. Når man er fri og lykkelig i sjæl og sind ved tanken om veludførte pligter og ved tilfredsheden af at kunne bringe andre lykke, så vil dette have en opmuntrende, opløftende indflydelse og bringe nyt liv ind i hele ens væsen. {SLF 262.1}

Lad den syge søge at vise sympati i stedet for selv altid at kræve sympati af andre. Kast din byrde af svaghed, sorg og smerte på den medlidende Frelser. Luk dit hjerte op for hans kærlighed og lad den strømme ud til andre. Husk på, at alle har svære prøvelser at bære, fristelser, som er vanskelige at modstå, så kan du gøre noget for at lette disse byrder. Udtryk din taknemmelighed for de velsignelser, du har; vis påskønnelse for den opmærksomhed, som vises dig. Lad hjertet være fyldt med guds dyrebare forjættelser, for at du fra dette skattekammer kan hente sådanne ord, som vil blive andre til trøst og styrke. Dette vil omgive dig med en indflydelse, som vil virke styrkende og opløftende. Lad det være din opgave at sprede velsignelse omkring til dine omgivelser, så vil du finde anledning til at hjælpe både din egen familie og andre. {SLF 262.2}

Hvis de, der har et nedbrudt helbred, ville glemme sig selv ved at interessere sig for andre, og hvis de opfyldte Herrens befaling om at tjene dem, som er værre stillede, end de selv er, så ville de erfare sandheden af den profetiske forjættelse: „Da skal dit lys frembryde som morgenrøden, og din lægedom skal skride frem i hast.“ {SLF 263.1}

I dag jeg står ved Elims klare væld, i palmers skygge hviler trætte vandringsmand. I går jeg stod ved Mara, trist, forsagt og ensom, hvor solen brændte på den tørre ørkensand. Og dog de er jo begge i den samme ørken, af samme bjerge sluttes begge ind; den samme sol jo brænder begge steder, de begge fejes af den samme hede vind. Ja sådan er det her, jeg grant det ved, og sådan har det været i den tid, som gik: Det beske med det søde med uro veksler

fred, fra sorg til glæde er kun et lille øjeblik. Gud vender ofte sorgens tårer om til fryd, til stille vande fører nådig vore fjed; til tider lader han os se den tunge, sorte sky, og atter i en liflig græsgang ligge ned. Hvad gør vel det! Se, tiden hastigt går, snart Elim, få og Mara vi har tilbagelagt! Snart er vor ørkenvandring på denne jord forbi, og vi indgår i staden, som vor Gud har sagt. O skønne land bag verdens golde bjerge, hvor evigt vælder ud hin livets klare flod! O paradis, du lammets brud så hellig, ren, hvor vi skal hvile sødt vor ømme, trætte fod! {SLF 263.2}

Kapitel 19. I Herøring med Naturen

Skaberen udvalgte for vore første forældre de omgivelser, som egnede sig bedst for deres sundhed og lykke. Han satte dem ikke i et palads eller omgav dem med kunstig prydelse og luksus, som så mange i vore dage tragter efter. Han stillede dem i nær forbindelse med naturen og i nøje samfund med de hellige himmelske væsener. {SLF 265.1}

I den have, som Gud beredte til et hjem for sine børn, mødte øjet alle vegne yndefulde buskvækster og herlige blomster. Der fandtes træer af enhver slags, mange af dem belæssede med duftende, delikate frugter. På Træernes grene sang fuglene deres lovsange, og under deres skygge legede jordens skabninger sammen uden mindste frygt. {SLF 265.2}

I deres rene uskyld frydede Adam og Eva sig i alt, hvad de så og hørte i eden. Gud beskikkede dem deres arbejde i haven: „at dyrke den og vogte den“. (1Mos 2,15) Hver dags arbejde bragte dem sundhed og glæde, og det lykkelige par frydede sig ved skaberens besøg, når han i denne svale aftenstund gik sammen med dem og talte med dem. Hver dag gav Herren dem sin undervisning. {SLF 265.3}

De leveregler, som Gud bestemte for vore første forældre, indeholder lærdom for os. Selv om synden har kastet sin skygge over jorden, så ønsker Gud, at hans børn skal glæde sig over hans hænders gerninger. Jo nøjagtigere de af Gud fastsatte regler bliver overholdt, desto mere underfuldt vil han virke for at opløfte den lidende menneskehed. De syge trænger til at komme i berøring med naturen. Et udendørs liv i naturens omgivelser ville virke undere for mangen en hjælpeløs og næsten håbløs patient. {SLF 265.4}

Byernes støj, ophidselse og forvirring, deres tvungne og kunstige liv virker i høj grad trættende og nedbrydende på de syge. Den med røg, støv og giftige gasarter og sygdomsbakterier fyldte luft er farlig for livet. De syge, som for det meste holdes indenfor fire vægge, kommer næsten til at føle sig som fanger på deres værelser. De ser husene, brostenene og den rastløse skare mennesker, men får måske aldrig så meget som et glimt af den blå himmel eller sollyset, af græs, blomster og træer at se. Således indespærrede ruger de over deres lidelse og sorg og bliver et bytte for deres egne tunge tanker. {SLF 266.1}

For dem, som er svage i moralsk henseende, er byerne fulde af farer. Patienter, som har unaturlige tilbøjeligheder at kæmpe imod, er til stadighed udsat for fristelse. De trænger til at komme i nye omgivelser, hvor deres tanker vil få en anden retning; de trænger til at komme ind under indflydelser, som er vidt forskellige fra dem, som har ødelagt deres liv. Lad sådanne i nogen tid komme væk fra disse omgivelser, der leder dem bort fra Gud, og stilles under renere indflydelse. {SLF 266.2}

Anstalter, oprettede med det for øje at hjælpe de syge, ville virke med langt større held, hvis de lå udenfor byerne; og så vidt muligt bør alle, som arbejder på at genvinde sundheden, søge landlige omgivelser, hvor de kan nyde fordelene af et udendørs liv. Naturen er Guds læge. Den rene luft, det liflige sollys, blomsterne og træerne, haverne og

markerne samt bevægelse i fri luft iblandt disse omgivelser har en sundhedsbefordrende og livgivende virkning. {SLF 266.3}

Læger og de, som plejer de syge, bør opmuntre deres patienter til at opholde sig meget i det frie. Et udendørs liv er det eneste, som mange syge trænger til. Et sådant liv har en vidunderlig kraft til at helbrede lidelser, som skyldes den oprivende indflydelse og den umådelighed, som følger med det moderne liv, et liv, som svækker og ødelægger kræfterne, både de legemlige, åndelige og sjælelige. {SLF 266.4}

Hvor vederkvægende er ikke landlivets ro og frihed for de syge, som er trætte af bylivet, af glansen af de mange lys og af støjen på gaden! Med hvilken begærlighed beskuer de ikke naturen! Hvor det ville glæde dem at sidde ude i den frie luft, fryde sig i sollyset og indånde duften fra træer og blomster! Der er livgivende egenskaber i grantræernes balsam, i cernernes og fyrretræernes duft, og også andre træer har sundhedsbefordrende egenskaber. {SLF 268.1}

For den kronisk lidende er der intet, der således bidrager til atter at tilvejebringe sundhed og lykke som dette at opholde sig i tiltrækkende landlige omgivelser. Her kan de mest hjælpeløse sidde eller ligge i sollyset eller i træernes skygge. De behøver blot at vende blikket opad for at se det smukke løv. En behagelig følelse af ro og vederkvægelse kommer over de, idet de hører vindens sagde susen; det sunkne mod oplives, de tabte kræfter genvindes; ubevidst kommer der ro i deres sind. Den hurtige puls bliver roligere og mere regelmæssig, og efterhånden som den syge bliver stærkere, vil de fordriste sig til at gå nogle få skridt for at plukke af de yndige blomster, disse herlige vidnesbyrd om Guds kærlighed til sin lidende familie hernede. {SLF 268.2}

Der bør træffes foranstaltninger, så at patienterne kan opholde sig udendørs. Lad der blive sørget for en eller anden let og behagelig beskæftigelse for dem, som er i stand til at arbejde. Vis dem, hvor fornøjeligt og værdifuldt sådant udendørs arbejde er. Opmuntre dem til at indånde den friske luft. Lær dem at tage dybe åndedræt og at gøre brug af underlivsmusklerne, når de ånder og taler. Dette er en undervisning, som vil blive af uvurderlig nytte for dem. {SLF 268.3}

Legemsøvelse i fri luft bør foreskrives som en livgivende nødvendighed, og til sådan legemsøvelse gives der intet bedre end arbejde med at dyrke jorden. Giv patienterne blomsterbede at passe eller arbejde at udføre i haven. Når de således opmuntres til at forlade deres værelser og tilbringe tiden i fri luft med at dyrke blomster eller udføre andet let, behageligt arbejde, så vil tankerne ledes bort fra dem selv og deres lidelser. {SLF 268.4}

Jo mere patienten kan opholde sig udendørs, desto mindre pleje vil han behøve; jo mere oplivende hans omgivelser er, desto mere håbefuld vil han være. Holdes han indelukket i et værelse, så vil han, selv om dette er aldrig så prægtigt udstyret, blive vranten og trist. Omgiv ham med de smukke ting i naturen; anbring ham på steder, hvor han kan se blomsterne vokse og høre fuglene synge, så vil hans hjerte udbryde i sang i forening med fuglenes

toner. Han vil mærke legemlig og sjælelig lindring; åndsevnerne vil vækkes, fantasien oplives, og sindet beredes til at skatte Guds ords skønhed. {SLF 269.1}

I naturen findes det, som vil lede de syge til at vende deres tanker bort fra sig selv og hen til Gud. Omgivet af hans underfulde gerninger vil deres sind løftes op fra det synlige til det usynlige. Naturens skønhed bringer den til at tænke på det himmelske hjem, hvor der ikke vil være noget, som formindsker skønheden, intet som besmitter eller fordærver, intet, som forårsager sygdom eller død. {SLF 269.2}

Læger og de, som plejer de syge, bør frembringe de ting i naturen, som fortæller om Gud. Lad dem henvise patienterne til ham, hvis hånd har frembragt de mægtige træer, græsset og blomsterne, og lede dem til i enhver knop og blomst at se et udtryk af hans kærlighed til sine børn. Han, som sørger for fuglene og blomsterne, vil også sørge for de væsner, som er skabte i hans eget billede. {SLF 269.3}

Det er udendørs, hvor man er omgivet af de ting, som Gud har skabt, og indånder den friske, livgivende luft, at man bedst kan fortælle de syge om det nye liv i Kristus. Her kan man læse Guds ord; her kan Kristi retfærdigheds lys skinne ind i det af synden formørkede hjerte. {SLF 270.1}

Mænd og kvinder, som trænger til legemlig og åndelige helbredelse, vil således blive bragt i berøring med dem, hvis ord og handlinger vil drage dem til Kristus. De må bringes ind under den store Missionslæges indflydelse, hans, som kan helbrede både sjæl og legeme. De må høre beretningen om Frelserens kærlighed, om syndernes forladelse, som er fri for alle, der kommer til ham og bekender deres synder. {SLF 270.2}

Under sådanne indflydelser som de her nævnte vil mange lidende blive ledte ind på livets vej. Himmelske engle virker i forening med menneskelige redskaber i at bringe opmuntring og håb, glæde og fred til de syges og lidendes hjerte. Under sådanne omstændigheder bliver de syge dobbelt velsignede, og mange finder helbredelse. Det vaklende skridt genvinder sin spændstighed; øjet får sin glans igen; den håbløse fatter håb; det ansigt, hvis træk før vidnede om mismod, udtrykker glæde; det klagende tonefald har veget pladsen for en stemme, som fortæller om glæde og tilfredshed. {SLF 270.3}

Min tro til dig ser hen, du, de fortabtes ven, Jesus, Guds Søn! Hør nu mit svage råb, rens mig ved Åndens dåb, skænk mig det glade håb o hør min bøn! Send du din nåde ind i svage hjerte, sind, styrk troens ild! Du, som er død for mig, lad kærlighed til dig vokse, og svigte ej, o Frelser mild! Når jeg i mørket går, sorger omkring mig slår, led du min fod! byd du den skygge sort fare, tør tåren bort! Prøven på jord er kort, o giv mig mod! {SLF 272.1}

Efterhånden som legemlig sundhed genvindes, bliver vedkommende bedre i stand til at øve den tro på Kristus, som skaffer sjælen sundhed. Der ligger usigelig fred, glæde og hvile i bevidstheden om syndernes forladelse. Den kristnes dunkle håb opklares; hans tro finder udtryk i disse ord: „Gud er vor tillid og styrke, en hjælp i angst, prøvet til fulde.“ (Sl. 46,2) „Når jeg end skal vandre i død skyggens dal, vil jeg ikke frygte for ondt; thi du er med mig;

din kæp og din stav, de skal trøste mig.“ (Sl. 23,4) „Han giver den trætte kraft, og formerer styrke hos den, som ingen kræfter har.“ (Es 40,29) {SLF 272.2}

Sundhedens grundprincipper

Kapitel 20. Almindelig Hygiejne

Bevidstheden om, at mennesket skal være et Guds tempel, en bolig, hvor hans herlighed kan åbenbares, bør på det kraftigste anspore os til at pleje og udvikle vort legeme. Herlig og vidunderlig har skaberen dannet den menneskelige organisme, og han byder os gøre den til vort studium, forstå dens tarv og gøre vort til at bevare den fra skade og fordærvelse. {SLF 275.1}

For at kunne nyde fuld sundhed må vi have godt blod; thi blodet er livsstrømmen. Det opbygger det nedbrudte og skaffer legemet næring. Når det forsynes med føde, renses og forbedres ved berøring med den friske luft, så fører det liv og energi til alle dele af organismen. Jo mere fuldkomment blodomløbet er, desto bedre vil dette arbejde blive udført. {SLF 275.2}

Ved hvert pulsslag bør blodet hurtigt og let kunne bane sig vej til alle dele af legemet. Dets fri løb må ikke hindres ved stramtsiddende tøj eller bånd eller ved utilstrækkelig beklædning af lemmerne. Alt, hvad der hindrer blodets kredsløb, driver det tilbage til de ædle organer, hvor der opstår blodoverfyldninger. Hovedpine, hoste, hjertebanken eller fordøjelsesbesværlighed er ofte en følge heraf. {SLF 275.3}

For at have godt blod må vi ånde rigtigt. Ved fulde, dybe åndedræt i frisk luft fyldes lungerne med ilt, blodet renses, det får en frisk farve og sendes som en livgivende strøm til alle dele af legemet. Et rigtigt åndedræt har en beroligende indvirkning på nerverne, det fremmer appetitten, befordrer fordøjelsen og fremkalder sund, vederkvægende søvn. {SLF 276.1}

Lungerne bør gives lejlighed til at virke så frit og uhindret som muligt. Derved udvikles deres ydeevne, hvorimod tryk eller sammensnøring svækker dem. Herfra stammer de uheldige følger af den særlig hos stillesiddende personer så almindelige skik at side foroverbøjet under arbejdet. I denne stilling er det umuligt at ånde dybt. Overfladiske åndedræt bliver snart til vane og lungerne mister evnen til at udvide sig. Snøring med stramme bånd har en lignende virkning; den nederste af del af brystkassen får ikke tilstrækkelig plads, undelivsmusklerne, der efter bestemmelsen skulle medvirke ved åndedrætet, har ikke fuld frihed, og lungerne hæmmes i deres virksomhed. {SLF 276.2}

Dette medfører, at ilttilførelsen bliver utilstrækkelig. Blodet bevæger sig langsomt og trægt. De giftige affaldsstoffer, som skulle føres bort med udåndingsluften, holdes tilbage, og blodet bliver usundt. Dette indvirker ikke alene på lungerne, men også på mave, lever og hjerne; huden bliver gusten, fordøjelsen svækkes, og hjertet påvirkes ugunstigt; hjernen omtåges, tankerne bliver forvirrede, tungsindighed indtræder, og hele organismen bliver slap og uvirksom og særlig modtagelig for sygdom. {SLF 277.1}

Lungerne udskiller uafbrudt urene stoffer og må stadig forsynes med frisk luft. Uren luft indeholder ikke den nødvendige mængde ilt, og blodet føres til hjernen og andre organer uden at være blevet renset. Dette viser og nødvendigheden af god luftveksling. Ophold i tæt tilsluttede, dårligt ventilerede værelser, hvor luften er fordærvet, virker også svækkende på hele organismen. Man bliver i særlig grad modtagelig for kulde, og en ubetydelig udsættelse for kold luft fremkalder sygdom. Det er det indendørs liv, som gør mange kvinder blege og svage. De indånder atter og atter den samme luft, indtil den er fyldt med giftstoffer, der udskilles gennem lungerne og hudens porer. På denne måde indføres disse gifte i atter i blodet. {SLF 277.2}

Ved opførelsen af bygninger, hvad enten de er bestemte til offentlig brug eller til private boliger, bør man omhyggelig sørge for en god ventilation og rigelig adgang for sollyset. Forsamlingsog skolelokaler er ofte mangelfulde i den henseende. Forsømmelse af passende ventilation bærer skylden for en stor del af den søvnighed og dvaskhed, som tilintetgør virkningen af så magen en prædiken og gør lærerens arbejde så tungt og frugtesløst. {SLF 278.1}

Såvidt muligt bør alle bygninger, der er bestemt til opholdssted for mennesker, opføres på højtliggende, vel drænet grund. På denne måde vil husene komme til at ligge tørt, og man undgår faren for sygdomme, der skyldes fugtighed og dermed følgende sygdomsspirer. Denne sag tages der ofte alt for lidt hensyn til. Stadig dårlig helbred, alvorlig sygdom og mange dødsfald skyldes dem fugtighed og usunde luft, som findes i uheldigt beliggende boliger. {SLF 278.2}

Når man bygger huse, er det især af vigtighed at sørge for god ventilation og rigelig adgang for solens stråler. Lad husene indrettes således, at en overflod af frisk luft og sollys har fri adgang til ethvert rum. Soveværelset bør være således indrettet, at der kan være luftveksling både nat og dag. Intet rum passer til soveværelse, medmindre luften og solen hver dag kan få adgang dertil. I de fleste lande bør soveværelset være således indrettet, at det kan opvarmes og tørres grundigt i koldt eller fugtigt vejr. {SLF 278.3}

Gæsteværelset bør være ligeså omhyggelig indrettet som de, der er bestemt til stadig brug. I lighed med de andre rum, der benyttes til at sove i, bør det have luft og sollys, ligesom det også på en eller anden måde bør kunne opvarmes, for at den fugtighed, der altid samler sig i et værelse, som ikke stadig benyttes, må kunne fjernes. Den, som sover i et solfattigt værelse eller lægger sig i en seng, som ikke er fuldstændig tør og udluftet, gør det med fare for sundheden og ofte med fare for sit liv. {SLF 279.1}

Der er mange, som tager omhyggeligt hensyn til deres planter og blomster, når de bygger. Drivhuset eller det vindue, hvor blomster skal anbringes, er varmt og solrigt thi uden varme, luft og sollys kan planterne jo ikke leve eller trives. Hvis disse betingelser er af betydning for planternes liv, hvor meget mere nødvendige er de så ikke for vor egen og vore gæsters sundhed! {SLF 279.2}

Hvis vi ønsker, at vore hjem skal være et sundhedens og lykkens tilholdssted, så må vi ikke opføre dem på lavtliggende steder, hvor der er usundt og fugtigt, men på steder, hvor himmelens livgivende kræfter kan have fri adgang. Bortlæg de sværeste gardiner. tag skodderne fra og luk vinduerne op, og lad ingen træer eller planter, hvor smukke de end er, stå nær huset, at sollyset udelukkes. Sollyset kan vel få ophæng og gulvtæpper til at falme og berøve billedrammer og møbler noget af dens glans; men det vil bringe sundhedens rødme på børnenes kinder. {SLF 279.3}

De, som har ældre personer at sørge for, bør huske på, at disse i særlig grad behøver varme, hyggelige værelser. Livskraften svækkes, efterhånden som årerne skrider frem, og de har mindre modstandskraft overfor de for sundheden mindre gunstige forhold, og af den grund er det så meget mere nødvendigt for de gamle at have rigeligt af sol og frisk, ren luft. {SLF 279.4}

Streng renlighed er af væsentlig betydning både for legemlig og sjælelig sundhed. Gennem huden udskilles stadig urene stoffer fra legemet. Hudens mange millioner porer tilstoppes hurtigt, hvis den ikke holdes ren ved omhyggelig badning, og udskillelsen af de stoffer, som skulle fjernes gennem huden pålægger de andre udskillede organer en forøget byrde. {SLF 280.1}

De fleste mennesker ville have gavn af at køligt eller lunkent bad hver dag, enten morgen eller aften. I stedet for at forøge tilbøjeligheden til forkølelse vil et bad, taget på rette måde, sætte en i stand til at modstå forkølelse, fordi det forbedrer blodomløbet; blodet bringes ud i huden, og dens kredsløb bliver lettere og mere regelmæssigt. Dette har en lige oplivende indvirkning både på sind og legeme. Musklerne bliver smidigere og åndsevnerne klarere. Et bad virker beroligende på nerverne, det befordrer mavens, tarmens og leverens virksomhed ved at styrke disse organer, ligesom det tillige gavner fordøjelsen. {SLF 280.2}

Det er også af vigtighed, at tøjet holdes rent. De klædningsstykker, man har på, opsuger de affaldsstoffer, som udskilles gennem hudens porer, og hvis de ikke hyppigt skiftes og vaskes, så vil de urene stoffer atter opsuges i organismen. {SLF 280.3}

Enhver form af urenhed fører til sygdom. Dødbringende sygdomsspirer trives i mørke, forsømte afkroge, i forrådnende affaldsstoffer, i fugtighed, skimmel og mug. Ingen bortkastede plantestoffer eller dynger af faldne blade må tillades at ligge nær husene, hvor de går i forrådnelse og forgifter luften. Ingen urene, forrådende sager bør tåles inden for hjemmets enemærker. I byer, som man har anset for fuldstændig sunde, har man kunnet føre mange epidemier tilbage til fordærvede stoffer, som sorgløse husmødre lader ligge omkring deres huse. {SLF 280.4}

Fuldkommen renhed, rigeligt af sollys, omhyggelig hensyntagen til sundhedens forskrifter i alle hjemmets enkeltheder, er nødvendig, for at beboerne kan undgå sygdom og være glade og livskraftige. {SLF 280.5}

Kapitel 21. Hygiejne hos Israelitterne

Da Gud underviste israelitterne, gav han dem omhyggelige foreskrifter med hensyn til sundhedens bevarelse. Folket, som var kommet ud fra slaveriet med de urene og usunde livsvaner, som det afføder, fik den grundigste undervisning i ørknen forud for deres indtog i Kanaan. Der blev givet undervisning om sundhedsprincipper, og sanitære love blev udstedte. {SLF 281.1}

Ikke alene i deres gudsdyrkelse, men i alle det daglige livs anliggender iagttog forskellen mellem det rene og urene. Enhver, som kom i berøring med smitsomme sygdomme, blev udelukket af lejren og fik ikke tilladelse til at vende tilbage uden en grundig renselse både af sin egen person og af sit tøj. Når nogen led af en smitsom sygdom, skulle følgene forskrift iagttages: {SLF 281.2}

„Hvert leje, hvorpå han ligger,..... bliver urent; alt det tøj, han sidder på, bliver urent. Hver, som rører ved hans leje, skal vaske sine klæder, bade sig i vand og være uren til aften. Hver, som sætter sig på noget tøj, hvorpå han har siddet,..... skal vaske sine klæder, bade sig i vand og være uren til aften. Hver, som rør ved hans legeme,..... skal vaske sine klæder, bade sig i vand og være uren til aften,..... Hver, som før ved, hvad han har haft under sig, bliver uren til aften, og hver, som bærer de ting, skal vaske sine klæder, bade sig i vand og være uren til aften. Hver, som den..... rør ved uden at have skyllet sine klæder i vand, skal vaske sine klæder, bade sig i vand og være uren til aften. Hvert lerkar, hvorved“ han „rører, skal brydes i stykker, men hvert trækar skal skylles i vand.“ (3Mos 15,4-12) {SLF 281.3}

Loven angående spedalskhed angiver også eksempel på hvordan den grundighed, hvorved disse forskrifter skulle gennemføres: „Alle dage, som den plage er på ham den spedalske, skal han være uren; han er uren, han skal bo alene, hans bolig skal være udenfor lejren. Og når på noget klæde er spedalskhedens plet, på uldent klæde eller på linned klæde, eller på tråden eller på vævetråden af linned eller af uldent, eller på skind eller på alt, hvad som er gjort skind,“ skal det „beses af præsten..... og når..... plagen har udbredt sig videre på klædet eller på tråden eller på vævetråden eller på skindet, på alt hvad som gøres af skind til nogen gerning, da er plagen en indædende spedalskhed; det er urent. Og man skal opbrænde klædet eller tråden eller vævetråden af uldent eller af linned eller hvad tøj der er af skind, på hvilken pletten er; thi det er en indædende spedalskhed, det skal opbrændes med ild.“ (3Mos 13,46-52) {SLF 282.1}

På samme måde skulle også et hus tilintetgøres, når der viste sig tegn til, at det ikke uden fare kunne bebos. Præsten skulle „afbryde huset, dets stene og dets træværk og alt husets ler, og man skal føre det udenfor staden til et urent sted. Og den som kommer i det hus alle de dage, i hvilke han lod det lukke, skal være uren indtil aften. Og den som ligger i huset, skal tvætte sine klæder; og den som æder i husket, skal tvætte sine klæder.“ (3Mos 14,45-47) {SLF 282.2}

Undervisning om nødvendigheden af personlig renlighed blev også givet på eftertrykkeligste måde. Førend folket samledes omkring Sinai bjerg, hvor gud med egen røst ville forkynde loven, blev det dem pålagt at vaske både deres legemer og deres klæder. Dette påbud blev gennemført under dødsstraf. Ingen urenhed måtte tåles i Guds nærværelse. {SLF 282.3}

Under ørkenvandringen opholdt Israelitterne sig næsten uafbrudt i fri luft, hvor urenhed ikke ville have øvet så skadelig virkning som på dem, der bor i tæt tillukkede huse; men den strengeste hensyntagen til renlighed kræves både inden i og uden for deres telte. Ingen affaldsstoffer måtte blive liggende hverken indenfor eller uden for lejeren. Herren sagde: „Herren din Gud vandrer midt i din lejr for at udfri dig, og at give dine fjender hen for dit ansigt; og din lejr skal være hellig.“ (5Mos 23,14) {SLF 283.1}

I alle enkeltheder vedrørende kosten blev der gjort forskel mellem rent og urent: „Jeg Herren jeres Gud, som har udskilt jer fra folkene. Og I skal gøre skilsmisse imellem rene og urene dyr, og imellem urene og rene fugle; og I skal ikke gøre jeres sjæle vederstyggelighed med dyr og med fugle og med alt det som kryber på jorden, hvilket jeg har fraskilt for jer, at I skal holde det urent.“ (3Mos 20,24.25) {SLF 283.2}

Mange af de ting, som hedningerne omkring dem spiste i rigelig mængde, var forbudt iblandt israelitterne. Det var ikke nogen vilkårlig forskel, som her blev gjort; de forbudne ting var usunde, og det, at de blev erklærede for urene, indeholdt den undervisning, at brugen af skadelige fødemidler er forkastelig. Det som fordærver legemet, vil også fordærve sjælen; det gør en uskikket til samfundet med Gud, gør ham uskikket til udøvelsen af et højt og helligt kald. {SLF 284.1}

I det forjættede land blev den disciplin, som påbegyndtes i ørknen, forsat under omstændigheder, som var gunstige for grundlæggelsen af rigtige vaner. Folket blev ikke sammentrængt i byer; men hver familie havde sit eget stykke jord, der sikrede enhver de sundhedsbefordrende velsignelser, som ledsager et med naturen overensstemmende liv. {SLF 284.2}

Angående de grusomme, udsvævende og tøjlesløse skikke, som var almindeligt udbredt iblandt kanaaniterne, der fordreves af Israel sagde Herren: „I skal ikke vandre i det folks skikke, hvilket jeg skal udkaste for jer; thi alle disse ting har de gjort, og jeg væmmedes ved dem.“ (3Mos 20,23) „Du skal ikke lade vederstyggelighed komme i dit hus, at du ikke skal blive en forbandet ting, ligesom dette er.“ (3Mos 7,26) I alt, hvad der vedrørte det daglige liv, blev Israel belært om den undervisning, som fremholdes ved den Helligånd: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor I jer? Hvis nogen fordærver Guds tempel, ham skal Gud fordærve; thi Guds tempel er helligt, hvilket I er.“ (1Kor 3,16-17) {SLF 284.3}

„Et glad hjerte er en god lægedom.“ (Ordsp 17,22) Taknemmelighed, glæde, godgørenhed, tro på Guds kærlighed og omsorg: disse er sundhedens stærkeste værn. Hos Israelitterne skulle de være selve livets grundtone. Rejsen til de årlige højtider i Jerusalem

tre gange om året og de syv dages ophold i hytter under løvfalernes højtid gav folket anledning til at nyde godt af opholdet i det frie og af selskabelig omgang. {SLF 285.1}

Under disse højtider glædede folket sig, og sammenkomsterne blev end yderligere forsødede og mere yndige ved den gæstfrihed, hvormed den fremmede, levitten og den faderløse blev budt velkommen. „Du skal være glad over alt det gode, som Herren din Gud har givet dig og dit hus, du og levitten og den fremmede, som er midt iblandt dig.“ (5Mos 26,11) {SLF 285.2}

Senere hen, da Guds lov blev læst i Jerusalem for de bortførte, som vendte tilbage fra Babylon, og folket græd over deres synder, blev disse herlige ord udtalte: „Sørg ikke..... gå, æd det fede og drik det søde og send den, som intet har beredt, en del; thi denne dag er vor Herre hellig; derfor vær ikke bekymrede, thi Herrens glæde, den er jeres styrke.“ (Neh 8,9-10) {SLF 285.3}

Ifølge loven skulle de „bekendtgøre og lade udråbe igennem alle deres stæder og i Jerusalem og sige: Gå ud på bjerget og bring oliegrene og vilde olietræers grene og myrtegrene og palmegrene og grene af løvrige træer, til at gøre hytter, som skrevet er. Og folket gik ude og bragte det frem og gjorde sig hytter, hver på sit tag, og i deres forgårde og i Guds huses forgård og på pladsen ved vandporten og på Efraims port. Og hele forsamlingen, de, som var kommet tilbage fra fangenskabet, gjorde hytter og boede i hytter..... og der var en såre stor glæde.“ (Neh 8,15-17) {SLF 285.4}

Gud gav israelitterne undervisning om alle de grundsætninger, som er af betydning for legemlig såvel som moralsk sundhed, og det var om disse grundsætninger i ikke mindre grad end om dem, vi finder i den moralske lov, at han bød dem: „Disse ord, som jeg byder dig i dag, skal være på dit hjerte. Og du skal indskærpe dine børn dem, og tale om dem, når du sidder i dit hus, og når du går på vejen, og når du lægger dig, og når du står op. Og du skal binde dem til et tegn på din hånd, og de skal være dig til erindring imellem dine øjne. Og du skal skrive dem på dørstolperne af dit hus og på dine porte.“ (5Mos 6,6-9) {SLF 286.1}

„Når din søn spørger dig herefter og siger: Hvad er det for vidnesbyrd og skikke og befalinger, som Herren vor Gud har bebudet jer? da skal du sige til din søn:..... Herren har bebudet os at gør alle disse skikke, at frygte Herren vor Gud, at det må gå os vel alle dage, og at ham må holde os ved live, som det ses på denne dag.“ (5Mos 20-24) {SLF 287.1}

Havde israelitterne adlydt denne undervisning, som blev dem givet, og havde de udnyttet de fortrin, de havde fået, så ville de have stået for verden som et eksempel på sundhed og lykke. Havde de som et folk levet i overensstemmelse med Guds plan, så ville de være blevet skånede for de sygdomme, som plagede andre folkeslag. De ville have været i besiddelse af større forstand og legemlig styrke end andre folk; de ville være blevet det mægtigste folk på jorden. Gud sagde: „Du skal være velsignet fremfor alle folk.“ (5Mos 7,14) {SLF 287.2}

„Herren har tilsagt dig i dag, at du skal være ham et ejendoms folk, så som han har talt til dig, og at du skal holde alle hans bud, og at han vil sætte dig højt over alle folk hvilke han har skabt, til lov og til navnkundighed og til byrd, og du skal være Herren din Gud et helligt folk, så som han har talet.“ (5Mos 26,18 19) {SLF 287.3}

„Og alle disse vanskeligheder skal komme over dig og vederfares dig, når du hører på Herrens, din Guds røst: velsignet skal du være i staden, og velsignet skal du være på marken. Velsignet skal dit livs frugt være og dit lands frugt og dit kvægs frugt, dine øksnes affødning og dit små kvægs yngel. Velsignet skal din kurv være og dit dejtrug. Velsignet skal du være, når du går ind, og velsignet skal du være, når du går ud.“ (5Mos 28,2 6) {SLF 287.4}

„Herren skal byde velsignelsen at være hos dig i dine lander og i alt det, som du udrækker din hånd til; og han skal velsigne dig i det land, som Herren din Gud giver dig. Herren skal oprejse dig til et helligt folk for dig, som han har tilsvoret dig, når du holder Herren din Guds bud, og vandrer i hans veje. Og alle folk på jorden skal se, at du er kaldet efter Herrens navn, og de skal frygte for dig. Og Herren skal give overflod, dig til gode, af dit livs frugt og af dit kvægs frugt og af dit lands frugt i det land, som Herren tilsvor dine fædre at give dig. Herren skal oplade for dig sit gode forrådskammer, himmelen, for at give det land regn i sin tid, og at velsigne al din hånds gerning..... Og Herren skal sætte dig til hoved, og ikke til hale, og du skal kun gå opad, og ikke nedad, hvis du vil høre Herren din Guds bud, hvilke jeg byder dig i dag at holde og gøre efter dem.“ (5Mos 28,8 13) {SLF 288.1}

Til Aron, ypperstepræsten, blev denne undervisning givet: „Således skal I velsigne Israels børn; I skal sige til dem: „Herren velsigne dig og bevare dig! Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig! Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred! Og således skal de lægge mit navn på Israels børn, og jeg vil velsigne dem.“ (4Mos 6,23-27) „Som dine dage din hvile. Der er ingen som Gud, o Jeschurun! Han, som farer på himlen til din hjælp og med sin højhed på de øverste skyer. Den evige Gud er en bolig, og hernede er de evige arme..... Israel bor tryggelig for sig selv; Jakobs øjne er til et land med korn og vin; ja hans himle skal dryppe med dug. Salig er du, Israel! Hvem er som du, et folk, frelst i Herren. Han er din hjælps skjold, og din højheds sværd! (5Mos 33,25-29) {SLF 288.2}

Israelitterne opfyldte ikke Guds hensigt og gik derfor glip af de velsignelser, som de kunne have fået. Men i Josef og Daniel, i Moses og Elias og mange andre har vi ædle eksempler på jøderne af at leve på rette måde. Den samme troskab vil i vore dage have de samme følger. Til os er der skrevet: „I en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, el helligt folk, et folk til ejendom, skal I forkynde hans dyder, som kaldte jer fra mørket til sit beundringsværdige lys.“ (1Pet 2,9) {SLF 289.1}

Velsignet den mand, som forlader sig på Herren, og hvis tillid Herren er!“ (Jer 17,7) Han „skal grønnes som et palmetræ, han skal vokse som et cedertræ på Libanon. De, som er plantede i Herrens hus, de skal grønnes i vor Guds forgårde. De skal endnu bære frugt, når

de er gråhærdede. De skal være saftige og grønne.“ (Sl. 92,13 15) „Lad dit hjerte bevare mine bud. Thi et langt liv og mange år at leve i og fred skal de bringe dig rigeligt... Da skal du vandre tryggeligt på din vej, og du skal ikke støde din fod. Når du lægger dig, da skal du ikke frygte, og når du har lagt dig, skal din søvn være sød. Du skal ikke frygte for pludselig skræk, ej heller for ødelæggelsen over de ugudelige, når den kommer. Thi Herren skal være dit håb, og han skal bevare din fod fra at fanges.“ (Ordsp 3,1 2 {SLF 289.2}

Kapitel 22. Klædedragt

Bibelen fremhæver sømmelighed i klædedragt. „Desligeste og, at kvinderne skal pryde sig i sømmelig klædning.“ (1Tim 2,29) Dette forbyder, at man klæder sig blot for stads, forbyder pralne, prangene farver og overdreven prydelse. Alt, hvad der er beregnet på at henlede opmærksomheden på vedkommende eller på at vække beundring, er udelukket fra den sømmelige kædedragt, som Guds ord påbyder. Vor klædedragt må ikke være kostbar ikke med „Guld eller perler eller kostelig klædebon“. (1Tim 2,9) {SLF 291.1}

Penge er noget, som Gud har betroet os, og vi må ikke anvende dem til at tilfredsstille hovmod eller ærgerrighed. I Guds børns hænder er de føde for de hungrige og klæder for de nøgne; de er et værn for de undertrykte, et hjælpemiddel til at helbrede de syge, et middel til evangeliets forkyndelse for de fattige. Man kunne bringe lykke til mange hjerter ved at gøre en forstandig brug af de midler, som nu benyttes til stads. Betragt Kristi liv; stunder hans karakter og delagtige med ham i hans selvfornægtelse. {SLF 291.2}

Den såkaldte kristne verden udgiver så meget til smykker og unødvendigt kostbare klæder, at det kunne mætte alle de hungrige og klæde alle de nøgne. Mode og stads opsluger de midler, som kunne bringe lindring til de fattige og de lidende. Disse ting berøver verden evangeliet om Frelserens kærlighed, missionsarbejdet lider mangel, og masser af mennesker går til fortabelse af mangel på kristelig undervisning. Ved vor egen dør og i de fjerne lande vedbliver hedningene at være uden oplysning og uden frelse. Når Gud har fyldt jorden med sine rigdomme og dens forrådskammer, med livets bekvemmeligheder, og når han så rigeligt har givet os en frelsende kundskab om hans sandhed, hvilken undskyldning kan vi så give, når vi uden at gøre noget lader enkens og de faderløses, de syges og lidenes, de uvidendes og ufrelstes råb opstige til himlen? Når de, som ødsler deres tid og penge på det, som Gud har forbudt, på Herrens dag stilles ansigt til ansigt, med ham, som gav sit liv for disse trængende, hvad undskyldning vil de da give? Vil Kristus ikke sige til sådanne: „Jeg var hungrig, og I gav mig ikke at æde; jeg var tørstig, og I gav mig ikke at drikke;..... jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg, og i fængsel, og I besøgte mig ikke“? (Matt 25,42 43) {SLF 291.3}

Medens vor klædedragt vel skal være beskeden og enkel, bør den være syet af godt stof, have sømmelige farver og være afpasset efter vort arbejde. Ved valget af tøj bør vi have varighed og ikke stads for øje. Klædedragten bør være varm og yde passende beskyttelse. Den vise kvinde, omtalt i ordsprogenes bog, „Frygter ikke for sit hus i snevejr; thi hele hendes hus er klædt i rødt uldent“ (randbemærkning i engel. overs.: „i dobbelte klædningsstykker“) (Ordsp 31,21) {SLF 292.1}

Vi bør holde vort tøj rent. Urent tøj er usundt og virker således fordærvende på legeme og sjæl. „I er Guds tempel..... Hvis nogen fordærver Guds tempel, ham skal Gud fordærve.“ (1Kor 3,16 17) Klædedragten bør i alle henseender være sundhedsmæssig. Gud ønsker fremfor alt, at vi skal være sunde sunde til legeme og sjæl; og vi må samarbejde med ham

for at fremme både sjælelig og legemlig sundhed. Begge dele befordres ved en sundhedssvarede påklædning. {SLF 292.2}

Klædedragten bør have den ynde, den skønhed og det snit, som stemmer overens med det enkle og naturlige. Kristus har advaret os imod livets hovmodighed, men ikke dets ynde og naturlige skønhed. Han henviste til blomsterne på marken, til liljen, som udfolder sig i sin renhed, og sagde: „End ikke Salomon i al sin herlighed var så klædt, som en af dem." (Matt 6,29) Ved hjælp af det, vi ser i naturen, belyser Kristus således den skønhed, som han skatter, den beskedne ynde, den enkelhed, den renhed, den sømmelighed, som vil gøre vor påklædning behagelig for ham. {SLF 292.3}

Den skønneste klædning byder han os at iklæde sjælen. Ingen udvortes prydelse kan i værdi og ynde sammenlignes med den „sagtmodige og stille ånd", som i hans øjne er „meget kostelig". (1Pet 3,4) {SLF 293.1}

Hvor dyrebar Frelserens forjættelser er for dem, som gør hans principper til deres rettesnor: „Hvorfor bekymrer I jer for klæderne?" „Klæder da Gud således det græs på marken, som er i dag og i morgen kastes i ovnen, skulle han ikke meget mere klæde jer?..... Derfor skal I ikke bekymre jer og sige: .... hvormed skal vi klæde os? thi jeres himmelske fader ved, at I har alle disse ting behov." (Matt 6,28. og 30 33) „Den, som har et grundfæstet sind, for ham bevarer du fred, ja fred, thi på dig forlader han sig." (Es 26,3) {SLF 293.2}

Hvilken modsætning dette er til den bekymring, hvileløshed, sygdom og elendighed, som er en følge af modens herredømme! Hvor stridende mod skriftens grundsætninger er ikke mange af de ting, som moden foreskriver! Tænk på alle de faconer, som har været i brug de sidste få hundrede år eller endog blot de sidste få tiår! Hvor mange af disse ville ikke blive erklærede for usømmelige, hvis de ikke var på mode, og hvor mange ville ikke blive betragtede for uanstændige for en anset, gudfrygtig kvinde, der har agtelse for sig selv! {SLF 294.1}

Forandringer i klædedragten, foretaget udelukkende af hensyn til moden, billiges ikke i Guds ord. Skrifterne faconer og møjsommeligt forfærdigede, kostbare prydelser opsluger de velhavendes tid og midler og svækker sjæl og ånd. De påfører mellemklassen og den fattigere befolkning en tung byrde. Mange, som næppe kan fortjene deres eget underhold, og som, hvis de stillede rimelige fordringer, kunne forfærdige deres eget tøj, er nød til at gå til syersken for at kunne være på højde med moden. For at være i overenstemmelse med moden har mangen en fattig pige givet afkald på varmt undertøj og har udsonet straffen der med sit eget liv. Begærlighed efter de riges stads og pragt har ført mange ind på uærlighedens og vanærens stier. Mangt et hjem favner bekvemmeligheder, og mangen en mand drives til at begå underslæb eller går fallit ved forsøget på at tilfredsstille de overdrevne fordringer, som stilles af hustru eller børn. {SLF 294.2}

En kvinde, som er nødsaget til at forfærdige den klædedragt, som moden kræver af hende eller hendes børn, er dømt til uafladeligt slid. En moder med sitrende nerver og

rystende fingre arbejder til langt ud på natten for at forsyne sine børns tøj med prydelser, der ikke på nogen måde forøger sundhedsmæssighed, og bekvemmelighed er virkelig skønhed. For modens skyld opofrer hun sit helbred og den sindsro, som er så nødvendig, hvis hun skal give sine børn den rette vejledning. Hjertets og åndsevnernes udvikling skal kunne give sine børn den rette vejledning. Hjertets og åndsevnernes udvikling forsømmes, og sjælen forkrøbledes. {SLF 294.3}

Moderen har ingen tid til at studere grundsætningerne for den legemlige udvikling, så at hun kan forstå at pleje sine børns sundhed. Hun har ingen tid til at være dem behjælpelig i åndelig og sjælelig henseende, ingen tid til at vise dem deltagelse i deres små sorger og skuffelser eller til at tage del i deres interesser og sysler. {SLF 295.1}

Børnene udsættes for moderens indskydelse næsten fra første øjeblik, de kommer til verden. De hører mere tale om klædedragt end om deres frelser; de ser deres mødre studere modejournalerne med større iver end bibelen. At kunne optræde i smukke dragter fremholdes som værende af større betydning end karakterens udvikling. Forældre og børn berøves det, som er det bedste, det yndigste og det sandeste i livet. For modens skyld må de undvære forberedelsen for det tilkommende liv. {SLF 295.2}

Det var fjenden af alt godt, som gav stødet til de stadigt skiftende moder. Han ønsker intet hellere end at bibringe Gud sorg og vanære ved at påføre menneskerne elendighed og ødelæggelse. Et af hans virksommeste midler til opnåelsen heraf er den lunefulde mode, som nedbryder legemet, svækker sindet og nedværdiger sjælen. {SLF 295.3}

Kvinderne er udsatte for alvorlige sygdomme, og deres lidelser forøges i høj grad ved deres klædedragt. I stedet for at bevare deres sundhed for at kunne møde de prøvelser, som visselig vil komme, opofrer de alt for ofte ikke alene sundheden, men livet og efterlader deres børn en sørgelig arv i form af en ødelagt konstitution, førnævnte vaner og falske forestillinger om livet. {SLF 295.4}

En af modens unyttige og skadelige opfindelser er det lange skørt, som slæber hen ad gaden. Urenligt, ubekvemt, ubehageligt, usundt: alt dette og endnu mere er sandt om det lange slæb. Det er nødvendigt kostbart både på grund af den større mængde stof, det kræver, og på grund af det unødvendige slid, som dets længde medfører. Og enhver, som har set en kvinde med langt skørt og med hænderne fulde af pakker forsøge på at gå op og ned ad en trappe, stige op på en sporvogn, bane sig vej gennem en folkemængde, gå ud i regnvejr eller på en smudsig vej, behøver ingen yderligere beviser for, at en sådan klædedragt er upraktisk og ubekvem. {SLF 295.5}

Et andet alvorligt onde er at lave skørterne sådan, at deres vægt hviler på hofterne. Den tunge byrde udøver et tryk på de indvendige organer, fører dem, nedad og forårsager svækkelse i mavesækken og en fornemmelse af mathed, der medfører, at vedkommende indtager en foroverbøjet stilling, hvilket yderligere sammentrykker lungerne og vanskeliggør et naturligt åndedræt. {SLF 296.1}

I de senere år er faren ved sammenpresning over bæltestedet blevet så grundigt påpeget, at få kan være uvidende om dette; men så stor er modens magt, at ondet forsættes. Ved denne uskik gør unge kvinder og unge piger sig selv uhyre stor skade. Det er af vigtighed for sundheden, at brystkassen har plads til at udvide sig i fuld udstrækning, for at lungerne kan være i stand til at tage fuldt åndedræt. Når lungerne sammentrykkes, så formindskes den mængde ilt, de optager, blodet iltes ikke tilstrækkeligt, og de giftige affaldsstoffer, som skulle udskilles gennem lungerne, bliver tilbage i organismen. Endvidere forhindres blodomløbet, og de indvendige organer bliver i den grad sammentrykte og drevne ud af leje, at de ikke kan udføre deres arbejde på normal vis. {SLF 296.2}

Stram snøring forbedrer ikke legemets form. En af de vigtigste ting i fysisk skønhed er symmetri, d.v.s. alle deles harmoniske forhold; og den rette model for fysisk udvikling findes ikke i de figurer, som pranger i de franske modejournaler, men i menneskelegmets form, som den er, når den kan udvikle sig i overensstemmelse med Guds love i naturen. Gud er ophavsmanden til alt skønt, og kun når vi retter os efter hans ideal, nærmer vi os målestokken for sand skønhed. {SLF 296.3}

Et andet onde, som skik og sædvane fostrer, er den ulige fordeling af klædedragten, således at nogle legemsdele får mere, end de behøver, medens andre beklædes utilstrækkeligt. Lemmerne, som ligger længst borte fra de ædle organer, bør på særlig måde beskyttes mod kulde ved rigelig beklædning. Det er umuligt at vedligeholde sundheden, når lemmerne til stadighed er kolde; thi hvis der er for lidt blod i dem, så vil der være for meget i andre dele af legemet. Fuldkommen sundhed forudsætter et fuldkomment blodomløb; men dette kan man ikke have, når kropsstammen, hvor de ædle organer findes, er forsynet med tre eller fire gange så meget tøj som arme og ben. {SLF 296.4}

Et stort antal kvinder er nervøse og udtrættede, fordi de ikke får den rene luft, som skal gøre blodet sundt, og den bevægelse som ville give blodet frit løb igennem årerne og medføre liv, sundhed og energi. Mange kvinder har pådraget sig kroniske sygdomme, medens de kunne have været i besiddelse af sundhed, og mange er døde af lungetærring og andre lidelser, medens de kunne have opnået deres beskikkede levetid, hvis de havde klædt sig i overensstemmelse med sundhedens principper og fået rigelig bevægelse ude i det fri. {SLF 297.1}

For at skaffe sig den sundest mulige klædedragt må man nøje granske enhver del af legemet og forstå, hvad den behøver. De klimatiske forhold må tages i betragtning. Ethvert klædningstykke bør slutte bekvemt til legemet og hverken forhindre blodomløbet eller et fuldt, frit og naturligt åndedræt. Alt tøj må sidde så løst, at klædningstykkerne kan løftes op, når armene hæves i vejret. {SLF 297.2}

Kvinder, hvis helbred slår fejl, kan gøre meget for sig selv ved legemsøvelser og fornuftig klædedragt. Iført sådant tøj, som passer til et udendørs liv, kan de tage beskæftigelse i fri luft, forsigtigt til at begynde med, men efterhånden som de kan tåle det,

tager de mere bevægelse. Ved denne fremgangsmåde kan mange genvinde sundheden og udføre deres part af arbejdet her i verden. {SLF 297.3}

I stedet for at overanstrenge sig for at kunne efterkomme modens krav bør kvinderne have mod til at klæde sig på en sundhedsmæssig og enkel måde. Lad ikke hustruen synke ned til at blive en blot og bar husslave, men i stedet for tage sig tid til at læse og skaffe sig oplysning for at kunne være sin mand en medhjælp og følge med børnene i deres udvikling. Lad hende gøre en forstandig brug af de anledninger, hun har til ved sin indflydelse at udvikle sine kære til livet siden hen. Lad hende tage tid til at gøre den kærlige Frelser til en daglig ledsager og en intim ven. Lad hende tage tid til at granske hans ord, tage tid til at gå med børnene ude i markerne og lære af Gud gennem det skønne i hans værk. {SLF 298.1}

Hun bør holde sig glad og livlig. Hun må ikke tilbringe hvert eneste øjeblik med uafladelig syning, men gøre aftenen til en behagelig selskabstime, en familiesammenkomst, efter at dagens pligter er udførte. En mand ville på denne måde blive ledt til at foretrække at blive i sit hjem fremfor at søge hen til klublokalet eller værtshuset; en dreng ville holde sig væk fra gaden, og en pige ville blive frelst fra letsindigt, vildledende selskab. Hjemmets indflydelse ville da både for forældre og børn blive, hvad Gud bestemte det til: en livsvarig velsignelse. {SLF 298.2}

Kapitel 23. Kost og Sundhed

Vort legeme opbygges ved den føde, som vi spiser. Der foregår et stadigt stofskifte i vor organisme; enhver bevægelse af et organ medfører nedbrydelse af væv, og det således nedbrudte opbygges ved den føde, vi spiser. Ethvert organ i legemet må have den næring, som tilkommer det. Hjernen må have sin del, og det samme gælder ben muskler og nerver. Det er en vidunderlig proces, som forvandler føden til blod og ved hjælp af dette blod opbygger de forskellige dele af legemet; med denne proces foregår uafladelig og forsyner enhver nerve og muskel og alt væv med liv og styrke. {SLF 299.1}

Man bør vælge den føde, som bedst kan skaffe legemet de stoffer, det behøver. I denne henseende er smagen ikke nogen pålidelig vejleder. Den er blevet forvænt gennem dårlige spisevaner; ofte kræver den føde, som skader sundheden og svækker i stedet for at give styrke. Vi kan ikke med tryghed lade os lede af, hvad skik og brug foreskriver. Den sygdom og lidelse, som herefter alle vegne, skyldes for en stor del de almindeligt udbredte fejl i henseende til kosten. {SLF 299.2}

For at kunne vide, hvilke der er de bedste fødemidler, må vi kunne studere Guds oprindelige plan angående menneskers kost. Han, som skabte mennesket, og som forstår dets behov, foreskrev Adam hans føde:

„Se," sagde han, „jeg har givet jer alle urter, som giver sæd,..... og allehånde træer, i hvilke er træers frugt, som har sæd; de skal være jer til føde." (1Mos 1,29) Da menneskerne forlod eden for at ernære sig ved at dyrke jorden under syndens forbandelse, fik de også tilladelse til at spise „markens urter". (1Mos 3,18) {SLF 300.3}

Kornsorter, frugter og nødder udgør den kost, som vor skaber har udvalgt for os. Disse fødemidler, tilberedte på en så ligefrem og naturlig måde som muligt, er de sundeste og mest nærerne. De giver en styrke, en udholdenhed og en tankeklarhed, som ikke fås ved en mere sammensat og stimulerende kost. {SLF 300.1}

Men ikke alle fødemidler, som i og for sig er sunde, passer os lige godt under alle omstændigheder. Valget af føde bør gøres med omhu. Vor kost må være afpasset efter årstid, klima og beskæftigelse. Nogle fødemidler, som kan bruges på en årstid eller i et klima, passer ikke i et andet. Således er der også forskellige fødemidler, som passer bedst for personer med forskelligt arbejde. Føde, som ikke passer for dem, der fører et stillesiddende liv eller udfører strengt åndeligt arbejde, kan ofte med fordel benyttes af sådanne, som har hårdt legemligt arbejde. Gud har givet os en rigelig afveksling af sunde fødemidler, og heraf bør enhver vælge de ting, som erfaring og sund fornuft viser at være bedst for hans eget vedkommende. {SLF 300.2}

Naturen har et rigeligt forråd af frugter, nødder og kornsorter, og år efter år bliver alle landes produkter mere og mere tilgængelig for enhver på grund af de befordrende samfærdselsmidler. Om følge heraf kan mange fødevarer, som for få år siden blev betragtet

som kostbar luksus, nu benyttes af alle til hverdagsbrug. Dette er især tilfældet med tørrede og henkogte frugter. {SLF 301.1}

Nødder og nøddepræparater kommer på mange steder i almindelig anvendelse som erstatning for kødspiser. Sammen med nødder kan man anvende frugter, kornsorter og visse nødder og deraf tilberede en kost, som er sund og nærernde. Man må imidlertid ikke bruge nødder i for stor mængde. De, som mærker uheldige virkninger efter brugen af nødder, kan undertiden undgå al vanskelighed ved at tage hensyn til denne forsigtighedsregel. Man bør også huske på, at nogle nødder ikke er så sunde som andre. Mandler er at foretrække for jordnødder, men brugt i begrænset mængde sammen med kornsorter udgør jordnødder også et nærende og fordøjeligt fødemiddel. {SLF 301.2}

Tilberedt på rette måde kan oliven ligesom nødder erstatte smør og kødspiser. Den olie, som findes i oliven, er langt at foretrække for dyriske fedtstoffer. Den virker afførende og vil vise sig at være gavnlig for tuberkulosepatienter, ligesom den også har en lægende indvirkning på en betændt og irriteret mave. {SLF 302.1}

De, som har vænnet sig til en krydret, stærkt stimulerende kost, har en unaturlig smag og vil ikke straks syndes om en ligefrem, enkel kost; det vil tage tid, inden smagen bliver naturlig, og inden maven kan komme sig efter den mishandling, den har lidt. Men de, som vedholdende anvende sund føde, vil efter en tids forløb finde den velsmagende; man vil lære at skatte dens fine, naturlige velsmag og nyde den med større velbehag end usunde lækkerier; og maven, som nu er i sund tilstand og hverken er betændt eller overanstrengt, vil med lethed kunne udføre sin funktion. {SLF 302.2}

For at man kan vedligeholde sundheden, er en tilstrækkelig mængde gode nærende fødemidler nødvendig. Ved en forstandig fremgangsmåde kan man i næsten alle lande skaffe sig de føde midler, som befordrer sundheden. De forskellige præparater af ris, hvede, majs og havre findes indført overalt, og det samme gælder bønner, ærter og linser. Disse sammen med hjemlige og indførte frugter og med de forskellige vegetabilier, som vokser på ethvert sted, gør det muligt for os at få en kost, som er fuldstændig, uden brugen af kødspiser. {SLF 303.1}

Overalt, hvor frugt vokser i mængde, burde man sørge for en rigelig forsyning til vinterbrug enten ved henkogning eller ved tørring. Sådanne småfrugter som korender, stikkelsbær, jordbær, hindbær og brombær kan med fordel dyrkes på mange steder, hvor de nu kun finder lidt anvendelse, og hvor deres dyrkning forsømmes. {SLF 303.2}

Til husholningsbrug bør frugten om muligt henkoges i glas i stedet for i blikdåser. Den frugt, som skal henkoges, må være frisk og god. Brug kun lidt sukker og kog frugten kun så længe, som det er nødvendigt for dens præservering. Tilberedt på denne måde er den en udmærket erstatning for frisk frugt. {SLF 303.3}

Hvor tørrede frugter såsom rosiner, svesker, æbler, pærer, ferskner og abrikoser kan fås til rimelige priser, vil man finde, at de kan benyttes som almindeligt nærringsmiddel i langt

større udstrækning, end tilfældet i almindelighed er, og det med de bedste resultater i henseende til sundhed og kraft blandt alle klasser af arbejdere. Man bør ikke anvende mange forskellige retter til et og samme måltid, da dette leder til forspisning og forårsager fordøjelses forstyrrelser. {SLF 304.1}

Det er ikke heldigt at spise frugt og grøntsager til samme måltid. Hvis fordøjelsen er svag, vil brugen af begge dele ofte forvolde ulykker og sætte en ud af stand til at udføre åndeligt arbejde. Det er bedre at nyde frugten til det ene måltid og grøntsagerne til et andet. Man bør sørge for afveksling i kosten. De samme retter, tilberedte på en og samme måde, bør ikke sættes på bordet den ene dag efter den anden. Måltiderne nydes med større velbehag, og organismen ernæres bedre, når der er nogen afveksling i kosten. {SLF 304.2}

Det er urigtigt at spise blot for at tilfredsstille smagen; men på samme tid bør man heller ikke være ligegyldig med hensyn til fødens beskaffenhed eller måden, hvorpå den tilberedes. Hvis maden ikke nydes med velbehag, bliver legemet ikke så vel ernæret. Føden bør vælges med omhu og tilberedes med forstand og dygtighed. {SLF 305.1}

Ved brødbagning er det ikke heldigt at benytte det fineste sigtemel; dets anvendelse er hverken sund eller økonomisk. Brød af fint mel mangler nogle af de nærende stoffer, som findes i brød, lavet af hele kornet, og er en hyppig årsag til forstoppelse og andre usunde tilstande. {SLF 305.2}

Brugen af soda eller bagepulver er skadelig og udnøvendig. Sådanne ting har i de fleste tilfælde en skadelig virkning på maven og forgifter ofte hele organismen. Mange husmødre mener, at de ikke kan lave godt brød uden ved hjælp af den slags midler. Dette er en fejltagelse. Hvis de ville gøre sig den ulejlighed at lære en bedre fremgangsmåde, så ville deres brød blive sundere og, for den uforvændte, mere velsmagende. {SLF 305.3}

Ved tilberedelsen af gæret brød bør man ikke anvende mælk i stedet for vand. Brugen af mælk fordyrer tilstanden og gør brødet langt mindre sundt. Sådant brød holder sig ikke frisk så længe efter bagningen som det, der tilberedes af vand, og går lettere i gæring i maven. {SLF 306.1}

Brødet skal være let og velsmagende, ikke den fjerneste bismag af syrlighed må tåles. Brødene bør være små og så grundigt gennembagte, at gærspiren så vidt muligt ødelægges. Gæret brød af enhver slags er tungt fordøjeligt, så længe det er varmt eller nybagt, og bør aldrig komme på bordet. Denne regel gælder dog ikke brød, som er leveret uden gær. Friske ruller eller stænger, lavede af hvedemel uden gær eller surdej og bagte i en godt ophedet ovn, er både sunde og velsmagende. {SLF 306.2}

Kornsorter, der anvendes til grød, bør koges i flere timer. Bløde eller flydende retter er imidlertid mindre sunde end de tørre, der kræver grundig tygning. Tvebakker, eller to gange bagt brød, er et af de lettest fordøjelige om mest velsmagende fødemidler. Man skærer almindeligt gæret brød i skiver, der tørres i en varm ovn, indtil den sidste rest af fugtighed forsvinder, og derpå brunes helt igennem. På et tørt sted vil sådant brød holde sig meget

længere end almindeligt brød, og hvis det igen opvarmes inden måltidet, vil det være ligeså friskt, som om det var nyt. {SLF 306.3}

I almindelighed anvendes alt for meget sukker i føden. Kager, søde buddinger, postejer, gelér og syltetøjer er virksomme årsager til fordøjelsesforstyrrelse. Særlig skadelige er de buddinger og andre retter, som hovedsagelig er sammensatte af mælk, æg og sukker. En rigtig brug af mælk og sukker tilsammen bør undgåes. {SLF 306.4}

Hvis mælk anvendes, bør den steriliseres grundigt, da dens anvendelse rummer mindre fare for sygdom, når denne forsigtighedsregl iagttages. Smør er mindre skadeligt, når det spises til koldt brød, end når det bruges til madlavning; men som regel er det bedre helt at undvære det. Stærk ost eller gammelost er endnu mere forkastelig. {SLF 306.5}

Utilstrækkelig, dårlig tillavet føde fordærver blodet ved at svække de bloddannede organer. De bringer organismen i uorden og påfører sygdom med deraf følgende pirrelige nerver og dårligt humør. Der er tusinder og atter tusinder af mennesker, som lider under følgerne af dårlig madlavning. På mange gravstene kunne der med rette stå: „Døde på grund af dårlig madlavning“ „Døde af mishandlet mave“. {SLF 307.1}

For dem, som laver mad, er det en hellig pligt at lære at tilberede sund føde. Mange sjæle går fortabt som følge af dårlig madlavning. Det kræver omtanke og omhu at bage godt brød; men der er mere religion i et stykke godt brød, end mange tror. Der er få, som virkelig forstår at lave god mad. Unge kvinder tror, at det er nedværdigende at lave mad og udføre anden husgerning, og unge piger, som gifter sig og skal drage omsorg for familier, har af den grund kun ringe begreb om de pligter, som påhviler en hustru og moder. {SLF 307.2}

Madlavning er ingen ringe kunst, og den er noget af det vigtigste i det praktiske liv. Den er en kunst, som alle kvinder bør lære, og undervisning angående dette bør gives på sådan måde, at den kan blive til gavn for det fattigere klasser. Det kræver dygtighed at kunne gøre maden velsmagende og på samme tid enkel og nærende; men det skal lade sig gøre. En kok bør forstå at tilberede enkle retter på en sundhedsmæssig måde, således at maden bliver sundere og mere velsmagende, netop fordi den er så enkel. {SLF 307.3}

Enhver kvinde, som forestår en familie, men som dog ikke forstår den kunst at lave god mad, bør sætte sig for at lære det, hvis det er af så stor betydning for familiens vel. På mange steder vil sådan undervisning kunne fremholdes i hygiejniske kogeskoler, og den kvinde, som ikke har en sådan anledning, bør søge hjælp hos en, der er dygtig i madlavning, og ihærdigt stræbe efter at lære, indtil hun har sat sig godt ind i kogekunsten. {SLF 307.4}

Regelmæssige måltider er af største betydning. Man bør have en bestemt tid til hvert måltid, og til disse tider bør enhver spise, hvad organismen kræver, og så ikke nyde noget før næste måltid. Der er mange, som spiser, når organismen ikke trænger til næring, med uregelmæssige mellemrum og imellem måltiderne, fordi de ikke har tilstrækkelig viljekraft til at modstå deres tilbøjelighed. På rejser er der nogle, som altid tygger på et eller andet spiseligt, som de kan få fat på. Dette er meget skadeligt. Hvis de i regelmæssig tid ville spise

sådanne ting, som er enkel og nærende, så ville de ikke føle så megen træthed eller lide så meget af sygdom. {SLF 308.1}

En anden dårlig vane er den at spise lige før sengetid. Man har måske spist sine regelmæssige måltider; men fordi man har en følelse af slaphed, spiser man igen. Denne dårlige skik bliver efterhånden til en vane, der ofte bliver så rodfæstet, at man anser det for umuligt af kunne sove uden af have spist. Når man indtager et sent aftensmåltid, foregår fordøjelses processen under søvnen; men selv om maven arbejder uafladeligt, bliver dens arbejde dens ikke udført som det burde. Søvnen forstyrres tit ved ubehagelige drømme, og om morgnen vågner vedkommende uden at føle sig styrket og med rige appetit til frokost. Når vi går til hvile, bør maven have alt sit arbejde udført, for at den lig alle andre organer i legemet kan nyde hvile. Sene aftensmåltider er især skadelige for dem, som fører et stillesiddende liv. Den forstyrrelse, som derved forårsages hos sådanne, er ofte begyndelsen til sygdomme, som ender med døden. {SLF 309.1}

Den slaphed, der fremkalder trangen til føde, skyldes i mange tilfælde, at fordøjelsesorganerne i dages løb er blevet overanstrengte. Efter at have besørget et måltid behøver disse organer hvile; der bør mindst gå fem eller seks timer mellem måltiderne, og mange, som har gjort et forsøg i dente henseende, har fundet, at to måltider om dagen er bedre end tre. {SLF 310.1}

Maden bør hverken spises meget hed eller meget kold. Spises den kold, så lægges der beslag på mavens energi til at tilvejebringe den normale temperatur, inden fordøjelsen kan finde sted. Kolde drikke er skadelige af samme grund, medens på den anden side en rigelig brug af hede drikke virker svækkende. Jo mere væske man nyder sammen med måltiderne, desto vanskeligere forgår fordøjelsen; for væsken må opsuges, inden fordøjelsen kan begynde. Nyd ikke store mængder af salt, undgå brugen af pidkles og krydrede retter, men spis rigeligt af frugt, så vil den irritation, som fremkalder trangen til så megen drik til måltiderne, for en stor del forsvinde. {SLF 310.2}

Man bør spise langsomt og tygge maden grundigt. Dette er nødvendigt, for at spytsaften på normal vis kan blandes med føden og fordøjelsesvæskerne kaldes til virksomhed. Et andet alvorligt onde er spisning til uheldige tider, f.eks. efter voldsom eller overdreven legemlig anstrengelse, når man er udmattet eller stærkt gennemvarmet. Umiddelbart efter måltidet lægges der stærkt beslag på nerveenergien, og når sindet eller legemet anstrenges hårdt lige før eller efter måltidet, forsinkes fordøjelsen. Er man oprørt, urolig eller har hastværk, så er det bedre ikke at spise førend man er udhvilet eller kommet til ro. {SLF 310.3}

Maven står i nøje forbindelse med hjernen, og når der er sygelige tilstande i maven, ledes energien bort fra hjernen for at komme de svækkede fordøjelsesorganer til hjælp. Hvis dette gentager sig for hyppigt, leder det blodoverfyldning i hjernen. Når hjernen til stadighed anstrenges, og der samtidig, og der samtidig er mangel på legemsøvelse, så bør selv enkle fødemidler nydes sparsomt. Bortlæg bekymring og al sindsuro under måltidet.

Hav ikke hastværk, men spis langsomt og med glæde, med hjertet fyldt med taknemmelighed til Gud for alle hans velsignelser. {SLF 310.4}

Mange, som bortlægger kødspiser og andre usunde og skadelige ting, mener, at fordi deres kost er så enkel og sund, kan de give deres appetit fri tøjler, og de spiser til overdrivelse, undertiden til frådseri. Dette er en fejl. Fordøjelsesorganerne må ikke bebyrdes med føde, som enten på grund af dens mængde eller beskaffenhed vil koste disse organer ekstra anstrengelse at udnytte. {SLF 311.1}

Skik og brug har gjort det til en lov, at maden skal komme på bordet i flere forskellige retter. Da man ikke ved, hvad der følger efter, kommer man let til at spise tilstrækkeligt af første ret, som måske ikke passer en allerbedst. Når den sidste ret kommer, vil en anden ofte overskride grænsen og tage til sig af den sidste dessert, som imidlertid viser sig at bekomme han alt andet end vel. Hvis alle de retter, der hører med til et enkelt måltid, sættes på bordet fra begyndelsen af, så har enhver lejlighed til at vælge, hvad der passer ham bedst. Undertiden gør følgerne af forspisning sig gældende med det samme; i andre tilfælde føles ingen smerter, men fordøjelsesorganerne mister deres energi, og grundvolden til fysisk styrke undergraves. {SLF 311.2}

Overflødig føde er en byrde for organismen og fremkalder sygelige febertilstande; den drager en for stor mængde blod til maven, således at hænder og fødder let bliver kolde; den påfører fordøjelsesorganerne en svær byrde, og når disse har udført deres arbejde, føler man sig slap og udmattet. Nogle, som til stadighed spiser for meget, kalder denne slaphedsfornemmelse sult; men den skyldes, at fordøjelsesorganene er overanstrengte. Til tider opstår der en slaphedstilstand i hjernen, og man føler sig uoplagt både til åndeligt og legemligt arbejde. {SLF 311.3}

Disse ubehagelige symptomer indtræder, fordi naturen har udført hverv med en unødvendigt stor afgift af energi og er fuldstændig udmattet. Maven råber: „Giv mig hvile!“ Men mange tyder denne fornemmelse som krav på mere føde, og i stedet for at give maven hvile, lægger man en ny byrde på den. Følgen bliver, at fordøjelsesorganerne ødelægges, medens de endnu burde kunne udføre godt arbejde. {SLF 312.1}

Vor kost bør ikke være rigeligere eller mere afvekslende om sabbatten end til andre tider, men derimod enklere, ligesom man bør spise mindre, for at tankerne kan være klare og i stand til at fatte åndelige ting. En overfyldt mave er ensbetydende med en overfyldt hjerne. Man kan høre de herligste sandheder uden at forstå dem, fordi en uheldig kost har gjort tanken uklar. Der er mange, som ved forspisning om sabbatten bidrager mere, end de tror, til at gøre sig uskikkede til at blive delagtig i de goder, som dens hellige anledninger byder på. {SLF 312.2}

Madlavning om sabbatten bør undgåes; men det er derfor ikke nødvendigt at spise kold mad. I koldt vejr bør de rette, man har tilberedt dagen i forvejen, opvarmes. Lad måltiderne være tarvelige, men på samme tid velsmagende og tiltalende. I familier, hvor der er børn, vil

det især være heldigt at anskaffe noget, der vil blive betragtet som en nydelse, noget, som familien til daglig ikke har på bordet. {SLF 312.3}

Når man har gjort sig skyldig i fejlagtige vaner, bør man ikke tøve med at gøre en forandring. Når en ødelagt fordøjelse skyldes misbrug af maven, så bør man omhyggeligt stræbe efter at bevare, hvad der endnu ikke er nedbrudt, ved at fjerne alt, hvad der kan nedbryde. Efter et langvarigt misbrug vil maven måske aldrig genvinde fuld sundhed; men ved en passende kost kan yderligere svækkelse undgåes, og mange vil komme sig mere eller mindre fuldstændigt. Det er ikke let at give regler, som kan passe i ethvert enkelt tilfælde; men ved iagttagelse af rigtige grundsætninger i henseende til kosten kan store reformer gennemføres, og den, som lever sundt, vil ikke behøve stadig at bestræbe sig for at friste appetitten. {SLF 312.4}

Afhold i spise belønnes med åndelig og moralsk styrke, ligesom det også hjælper til at beherske lidenskaberne. Forspisning er skadelig for sådanne, som af naturen er sløve; disse bør spise lidt og sørge for rigelig legemsbevægelse. Der findes mænd og kvinder med fremragende naturlige evner, som ikke udretter halvdelen af, hvad de kunne, hvis de blot øvede selvbeherskelse og selvfornægtelse med hensyn til appetitten. {SLF 313.1}

Mange forfattere og talere kommer til kort på dette punkt. Efter et kraftigt måltid hengiver de sig til tilfredsstillene sysler som læsning, granskning eller skrivning og tager ingen tid til legemsøvelse. Som følge heraf hæmmes tankernes og ordenes frie løb. De kan hverken skrive eller tale med dem kraft og inderlighed, som er nødvendig for at kunne påvirke hjerterne; deres bestræbelser er slappe og bliver uden frugt. {SLF 313.2}

De, som bærer vigtige ansvar, og fremfor alt de, som skal tage sig af folkets åndelige interesser, bør være fintfølende personer med god indsigt. De behøver mere end alle andre at vare afholdende i spise. Fine, overdådige retter bør ikke komme på deres bord. {SLF 313.3}

Mænd i ansvarsfulde stillinger må hver dag træffe afgørelser, der vil drage meget betydningsfulde følger efter sig. Ofte må de tænke hurtigt, og dette kan kun gøres med held af dem, som øver strengt afhold. Sindet styrkes ved en rigtig behandling af de legemlige og åndelige evner og kræfter. Enhver anstrengelse, som ikke er for svær, vil medføre forøget styrke; men ofte bliver deres arbejde, som har vigtige planer at overveje og vigtige beslutninger at tage, uheldigt påvirket af følgerne af en fejlagtig kost. En forstyrret mave fremkalder en forstyrret, usikker sindstilstand, og ofte gør den en person irritabel, streng eller uretfærdig. Mangen en plan, som ville være blevet til velsignelse for verden, er blevet lagt til side, mange uretfærdige, undertrykte, ja endog grusomme forholdsregler er blevet taget som følge af sygelige tilstande, der skyldes fejlagtige spisevaner. {SLF 314.1}

Her er et vink for alle, hvis arbejde er stillesiddende eller hovedsagelig er åndelig art, og lad dem, som ejer tilstrækkelig moralsk kraft og selvbeherskelse, prøve det: Nyd kun to eller tre simple retter til hvert måltid og spis ikke mere, end hvad der kræves for at stille sulten. Tag virksom legemsøvelse hverdag og se, om I ikke vil høste gavn deraf. {SLF 314.2}

Kraftige mennesker, som beskæftiger sig med virksomt legemligt arbejde, behøver ikke nødvendigvis at være så forsigtige med hensyn til fødens art eller mængde som de, der fører et stillesiddende liv; men endog sådanne ville have bedre sundhed, hvis de øvede selvbeherskelse i deres spise og drikke. {SLF 315.1}

Nogle ønsker, at der kunne foreskrives en nøjagtig regel med hensyn til deres kost. De forspiser sig, angrer det så bagefter, og på denne måde vedbliver de at tænke på, hvad de spiser og drikker. Således bør det ikke være. Den ene kan ikke nedlægge en bestemt regel for den anden; enhver må bruge sin fornuft, og øve selvbeherskelse og handle efter principper. {SLF 315.2}

Vort legeme er Kristi købte ejendom, og vi har ikke ret til at behandle det efter vort eget behag. Alle, som kender sundehedslovene, bør forstå, at det er deres skyldighed at overholde disse love, som Gud har nedlagt i deres organisme. Lydighed mod sundhedens love må gøres til en personlig pligt; vi må hver især aflægge Gud regnskab for vore vaner og vor handlemåde, og derfor bliver spørgsmålet ikke hos os: „Hvorledes bærer verden sig ad?“ men: „Hvorledes skal jeg som et individ behandle den bolig, Gud har givet mig?“ {SLF 315.3}

Kapitel 24. Kødspiser som Næringsmiddel

Dem kost som blev bestemt for mennesket i begyndelsen, indbefattede ikke animalsk føde. Det var først efter syndfloden, da alt grønt på jorden var blevet ødelagt, at mennesket fik tilladelse til at spise kød. {SLF 316.1}

Da Herren bestemte menneskets føde i eden, viste han, hvad der var den bedste kost; og den samme undervisning gav han, den gang han valgte den føde, israelitterne skulle have. Han førte dem ud af Ægypten og tog sig for at oplære dem, for at de kunne blive hans ejendomsfolk; gennem dem ønskede han at velsigne og undervise verden. Han gav dem føde, som passede bedst til dette øjemed, ikke kød med manna, „himmelbrød". Det var alene på grund af deres utilfredshed og deres knurren efter ægypterens, at dyrisk føde blev dem tilstået, og det endda kun for en kort tid. Denne kost bragte sygdom og død til tusinder af mennesker. Men alligevel blev indskrænkningen til en kødfri kost aldrig modtaget med glæde; den vedblev at være en kilde til misfornøjelse og knur, åbenbar eller skjult, og blev ikke varigt bestående. Da jøderne bosatte sig i Kanaan, fik de tilladelse til at anvende kødspiser, men under omhyggelig indskrænkning, der bidrog til at formindske de onde følger. Brugen af svinekød var strengt forbudt, og det samme gjaldt andre dyr og fugle og fisk, hvis kød blev erklæret for urent. Men medens det var tilladt at spise visse dyrs kød, så var det strengt forbudt at spise fedtet og blodet. {SLF 316.2}

Kun sådanne dyr måtte spises, som var i sund tilstand. Intet dyr, der var sønderrevet, eller som var død af sig selv, eller hvoraf blodet ikke var omhyggeligt fjernet, måtte anvendes til føde. Ved at afvige fra den af Gud bestemte plan vedrørende deres kost led Israel store tab. De ønskede en kødkost, og de høstede dens følger. De opnåede ikke den karakter, Gud ønskede de skulle nå, og de opfyldte ikke hans hensigt. Herren „gav dem det, de begærede, med lod deres liv tæres hen." De satte det jordiske højere end det åndelige, og den hellige forrang, som han havde tiltænkt dem, opnåede de ikke. {SLF 317.1}

De, som spiser kød, nyder kun kornsorter og vegetabilier fra anden hånd, som fremkalder vækst. Det liv, som var i kornet og i planterne, går over i den, som spiser. Vi får det ved at spise dyrenes kød. Hvor langt bedre det er at få de direkte ved at spise den føde, som Gud har bestemt for os! {SLF 318.1}

Kød har aldrig været det bedste fødemiddel; men dets anvendelse er dobbelt uheldig nu, da sygdom hos dyrene tiltager så hurtigt. De, som nyder kød, ved kun lidt om, hvad det er, de spiser. Hvis de kunne se dyrene, medens de endnu levede, og hvis de kendte sammensætningen af det kød, de spiser, så ville de ofte vende sig bort med afsky. Folk spiser stadig væk kød, som er fyldt med tuberkelog kræftbaciller, og på denne måde overføres tuberkulose og kræft og andre farlige sygdomme. {SLF 318.2}

Svinenes væv myldrer af sygdomsspirer. Om svinet sagde Gud: „Det skal være jer urent; I skal ikke æde dets kød og ikke røre ved dets ådsel." (5Mos 14,8) Denne befaling blev givet, fordi svinekød er uskikket til næringsmiddel. Svinet er en ådselæder, og det er det

eneste øjemed, som det var bestemt til. Aldrig måtte dets kød under nogen omstændigheder spises af mennesker. Det er umuligt, at kødet af noget levende dyr kan være sundt, når smuds er dyrets naturlige element, og når det ernærer sig af alle mulige afskyelige ting. {SLF 319.1}

Ofte føres dyrene til markedet og sælges til slagtning, når de i den grad befængte med sygdom, at deres ejere ikke tør beholde dem længere. Den måde, hvorpå man undertiden fodrer slagtedyr, fremkalder også sygdom. De berøves lys og frisk luft, indånder den dårlige luft i urene stalde og fodres måske med beskadigede foderstoffer, og følgen er, at hele organismen snart fyldes med urene stoffer. {SLF 319.2}

Ofte føres dyrene lange strækninger og udsættes for store lidelser, inden de når markedet. De stakkels dyr tages fra de grønne græsgange, drives på fine steder ofte på lange veje til fods på de hede, støvede landeveje, eller de sammenstuves i smudsige jernbanevogne, hvor de, udmattede og utilpasse som de er, ofte i timevis må undvære vand og næring for derefter at føres til slagtebænken, for at menneskerne kan frådse i deres kød. {SLF 320.1}

På mange steder bliver fiskene så gennemtrængte af de uhumskheder, som de ernærer sig af, at også de bliver en kilde til sygdom. Dette er især tilfældet, hvor fiskene kommer i berøring med store byers kloaker. Fisk, der lever af sådant kloak indhold, kan svømme til fjerntliggende steder og fanges, hvor vandet er rent og frisk. På denne måde kan fisk, brugt som fødemiddel, bringe sygdom og død til sådanne, som ikke aner nogen fare. Virkningen af en kødkost mærkes måske ikke lige straks; men dette er ikke noget bevis for, at den ikke er skadelig. Der er kun få, som vil tro, at det er det kød, de har spist, som har forgiftet deres blod og er årsag til deres lidelser. Mange dør af sygdom, som udelukkende skyldes kød, medens hverken de selv eller andre har nogen anelse om den virkelige årsag. {SLF 320.2}

De moralske ulykker, som kødspisning har været skyld i, er ikke mindre end de fysiske. Kødspiser er skadelige for sundheden, og hvad som helst påvirker legemet, har en tilsvarende indvirkning på sindet og sjælen. Tænk på den grusomhed mod dyrene som kødspisning medfører, og dens indvirkning på dem, som udøver denne grusomhed, og som er vidne til den! Tænk på, hvorledes den tilintetgør den medfølelse, vi bør nære for disse Guds skabninger! {SLF 321.1}

Den forstand, som mange stumme dyr udviser, nærmer sig menneskelig forstand i utrolig grad. Dyr ser og hører, de elsker og frygter og lider; de bruger deres organer med langt større troskab, end mange mennesker gør, de udviser medlidenhed og ømhed over for deres lidende fæller. Mange dyr viser en hengivenhed for deres herrer, som langt overgår den, mennesker undertiden udviser; de knytter venskabsbånd med mennesker, som ikke kan sønderbrydes uden store lidelser fra deres side. Hvilket menneske med menneskelige følelser, som nogen sinde har givet sig af med at passe husdyr, kan vel se ind i deres øjene, så fulde af tillid og hengivenhed, og så fortsat overlade dem til slagterens kniv? Hvorledes kan han fortære deres kød med sandt velbehag? {SLF 321.2}

Det er en fejltagelse, når man tror, at muskelstyrke af hænger af brugen af dyriske næringsmidler. Organismens behov kan bedre tilfredsstilles og en kraftigere sundhed bedre opnås uden deres anvendelse. Kornsorter sammen med frugt, nødder og grøntsager indeholder alle de næringsbestanddele, som er nødvendige til dannelse af godt blod. Disse stoffer kan ikke fås i så fuldt mål ved en kødkost. Havde brugen af kødspiser været af væsentlig betydning for sundhed og styrke, så ville animalsk føde have været indbefattet i den kost, som Gud gav mennesket i begyndelsen. {SLF 321.3}

Når man ophører med brugen af kødspiser, erfarer man ofte en fornemmelse af slaphed og kraftesløshed. Mange fremholder dette som et bevis på, at kødspiser er nødvendige; men når man føler savnet af disse næringsmidler, så er det, fordi de virker stimulerende, og fordi de fremkalder febertilstande i blodet og virker ophisende på nerverne. For sådanne vil det være ligeså vanskeligt at ophøre med brugen af kød, som det er for drankeren at give slip på sit glas; men forandringen vil være gavnlig for dem. {SLF 322.4}

Når kødspiser bortlægges, bør de erstattes med en forskellighed af nærende og velsmagende retter af kornsorter, nødder, grøntsager og frugter. Dette er især nødvendigt for dem, som er svage, eller som til stadighed udfører anstrengende arbejde. I visse lande, hvor fattigdom er fremtrædende, er kød det billigste fødemiddel. Under sådanne omstændigheder vil det volde større vanskelighed at gøre en sådan forandring; men den kan gennemføres. Vi bør imidlertid tage folkets omstændigheder og en mangeårig vanes magt med i betragtning og være forsigtige, at vi ikke for stærkt fremholder selv rigtige grundsætninger. Ingen bør tvinges til at foretage en sådan forandring pludseligt. Kødspiser bør erstattes med sunde og billige fødemidler. Denne sag beror i høj grad på den, som tilbereder maden. Med dygtighed og omtanke kan man tillave retter, som er både nærende og velsmagende, og som for en stor del vil kunne erstatte kødretterne. {SLF 322.1}

I alle tilfælde bør vi opdrage samvittigheden, påvirke viljen og tilvejebringe gode, sunde fødemidler; forandringen vil da let kunne gennemføres, og trangen, til kød vil snart forsvinde. Ville det ikke være godt, om alle lagde sig efter at bortlægge kødspiser? Hvorledes kan de, som stræber efter at blive rene og hellige for at kunne have samfund med himmelske engle, vedblive at nyde noget, som har en så skadelig indvirkning på sjæl og legeme? Hvorledes kan de tage livet af Guds skabninger for at kunne fortære deres kød? Lad os hellere vende tilbage til den sunde og velsmagende føde, som blev givet til menneskerne i begyndelsen, og selv øve og også lære vore børn at øve barmhjertighed med de stumme skabninger, som Gud har skabt og overladt til vort herredømme. {SLF 323.1}

Kapitel 25. Yderligheder i Kostspørgsmålet

Ikke alle, som siger at tro på en kostreform, er i virkeligheden dens tilhængere. For manges vedkommende består reformen ene og alene i bortlæggelsen af visse usunde fødemidler. De har ingen klar forståelse af sundhedens grundsætninger, og deres borde, som er dækkede med skadelige lækkerier, er langt fra et eksempel på kristelig afholdenhed og nøjsomhed. {SLF 324.1}

Men der er en anden klasse, som i deres ønske om at sætte et rigtigt eksempel går til den modsatte yderlighed. Nogle er ude af stand til at skaffe sig de bedste fødemidler, og i stedet for anvende sådanne ting, som bedst kunne erstatte, hvad der mangler, indskrænker de sig til en kost, som ikke yder tilstrækkelig næring; den indeholder ikke de stoffer, som er nødvendige til dannelsen af godt blod. Deres sundhed lider derunder, arbejdsevnen nedsættes, og deres eksempel taler imod snarere end til gunst for en kostreform. {SLF 324.2}

Andre mener, at eftersom sundheden kræver en enkel kost, så behøver man kun at være lidt omhyggelig med hensyn til valget og tilberedelsen af sin føde. Nogle indskrænker sig til en meget tarvelig kost og får ikke tilstrækkelig afveksling til at imødekomme organismens behov og må derfor lide under følgerne af deres fremgangsmåde. {SLF 324.3}

De, som kun har en delvis forståelse af reformens grundsætninger, er ofte de strengeste, ikke alene med hensyn til selv at efterleve deres anskuelser, men også til at påtvinge deres familier og naboer dem. Følgen af deres fejlagtige forsøg på reform, således om det viser sig i deres egen dårlige helbred og i deres anstrengelse for at påtvinge andre deres meninger, giver mange en urigtig opfattelse af kostreformen og leder dem til at forkaste den fuldstændig. {SLF 325.1}

De som forstår sundhedslovende, og som ledes af principper, vil undgå enhver yderlighed til nogen af siderne. De vælger deres kost ikke blot for at tilfredsstille appetitten, men for at opbygge legemet; de søger at bevare alle deres evner og kræfter i den bedst mulige tilstand for at kunne udføre det ædleste arbejde for Gud og mennesker. Deres appetit står under fornuftens og samvittighedens herredømme, og de belønnes med sjælelig og legemlig sundhed. Medens de ikke på stødende måde påbyder andre deres anskuelser, så er deres eksempel et vidnesbyrd, der taler til gunst for rigtige grundsætninger. Sådanne mennesker har en vidtrækkende indflydelse til det gode. {SLF 325.2}

Der er virkelig, sund fornuft i kostreform. Den bør studeres grundigt og alsidigt, og ingen må kritisere andre, fordi deres fremgangsmåde ikke i alle henseender stemmer overens med hans egen. Det er umuligt at nedlægge en ufravigelig regel, som enhver skal følge, og ingen bør anse sig selv for at være det mønster, som alle har at rette sig efter. Ikke alle kan spise det samme. Retter, som den ene finder velsmagende og sunde, kan være modbydelige eller endog skadelige for den anden. En kan ikke anvende mælk, medens en anden befinder sig vel ved den; Nogle kan ikke fordøje ærter og bønner, medens disse retter

bekommer andre vel; for nogle vedkommende danner føde, tilberedt af de grove kornsorter, et godt næringsmiddel, medens andre ikke kan bruge dem. {SLF 325.3}

De, som opholder sig på steder, hvor der er knapt med frugt og nødder, bør ikke for stærkt tilrådes at udelukke mælk og æg fra deres kost. Det er sandt, at velnærede personer med stærke dyriske lidenskaber bør undgå brugen af stimulerende fødemidler. Især bør sådanne familier, hvor børnene er forfaldne til sanselige vaner, undgå brugen af æg. Men når det gælder personer, hvis bloddannede organer e svage, bør æg og mælk ikke fuldstændig forkastes, især hvis man ikke har adgang til fødemidler, der indeholder de nødvendige næringsstoffer. Man må imidlertid med stor omhu gøre sig umage på at få mælk fra sunde køer og æg af sunde høns, der ernæres og plejes vel, og æggene bør tilberedes på en måde, som gør dem så letfordøjelige så muligt. {SLF 326.1}

Kostreformen bør fremskyndes. Efter som sygdom hos dyrene tiltager, vil brugen af æg og mælk blive mere og mere risikabel. Man må stræbe efter at kunne erstatte disse ting med andre fødemidler, som er sunde og billige. Folk bør alle vegne lære så vidt muligt at tilberede deres mad uden mælk og æg, således at kosten alligevel kan være sund og velsmagende. {SLF 327.1}

Brugen af kun to måltider om dagen vil i almindelighed vise sig at være gavnlig for sundheden; men under visse omstændigheder kan nogle behøve et tredje. Hvis man i det hele taget spiser et tredje måltid, bør dette være meget let og bestå af letfordøjelige fødemidler. Velbagte kiks eller tvebakker samt frugt eller kornkaffe er de ting, som passer bedst til et aftensmåltid. {SLF 327.2}

Der er nogle, som stadig besværes af frygt for, at maden skal volde dem skade, ligegyldig hvor enkel og sund den er. Til sådanne ønsker jeg at sige: Tro ikke, at maden vil skade jer; tænk slet ikke på det; spis i overensstemmelse med jeres bedste skøn, og når I har bedt Herren om at velsigne maden til jeres legemes bestyrkelse, så tro, at han hører jeres bønner, og vær rolige. {SLF 327.3}

Medens sundhedsprincipperne kræver, at vi skal bortlægge de ting, som virker irriterende på fordøjelsesorganerne og skader sundheden, så må vi også huske på, at en utilstrækkelig og dårlig kost giver dårligt blod. Sygdomstilfælde af den mest hårdnakkede art skyldes denne årsag. Organismen får ikke den ernæring, den bør have, og følgen er fordøjelsesforstyrrelse og almindelige svækkelse. Det er ikke altid fattigdom, som får folk til at bruge en sådan kost; de bruger den på grund af uvidenhed eller forsømmelse eller for at gennemføre deres urigtige anskuelser om reform. {SLF 327.4}

Gud æres ikke ved, at legemet forsømmes eller misbruges og således gøres uskikket til hans tjeneste. At pleje legemet ved at skaffe det sund, styrkende næring er en af husmoderens største pligter. Det er langt bedre at have mindre kostbare klæder og møbler end at være kneben med anskaffelsen af fødemidler. Nogle husmødre indskrænker familiens kost for at kunne give besøgende en flottere modtagelse. Dette er uklogt. Der bør vises

større nøjsomhed overfor gæster og besøgende. Lad familiens behov være det første hensyn. {SLF 328.1}

Uforstandig økonomi og kunstige sæder og skikke forhindrer ofte udøvelsen af gæstfrihed, hvor den virkelig behøves og ville være til velsignelse. De retter, vi til daglig sætter på vort bord, bør være sådanne, at en uventet besøgende kan bydes velkommen, uden at husmoderen derfor må pålægges den ekstra byrde at skulle lave særskilt mad. {SLF 328.2}

Alle bør lære, hvad man skal spise, og hvorledes det skal tilberedes. Mænd såvel som kvinder behøver at kunne tilberede enkle og sunde retter. Deres arbejde kalder dem ofte til steder, hvor de ikke kan få sund føde, og hvis de så forstår sig på madlavning, vil det være en stor fordel. {SLF 328.3}

Læg omhyggelig mærke til jeres kost. Overvej forholdet mellem årsag og virkning. Opelsk selvbeherskelse; hold appetitten under fornuftens kontrol. Misbrug aldrig fordøjelsesorganerne ved at spise for meget, men sørg for at få den sunde, velsmagende føde, som er nødvendig for sundheden. {SLF 329.1}

De snæversynede anskuelser, som næres af nogle, der mener sig at være tilhængere af en hygiejnisk reform, har været til stor skade for sundhedssagen. De, som hylder hygiejniske grundsætninger, må huske på, at diætreformen for en stor del vil blive bedømt efter den føde, de selv sætter på deres bord; og i stedet for at gå frem på en sådan måde, at det vil bringe reform en vanry, bør de afgive et eksempel, som vil anbefale deres principper til tænkende mennesker. Der er mange, som vil modsætte sig enhver reformbevægelse, fornuftig den end er, hvis den lægger bånd på appetitten. De rådspørger smagen hellere end fornuften eller sundhedslovene. Alle, som forlader sædernes og skikkenes slagne vej og arbejder for en reform, vil af disse blive betragtede som radikale, ligegyldig hvor rimelig og fornuftig deres handlemåde er. For disse menneskers kritik må være ugrundet, bør reformens tilhængere ikke søge at blive så vidt forskellige fra andre som muligt, men derimod komme dem så nær, som de på nogen måde kan uden at give afkald på deres grundsætninger. {SLF 329.2}

Når de, som arbejder for en hygiejnisk reform, går til yderligheder, kan man ikke undres over, at mange der betragter disse som repræsentanter for sundhedsprincipperne, fuldstændigt forkaster reformen. Disse yderligheder gør ofte i løbet af en kort tid større skade, end man kan genoprette ved en livsvarig fornuftig levevis. {SLF 330.1}

Sundhedsreformen hviler på grundsætninger, som er omfattende og vidtrækkende, og vi bør ikke forringe den ved at være indskrænkede i vore anskuelser og vor handlemåde. Ingen bør lade modstand eller foragt eller lyst til at behage eller til at øve indflydelse over andre lede ham bort fra rigtige grundsætninger eller bringe ham til at betragte dem som værende af ringe betydning. De, som ledes af principper, vil afgjort og med bestemthed kæmpe for,

hvad der er ret; men i al deres omgang vil de åbenbare en ædel, kristelig ånd og sandt mådehold. {SLF 330.2}

Kapitel 26. Stimulanser og Narkotiske Midler

Under rubrikken stimulanser og narkotiske midler hører en mængde forskellige ting, der, anvendte som mad og drikke, irriterer maven, forgifter blodet og pirrer nerverne. Brugen af disse ting er absolut onde. Man tyr til brugen af ophidsende pirremidler, fordi følgerne lige i øjeblikket syndes at være gunstige; men der kommer altid et tilbageslag. Anvendelsen af unaturlige stimulanser fører altid til overdrivelse og er et virksomt middel til at fremskynde fysisk forfald og ruin. {SLF 331.1}

Jo mindre pirrende føde man bruger i vor travle tid desto bedre. Krydderier er skadelige. Sennep, peber, pickles og andre lignende ting irriterer maven og gør blodet usundt. Den betændte tilstand fremstilles ofte som et billede på de alkoholiske drikkes virkning. Lignende betændelsestilstande fremkaldes ved brugen af skarpe krydderier. Snart vil almindelig føde ikke mere kunne tilfredsstille; man føler et savn, en trang til noget mere stimulerende. {SLF 331.2}

Te virker som et pirremiddel og fremkalder en vil grad af beruselse. Virkningen af kaffe og mange andre almindelige drikkevarer er af lignende art. Til at begynde med føler man sig oplivet. Mavesækkens nerver pirres, og igennem disse føres pirringen videre til hjernen, som så ophidses til at påskynde hjertevirksomheden og meddele en kortvarig kraft til hele organismen. Man glemmer sin træthed og syndes at have fået ny styrke, åndsevnerne vækkes, og fantasien bliver livligere. {SLF 331.3}

På grund af disse virkninger tror mange, at deres kaffe og te gavner dem i høj grad. Dette er imidlertid en fejltagelse. Kaffe og te tilfører ikke organismen næring; deres virkninger gør sig gældende, inden fordøjelsen og opsugelsen i organismen endnu har fundet sted, og det, som man antager for at være styrke, er kun en ophidselse af nerverne. Når den stimulerende nydelse er ophørt, forsvinder den unaturlige styrke, og følgen er en tilsvarende grad af mathed og slappelse. {SLF 332.1}

En fortsat brug af disse nervestimulanser efterfølges af hovedpine, søvnløshed, hjertebanken, fordøjelsesforstyrelse, rysten og mange andre onder; for de fortærer livskraften. Trætte nerver behøver ro og hvile i stedet for pirring og overanstrengelse. Naturen behøver tid til at genvinde de opbrugte kræfter. Når man ved hjælp af pirremidler tvinger dem til at arbejde, kan mere udrettes for en tid; men efterhånden som organismen svækkes ved deres stadige brug, bliver det lidt vanskeligere at ophidse dens kræfter i den ønskede grad. Trangen til pirremidler bliver vanskeligere at beherske, indtil viljen til sidst besejres, og vedkommende syndes ikke længere at besidde evnen til at modstå den unaturlige trang. Han må ty til endnu stærkere pirremidler, indtil den overanstrengte organisme ikke længere lader sig påvirke af sådanne ting. {SLF 332.2}

Tobakken er en lumsk, langsomt virkende, men i høj grad ondartet gift. I hvilken form den end bruges, udøver den sin virkning og er så meget desto farligere, som den virker langsomt, til at begynde med næsten umærkeligt. Den ophidser og lammer nerverne,

svækker og omtåger hjernen, og ofte påvirker den nerverne endnu kraftigere end de berusende drikke. Den virker mere i det skjulte, og det er vanskeligt at befri organismen for følgerne af dens brug. Tobakken skaber tørst til stærk drik og lægger i mange tilfælde grundvolden til drukkenskab. {SLF 334.1}

Brugen af tobak er uhensigtsmæssig, kostbar, smudsig, vanarende for vedkommende selv og modbydelig for andre. Alle vegne støder man på tobakkens tilbedere; man kan sjælden færdes i en forsamling af mennesker, uden at rygere sender deres giftsvangre åndedræt lige i ens ansigt. Det er ubehagelig og usundt at opholde sig i en jernbane kupe eller i et værelse, hvor luften er fyldt med dunster af alkohol og tobak. Selv om nogen hårdnakket holder fast ved brugen af disse gifte, hvad ret har de alligevel til at fordærve den luft, som andre må indånde? {SLF 334.2}

Iblandt børn og unge mennesker gør tobakken uberegnelig skade. Virkningen af tidligere slægters usunde livsvaner gør sig gældende hos børnene og ungdommen i vor tid. Åndssvaghed, legemlig svækkelse, forstyrrene nerver og unaturlige lyster overføres som arv fra forældre til børn. Børnene fortsætter i de samme onde vaner, og således forsøges og foreviges de slette følger. Dette er i ikke ringe grad årsag til den legemlige, sjælelige op moralske tilbagegang, der er ved at vække alvorlig bekymring. {SLF 335.1}

Drenge begynder at bruge tobak i en meget ung alder. Den vane, der således grundlægges, medens legeme og sind er i særlig grad modtagelige for dens virkninger, undergraver de fysiske kræfter, forkrøbler legemet, sløver åndsevnerne og fordærver den moralske sans. {SLF 335.2}

Men hvad kan der gøres for at oplyse børnene og de unge om de onde følger af en sådan skik, så længe forældre og lærere, ja selv præster foregår dem med et dårligt eksempel? Små drenge, som endnu næppe kan siges at være kommet over de første barneår, ryger deres cigaretter. Hvis nogen taler til dem om dette, siger de: „Min far bruger tobak.“ De henviser til præsten eller til lederen i søndagsskolen og siger: „Se han ryger jo, og hvad kan det vel skade mig, om jeg gør, hvad en sådan mand gør?“ Mange, som virker for at fremme afholdhedssagen, er selv forfaldne til brugen af tobak. Hvad formår vel sådanne at gøre for at standse drukkenskab og umådelighed? {SLF 335.3}

Jeg spørger dem, som bekender sig til at tro på og adlyde Guds ord: Kan I som kristne hengive jer til en vane, som lammer åndsevnerne og berøver jer evnen til rigtigt at vurdere de evige virkeligheder? Kan I give jeres bifald til daglig at berøve Gud den tjeneste, som tilkommer ham, og at berøve jeres medmennesker både den tjeneste, som I kunne yde dem, og den støtte, som jeres eksempel kunne være? {SLF 336.1}

Har I tænkt over jeres ansvar som Guds husholdere over de midler, han har givet jer? Hvor mange af Herrens penge anvender I til tobak? Regn efter, hvor meget I således har brugt i jeres levetid. Hvorledes stiller den pengesum, I har opbrugt til denne beskæmmende

last, sig i sammenligning med, hvad I har givet for at hjælpe de fattige og udbrede evangeliet? {SLF 336.2}

Ingen behøver tobak; men masser af mennesker går fortabt netop af mangel på de midler, som anvendes på en sådan måde, at de er værre end spildte. Har I ikke gjort en urigtig anvendelse af Herrens gods? Har I ikke gjort jer skyldige i bedrageri overfor Gud og jeres medmennesker? Ved I ikke, „at I ikke er jeres egne? Thi I er dyrekøbte; ær derfor Gud i jeres legeme og i jeres ånd, hvilke Gud hører til". (1Kor 6,19 20) {SLF 336.3}

„Vinen er en spotter, stærk drik slår dig løs; hvem som forvildes derved, bliver aldrig vis." (Ordsp 20,1) „Hvem har ak? hvem har trætter? hvem har bekymring? hvem har går uden skel? Hvem har røde øjne? De, som sidder længe ved vinen, de som, går ind at prøve den stærke drik. Se ikke til vinen, hvor den er rød, hvor den perler i bægeret; glat går den ned. Til sidst skal den bide som en slagne, og stikke som en øgle." (Ordsp 23,29-32) {SLF 336.4}

Aldrig har en menneskelig pen givet en så levende skildring af den sunkne tilstand og det slaveri, hvori den er kommet, som er blevet et offer for de berusende drikke. Lænkebundet og svækket som han er, selv om han engang vågner op til erkendelse af sin elendighed, besidder han ikke kraft nok til at rive sig løs fra snaren. Han vil „søge den endnu en gang" (Ordsp 23,35) {SLF 337.1}

Ingen argumenter er nødvendige for at påvise de berusende drikkes onde følger for drankerne. Disse skumle, sindsforvirrede menneskevrag sjæle, for hvem Kristus døde, og for hvis skyld engle græder findes overalt. De er en vanære for vor lovpriste civilisation; de er en skam, en forbandelse og en fare for ethvert land. {SLF 337.2}

Hvem formår at skildre den elendighed, den hjertesorg, den fortvivlelse, som drankerens hjem rummer? Tænk på den ofte omhyggeligt opdragne, fintfølende og dannede hustru, knyttet til en mand, hvem drik forvandler til en sindsforvirret eller en djævl! Tænk på børnene, berøvede hjemmelig hygge, undervisning og uddannelse, levede i stadig frygt for dem, som skulle være deres stolthed og beskytter, børn, som sættes ind i verden, bærende faderens skam og ofte også en nedarvet trøst efter den forbandede drik! {SLF 338.1}

Tænk på de rædselsfulde ulykker, som hver dag sker under indflydelsen af drik! En funktionær ved jernbanen undlader at agte på et givet signal eller misforstår en givet ordre; toget bruser fremad på sin vej, der sker et sammenstød og mange menneskeliv går tabt. Eller et dampskib støder på grund, og passagerer og besætning finder en våd grav. Når sagen undersøgt, opdages det, at en eller anden, der beklædte en ansvarsfuld stilling, stod under alkoholens indflydelse. I hvilken udstrækning kan man med tryghed betro menneskers liv til en, som er forfalden til drik? Man kan alene betro sig til den, som er fuldstændig afholdende. {SLF 338.2}

De, som har en nedarvet lyst til unaturlige stimulanser, bør under ingen omstændighed have vin, øl eller cider (æblemost) indenfor deres rækkevidde; thi disse ting vil være en

stadig fristelse for dem. Mange betragter sød cider som uskadelig og betænker sig ikke på at anskaffe den i rigelig mængde; men den holder sig kun sød en kort tid, hvorefter gæring indtræder. Den skarpe smag, som den da får, gør den så meget mere tiltalende for mange, og vedkommende vil næppe indrømme, at den er stærk eller gæret. {SLF 338.3}

Selv brugen af almindelig sød cider er sundhedsfarlig. Hvis folk kunne se, hvad mikroskopet åbenbarer angående den cider, de køber, så ville kun få drikke den. De, som fremstiller cider og bringer den i handlen, er ofte ikke forsigtige med hensyn til den frugt, som anvendes, og benytter saften af ormfyldte, rådne æbler. De, som det aldrig ville falde ind at nyde giftige, rådne æbler på nogen anden måde, drikker den cider, som er tilberedt deraf, og betragter den som en luksus; men mikroskopet fortæller, at denne behagelige drik er fuldstændig uskikket til brug, selv når den er frisk tillavet. {SLF 338.4}

Beruselse fremkaldes lige så vist af vin, øs og cider som af stærkere drikkevarer. Brugen af disse væsker opelsker smag for det, som er stærkere, og således grundlægges drikkevanen. Mådeholds drikkeriet er den skole, hvori mennesker uddannes til drankerens løbebane. Men så lumsk er disse milde stimulansers virkning, at ofret befinder sig på drukkenskabens slagne vej, inden han aner nogen fare. {SLF 339.1}

Nogle, der aldrig betragtes som virkelige berusede, er altid under indflydelse af milde beruselses midler. De er febrilske, vankelmodige og ustadige. Idet de bilder sig ind, at der ingen fare er på færde, går de længere og længere, indtil enhver skranke er nedbrudt, ethvert princip kastet over bord. De fasteste forsætter undergraves, og de højeste hensyn er ikke nok til at holde den fordærvede appetit under fornuftens kontrol. {SLF 339.2}

Bibelen billiger ingen steder brugen af berusende vin. Den vin, som Kristus dannede af vand ved bryllupsfesten i Kana, var den rene druesaft. Dette er den most, som „findes... i druen“, og hvorom skriften siger: „Fordærv den ikke, thi der er en velsignelse i den.“ (Es, 65,8) {SLF 339.3}

Det var Kristus, som i det gamle testamente gav Israel denne advarsel: „Vinen er en spotter, stærk drik slår dig løs; hvem som forvildes derved, bliver aldrig vis.“ (Ordsp 20,1) Han har ikke selv dannet nogen sådan drik. Satan frister menneskerne til nydelser, som vil sløve forstanden og lamme det åndelige syn; men Kristus lærer os at holde den lavere natur i tømme. Han giver ikke menneskerne noget, som vil være en fristelse. Hans hele liv var et eksempel på selvfornægtelse. Det var for at bryde appetittens magt, at han under de 40 dages faste i ørknen for vor skyld gennemgik den sværeste prøve, som menneskenaturen kan udholde. Det var Kristus, der bød, at Johannes døberen ikke måtte smage vin og stærk drik, og det var ham, som pålagde Manoahs hustru at vise en lignende afholdenhed. Kristus modsagde ikke sig selv i sin lære. Den ugærede vin, som han skaffede bryllupsgæsterne, var en sund og vederkvægende drik. Dette var den vin, Frelseren og hans disciple benyttede ved den første nadver. Det er denne vin, som altid bør bruges ved nadveren som et symbol på Frelserens blod. Denne hellige tjeneste er bestemt er bestemt til at vederkvæge sjælen og give liv, og den bør ikke indbefatte nogen, som virker for det onde. {SLF 339.4}

Hvorledes kan kristne mennesker i betragtning af, hvad skriften, naturen og fornuften lærer angående berusende drikke, give sig af med at producere humle til brug ved brygning af øl eller med at tilvirke vin eller cider for at bringe den på markedet? Hvis de elsker deres næste som sig selv, hvorledes kan de så være med til at lægge en snare på hans vej? {SLF 340.1}

Umådelighed begynder ofte i hjemmet. Ved brugen af en stærk krydret og usund kost svækkes fordøjelses organerne, og der skabes en trang til endnu mere stimulerende fødemidler. Således udvikler man smagen for noget endnu stærkere, og trangen til pirremidler indfinder sig endnu hyppigere og bliver vanskeligere ar modstå. Organismen fyldes mere og mere med giftstoffer, og jo mere den svækkes, desto større bliver trangen til disse stimulanser. Det første skridt i forkert retning bereder vejen for det næste. Mange, som ikke ville gøre sig skyldige i at komme vin eller berusende drikke af nogen slags på deres bord, fylder det med retter, som skaber en sådan trøst efter stærke drikke, at det er næsten umuligt at modstå fristelsen. Fejlagtige spiseog drikkevaner ødelægger sundheden og bereder vejen for drukkenskab. {SLF 340.2}

Hvis rigtige grundsætninger med hensyn til afhold kunne indprentes i de unge, som danner samfundet og giver dets præg, så ville der snart kun være ringe brug for en afholdsvirksomhed. Lad forældrene begynde en afholdsvirksomhed ved den hjemlige ild ved at lære deres børn rigtige grundsætninger lige fra den spæde barndom, så vil de kunne gøre sig håb om gode resultater. {SLF 340.3}

Mødrene har et arbejde med at hjælpe deres børn til at grundlægge rigtige vander og udvikle smag for det, som er rent og godt. Opdrag deres smag og lær dem at fly stimulanser. Opdrag børnene således, at de får moralsk styrke nok til at modstå det onde, som omgiver dem. Lær dem at forstå, at de ikke mere må lade sig lede af andre, at de ikke må give efter for stærke indflydelser, men selv øve en god indflydelse på andre. {SLF 341.1}

Der gøres store anstrengelser for at indskrænke drikkelysten; men meget af dette arbejde er ikke rettet mod det rigtige punkt. Afholdssagens forkæmpere bør have øjnene åbne for de onder, som skyldes brugen af usund føde, krydderier, kaffe og te. Vi ønsker alle, som arbejder for afholdssagen, held og fremgang; men vi vil gerne bede dem se lidt dybere ind i årsagen til det onde, som de fører krig imod, og til endelig selv at være konsekvente i deres afhold. {SLF 341.2}

Man må fremholde for folket, at det rigtige forhold mellem det sjælelige og det moralske i høj grad beror på, om den fysiske organisme befinder sig i den rette tilstand. Alle narkotiske (sløvende) midler og unaturlige stimulanser, der svækker og forringer det fysiske, virker også nedsættende på åndsevnerne og på det moralske liv. Umådelighed ligger ved roden af det moralske forfald i verden. Ved af føje den fordærvet appetit taber mennesket evnen til at modstå fristelse. {SLF 341.3}

Den, som arbejder for at fremme afhold, påhviler det hverv at oplyse folket i denne henseende. Lær folket at forstå, at sundhed og karakter, ja endog livet sættes i fare ved brugen af pirremidler, som ophidser de svækkede organer til unaturlig krampagtig virksomhed. {SLF 341.4}

Det eneste sikre standpunkt med hensyn til kaffe, te, tobak og alkoholiske drikke er dette: „rør ikke, smag ikke, tag ikke derpå!“ Kaffe, te og lignende drikke virker i samme retning som spiritus og tobak, og i nogle tilfælde er det lige så vanskeligt at bryde med denne vane, som det er for drankeren at ophøre med brugen af alkohol. De, som forsøger at bortlægge disse stimulanser, vil i nogen tid mærke et savn og vil lide under følgerne af at undvære dem; men ved ihærdighed vil de overvinde trangen og ikke længere føle noget savn. Der vil måske hengå nogen tid, før end naturen kommer sig efter den mishandling, den har lidt; men giver man den lejlighed, så vil den atter samle sine kræfter og udføre sine funktioner på normal vis. {SLF 342.1}

Kapitel 27. Alkoholtrafik og Forbudslove

Ve den, som bygger sit hus med uretfærdighed og sine sale med uret!..... han, der siger: Jeg vil bygge mig et rummeligt hus og luftige sale; og som udhugger sig vinduer, og paneler det med ceder, og maler det med rødt. Skulle du være konge, fordi du brammer med ceder?..... Dine øjne og dit hjerte er ikke til andet end til din vinding, og til at udøse uskyldigt blod, og til at øve blod og undertrykkelse.“ (Jer 22,13 17) {SLF 343.1}

Det ovenfor anførte skriftsted giver en skildring af deres arbejde, som tilbereder og sælger berusende drikke. Deres forretning betyder røveri. For de penge, de modtager, ydes intet passende igen. Enhver skilling, som de føjer til deres formue, har bragt køberen forbandelse. {SLF 343.2}

Med stor rundhåndethed har Gud tildelt menneskerne sine velsignelser. Hvor lidt verden ville kende til fattigdom og nød, hvis der blev gjort en forstandig brug af hans gaver! Det er menneskernes ondskab, som forvandler hans velsignelser til en forbandelse. Det er på grund af lyst til vinding og en fordærvet appetit, at de kornsorter og frugter, som var bestemte til næring for mennesket, forvandles til en gift, som bringer elendighed og ødelæggelse med sig. {SLF 343.3}

Hvert år fortæres der uhyre mængder af berusende drikke til det, som fører til elendighed, fattigdom, sygdom og fordærvelse og frembringer begærlighed, forbrydelse og død. For vindings skyld sælger vinhandleren sine medmennesker det, som fordærver og ødelægger sjæl og legeme og påfører drankerens familie fattigdom og elendighed. {SLF 344.1}

Når alkoholens offer er død, så er brændvinshandlerens overgreb derved ikke til ende. Han udplyndrer enken og bringer børnene til tiggerstaven. For at faderens alkoholregning kan blive betalt, tager han ikke i betænkning at fratage den forkomne familie, hvad den selv hårdt har brug for. De stakkels børns gråd og den fortvivlede moders tårer tjener kun til at gøre ham opbragt. Hvad bryder han sig om, at disse stakler må sulte? Hvad kommer det ham ved, om også de drives til elendighed og ruin! Han bliver rig af deres smuler, hvem han fører til fordærvelse. {SLF 344.2}

Prostitutionens og lastens huler, retssale, fængsler, fattiggårde, sindsygeanstalter og sygehuse er alle for en stor del fyldte som følge af brændevinshandlerens bestilling. Ligesom det hemmlighedsfulde Babylon i Johannes åbenbaring handler han med slaver og menneskesjæle (Åb 18,13) Bag brændevinshandleren står den mægtige sjælefjende, og ethvert kunstgreb, som jord eller helvede kan udtænke, anvendes for at lede menneskerne ind under hans magt. I by og på land, ved jernbanerne, på de store dampskibe, i forretninger, på forlystelsessteder og apoteker, ja selv på nadverbordet i kirken har han lagt sine snarer. Intet forsømmes, der kan skabe og opelske trangen til berusede drikke. På snart sagt ethvert gadehjørne findes et værtshus, hvor der i de prægtigt oplyste lokaler bydes velkommen og

herefter en munter tone, lokkende arbejderen, den rige lediggænger og den intetanende ungdom. {SLF 344.3}

I private restauranter og på fashionable steder forsyndes damerne med drikke, der bærer velklingende navne, men som virkelig er berusende. For de syge og overanstrengte har man stærkt opreklamerede „Bittere“, der for en stor del består af alkohol. Smagen af spiritus vækkes hos børn gennem konfekter og lignende, hvori der findes alkohol. Sådanne ting sælges i butikkerne, og ved at give dem til børn lokker brændevinshandleren disse til at blive hans kunder. Dag efter dag, måned efter måned, år efter år fortsætter dette arbejde. Fædre, mænd og brødre, landets bærere dets håb og stolthed, søger stadig hen til disse udskænkningssteder og vender tilbage som ødelagte vrag. {SLF 345.1}

Endnu frygteligere rammer forbandelse selve hjemmets hjerte. Det bliver ganske almindeligt, at kvinderne forfalder til drik. I sådanne familier svæver hjælpeløse og uskyldige små børn selv i den spæde alder i daglig fare på grund af forsømmelighed, mishandling og råhed fra fordruknes mødres side. Sønner og døtre vokser op i skyggen af dette frygtelige onde. hvilken anden udsigt Kan de vel have for fremtiden end at synke endnu dybere end deres forældre? {SLF 345.2}

Fra de såkaldte kristne lande føres forbandelsen til afgudsdyrkelsens regioner. De stakkels uvidende vilde oplæres til at drikke spiritus. Selv blandt hedninger findes der forstandige mænd, som indser følgerne og protesterer mod den dødelige gift; men forgæves har de søgt at beskytte deres lande fra dens ødelæggelser. Da civiliserede nationer påtvinger de hedenske folkeslag tobak, brændevin og opium. Når de vildes utøjlede lidenskaber opirres ved drik, synker de ned i hidtil ukendte dybder af last, og det bliver et næsten håbløst foretagende at sende missionærer til disse lande. {SLF 345.3}

Ved deres omgang med mennesker, som skulle have bragt dem kundskab om Gud, forledes hedningerne til laster, som ødelægger hele stammer og folkeskarer, og følgen er, at man på jordens mørke egne bærer had mod de civilisere nationer. {SLF 345.4}

Alkoholtrafikken er en magt i verden. Den bæres oppe af penge, vaner appetit i forening. Dens magt gør sig gældende endog i kirkesamfundene. Mænd, som direkte eller indirekte har fået deres penge ved brændevinstrafikken, tilhører kirken og „står i godt forhold“ til samme. Mange af den yder rigelige bidrag til offentlig godgørenhed. Ved deres gaver støtter de kirkens foretagender og hjælper til med at underholde dens præster. De nyder al den agtelse, som penge skaffer dem. Når kirken optager sådanne medlemmer, så støtter den i virkelighed alkoholstrafikken. Alt for ofte er det tilfældet, at de gejstlige selv ikke besidder mod nok til at forfægte, hvad der er ret. De fortæller ikke deres tilhørere, hvad Gud har sagt angående brændvinshandlerens bestilling. Hvis de talte tydeligt, ville det være ensbetydende med at forarge menigheden, miste deres anseelse og gå glip af deres gage. (note fra oversætteren: dette siges med henblik på de kirkelige forhold i Amerika, hvor menighederne selv antager deres præster og lønner dem.) {SLF 346.1}

Men højere end kirkens domstol står Guds dommersæde. Han, som sagde til den første morder: „Din broders blods røst råber til mig af jorden," (1Mos 4,10) vil ikke modtage brændevinshandlerens offer på sit alter. Hans vrede er optændt mod dem, som søger at dække til over deres skyld med rundhåndethedens kappe. Deres penge er brusede med blod; forbandelsen hviler over dem. {SLF 347.1}

„Hvad skal jeg med jeres mangfoldige ofre? siger Herren..... Når I kommer for at ses for mit ansigt, hvem har krævet dette af jer, at I skal nedtræde mine forgårde? Bær ikke mere forfængeligt madoffer frem..... Når I udbreder jeres hænder, skjuler mine øjne for jer; hvor meget I end beder, hører jeg dog ikke; jeres hænder er fulde af blod." (Es 1,11 15) {SLF 347.2}

Drankeren har betingelser for at kunne gøre noget, som er bedre. Han er blevet betroet talenter, hvorved han kunne ære Gud og være til velsignelse i verden; men hans medmennesker har lagt en snare for hans sjæl, og hans fald er blevet deres vinding. De har levet i overdådighed, medens det stakkels offer, som de har udplyndret, har levet i fattigdom og elendighed; men Gud vil kalde dem til ansvar, som har hjulpet med til at føre drankeren til ruin. Han, som regerer i himlene, har ikke tabt den første årsag til eller den sidste virkning af drukkenskaben af syne. Han, som sørger for spurvene og klæder græsset på marken, vil ikke gå dem forbi, som er skabt i hans eget billede og købt med hans eget blod, uden at give agt på deres råb. Gud lægger mærke til al den ondskab, som foreviger forbrydelse og ulykke. {SLF 347.3}

Verden og kirken viser måske den mand og deres bifald, der har samlet sig rigdomme ved at fordærve menneskesjæle; de ser måske venligt på den, som leder mennesker skridt for skridt på vejen nedad til skam og fordærvelse. Men Gud ser alt dette og vil fælde en retfærdig dom. Brændevinshandleren kan vel her i verden blive betragtet som en dygtig forretningsmand; men Herren råber ve over ham. Han vil komme til at bære skylden for håbløshed, den nød og lidelse, som brændevinstrafikken har bragt ind i verden; han vil komme til at svare for det savn og den ulykke, som er påført mødre og børn, der har måttet lide mangel på føde, klæder og husly, og som har bortkastet alt håb og al glæde; han vil komme til at svare for de sjæle, han har sendt uforberedte ind i evigheden. Og de, som har støttet ham i hans arbejde, er delagtige i hans skyld. Til dem siger Gud: „Jeres hænder er fulde af blod." {SLF 347.4}

Mange kæmper for, at når alkoholtrafikken reguleres eller fuldstændig kontrolleres af staten, så vil dette bidrage til at hæmme drikkeondet; men ved at tillade, at denne trafik må eksistere, opelsker staten i virkeligheden det onde, som den siger sig at begrænse. Under statens beskyttelse oprettes alle vegne bryggerier og brænderier, og brændevinshandleren driver sin forretning lige ved vor dør. {SLF 348.1}

Ofte er det forbudt at sælge alkoholiske drikke til en, som er beruset, eller som vitterlig er en vanemæssig dranker; men den virksomhed, som gør de unge til drankere, florerer stadig væk. Selve brændevinstrafikkens tilstedeværelse afhænger af, at smagen for

berusende drikke opelskes hos de unge. Disse ledes fremad skridt for skridt, indtil drikkevanen er grundlagt, og der er skabt en tørst, som må tilfredsstilles, koste hvad det koste vil. Det ville være mindre skadeligt at lade den forfaldne dranker, hvis ruin i de fleste tilfælde allerede er afgjort, få sit brændevin end lade vor blomstrende ungdom forledes til ødelæggelse af denne frygtelige last. {SLF 348.2}

Man opretter anstalter, hvor drukkenskabens ofre kan få hjælp til at overvinde deres hang til drik. Dette er et ædelt foretagende; men så længe salget af berusende er så almindeligt, vil de, som er forfaldne til drik, kun høste ringe nytte af disse drankerhjem. De kan ikke altid vedblive at være der; de må atter ud blandt deres medmennesker. Selv om smagen for berusende drikke er underkuet, så er den dog ikke helt tilintetgjort, og når fristelsen kommer, således som den gør det fra alle hold, falder de ofte som let bytte. {SLF 348.3}

Den, som har et ondskabsfuldt dyr, og som lader det gå frit omkring, skønt han ved, at det er farligt, holdes af landets love ansvarlig for den skade, et sådant dyr måtte forvolde. I de love, som Herren gav Israel, forordnede han, at når et dyr, der vitterligt var farligt, blev årsag til menneskers død, skulle ejeren bøde med livet for sin uforsigtighed eller ondskab. Ifølge samme grundsætning burde staten, der støtter brændevins trafikken, holdes ansvarlig for dens følger. Og hvis det at lade et ondskabsfuldt dyr gå løst, er en forbrydelse, som fortjente døden, hvor meget større en forbrydelse er det da ikke at billige salget af berusende drikke! {SLF 349.1}

Staten giver bevillinger, idet den påberåber sig, at denne trafik skaffer penge til statskassen. Men hvad betyder vel denne indtægt i sammenligning med de enorme udgifter, der bliver nødvendige på grund af de forbrydelser, den sindssyge og den fattigdom, som er frugt af spiritustrafikken! En mand, der er under alkoholens indflydelse, begår en forbrydelse; han føres for retten, og de, som ved lov har støttet brændevinstrafikken, er tvunget til at tage sig af følgen af deres eget værk. De tillod salget af en drik, som ville gøre et fornuftigt menneske afsindigt, og nu bliver det nødvendigt at sende denne mand i fængsel eller måske til skafottet, medens hans hustru og børn ofte efterlades i fattigdom og må forsørges af fattigvæsenet på det sted, hvor de opholder sig. {SLF 349.2}

Betragter man alene den finansielle side af sagen, hvilken dårskab er de så ikke at tillade en sådan forretning! Men hvilken indtægt kan vel opveje det tab af menneskelig forstand, den forkvakling og forvanskning af gudsbilledet i mennesket samt den ruin, børnene udsættes for, idet der påføres dem fattigdom og elendighed, og de fordruknes onde tilbøjeligheder foreviges hos dem? {SLF 349.3}

En mængde mennesker, som har vænnet sig til at bruge berusende drikke, befinder sig i en ynkelig tilstand. Hjernen er syg og viljekraften svækket. Hvad dem selv angår, da besidder de ingen kraft til at beherske trangen til drik. Man kan ikke ved ræsonnement eller overtalelser lede dem til af forfægte sig selv. Blot en eneste mundfuld af den berusende drik,

så er al tanke om dens følger drevet på flugt! Den sønderknuste hustru og de nøgne, forsultne børn er glemt. {SLF 350.1}

Må dette altid vedblive? Skal menneskerne altid måtte kæmpe om sejr med fristelsens dør stående vidt åben foran sig? Skal drukkenskabens forbandelse altid hvile som et kræftsår på den civiliserede verden? Må den år efter år vedblive at feje lig en fortærende ild hen over tusinder af lykkelige hjem? Når et slid er ved at gå under, bliver ikke menneskerne i land stående med korslagte arme og betragte dets undergang; de sætter livet på spil under arbejdet for at redde de ombordværende fra en våd grav. Hvor langt større trang er der ikke til arbejde for at redde menneskerne fra drankerens skæbne! {SLF 350.2}

Det er ikke drankeren og hans familie alene, der lider under brændevinshandlerens beskæftigelse, ej heller er skattebyrden det væsentlige onde, som han påfører landet. Vi er alle sammenknyttede med menneskers bånd, og et onde, som rammer en hvilken som helst del af den store menneskefamilie, rummer fare for alle. {SLF 350.3}

Der gives ingen, hvis interesser ikke sættes på spil ved afholdstrafikken. Der gives ingen, som ikke for sin egen sikkerheds skyld burde sætte sig for at modarbejde den. {SLF 350.4}

Fremfor alle andre steder, der udelukkende har med verdslige anliggender at gøre, bør de, der sidder i lovgivende forsamlinger eller beklæder en stilling i retssalen, være upåvirkede af drukkenskabens forbandelse. Alle, som beklæder høje, offentlige stillinger, som giver og håndhæver statens love, som holder deres medmenneskers liv, navn og ejendom i deres hænder, bør være strengt afholdende. Kun på denne betingelse kan deres sind være klart, så de kan skelne mellem ret og uret; kun på denne betingelse kan de være principfaste og have den fornødne visdom til at øve ret og vise barmhjertighed. Men hvordan er forholdende? Hvor mange af disse mænd er der ikke, hvis sind er uklart, og hvis begreber og ret og uret er forvirrede på grund af stærk drik! Hvor mange uretfærdige love er der ikke udstedt, og hvor mange uskyldige mennesker har ikke måttet lide på grund af uretfærdighed hos lovgiverne, vidner, sagførere, ja endog dommere, som har været fortalere til drik! Mange er de, som er „vældige til at drikke vin“, og som er „dygtige mænd til at blande stærk drik“, „som siger om det onde, at det er godt, og om det gode, at det er ondt“, som „for gavens skyld dømmer en ugudelig at have ret, og fravender de retfærdige deres ret“! Om sådanne siger Gud: {SLF 350.5}

„Ve dem“ „Ligesom ildens tunge fortærer halm, og strå synker sammen i luen, så skal deres rod være, som den var forrådnet, og deres blomster fare op som støv; thi de har forkastet den Herre Zeboths lov, og foragtet Israels helliges tale.“ (Es 5,20 24) {SLF 351.1}

Guds ære, nationernes bestående, landets, hjemmets og den enkeltes velfærd kræver, at enhver mulig anstrengelse gøres for at vække folket til forståelse af drukkenskabslasten. Snart vil vi se følgerne af dette frygtelige onde på en måde, som det ikke ytrer sig nu. Hvem vil gøre en kraftig anstrengelse for at standse ødelæggelsesværket? {SLF 351.2}

„Red dem, som føres til døden, dem, som vaklende drager hen at miste livet;... Når du siger: „Se, vi kender det ikke,“ mon da ikke den, som prøver hjerter, forstår det, Og den, som tager var på din sjæl, kender det?“ (Ordsp 24,11 12) „Hvad vil du sige, når han hjemsøger dig?“ (Jer 13,21) {SLF 351.3}

Jesus forlod de kongelige sale deroppe, lagde sin egen herlighed til side og iklædte sin guddommelighed med menneskelighed, for at han kunne komme i nøje forbindelse med menneskerne og ved ord og eksempel opløfte og forædle dem og atter oprette det tabte gudsbillede i menneskesjælen. Dette er Kristi værk; men hvilken indflydelse udøves der af dem, som gør brændevinshandlen tilladt ved lov? Hvilken indflydelse har de, som sætter flasken til deres medmenneskers læber? Sammenlign vinhandlerens bestilling med Jesu Kristi værk, så vil du være tvunget til at indrømme, at de, som handler med spirituosa, og de, som opretholder denne trafik, arbejder i forening med Satan. Ved denne forretning bidrager de mere til at forevige menneskelig ulykke end de kunne ved nogen anden beskæftigelse i verden. {SLF 352.1}

Kapitel 28. Hjemmet

I hjemmet

Arbejdet med at genoprette og opløfte menneskeslægten begynder i hjemmet. Forældrenes virken ligger til grund for alt andet arbejde. Samfundet består af familier og er, hvad disse familiers hoveder gør det til. Fra hjertet udgår „livets væld“ (Ordsp 4,23), og samfundets, kirkens og nationens hjerte er familien. Samfundets velfærd, kirkens fremgang og nationens udvikling beror på hjemmets indflydelse. {SLF 355.1}

Familielivets betydning og anledninger fremstilles i Jesu liv. Han, som kom fra himlen for at være vort eksempel og vor lærer, tilbragte 30 år som et medlem af denne familie i Nazareth. Bibelens beretning om disse år er meget kortfattet. Ingen mægtige undergerninger tiltrak sig massernes opmærksomhed; ingen begærlig skare fulgte ham eller hørte hans ord. Men gennem alle disse år fuldførte han alligevel sin guddommelige mission. Han levede ligesom en af os, deltog i familielivet, underkastede sig hjemmets regler, udførte dets pligter og bar dets byrder. Bestyrket med ømhed i et tarveligt hjem og delagtig i de erfaringer, som falder i vor fælles lod, forfremmedes han „i visdom og alder og nåde hos Gud og mennesker“. (Luk 2,52) {SLF 355.2}

I alle disse ubemærkede år gav hans liv sig udslag i venlige og hjælpsomme handlinger. Hans uegennytte og tålmodige udholdenhed, hans mod og troskab, hans modstand mod fristelse, hans aldrig svigtende fred og stille glæde var en stadig opmuntring. Han medførte til hjemmet en liflig atmosfære, og hans liv var ligesom en surdej, der udøvede sin virkning på samfundet. Ingen sagde, at han havde udført et mirakel; men fra ham strømmede kraft kærlighedens helbredende, livgivende kraft ud til de fristede, de syge og de mismodige. Lige fra sin første barndom kom han på en beskeden måde andre til hjælp, og på grund af dette var mange, som hørte ham med glæde, da han begyndte sin offentlige virksomhed. {SLF 356.1}

Frelserens tidligste år er mere end et eksempel for ungdommen; de indeholder også en lærdom, som bør være enhver fader og moder til opmuntring. Familiekredsen og nabolaget er det første sted, hvor de, som ønsker at virke for deres medmennesker bør tage fat. Der gives intet vigtigere virkefelt end det, som er overladt dem, der grundlægger og forestår hjemmet; intet arbejde, der er betroet mennesket, indbefatter større og mere vidtrækkende følger end det, som påhviler fædre og mødre. {SLF 356.2}

Fremtidens samfund bestemmes af nutidens børn og ungdom, hvad disse børn og disse unge skal blive til, afhænger af hjemmet. Størstedelen af den sygdom, elendighed og forbrydelse, der hviler som en forbandelse over menneskerne, skyldes en mangelfuld opdragelse i hjemmene. Hvis livet i hjemmet var rent, og hvis de børn, der udgår derfra, var beredte til at bære livets ansvar og møde dets farer, hvilken forandring ville der ikke foregå i verden! {SLF 357.1}

Store anstrengelser gøres, tid, penge og arbejde i næsten ubegrænset mængde ofres for at oprette anstalter og starte foretagender for at hjælpe dem, der er blevet ofre for onde laster; og dog er selv alle disse bestræbelser ikke nok til at fylde det store krav. Men o, hvor ringe er alligevel ikke resultatet! Hvor få der, som finder varig hjælp! {SLF 357.2}

Masser af mennesker længdes efter et bedre liv; men de mangler mod og beslutsomhed til at rive sig løs fra vanernes magt, og de viger tilbage for anstrengelser, den kamp og det offer, som kræves, og de lider skibbrud på deres liv og føres til ruin, Mænd med ædle evner og den højeste begavelse, mænd som har sat sig et højt mål, og som ellers af naturen og ved deres uddannelse er udrustede til at indtage betroede og ansvarsfulde stillinger, bliver på denne måde ødelagte og værdiløse i livet og går glip af det tilkommende. {SLF 357.3}

Og for dem, hvem det virkelig lykkes at gøre en forandring i deres liv, hvor bitter er ikke kampen for at genvinde deres menneskeværd! I form af en ødelagt konstitution, mangelfuld viljekraft, en svækket forstand og en nedsat sjælsstyrke høster mange hele deres liv igennem frugten af den onde sæd, de har sået. Hvor langt mere der kunne udrettes, hvis ondet blev grebet an fra begyndelsen af! {SLF 357.4}

Dette arbejde påhviler for en stor del forældrene. Hvis man under bestræbelsen for at standse drukkenskaben og andre onders fremgang, der som et kræftsår æder om sig i samfundet, lagde mere vægt på at lære forældrene, hvorledes de skulle danne deres børns vaner og karakter, så kunne der udrettes hundrede gange så meget godt. Vanen, som er en så frygtelig magt til det onde, kan de gøre til en kraft til det gode. De har med selve strømmens udspring at gøre, og det påhviler dem at lede dem i det rigtige spor. {SLF 358.1}

Forældre kan lægge grundvolden til et sundt og lykkeligt liv for deres børn. De kan sende dem bort fra hjemmet i besiddelse af moralsk styrke til at modstå fristelse om med mod og kraft til med held at tumle med livets problemer. De kan opflamme hos dem det forsæt og udvikle den kraft, som vil gøre deres liv til en ære for Gud og til en velsignelse for verden. De kan gøre stierne rette for deres fødder, stier, som gennem solskin og skygge fører til de herlige boliger deroppe. {SLF 358.2}

Hjemmets mission strækker sig længere end til dets egne medlemmer. De kristelige hjem vil blive en anskuelsesundervisning, der fremstiller ypperligheden af de sande livsprincipper. En sådan fremstilling vil være en magt til det gode i verden. Den indflydelse, som udgår fra et sandt hjem, virker langt kraftigere på menneskers hjerter og liv, end nogen prædiken kan gøre. Når de unge går fra et sådant hjem, vil de meddele andre noget af den undervisning, de selv har fået. Ædlere livsprincipper indføres i andre hjem, og en opløftende indflydelse gør sig gældende i samfundet. {SLF 358.3}

Der gives mange andre, for hvem vi kunne gøre vore hjem til en velsignelse. Vore selskabelige sammenkomster bør ikke bestemmes af, hvad der er skik og brug i verden, men af Kristi Ånd og hans ords undervisning. I alle deres fester indbød israelitterne den fattige, den fremmede og levitten, som både var præstens medhjælper i helligdommen, en lærer i

religion og en missionsarbejer. Disse betragtes som folkets gæster, der skulle nyde godt af deres gæstfrihed ved enhver selskabelig og religiøs festlighed, og som man med ømhed skulle tage sig af i sygdom eller nød. Det er sådanne som disse, vi bør byde velkommen i vore hjem. Hvor meget kunne et sådant velkommen bidrage til at glæde og opmuntre sygeplejersken, læreren eller den af bekymringer betyngede, stræbsomme moder eller de svage og gamle, der ofte ikke har noget hjem, og som må kæmpe med fattigdom og mange nedslående omstændigheder! {SLF 359.1}

„Når du gør middagseller aftensmåltid", siger Kristus, „byd ikke dine venner, ej heller dine brødre, ej heller dine venner, ej heller rige naboer, på det de ikke skal indbyde dig igen, og dig sker bekostning. Men når du gør et gæstebud, da byd de fattige, krøblingerne, halte, blinde: så skal du være salig; thi de har intet at betale derfor; men det skal genvindes dig i de retfærdiges opstandelse." (Luk 14,12 14) {SLF 360.1}

Sådanne gæster vil det ikke koste jer meget besvær at modtage; I behøver ikke ofre et stort arbejde eller mange penge for deres skyld; I behøver ikke at gøre nogen stads. Et varmt hjerteligt velkommen, en plads ved jeres arne og jeres familiebord og tilladelse til at tage del i andagtstimens velsignelse vil for dem være ligesom et glimt af himlen. {SLF 360.2}

Vor medfølelse og vor sympati må strække sig længere end til os selv; den må nå udenfor familiekredsen. Der er dyrebare anledninger for dem, som vil gøre deres liv til en velsignelse for andre. Indbydelsen af selskabelig omgang er en vidunderlig magt. Hvis vi vil, så kan vi bruge den til at hjælpe vore medmennesker. {SLF 360.3}

Vore hjem bør være et tilflugtssted for de fristede unge. Der er mange, som står ved vejskellet, og enhver indflydelse, ethvert indtryk bestemmer det valg, som afgør deres skæbne både for dette liv og det tilkommende. Det onde lokker dem; dets tilholdssteder er lyse og tiltrækkende, de byder enhver velkommen. Overalt omkring os findes unge mennesker, som ikke har et hjem, og mange hvis hjem ikke øver nogen styrkende, opløftende indflydelse, og de unge glider ind i det, som er ondt; de går nedad til fordærvelse lige ved vor dør. {SLF 360.4}

Disse unge trænger til, at man rækker dem en hjælpsom hånd. Venlige, jævne ord, små ligefremme opmærksomheder vil bortfeje fristelsens skyer, der samler sig omkring sjælen. Når himmelsk medlidenhed finder sit sande udtryk, så ejer den kraft til at åbne hjerter, som har Kristus ords vellugt behov og trænger til den ligefremme, milde berørelse af Kristi kærligheds Ånd. Hvis vi ville vise interesse for de unge, indbyde dem til vore hjem og omgive dem med indflydelser, der kunne være dem til hjælp og opmuntring, så ville mange med glæde betræde den sti, som fører opad. {SLF 360.5}

Vor tid er kort; kun én gang kan vi vandre gennem denne verden, og lad os gøre det mest mulige ud af livet, medens vi er på vandringen. Det arbejde, som vi er kaldte til at udføre, kræver ikke rigdom, stilling eller store evner, men en venlig, selvopofrende ånd og et fast forsæt. Hvis en lampe til stadighed holdes brændene, så kan den blive et middel til at tænde

mange andre lamper, hvor lille den end er. vor indflydelses rækkevidde kan sydes ringe, vore evner ubetydelige, vore anledninger få og vor dygtighed begrænset; men vidunderlige muligheder ligger alligevel for os, når vi trofast udnytter de anledninger, vi har i vore egne hjem. Hvis vi åbner vore hjerter og vore hjem for de guddommelige livsprincipper, så vil vi blive ligesom rør, hvor igennem strømme af livgivende kraft kan flyde. Fra vore hjem vil der flyde helbredende strømme, som fremkalder liv, skønhed og frugtbarhed, hvor der nu er goldt og øde. {SLF 361.1}

Kapitel 29. Hjemmets Grundlæggere

Han, som gav Eva til Adam som en medhjælp, udførte sit første mirakel ved en bryllupsfest. I det festlige hus, hvor venner og slægtninge glædede sig tilsammen, begyndte Kristus sin offentlige virksomhed. Han billigede ægteskabet og anerkendte det som en anordning, han selv havde indstiftet. Han forordnede, at mand og kvinde skulle forenes i helligt ægteskab for at grundlægge familier, hvis medlemmer, kronede med hænder, skulle blive anerkendte som medlemmer af familien deroppe. {SLF 362.1}

Kristus hædrede ægteskabsforholdet ved også at gøre det til et symbol på foreningen mellem ham og hans forløste. Han er selv brudgommen; bruden er menigheden, hans udvalgte, om hvem han siger: „Hel dejlig er du, min veninde! og der er ingen lyde på dig.“ (Højs 4,7) {SLF 362.2}

Kristus „elskede menigheden og hengav sig selv for den, på det han kunne hellige den, og han rensede den,... at den måtte være hellig og uskadelig“. (Es 5,25 27) „Således er mændene skyldige at elske deres hustruer.“ (Es 5,28) Familiebåndet er det inderligste, det ømmeste og helligeste af alle jordiske bånd. Det var bestemt til at skulle være en velsignelse for menneskerne, og det er en velsignelse, hvor som helst ægteskabspagten indgåes med forstand, i gudsfrygt og med tilbørlig hensyntagen til det ansvar, den medfører. {SLF 362.3}

De, som tænker på at indgå ægteskab, bør betænke, hvilken karakter og indflydelse det hjem, de grundlægger, vil få. Når de bliver forældre, er et helligt ansvar blevet dem betroet. Deres børns velfærd her i verden og deres lykke i den tilkommende beror i stor udstrækning på dem. De bestemmer for en stor del både det fysiske og det moralske præg, som de små skal bære; af hjemmets karakter afhænger også af samfundets tilstand; enhver families indflydelse vil enten virke højnende eller fordærvende. {SLF 363.1}

Ved valget af ledsager gennem livet bør man have det for øje, som bedst kan fremme legemlig, åndelig og sjælelig velfærd både hos forældre og børn det, som vil sætte både forældre og børn i stand til at ære deres Skaber og blive til velsignelse for deres medmennesker. {SLF 363.2}

Inden de påtager sig det ansvar, som ægteskabet medfører, bør unge mænd og kvinder have en sådan erfaring i det praktiske liv, som gør dem skikkede til at optage dets pligter og byrder. Tidligere ægteskaber kan ikke tilrådes. Et forhold, der har så stor betydning som ægteskabet, og som er så vidtrækkende i sine følger, må ikke tiltrædes hastigt, uden tilstrækkelig beredelse, og inden vedkommende endnu er vel udviklede i legemlig, åndelig og fysisk henseende. {SLF 363.3}

De, som gifter sig, besidder måske ikke jordisk rigdom; men de bør besidde den langt større velsignelse: sundhed. I de fleste tilfælde bør der ikke være nogen stor aldersforskel. En tilsidesættelse af denne regel kan blive årsag til, at den yngste af dem lider alvorlig skade på sit helbred, og ofte kommer børnene til at mangle fysisk og åndelig styrke. En gammel fader eller moder kan ikke give dem den pleje og ellers være for de små, hvad de bør, og

desuden kan det ske, at den ene af forældrene bortrives af døden netop på et tidspunkt, da børnene mest trænger til kærlighed og vejledning. {SLF 363.4}

Det er kun Kristus, at ægteskabspagten med tryghed kan indgåes. Menneskelig kærlighed må hente sine inderligste bånd fra den guddommelige kærlighed. Alene hvor Kristus hersker, kan der findes dyb, sand, uegennyttig kærlighed. {SLF 363.5}

Kærlighed er en dyrebar gave, som vi modtager af Kristus. Ren og hellig Kærlighed er ikke en følelse, men et princip. De, som drives af sand kærlighed, er hverken urimelige eller blinde. Underviste af den Helligånd elsker de Gud over alle ting og deres næste som sig selv. {SLF 364.1}

Lad dem, som tænker på at indgå ægteskab, veje enhver følelse og give agt på udviklingen af ethvert karaktertræk hos den, til hvem de tænker at knytte deres livs skæbne. Lad ethvert skridt hen imod en ægteskabsforbindelse være præget af sømmelighed, ligefremhed, oprigtighed og et alvorligt forsæt at ville behage og ære Gud. Ægteskabet indvirker på det fremtidige liv både i denne verden og i den tilkommende. En alvorlig kristen vil ikke lægge nogen planer, som Gud ikke kan billige. {SLF 364.2}

Hvis de er velsignet med gudfrygtige forældre, så søg vejledning hos dem. Åbenbar for dem dit håb og dine planer og modtag af dem den undervisning, som deres livs erfaringer har lært dem, så vil du undgå mange sorger. Gør fremfor alt Kristus til din rådgiver; læs hans ord med bøn til Gud. {SLF 364.3}

Således vejledet, lad den unge kvinde kun vælge til sin livsledsager en sådan, som besidder rene, mandige karaktertræk, en, som er flittig, fremadstræbende og retskaffen, en, som frygter og elsker Gud. Lad en ung mand søge en til at stå ved hans side, som er skikket til at bære sin del af livets byrder, en, hvis indflydelse vil forædle og udvikle ham, og som vil gøre ham lykkelig ved sin kærlighed. {SLF 364.4}

„En forstandig kvinde er fra Herren.“ (Ordsp 19,14) „Hendes mands hjerte forlader sig på hende... Hun gør ham godt og intet ondt, i alle sit livs dage.“ (Ordsp 31,11-12) „Hun åbner sin mund med visdom, og kærligheds lov er på hendes tunge; hun ser nøje, hvordan det går hendes hus, og hun spiser ikke ladhedens brød; hendes sønner rejser sig og priser hende lykkelig; og hendes mand roser hende således: Mange døtre var brave, men du overgår dem alle.“ (Ordsp 31,26-29) {SLF 364.5}

Den, som vinder en sådan hustru, „finder en god ting og modtager en velbehagelighed af Herren“. (Ordsp 18,22) Hvor megen forsigtighed og visdom der end er blevet udvist ved indgåelsen af ægteskab, er der dog kun få par, som er fuldstændig sammenknyttede, når ægteskabsceremonien er endt; de to menneskers virkelige forening er et værk, som fuldføres i de kommende år. {SLF 366.1}

Når livet med dets vanskeligheder og bekymringer møder det nygifte par, så forsvinder det romantiske skær, som fantasien så ofte omgiver ægteskabet med. Mand og hustru lærer

hinandens karakter at kende på en måde, som de umulig kunne ved deres tidligere omgang. Dette er det mest kritiske tidspunkt i deres erfaring. Hele deres fremtidige livs lykke og betydning beror på, om de nu går frem på rette måde. Ofte opdager de svagheder og mangler hos hinanden, som de ikke havde anelse om, men de hjerter, som kærligheden har sammenknyttet, vil også opdage fortrinlige træk, som hidtil var ukendte. Lad alle lægge sig efter at opdage de gode sider hellere end at søge efter mangler. Ofte er det vor egen opførsel, den atmosfære, som omgiver os selv, der bestemmer, hvilke træk en anden vil åbenbare for os. Dette at lade kærligheden komme til syne, betragtes af mange som en

svaghed, og de udviser en tilbageholdenhed, som virker frastødende på andre. Denne ånd kvæler al sympati. Når de selskabelige og ædle tilskyndelser underkues, så dør de hen, og hjertet bliver koldt og øde. Vi bør vogte os for dette fejltrin. Kærligheden kan ikke leve længe uden at komme til udtryk. Lad ikke dens hjerte, som er forenet med dig, tørste af mangel på venlighed og sympati. {SLF 367.2}

Selv om vanskeligheder, besværligheder og nedslående omstændigheder indtræffer, så bør hverken mand eller hustru give den tanke rum, at deres forbindelse er en fejltagelse eller en skuffelse. Lad det være jeres forsæt at være så meget for hinanden, som det er muligt. Vedbliv at vise hinanden den samme opmærksomhed, som I gjorde i begyndelsen. Lad den ene på enhver mulig måde opmuntre den anden til at udkæmpe livets kamp. Læg vind på at befordre hinandens lykke. Lad der være gensidig kærlighed, gensidig overbærenhed. Under disse forhold vil indtrædelsen i ægtestanden så langt fra være kærlighedens afslutning, så at sige netop blive dets begyndelse. Det sande venskabs varme, den kærlighed, der knytter hjerte til hjerte, er en forsmag på himlens glæder. {SLF 367.1}

Omkring enhver familie er der en hellig kreds, som ikke må brydes. Indenfor denne kreds har ingen fremmed ret til at komme. Lad hverken manden eller hustruen tillade nogen anden at blive delagtig i de fortroligheder, som udelukkende tilhører dem selv. {SLF 367.2}

Lad enhver yde kærlighed i stedet for at kræve den. Søg at udvikle det ædleste hos jer og vær snarere til at se de gode egenskaber hos hinanden. Bevidstheden om at blive skattet virker i vidunderlig grad tilskyndende og tilfredstillende. sympati og agtelse opmuntrer en i hans stræben efter det gode, og kærligheden selv forøges, idet den tilskynder en ædlere forsætter. {SLF 367.3}

Hverken manden eller hustruen bør lade sin personlighed opsluge af den andens. Hver for sig står de i et personligt forhold til Gud; ham må de hver især spørge: „Hvad er ret?“ „Hvad er fejl?“ „Hvorledes kan jeg bedst opfylde hensigten med mit liv?“ Lad jeres kærligheds rigdom strømme ud fra ham, som gav sit liv for jer. Lad Kristus være det første, det sidste og det bedste i alle ting. Efter hvert som jeres kærlighed til ham bliver dybere og stærkere, vil jeres kærlighed til hinanden renses og styrkes. {SLF 367.4}

Den Ånd, som Kristus udviser mod os, er den ånd, som mand og hustru skal udvise mod hinanden. „Omgåes i kærlighed, ligesom og Kristus elskede os.“ „Ligesom menigheden er

Kristus underdanig, således skal og kvinderne være deres egne mænd underdanige i alle ting. I mænd! elsk jeres hustruer ligesom også Kristus elskede menigheden og hen gav sig selv for den.“ (Ef 5,2 {SLF 367.5}

Hverken mand eller hustru bør forsøge på at øve vilkårlig kontrol over den anden. Lad ikke den ene søge at tvinge den anden til at give efter for hans ønsker. I kan ikke gøre dette og samtidig holde hinandens kærlighed ved lige. Vær venlige, tålmodige, overbærende, hensynsfulde og høflige. Ved Guds nåde kan I gøre hinanden lykkelige, således som I lovede, da ægteskabspagten blev indgået. {SLF 368.1}

Men husk på, at I ikke finder lykke ved at tænke blot på jer selv og nøjes med at lade al jeres kærlighed gå ud over hinanden. Grib enhver lejlighed til at forsøge deres lykke, som færdes omkring jer. Husk på, at sand glæde findes alene i uegennyttig virke. {SLF 368.2}

Overbærenhed og uegennytte præger ord og handling hos alle, som lever det nye liv i Kristus. Idet I forsøger at leve hans liv, stræbende efter at overvinde jer selv og al egennytte og hjælpe andre i deres trang, vil I vinde sejr efter sejr. På denne måde vil jeres indflydelse blive verden til velsignelse. {SLF 368.3}

Mænd og kvinder kan opnå det ideal, som Gud har sat dem, hvis de søger hjælp hos Kristus. Hvad menneskelig visdom ikke formår, vil hans nåde udrette for dem, som i kærlig hengivenhed overlader sig ril ham. Hans forsyn kan sammenknytte hjerterne med bånd, som er af himmelsk oprindelse. Kærligheden vi ikke blot være en vekslen af venlige og smigrende ord. I den himmelske vævestol udføres en vævning, som er finere og dog stærkere, end hvad der kan frembringes på en jordisk vævestol. Det, som således frembringes, er ikke en skrøbelig vævning, men en sådan, som kan tåle både slid og prøve. Hjerte vil blive knyttet til hjerte med kærlighedens gyldne bånd, som består. {SLF 368.4}

Kapitel 30. Salg og Udstyr af et Hjem

Evangeliet vil på forunderlig måde forenkle livets problemer. Hvis man fulgte dets undervisning, så ville det løse mange vanskeligheder og fri os fra mange fejltagelser. Det lærer os at vurdere ting efter deres sande værdi og at lægge mest vind på det, som har den største betydning det, som vil bestå. Alle, på hvem det ansvar at vælge et hjem hviler, behøver at lære dette. De bør ikke tillade sig at tabe det højeste mål af syne. Lad dem huske på, at hjemmet på jorden skal være et symbol på en forberedelse for hjemmet i himlen. Livet er en forberedelsesskole, hvorfra forældre og børn skal kunne rykke op i den højere skole i Guds boliger. Dette formål bør afgøre sagen, når man skal vælge det sted, hvor man vil bygge et hjem. Lad jer ikke lede af higen efter formue, af modens krav eller af, hvad der er skik og brug. Tag hensyn til, hvad der bedst vil kunne fremme nøjsomhed, renhed, sundhed og virkelig værdi. {SLF 369.1}

Overalt i verden er der byer, som er ved at blive lastens huler. Rundt omkring ser og hører man det onde; overalt møder man det, som lokker til sanselighed og udsvævelse; fordærvelse og forbrydelse tiltager stadig. Hver dag bringer beretning om vold: om røveri, mord, selvmord og unævnelige forbrydelser. {SLF 369.2}

Bylivet er bagvendt og kunstigt. Den voldsomme jagt efter penge, higen efter fornøjelser, lysten til forfængelighed, den store luksus og overdådighed alt dette er noget, som hos det store flertal af mennesker drager sindet bort fra livets sande formål. Det åbner døren for utallige onder, og over ungdommen har det en næsten uimodståelig magt. {SLF 369.3}

En af de mest lumske og farlige fristelser, som møder børn og de unge i byerne, er hangen til forlystelse. Der er en mængde helligdage, og spil og væddeløb tiltrækker tusinder, og forlystelserne malstrøm river dem væk fra livets alvorlige pligter. Penge, som burde have været anvendt til noget bedre, kastes bort til fornøjelser. {SLF 370.1}

På grund af såvel den virksomhed, der udføres gennem de såkaldte „trusts“, som på følgerne af fagforeninger og strejker bliver livsforholdende i byerne stadig vanskeligere. Store vanskeligheder er i vente, og for mange familiers vedkommende vil det blive nødvendigt at forlade byerne. De ydre omgivelser i stæderne rummer ofte fare for helbredet. Den stadige mulighed for at komme i berøring med sygdom, den dårlige luft, urent vand, uren føde samt de overbefolkede, mørke og usunde boliger er nogle af de onder, man møder. {SLF 370.2}

Det var ikke Guds hensigt, at menneskerne skulle flokkes sammen i byer og sammen stuves i dårlige lejligheder og lange rækker af huse. I begyndelsen satte han vore første forældre der, hvor de kunne se og høre det, som han endnu ønsker, at vi skal glæde os ved. Jo mere vi kommer i overensstemmelse med Guds oprindelige plan, desto heldigere vil vi være stillede med hensyn til at sikre os legemlig, åndelig og sjælelig sundhed. {SLF 371.1}

En kostbar bolig, sine møbler, pragt, luksus og magelighed udgør ikke de nødvendige betingelser for et lykkeligt, nyttigt liv. Jesus kom til denne verden for at udføre det største værk, der nogen sinde er blevet udført blandt mennesker. Han kom som Guds sendebud for at vise os, hvorledes vi skal leve for at sikre os de bedste resultater af livet. Under hvilke forhold var det, den evige Fader stillede sin Søn? Et ensomt hjem blandt Galliæas bjerge; en familie, der blev underholdt ved ærligt, agtværdigt arbejde; et liv i nøjsomhed, daglig kamp med vanskeligheder og besværligheder; selvopofrelse, sparsommelighed og tålmodig, glæderig tjeneste; undervisningstimen ved moderens side foran den åbne rulle med den hellige skrift; den stille morgendæmring eller aftenskumring i den grønne dal; de hellige, forædlende indflydelser i naturen; betragtninger over det skabte og over forsynet samt sjælens samfund med Gud: disse var forhold og anledninger, som Jesus havde i den første del af sit liv. {SLF 371.2}

Således har tilfældet været med det store flertal af de bedste og ædleste mænd i alle tidsaldre. Læs beretningen om Abraham, Jakob og Josef, om Moses, David og Elisa; studer de mænds liv, som i senere tider på værdigeste måde har beklædt betroede og ansvarsfulde stillinger, de mænd, hvis indflydelse har bidraget mest til at løfte menneskeheden op! {SLF 371.3}

Hvor mange af disse blev ikke opdraget i hjem ude på landet! De kendte kun lidt til luksus. De tilbragte ikke deres ungdom med fornøjelse. Mange var tvunget til at kæmpe med fattigdom og besværligheder; de lærte tidligt at arbejde, og deres virksomme liv i den fri luft tilhørte alle deres evner kraft og spændstighed. Tvunget til at stole på egne hjælpemidler, lærte de at bekæmpe vanskeligheder og overstige hindringer, de udviste mod og udholdenhed og lærte selvtillid og selvbeherskelse. For en stor del beskyttede mod dårlig selskab, følte de sig tilfredse med naturlige fornøjelser og gode omgangsvenner. De var nøjsomme og afholdende i deres vaner; de var ledte af principper og voksede op rene, stærke og retskafne. Når de tog fat på deres livskald, medbragte de fysisk og sjælelig styrke, åndelig kraft, evnen til at lægge planer og udføre dem og fasthed i at modstå det onde, hvilket gjorde dem til en afgjort magt for det gode her i verden. {SLF 371.4}

Den bedste arv, I kan skænke jeres børn, er et kraftigt legeme, en sund sjæl og en ædel karakter. De, som forstår, hvad der udgør sand fremgang her i livet, vil være vise i tide. Ved valget af et hjem vil de have det bedste i livet for øje. {SLF 372.1}

Slå jer ikke ned der, hvor man kun ser menneskeværk, hvor det, som man ser og hører, ofte leder til onde tanker, hvor larm og forvirring bringer træthed og uro. Søg derhen, hvor I kan betragte Guds gerninger. Søg hvile for sindet i den herlige stille natur. Lad øjet dvæle ved grønne marker, ved lund og høj. Se opad til den blå himmel, ufordunklet af byens støv og røg, og indånd himlens livgivende luft. Ty derhen, hvor I, borte fra bylivets adspredelse og udsvævelse, kan være jeres børns omgangsvenner, og hvor I kan hjælpe dem til at forstå, at Gud gennem sine gerninger oplærer dem til at leve et retskaffent, nyttigt liv. {SLF 372.2}

Vore kunstlede vaner berøver os mange velsignelser og megen glæde og gør os uskikkede til at gøre den største nytte i livet. Fint og kostbart udstyr betyder ikke alene et spild af penge, men af det, som er tusinde gange mere kostbart. Det påfører hjemmet en svær byrde af bekymring, arbejde og besvær. Hvordan er forholdene i mange hjem, selv hvor midlerne er begrænsede, og arbejdet i huset hovedsagelig falder på moderen? {SLF 373.1}

De bedste værelser i huset udstyres på en måde, som overstiger vedkommendes evner, og som gør, at de ikke bidrager til familiens glæde eller bekvemmelighed. Der er kostbare gulvtæpper, kunstfærdigt udskårne og fint polstrede møbler og elegante ophæng. Borde, hylder og enhver anden mulig plads er fuldt med prydelser, og væggene er bedækkede med billeder, indtil synet der virker trættende. Og hvilken mængde arbejde skal der ikke til for at have alt dette i orden og holde det frit for støv! Dette arbejde tilligemed de øvrige kunstlede vaner, som familien følger for at være i overensstemmelse med skik og brug, kræver et endeløst arbejde fra husmoderens side. {SLF 373.2}

I mange hjem har hustruen og moderen ingen tid til at læse for at kunne få god oplysning, ingen tid til at følge børnene i deres udvikling; der er hverken tid eller rum for Frelseren, at han kan være en intim, kær ledsager. Lidt efter lidt synker hun ned til at blive en husslave. Hendes kræfter, tid og interesser opsluges af de ting, som er forgængelige. For sent vågner hun op og ser, at hun næsten er en fremmed i sit eget hjem. De dyrebare anledninger, som hun engang havde til ved sin indflydelse at berede sine kære for et højere liv, blev ikke benyttede og er nu tabt for bestandigt. {SLF 373.3}

Forældre beslut jer til at leve efter en visere plan. Lad det først og fremmest være jeres mål at gøre hjemmet hyggeligt. Anskaf endelig de ting, som letter arbejdet og befordrer sundhed og bekvemmelighed. Læg planer for at kunne underholde de fremmede, hvem Kristus har pålagt os at byde velkommen, og om hvem han siger: „Hvad I har gjort mod én af disse mine mindste brødre. har I gjort mod mig.“ (Matt 25,40) {SLF 375.1}

Udstyr jeres hjem med sådanne ting, som er enkle og tarvelige, som tåler håndtering, som let kan holdes rene, og som uden store udgifter kan erstattes med nye. Ved hjælp af god smag kan I gøre et meget tarveligt hjem tiltrækkende og indbydende og indbydende, såfremt kærlighed og tilfredshed bor til huse der. {SLF 376.1}

Gud elsker det smukke. Han har klædt jorden og himlen med skønhed, og med en faders glæde ser han sine børn fryde sig over det, som han har skabt. Han ønsker, at vi skal omgive vore hjem med de smukke ting i naturen. {SLF 376.2}

Næsten alle, som bor på landet, hvor fattige de end er, kan omkring deres hjem have en lille græsplæne, nogle få skyggetræer, blomsterbuske eller duftende blomster. Disse vil bidrage langt til familiens lykke en nogen kunstig prydelse; de vil tilføre familie livet en blødgørende, forædlende indflydelse, forøge beboernes kærlighed til naturen og drage dem nærmere til Gud. {SLF 376.3}

Kapitel 31. Moderen

Hvad forældrene er vil børnene for en stor del også blive. Forældrenes fysiske tilstand, deres tilbøjeligheder og lyster, deres åndelige og moralske tendenser, vil i en større eller mindre grad også finde hos børnene. {SLF 377.1}

Jo ædlere forsæter forældrene har, jo bedre de er udrustede i sjælelig og åndelig henseende, og jo fuldkommenere de er udviklede på det fysiske område, desto bedre livsbetingelser skænker de deres børn. Ved at udvikle hos sig det, som er godt, udøver de en indflydelse, som virker dannende på samfundet og opløftende på kommende slægter. {SLF 377.2}

Det er nødvendigt, at fædre og mødre forstår deres ansvar. Verden er fuld af snarer, der lægges for de unges fødder. Skarer af mennesker føler sig tiltrukket af et liv i egenkærlig og sanselig nydelse. De kan ikke se de skjulte farer eller den frygtelige afslutning på den sti, som for dem syndes at være vejen til lykke. Ved at føje deres lyster og lidenskaber spilder de deres kræfter, og millioner af mennesker ruineres både for denne verden og for den tilkommende. Forældre bør huske på, at deres børn må møde disse fristelser. Allerede forud for barnets fødsel bør den forberedelse påbegyndes, som vil sætte det i stand til med held at bekæmpe det onde. {SLF 377.3}

Især hviler der et ansvar på moderen. Barnet ernæres og dets legeme bygges op af hendes livsblod, og hun bibringer det også sådanne åndelige og sjælelige indflydelser, som bidrager til at danne sind og karakter. Det var Jokebed, den tros stærke hebraiske moder, som frygtede ikke for kongens befaling“ (Heb 11,23), der fødte Moses, Israels Befrier. Det var Hanna, bønnens og selvopofrelsens og af himlen påvirkede kvinde, som fødte barnet Samuel, dette af Gud oplærte barn, den retskafne dommer, grundlæggeren af Israels hellige skoler. Det var Elisabeth, denne Maria af Nazareths tænkte og åndsbeslægtede, som blev moder til Frelserens forløber. {SLF 378.1}

Med hvilken omhu, moderen bør våge over sine livsvaner, fremgår af skriften. Da Herren ville oprejse Samson til en befrier for Israel, åbenbarede „Herrens engel“ sig for moderen og gav hende særlig undervisning om hendes levevis og også om, hvorledes barnet skulle behandles. „Vogt dig nu,“ sagde han, „at du ikke drikker vin, ej heller stærk drik, og at du ikke æder noget urent.“ (Dom 13,13.4.7) {SLF 378.2}

Betydningen af de indflydelser, som gør sig gældende før fødslen, betragtes af mange som en sag af ringe vigtighed; men således betragter Herren det ikke. Det budskab, som Gud sendte ved en engel, og som to gange blev givet på en så alvorlig måde, viser, at sagen fortjener vor omhyggelige overvejelse. {SLF 378.3}

De ord, som blev talt til den hebraiske moder, taler Gud til enhver moder i enhver tidsalder. „For alt det,“ sagde englen, „som jeg har sagt til kvinden, skal hun tage sig i vare.“ Barnets velfærd påvirkes af moderens livsvaner. I sine tilbøjeligheder og lidenskaber må hun være ledet af principper. Der er noget for hende at afstå fra, noget for hende at

modarbejde, om hun skal kunne opfylde Guds hensigt med hende, når han giver hende et barn. Hvis hun før barnets fødsel hengiver sig til nydelser, hvis hun er egenkærlig, utålmodig og streng, så vil disse samme træk vise sig hos barnet. På denne måde har mange børn som fødselsret modtaget næsten uovervindelige tilbøjeligheder til det onde. {SLF 378.4}

Men hvis moderen ufravigeligt holder fast ved rigtige grundsætninger, hvis hun er afholdende og selvfornægtende, hvis hun er venlig, mild og uegennyttig, så kan hun bibringe sit barn de samme ypperlige karaktertræk. Meget bestemt var forbudet moderens brug af vin. Enhver dråbe stærk drik, som hun tager for at tilfredsstille sin lyst, rummer fare for barnets legemlige, åndelige og moralske sundhed og er en ligefrem synd mod hendes skaber. {SLF 379.1}

Mange påstår, at alle moderens ønsker må tilfredsstilles, og at hvis hun ønsker en ret, hvor skadelig den end er, så skal hun frit følge sin lyst. Et sådant råd er urigtigt og skadeligt. Vel bør moderens fysiske behov på ingen måde forsømmes; to menneskers liv afhænger af hende, og man bør omhyggeligt tage hensyn til hendes ønsker og skaffe hende, hvad hun behøver; men i denne tidsperiode fremfor nogen anden bør hun både i sin kost og i enhver anden henseende undgå alt, hvad der vil nedsætte den legemlige eller sjælelige styrke. Ved Guds egen befaling er det pålagt hende som den alvorligste pligt at øve selvbeherskelse. {SLF 379.2}

Der bør tages omhyggeligt hensyn til moderen. I stedet for at hun skulle spilde sine kostbare kræfter ved anstrengende arbejde, bør hendes bekymringer og byrder lettes. Ofte kender manden og faderen ikke til de fysiske love, som familiens vel kræver, at han skulle forstå. Optaget som han er i kampen for det daglige brød eller ivrig efter at samle formue og trykket af bekymringer og besværligheder, lader han hustruen og moderen bære byrder, som overstiger hendes kræfter under den mest kritiske periode, og som forårsager svækkelse og sygdom. {SLF 379.3}

Mangen en mand og fader kunne hente en værdifuld undervisning ved at betragte denne omhyggelige og trofaste hyrde. Da Jakob blev tilknyttet til af foretage en hurtig og vanskelig rejse, svarede han: {SLF 380.1}

„Børnene er svage, og her er kvæg og får med mig, og overdrev man dem én dag, da døde alt kvæget". „Jeg vil drive så sagtelig, efter som hjorten, der er for mig, kan gå, og børnene kan gå." (Mos 33,13-14) {SLF 380.2}

Lad manden og faderen „drive lidt efter lidt" på livets møjsommelige vej, efter som hans ledsagerinde på rejsen er i stand til at holde ud. Lad ham midt i verdens ivrige jagen efter rigdom og magt lære at gå langsomt, at trøste og støtte hende, som er kaldet til at stå ved hans side. {SLF 380.3}

Moderen bør vænne sig til at være glad, tilfreds og lykkelig for enhver bestræbelse i denne retning vil hun høste rigelig belønning både i sine børns fysiske sundhed og moralske

karakter. Ved at være glad og tilfreds vil hun befordre familiens lykke og i meget høj grad fremme sin egen sundhed. {SLF 380.4}

Lad manden støtte sin hustru ved sin sympati og aldrig svigtende hengivenhed. Hvis han ønsker, at hun skal vedblive at være livlig og glad, så at hun bliver ligesom en solstråle i hjemmet, så lad ham hjælpe hende at bære hendes byrder. Hans venlige og kærlige opmærksomhed vil være hende en dyrebar opmuntring, og den lykke, som han meddeler, vil bringe glæde og fred ind i hans eget hjerte. {SLF 380.5}

Den mand, og fader, som grætten, egenkærlig og ubeslutsom, er ikke alene selv ulykkelig, men kaster en skygge over alle, som er i hans hjem. Han vil høste frugten deraf ved at se sin hustru blive modfalden og sygelig og børnene brændemærkede med hans ubehagelige sindelag. {SLF 380.6}

Hvis moderen må favne den pleje og de bekvemmeligheder, hun bør have, og hvis hun må udtømme sine ved meget arbejde eller ved ængstelse og friskhed, så vil hendes børn ikke få den livskraft og den sjælelige spændstighed, den fejhed og kraft, som de bør arve. Langt bedre vil det være at gøre moderens liv lyst og lykkeligt, at beskytte hende mod savn, opslidene arbejde og trykkende bekymring og lade hendes børn arve en kraftig konstitution, for at de selv kan besidde energi og kraft til at bane sig vej gennem livet. DSLF 381 {SLF 380.7}

Lykkelige er de forældre, hvis liv er en tro afspejling af det guddommelige, således at Guds løfter og befalinger vækker taknemmelighed og ærefrygt hos barnet! Lykkelige de forældre, hvis ømhed, retfærdighed og langmodighed tolker for barnet Guds kærlighed, retfærdighed og langmodighed, og som ved at lære barnet at elske, adlyde og forlade sig på dem lærer det at elske, adlyde og forlade sig på sin Fader i himlen! De forældre, som skænker barnet en sådan gave, har givet det en rigdom, som er mere dyrebar end alle verdens rigdomme, en skat, der er lige så varig som evigheden. {SLF 381.1}

I de børn, som er hende betroede, har enhver moder fået et helligt ansvar af Gud: „Tag denne søn, denne datter," siger han, „opdrag barnet for mig, giv det en karakter, som er poleret som stenen i paladsets mure, at det må kunne skinne i Herrens sale i al evighed." {SLF 381.2}

Moderens arbejde forekommer hende ofte at være af ringe betydning. Det er et arbejde, som sjælden bliver påskønnet. Andre kender kun lidt til hendes mange bekymringer og byrder. Hendes tid er optaget af en række små pligter, der alle kræver tålmodig bestræbelse, selvbeherskelse, takt, visdom og selvopofrende kærlighed; og dog kan hun ikke rose sig af, at hun dermed har udrettet noget stort; hun har kun gjort, at hjemmets anliggender gik deres jævne gang. Træt og besværet, som hun ofte var, har hun forsøgt at tale venligt til børnene, at holde dem beskæftigede og lykkelige og at lede de små fødder på den rette vej. Hun føler, som om hun ingenting har udrettet. Men således forholder det sig ikke. Himmelske engle holder øje med den trætte moder og lægger mærke til de byrder, som hun bærer dag efter

dag. Hendes navn bliver måske ikke omtalt her i verden; men det er skrevet i lammets livets bog. {SLF 381.3}

Det er en Gud i det høje, og lyset og herligheden fra hans trone hviler over den trofaste moder, idet hun søger at oplære sine børn til at modstå indflydelsen af det onde. Intet andet hverv kan måle sig med hendes, hvad betydning angår. Hun har ikke således som kunstmaleren til opgave at frembringe et smukt billede på lærred, eller som billedhuggeren ar udhugge det i marmor; hun skal ikke således som forfatteren klæde en ædel tanke i slående ord, eller som musikeren udtrykke en smuk stemning i toner; hendes opgave er med Guds bistand at udvikle i en menneskesjæl billedet af det guddommelige. {SLF 383.1}

Den moder, som forstår dette, vil betragte sine anledninger som uvurderlige. Med alvor vil hun såvel i sin egen karakter som i sin opdragelsesmetode søge at stille det højeste ideal op for sine børn. Med tålmodighed, alvor og frimodighed vil hun stræbe efter åndelig udvikling, for at hun må kunne gøre en rigtig brug af sine højeste evner under opdragelsen af sine børn. Med alvor vil hun spørge: „Hvad har Gud sagt?“ Hun vil granske hans ord med flid. Hun vil holde blikket fæstet på Kristus, for at hendes egen daglige erfaring under hendes beskedne sysler og pligter må være en tro genspejling af ham, som er det sande liv. {SLF 384.1}

Kapitel 32. Barnet

Den undervisning, som englen gav de hebraiske forældre, indbefattede ikke alene moderens livsvaner, men også barnets opdragelse. Det var ikke nok, at Samson, det barn, der skulle befri Israel, fik en god arv fra fødslen; han skulle også have en omhyggelig opdragelse. Fra den spædeste barndom skulle han oplæres til streng afholdenhed. {SLF 385.1}

Lignende undervisning blev givet med hensyn til Johannes døberen. Inden barnet blev født, modtog faderen dette budskab fra himlen: „Du skal have glæde og fryd af ham, og mange skal glædes over hans fødsel. Thi han skal være stor for Herren; vin og stærk drik skal han ej drikke, og han skal fyldes med Helligånden.“ (Luk 1,14-15) {SLF 385.2}

Frelseren erklærede, at af de ædle mænd, som omtaltes i den himmelske beretning, var der ingen større end Johannes døberen. Det hverv, som blev ham betroet, krævede ikke alene fysisk energi og udholdenhed, men de højeste åndsog sjælsevner. En rigtig fysisk udvikling var af stor betydning for udførelsen af dette hverv, og den mest højtstående engel i himlen blev sendt med et budskab fra Gud for at give barnets forældre undervisning. {SLF 385.3}

De anordninger, som blev givet angående de hebraiske børn, kærer os, at intet, der vedrører barnets legemlige vel, må forsømmes. Intet er af ringe betydning; alt, hvad der på virker den legemlige udvikling, har sin indvirkning på sind og karakter. {SLF 386.1}

Der kan ikke lægges for stor vægt på barnets tidlige opdragelse. Det, som læres, og de vaner, som grundlægges i den spæde alder og i barndommen, indvirker stærkere på karakterens dannelse og livets retning end af undervisning og opdragelse i de efterfølgende år. {SLF 386.2}

Forældre må tænke over dette. De må forstå de principper, som ligger til grund for børnenes pleje og opdragelse; de bør være i stand til at opføde dem i legemlig, åndelig og moralsk sundhed. Forældre bør studere naturlovene; de bør sætte sig ind i menneskets organisme; de trænger til at forstå de forskellige organers funktioner, deres behov og deres forhold til hverandre; de bør sætte sig inde i forholdet mellem de sjælelige og legemlige evner og kræfter og i betingelserne for, at de alle kan virke på normal måde. At påtage sig ansvaret som forældre uden en sådan forberedelse er synd. {SLF 386.3}

Alt for lidt opmærksomhed gives de årsager, som ligger til grund for den dødelighed og sygdom og det forfald, som man i vor tid er vidne til selv i de mest civilisere og begundstigede lande. Menneskeslægten er i tilbagegang. Over en tredjedel dør i den spæde alder; af dem, som opnår manddomsalderen, lider langt det store flertal af sygdom i en eller anden form, og kun få opnår deres alders fulde mål. {SLF 386.4}

Størstedelen af de onder, som påfører menneskeslægten elendighed og ødelæggelse, kunne forebygges, og evnen til at tage sig af disse onder ligger for en stor del i forældrenes

hænder. Det er ikke et „uforklarligt forsyns styrke“, bortdriver de små børn, som Gud har givet forældre, for at de skulle opdrages til at gøre nytte hernede og derefter indgå i himlen. Hvis fædre og mødre gjorde, hvad de kunne for at give deres børn en god arv og så ved en rigtig fremgangsmåde søge at fjerne ethvert urigtigt forhold lige fra fødslen af, hvilken forandring til det bedre kunne man de ikke blive vidne til i verden! {SLF 386.5}

Jo enklere og jo mere stille barnets liv er, desto bedre vil det være både for dets legemlige og dets åndelige udvikling. Til enhver tid bør moderen søge at være stille, rolig og selvbehersket. Mange spædbørn påvirkes overordentlig let i nervøs henseende, og moderens milde, beherskede opførsel vil have en beroligende indflydelse, som vil være overmåde gavnlig for barnet. {SLF 387.1}

Spædbørn kræver varme; men man begår ofte en alvorlig fejl ved at holde dem i overophede bevægelser, hvor de for en stor del må savne frisk luft. Den skik at tildække barnets ansigt under søvnen er skadelig, eftersom det hindrer det frie åndedræt. {SLF 387.2}

Barnet bør bestyrkes mod alt, hvad der kan svække og forgifte organismen. Man bør på det alleromhyggeligste holde alting omkring det fuldstændig rent. Medens det kan være nødvendigt at beskytte de små mod pludselige eller store temperaturforandringer, så bør man se til, at de i sovende som i vågen tilstand, om dagen som om natten, indånder ren, frisk luft. {SLF 387.3}

Ved fremstillingen af barnets tøj bør man rette sig mere efter omstændigheder, bekvemmelighed og sundhedshensyn end efter moden eller et ønske om at vække beundring. Moderen bør ikke anvende tiden til

brodering eller hækling for dermed at pryde de små klædningsstykker, da dette pålægger hende unødvendigt arbejde på bekostning af hendes egen og barnets sundhed. Hun bør ikke sidde bøjet over syarbejde, der virker stærkt anstrengende på øjne og nerver, og det på en tid, da hun behøver megen hvile og behagelig legemsøvelse. Hun bør forstå sin pligt med hensyn til at vedligeholde sine kræfter for at kunne møde de krav, som stilles til hende. {SLF 388.4}

Hvis man ved udfærdigelsen af barnets tøj tager sigte på varme, beskyttelse og bekvemmelighed, så vil dermed en af hovedårsagerne til uro og hvileløshed være fjernet; den lille vil have bedre sundhed og vil ikke lægge så meget beslag på moderens tid og kræfter. {SLF 388.1}

Stramme bånd og livstykker hindrer hjerte og lunger i deres virksomhed og bør derfor undgåes. Ingen del af legemet bør nogen sinde belemres med klædningsstykker, der sammentrykker et organ eller indskrænker dets bevægelighed. Børnenes tøj skal sidde så løst, at de muliggør det frieste og fuldeste åndedræt, og være ordnet således, at dets vægt hviler på skuldrene. {SLF 388.2}

På fine steder er det endnu almindeligt at lade små børn gå med bare skuldre og lemmer. Denne skik kan ikke fordømmes for strengt. Lemmerne, der ligger længst borte fra blodkredsløbets midtpunkt, kræver bedre beskyttelse end de øvrige dele af legemet. Pulsårerne, som fører blodet til lemmerne, er store og tilfører disse en tilstrækkelig mængde blod til at afgive varme og ernæring. Men når lemmerne er aldeles ubeskyttede eller utilstrækkelig bekædte, så sammentrækkes pulsårerne og blodårerne, de ømtålige dele af legemet afkøles, og blodløbet forstyrres. {SLF 388.3}

Hos børn, som vokser, behøver naturen enhver mulig fordel for at kunne fuldende den fysiske organisme. Hvis lemmerne er utilstrækkelig beskyttede, så kan børn, og især de små piger, ikke opholde sig udendørs, medmindre vejret er mildt, og holdes der for inde af frygt for kulden. Er de godt påklædte, så vil rigelig bevægelse i fri luft både sommer og vinter være gavnlig for dem. {SLF 388.4}

Mødre, som ønsker, at deres børn skal besidde sundhed og kraft, bør klæde dem på rette måde og opmuntre dem til at være meget ude i fri luft i alt slags rimeligt vejr. Det vil måske koste bestræbelse at bryde med skik og brug og klæde og opdrage børnene med sundheden for øje; men resultatet vil være dem en rigelig belønning for den gjorte anstrengelse. {SLF 388.5}

Den bedste ernæring for det spæde barn er den, som naturen har tilvejebragt, og denne bør det ikke uden nødvendighed berøves. Det er hjerteløst af en moder blot af hensyn til bekvemmelighed eller til det selskabelige liv at søge at uddrage sig fra det ømme hverv at give sit lille barn die. {SLF 389.1}

Den moder, som lader sine børn få næring af en anden, bør vel betænke, hvad følgen kan blive. Ammen vil i større eller mindre grad bibringe barnet sit eget sindelag. {SLF 389.2}

Betydningen af at oplære børnene i rigtige diætiske vaner kan næppe overvurderes. Man må lære de små, at de skal spise for at leve, ikke leve for at spise. Denne undervisning bør begyndes, medens det spæde barn endnu ligger i moderens arme. Barnet bør få sin føde kun til bestemte tider, og med længere mellemrum, jo ældre det bliver. Det bør ikke få søde sager eller den samme føde, som ældre får, da det ikke kan fordøje disse ting. Omhu og regelmæssighed i spædbørns ernæring vil ikke alene forfremme sundheden og således gøre dem rolige og medgørlige, men også lægge grundvolden til vaner, som vil blive til velsignelse i fremtiden. {SLF 389.3}

Når børn overskrider den spæde alder, bør der endnu udvises stor omhu i udviklingen af deres smag og appetit. Ofte får de lov til at spise, hvad de vil, og hvornår de vil, uden hensyn til sundheden. Den møje og de penge, der så ofte ødsles på usunde lækkerier, leder de små til at tænke, at det højeste mål i livet og det, som bringer størst lykke, er at kunne føje appetitten. Følgen af en sådan opdragelse er frådseri, så kommer sygdom, der igen som regel fører til brugen af giftige medikamenter. {SLF 389.4}

Forældre bør oplære børnenes smag og ikke tillade brugen af usunde fødemidler. Men i vore bestræbelser for at regulere kosten må vi passe på ikke at begå den fejl at forlange, at børnene skal nyde det, som ikke smager dem, eller spise mere, end hvad der er nødvendigt. Også børnene har rettigheder; de har visse ting, som de foretrækker, og når det, som de foretrækker, er rimeligt, bør man tage hensyn dertil. {SLF 389.5}

Regelmæssige spisetider bør omhyggelig overholdes. Intet må nydes mellem måltiderne ingen konfekter, nødder eller føde af nogen som helst slags. Uregelmæssig spisning ødelægger fordøjelsesorganernes sunde tonus, til skade for sundhed og livsglæde; og når børnene kommer til bordet, finder de ikke behag i sund føde. Deres appetit kræver det, som er skadeligt for dem. {SLF 390.1}

De mødre som tilfredsstiller deres børns ønsker på bekostning af sundheden og et behageligt sindelag, får en ond sæd, som vil spire og bære frugt. Børnenes hang til at føje smagen vokser, efterhånden som de bliver større, og både det sjælelige og det fysiske lider skade. De mødre, som handler således, vil med bitterhed høste den sæd, de har sået. De ser deres børn vokse, i sind og karakter uskikkede til at spille en ædel og nyttig rolle i samfundet eller i hjemmet. De åndelige såvel som de sjælelige og fysiske kræfter lider under indflydelsen af usund føde; samvittigheden sløves, og modtageligheden for gode indtryk svækkes. {SLF 390.2}

Medens børnene bør oplæres til at beherske appetitten og at spise med sundheden for øje, så lad det gøres klart for dem, at de derved kun fornægter sig det, som ville skade dem; de giver slip på de skadelige ting for at få noget, som er bedre. Lad bordet blive dækket på indbydende og tiltalende måde og forsynes med gode ting, som Gud i så rigelig mængde har skaffet til veje. Lad måltidet være en glad og lykkelig stund, Idet vi nyder Guds gaver, så lad os opsende tak og pris til ham, som er giveren. {SLF 390.3}

Mange sygdomstilfælde hos børn kan føres tilbage til et eller andet urigtigt forhold. Uregelmæssige spisetider, utilstrækkelig beklædning i kølige aftentimer, mangel på tilstrækkelig legemsbevægelse til at holde blodomløbet i god orden eller mangel på rigelig frisk luft til at holde blodet rent kan være årsag til lidelsen. Forældrene må søge at finde årsagerne og så afhjælpe de fejlagtige forhold så hurtigt som muligt. {SLF 391.1}

Alle forældre har det i deres magt at lære noget angående sygepleje, sygdom, forebyggelse af sygdom og også om dens behandling. Især burde moderen forstå, hvad der kan gøres i de almindelige sygdomstilfælde i familien. Hun bør forstå at pleje sit syge barn. Hendes kærlighed og indsigt bør gøre hende skikket til at yde det sådan hjælp, som det ikke så godt kan overlades til nogen fremmed at give. {SLF 391.2}

Forældrene bør altid søge at vække deres børns interesse for studiet af fysiologi og bør undervise dem i dens første og enkeltste grundsætninger. Lær børnene, hvorledes de bedst kan bevare de fysiske evner og kræfter, og hvorledes de skal bruge deres gaver, så at de kan blive til velsignelse for hverandre og til ære for Gud. En sådan kundskab er uvurderlig for

de unge. Undervisning angående de ting, som vedrører liv og sundhed, er af større betydning for dem end mange af de fag, som læres i skolerne. {SLF 391.3}

Forældrene bør leve mere for deres børn og mindre for selskabslivet. Søg oplysning om emner vedrørende sundheden og gør en praktisk anvendelse af jeres viden. Lær jeres børn at tænke fra årsag til virkning; lær dem at forstå, at hvis de ønsker sundhed og lykke, så må de adlyde naturlovene. Tab ikke modet, selv om der ikke gøres så hurtige fremskridt, som I ønsker med fortsæt jeres arbejde med tålmodighed og udholdenhed. {SLF 391.4}

Lær jeres børn allerede fra vuggen af at øve selvfornægtelse og selvbeherskelse. Lær dem at glæde sig over naturens skønhed og på systematisk måde ved nyttig beskæftigelse at udvikle alle sjælens og legemets evner og kræfter. Lad opdragelsen gå ud på at skaffe dem en kraftig konstitution, udvikle gode moralske grundsætninger og at føre dem glade og behagelige at omgåes. Indtryk den sandhed på deres letmodtagelige sind, at det ikke er Guds hensigt, at vi kun skal leve for øjeblikkets nydelse, men med vort endelige vel for øje. Lær dem at forstå, at det er svagt og syndigt at give efter for fristelse, at stå den imod. Sådan undervisning vil være en sæd, sået i god jord, og den vil bære frugter, som vil gøre jeres hjerter glade. {SLF 392.1}

Lad forældrene fremfor alt omgive deres børn med en atmosfære af høflighed, kærlighed og glæde. Et hjem, hvor kærlighed bor, og hvor den udtrykkes i blik, i ord og i handling, er et sted, hvor engle fryder sig ved at gøre deres nærværelse gældende. {SLF 392.2}

Forældre! lad kærlighedens, glædens og tilfredshedens solskin trænge ind i jeres hjerter, og lad dets behagelige, oplivende indflydelse gennemtrænge jeres hjem. Udvis venlighed og overbærenhed og søg at opelske det samme hos jeres børn og lad dem udvikle alle de dyder, som vil gøre familielivet lyst. Den indflydelse, som på denne måde skabes, vil være for børnene, hvad luft og solskin er for planteriget: den vil fremme sjælelig og legemlig kraft og sundhed. {SLF 393.1}

Kapitel 33. Hjemmets Indflydelse

Hjemmet bør for børnene være det mest tiltrækkende sted i verden, og moderen bør være dets stærkeste tiltrækningskraft. Børn er af naturen følsomme, og det er naturligt for dem at elske. Det er let at gøre dem glade og let at gøre dem ulykkelige. Ved venlig vejledning, ved kærlige ord og handlinger kan moderen knytte børnene til sit hjerte. {SLF 394.1}

Små børn holder af selskab og finder sjælden behag i at være alene. De længes efter sympati og venlighed. Det, som glæder dem, tror de vil glæde moderen, og det er naturligt for dem at gå til hende med deres små glæder og sorger. Hun bør ikke såre deres følsomme hjerter ved at vise ligegyldighed for ting, som, skønt de er intetsigende for hende, betyder så meget for dem. Hendes sympati og bifald er dem dyrebar. Et bifaldende blik, et opmuntrende eller anerkendene ord vil være som solstråler i deres hjerter, der ofte gør dem lykkelige hele dagen. {SLF 394.2}

I stedet for at sende børnene bort for ikke at besværes af deres støj eller af deres små forlangender bør moderen søge at skaffe den fornøjelse eller noget let arbejde til at beskæftige deres virkelystne hænder og tanker. {SLF 394.3}

Ved at sætte sig ind i deres følelser og vejlede dem i deres leg og beskæftigelser vil moderen vinde børnenes tillid og kan da med større virkning rette på fejlagtige vaner eller modvirke den egenkærlighed eller de lidenskaber, som måtte komme til syne. Et advarende eller irettesættende ord i rette tid vil være af stor betydning. Ved tålmodig, årvågen kærlighed kan hun lede børnenes sind i det rette spor og opelske hos dem smukke og tiltalende karaktertræk. {SLF 394.4}

Mødre bør vogte sig for at opdrage deres børn til at blive afhængige og optagede med sig selv. Led dem aldrig til at tro, at de er midtpunktet, og at alting må dreje sig om dem. Nogle forældre ofrer meget tid og opmærksomhed på at skaffe deres børn fornøjelser; men børnene bør oplæres til at hjælpe sig selv og til at gøre brug af deres egen forstand og deres egne evner. På denne måde lærer de at være tilfredse med meget enkle fornøjelser. De bør oplæres til modigt at bære deres små skuffelser og prøver. I stedet for at henlede deres opmærksomhed på enhver ubetydelig smerte eller skade bør man søge at lede deres tanker hen til nogen andet og lære dem til ikke at bryde sig om små besværligheder og ubehageligheder. Man bør også overveje, ved hvilke midler man kan lære dem at vise omtanke for andre. {SLF 395.1}

Men man må heller ikke lade børnene blive forsømte. Med deres mange bekymringer syndes mødrene undertiden, at de ikke kan tage tid til tålmodigt at undervise deres små og vise dem kærlighed og sympati; men de må huske på, at hvis børnene ikke hos forældrene og i hjemmet finder det, som tilfredsstiller deres trang til sympati og selskab, så vil de søge andre steder hen, hvor både sind og karakter er udsatte for fare. {SLF 396.1}

Af mangel på tid og omtanke nægter en moder sine børn en uskyldig fornøjelse, medens de flittig fingre og de trætte øjne er ivrigt beskæftigede med det, som alene er bestemt til

pryd, og som i bedste fald kun tjener til at opelske forfængelighed og sans for luksus i børnenes hjerter. Når børnene nærmer sig den voksne alder, så vil den undervisning, de således har fået, bære frugt i form af hovmod og moralsk tomhed. Moderen bedrøves over sine børns mangler, men forstår ikke, at den frugt, hun indhøster, skyldes den sæd, hun selv har udsået. {SLF 396.2}

Nogle mødre viser ikke fasthed og bestemthed i deres optræden overfor børnene. Undertiden får disse til deres egen skade lov til at gøre, hvad de selv vil; til andre tider nægter man dem et eller andet uskyldigt ønske, som ville gøre barnehjertet meget lykkeligt. I dette stykke efterligner de ikke Kristus. Han elskede børnene; han forstod deres følelser og viste dem deltagelse i deres fornøjelser og prøvelser. {SLF 396.3}

Manden og faderen er familiens hoved. Hos ham venter hustruen at møde kærlighed og deltagelse samt støtte i arbejdet med at opdrage børnene. Dette er, som det bør være. Børnene er hans såvel som hendes, og deres velfærd er af ligeså stor betydning for ham som for hende. Børnene ser hen til faderen og venter hos ham at finde støtte og vejledning; han trænger til at have den rigtig forståelse af livet og de indflydelser og forhold, som hans familie bør være under. Fremfor alt bør han være besjælet af gudsfrygt, Guds kærlighed og af hans ords undervisning for at kunne lede børnenes fødder på den rette vej. {SLF 396.4}

Faderen er familiens lovgiver, og ligesom Abraham bør han gøre Guds lov til regel i sit hjem. Gud sagde om Abraham: Jeg kender ham, at han skal byde sine børn og sit hus efter sig.“ (1Mos 18,19) Der ville ikke blive nogen syndig undladelse af at modvirke det onde, ingen svag, uklog favorisering; han ville ikke lade misforstået kærlighed lede ham bort fra overbevisningen om, hvad der var hans pligt. Han ville ikke alene give den rette undervisning, men også hævde gyldigheden af gode og retfærdige love. Gud har givet os regler til vor vejledning. Børnene må ikke overlades til at gå bort fra den trygge sti, som findes afmærket i Guds ord, og træde ind på de farefulde veje, som står åbne på alle sider. I venlighed, men i fasthed og udholdenhed og under bøn må deres urigtige ønsker modvirkes, deres dårlige tilbøjeligheder underkues. {SLF 397.1}

I sin familie bør faderen kræve overholdelses af de strengere dyder: Energi, retskaffenhed, ærlighed, tålmodighed, mod, flid og praktisk dygtighed; og det, som han kræver af sine børn, bør han selv overholde og således ved sin egen mandige optræden være et eksempel på disse dyder. {SLF 398.1}

Men fædre! gør ikke jeres børn mismodige! Lad kærlighed være forenet med myndighed, venlighed og sympati med bestemt underkuelse af, hvad der ikke er ret. Skænk børnene nogle af jeres ledige timer. Søg at lære dem at kende, tag del med dem i deres sysler og deres leg og vind deres tillid; gør jer venner med dem, især med jeres sønner. På denne måde vil I udøve en mægtig indflydelse til det gode. {SLF 398.2}

Faderen bør bidrage sit til at gøre hjemmet lykkeligt, Hvilke bekymringer og forretningsvanskeligheder han end måtte have, så bør han ikke tillade disse at kaste en

skygge over hans familie. Når han betræder hjemmets tærskel, bør det være med et smil og med venlige ord. {SLF 398.3}

I en vis forstand er faderen familiens præst, som lægger morgen og aftenofferet på familiens alter; men hustruen og børnene bør tage del i bøn og forene sig med hverandre i lovsang. Lad faderen, inden han om morgnen forlader hjemmet for at gå til sit daglige arbejde, samle børnene omkring sig, knæle ned for Gud og befale dem i den himmelske Faders forsorg. Når dagens arbejde er til ende, så lad familien forene sig i at opsende taksigelse og lovsang som anerkendelse for Guds varetægt gennem dagen. {SLF 398.4}

Fædre og mødre, hvor tvingende jeres arbejde end er, så undlad ikke at samle jeres familie omkring Guds alter. Bed om, at de hellige engle må våge over jeres hjem. Husk på, at jeres kære er udsatte for fristelser. Fortrædeligheder findes til enhver tid på de unges som på de gamles sti. De, som ønsker at leve et tålmodigt, kærligt og lyst liv, må bede. Kun når vi stadig modtager hjælp fra Gud, kan vi vinde sejr over os selv. {SLF 398.5}

Hjemmet bør være et sted, hvor glæde, høflighed og kærlighed hersker; og hvor disse dyder findes, vil fred og lykke bo. Der kan komme vanskeligheder; men disse er menneskets lod. Lad tålmodighed, taknemmelighed og kærlighed skinne som solstråler i hjertet, selv om dagen er aldrig så mørk. I sådanne hjem dvæler Guds engle. {SLF 399.1}

Lad mand og hustru overveje, hvorledes de kan gøre hinanden lykkelige, og aldrig forsømme de små opmærksomheder og små venlige handlinger, som bringer glæde og gør livet lyst. Der bør være fuld fortrolighed mellem mand og hustru. De bør i forening overveje deres ansvar, i forening virke for deres børns højeste gode. Aldrig bør de i børnenes nærværelse kritisere hinandens planer eller drage hinandens indsigt i tvivl. Lad hustruen omhyggelig undgå at gøre mandens arbejde for børnene vanskeligere; lad manden støtte sin hustru ved at give hende visse råd og kærlig opmuntring. {SLF 399.2}

Man bør ikke tillade, at kulde og tilbageholdenhed danner en skranke mellem forældre og børn. Lad forældrene blive bekendte med deres børn ved at søge at lære deres smag og deres anlæg at forstå at sætte sig ind i deres følelser og fremdrage, hvad der er i deres hjerter. {SLF 399.3}

Forældre, lad jeres børn forstå, at I elsker dem, og at i vil gøre alt, hvad der står i jeres magt for at gøre dem lykkelige! Hvis i gør dette, så vil de forbud, som I finder det nødvendigt at give, have langt større indflydelse over de unges sind. Hersk over jeres børn med ømhed og mildhed, idet I husker på, at „deres engle..... ser altid min Faders ansigt, som er i himlene“. (Matt 18,10) Hvis I ønsker, at englene skal udføre det arbejde for jeres børn, som Gud har givet dem, så virk i forening med dem ved at udføre jeres del. {SLF 400.1}

Når børnene opdrages under den vise og kærlige vejledning, som de finder i et sådant hjem, så vil de ikke føle trang til at ty andre steder hen for at søge fornøjelse og selskab. Det onde vil ikke have nogen tiltrækning for dem. Den ånd, som råder i hjemmet, vil danne deres karakter; de vil udvikle vaner og grundsætninger, som vil være dem et stærkt værn

mod fristelse, når de engang må undvære hjemmets beskyttelse og indtager deres plads i verden. {SLF 400.2}

Børn såvel som forældre har vigtigere pligter i hjemmet. De bør undervises om, at de udgør en del af familien. De får føde og klæder og nyder kærlighed og pleje, og de bør gengælde disse mange goder ved at bære deres del af hjemmets byrder og bringe al den lykke, som er dem muligt, ind i den familie, de er medlemmer af. {SLF 400.3}

Børn fristes undertiden til bitterhed, når de holdes i ave; men senere hen i livet vil de velsigne forældrene for den trofaste omhu og strenge årvågenhed, som beskyttede og ledte dem i deres unge år. {SLF 400.4}

Kapitel 34. Sand Uddannelse og Missionsarbejde

Sand uddannelse gør en skikket til at udføre missionsarbejde. Enhver Guds søn og datter er kaldet til at være en missionær; vi er kaldte til at tjene Gud og vore medmennesker, og at forberede os til denne tjeneste bør vi være hensigten med vor uddannelse. Uddannelse til tjeneste. Dette formål bør altid holde for øje af kristelige forældre og lærere. Vi ved ikke, hvilket arbejde vore børn vil komme til at udføre. Måske vil de komme til at tilbringe deres liv i den hjemlige kreds; måske kommer de til at optage livets almindelige sysler eller rejse til hedenske lande som evangeliets forkyndere. Man alle er de i lige stor grad kaldte til at være Guds missionærer, nådens sendebud til verden. {SLF 401.1}

Gud elsker børnene og de unge med deres friske talenter, deres energi og mod og deres lærenemhed, og han længes efter at bringe dem i harmoni med de himmelske redskaber. De må opnå en uddannelse, som vil hjælpe dem til at stå ved Kristi side og udføre uegennyttig tjeneste. {SLF 401.2}

Kristi ord gælder alle hans børn helt ned til tidens ende, lige så vidst som de gjaldt hans første disciple, når han sagde: „Ligesom du har sendt mig til verden, så har også jeg sendt dem til verden," (Joh 17,18) for at de skal være Guds repræsentanter, åbenbare hans ånd, udvise hans karakter og udføre hans værk. {SLF 401.3}

Vore børn står så at sige ved vejskellet. På alle sider drager verdens tillokkelser dem bort fra den sti, som er anvist Herrens genløste, han på nydelsens og egenkærlighedens vej. Hvorvidt deres liv skal blive en velsignelse eller en forbandelse, beror på, hvilket valg de træffer. Fyldte som de er til overflod med energi, ivrige efter at forsøge deres uprøvede evner, må de finde noget, hvor igennem de kan skaffe afløb for deres overflod af liv. Noget må de tage sig for, enten det så er godt eller ondt. {SLF 402.1}

Guds ord undertrykker ikke vikelyst, men leder den på rigtige spor. Gud byder ikke de unge, at de skal være mindre fremadstræbende. De karaktertræk, som bringer en mand virkeligt held og ære i verden: det uimodståelige ønske om noget bedre, den ubøjelige vilje, den ufortrødne flid, den utrættelige ihærdighed disse må ikke hindres. Ved Guds nåde må de ledes således, at vedkommende opnår det, som er lige så meget højere end blot egennyttige og verdslige interesser, som himlen er højere end jorden. {SLF 402.2}

Som forældre og kristne påhviler det os at give være børn den rette vejledning. De må med omhu, visdom og ømhed ledes til at udføre kristeligt arbejde. Vi står i det hellige pagtsforhold til Gud at skulle opdrage vore børn til hans tjeneste. Vor første pligt er at omgive dem med sådanne indflydelser, som vil lede dem til at vie deres liv til tjeneste og give dem den nødvendige uddannelse. {SLF 402.3}

„Således har Gud elsket,..... at han har givet," „har givet sin enbårne søn," for at vi „ikke skal fortabes, men have evigt liv". (Joh 3,16) „Kristus elskede os og gav sig selv han for os." (Ef 5,2) Hvis vi elsker, vil vi give. Ikke for „at lade sig tjene, men at tjene", (Matt 20,38) er den store kunst, som vi selv skal lære og undervise andre i. {SLF 402.4}

Lad de unge få den tanke slået fast, at de ikke er deres egne. De tilhører Kristus, de er købte med hans blod, de er hans kærligheds ejendom; de lever, fordi han opholder dem ved sin kraft; deres tid, deres styrke og deres evner tilhører ham og skal udvikles, uddannes og benyttes i hans tjeneste. {SLF 402.5}

Næst efter englene er menneskefamilien, som er skabt i Guds billede, den ædleste af alle hans skabninger. Gud ønsker, at de skal blive alt, hvad han har gjort det muligt for dem at blive, og de skal gøre det allerbedste, de formår med de evner og kræfter, han har givet dem. Livet er hemmelighedsfuldt og helligt. Det er en åbenbarelse af Gud selv, som er kilden til alt liv. Dyrebare er dets anledninger, og med alvor bør de udnyttes. Er de engang tabt, så er de tabt for evigt. Gud fremstiller evigheden for os med dens alvorlige virkeligheder og hjælper os at omfatte det evige og uforgængelige; han giver os værdifulde, forædlende sandheder, for at vi må kunne gå fremad på en tryg og sikker sti, medens vi følger et mål, som er opbyggelsen af alle vore evner værd. {SLF 403.1}

Gud ser ind i det lille frø, som han selv har dannet, og ser deri den smukke blomst, den lille duft eller det høje træ, som strækker sine grene vidt omkring. På samme måde ser han de muligheder, som findes i ethvert menneske. Der er en hensigt med vor tilværelse her. Gud har givet os sin plan for, hvorledes vi skal leve, og han ønsker, at vi skal nå det højeste trin af udvikling. {SLF 403.2}

Han ønsker, at vi stadig skal gøre fremgang i hellighed, i lykke og i dygtighed. Alle har evner, som de må lære at betragte som hellige gaver, lære at påskønne som noget, Herren har givet dem, og at anvende dem på rette måde. Han ønsker, at de unge skal udvikle sig i enhver henseende og gøre aktiv brug af deres evner. Han vil, at de skal nyde alt, hvad der er nyttigt og dyrebart her i livet, og være gode og gøre godt og samle sig selv en himmelsk skat for det kommende liv. {SLF 403.3}

De bør stræbe efter at overgå hverandre i alt, hvad der er uegennyttigt, højt og ædelt. Lad dem betragte Kristus som det mønster, hvorefter de skal dannes. Den hellige iver, som han åbenbarede i sit liv, må også de nære en iver efter, at deres liv må bidrage til at gøre verden bedre. Dette er det arbejde, som de er kaldte til at udføre. {SLF 403.4}

Den højeste af alle videnskaber er den at frelse sjæle. Det største værk, som mennesker kan stræbe efter at udføre, er dette, at lede mennesker fra synd til hellighed. For at dette arbejde kan blive udført, bør der lægges en udstrakt grundvold. Der behøves en omfattende uddannelse, en uddannelse, som for forældres og læreres vedkommende kræver en omtanke og en bestræbelse, som undervisning i videnskabelige fag alene ikke kræver. Der kræves noget mere end udvikling af åndsevnerne alene; uddannelsen er ikke fuldstændig, medmindre legeme, sind og hjerte udvikles ligeligt; karakteren må opdrages på rette måde for at kunne nå sin fuldeste og højeste udvikling. Alle sindets og legemets evner og kræfter må udvikles og opdrages på rigtig vis. Det er vor pligt at udvikle og benytte enhver evne, som vil gøre os til bedre arbejdere i Guds tjeneste. {SLF 404.1}

Sand uddannelse indbefatter hele vort væsen. Den lærer os at gøre en rigtig brug af os selv; den sætter os i stand til at anvende hjerne, ben og muskler, legeme, sind og hjerte på bedste måde. Åndsevnerne, som er de højeste, skal herske over legemet. De naturlige lyster og lidenskaber må bringes ind under samvittighedens og de åndelige tilbøjeligheders kontrol. Kristus står som menneskeslægtens hoved, og det er hans hensigt at lede os i sin tjeneste ind på ophøjede, hellige og rene stier. Ved hans nådes vidunderlige værk skal vi blive fuldkommengjorde i ham. {SLF 404.2}

Jesus fik sin uddannelse i hjemmet. Hans moder var hans første menneskelige lærer. Fra hans læber og fra de profetiske skrifter modtog han undervisning om himmelske ting. Han levede i et landligt hjem og bar med troskab og glæde sin del af hjemmets byrder. Han, som havde været himlens befalingsmand, vat en villig tjener og en kær, lydig søn. Han lærte et håndværk, og med sine egne hænder arbejdede han på værkstedet sammen med Josef. Klædt som en almindelig arbejder færdedes han på gaderne i den lille by, når han gik til og fra sit uanselige arbejde. {SLF 404.3}

Folket vurderede alle ting efter deres udvortes pragt. Efter hvert som guddyrkelsen var aftaget i kraft, var den tiltaget i pomp. Lærerne søgte at vinde respekt ved udvortes glans og pral. Jesu liv var en afgjort modsætning til alt dette. Hans liv var en fremstilling af det værdiløse ved det, som mennesker anså for at være af stor vigtighed i livet. Han besøgte ikke datidens skoler med deres ophøjen af det ubetydelige og deres foragt for det store; han fik sin uddannelse fra de kilder, som Gud havde bestemt: fra nyttigt arbejde, fra granskning i skriften, fra naturen og fra livets erfaringer disse Guds lærebøger, skulle af undervisning for alle, som har en villig hånd, et seende øje og et forstående hjerte. {SLF 405.1}

„Barnet vokste og blev stærk i Ånden, fuld med visdom; og Guds nåde var over ham." (Luk 2,40) {SLF 406.1}

Således tog han fat på sin mission, idet han i al sin omgang med menneskerne bragte dem velsignelse og udøvede en kraft til at omdanne, sådan som verden aldrig før havde været vidne til. Hjemmet er barnets første skole, og her er det, grundvolden bør lægges for et virksomt liv. Dets grundsætninger må ikke alene fremsættes i teori; de må give hele livsuddannelsen dens præg. {SLF 406.2}

Man bør meget tidligt lære børnene at vise hjælpevirksomhed. Så snart deres kræfter og åndsevner er tilstrækkelige udviklede, bør man pålægge dem pligter i hjemmet. De bør opmuntres til at søge at hjælpe fader og moder, opmuntres til at fornægte og beherske sig selv, at stille andres lykke og bekvemmelighed højere end deres egen, at søge anledninger til at glæde deres brødre, søstre og lægkammerater og til at vise venlighed mod de gamle, de syge og de ulykkelige. I jo fuldere udstrækning den sande tjenerånd råder i hjemmet, desto mere vil den blive udviklet i børnenes liv. De vil lære at finde glæde i at tjene andre og vise opofrelse for dem. {SLF 406.3}

Opdragelsen i hjemmet bør fuldstændiggøres ved skolens virksomhed. Udvikling af hele mennesket både fysisk, sjæleligt og åndeligt samt opdragelse til tjeneste og opofrelse bør stadig holdes for øje. {SLF 406.4}

Fremfor alt andet har udførelsen af de små ting i hverdagslivet for Kristi skyld kraft til at danne karakteren og lede børnene til at udføre uegennyttigt arbejde i livet. Det er forældrenes og lærernes opgave at vække denne ånd og opmuntre og lede den på rette måde. Et vigtigere arbejde kunne ikke blive dem betroet. Tjeneste villighedens ånd er den ånd, som råder i himlen, og engle vil samarbejde med dem i enhver bestræbelse for at udvikle og opmuntre denne ånd. {SLF 407.1}

En sådan uddannelse må være grundlagt på Guds ord. Kun der fremholdes dens principper i deres fylde. Bibelen bør danne grundvolden både for studium og undervisning. Den nødvendigste kundskab er kundskaben om Gud og om den, som han har udsendt. {SLF 407.2}

Ethvert barn og enhver ung person bør kende sig selv. Han bør have kendskab til den fysiske bolig, som Gud har givet ham, og de love, hvorved denne kan bevares i sund tilstand. Alle bør være grundigt fortrolige mod de almindelige skolefag, og de bør have en industriel uddannelse, der vil gøre dem til mænd og kvinder, som besidder praktisk dygtighed, skikkede til at udføre livets almindelige pligter. Hertil bør komme undervisning og praktisk erfaring i forskellige grene af missionsarbejde. {SLF 407.3}

De unge bør gå fremad så hurtigt og så vidt, som de kan i deres erhvervelse af kundskaber. Lad deres studier være så vidtomfattende, som deres evner tillader, og lad dem meddele deres kundskaber til andre, efterhånden som de selv lærer. På denne måde vil de styrke deres evner og lære at bruge dem. Værdien af deres uddannelse bestemmes af den brug, som de gør af deres kundskaber. En lang tid anvendt til studium, uden at man gør sig nogen som helst anstrengelse for at meddele andre, hvad man har lært, viser sig ofte snarere at være til skade end til gaven for sand udvikling. I hjemmet som i skolen bør elevernes bestræbelse gå ud på at lære at studere og at meddele til andre den kundskab, han har erhvervet. Hvad hans kald end er, bør han både være en discipel og en lærer, så længe han lever. På den måde vil han stadig kunne gå fremad, idet han sætter sin tillid til Gud og klynger sig til ham, som er uendelig i visdom, som kan åbenbare de ting, der har ligget skjult i lange tidsaldre, og som kan gøre de vanskeligste opgaver klare for dens sind, som tror på ham. {SLF 407.4}

Guds ord lægger stor vægt på den indflydelse, som selskab har endog på voksne; og hvor langt større indvirkning har det så ikke på børnenes og de unges sind og karakter, som netop er ved at udvikle sig! Det selskab, de opgåes, de grundsætninger, de vælger, og de vaner, som de udvikler, vil afgøre spørgsmålet om deres nytte her i livet og deres fremtidige, evige velfærd. {SLF 408.1}

Det er en sørgelig sandhed, en sandhed, som bør bringe forældrenes hjerter til at bæve, at der i så mange af de skoler og læreanstalter, hvortil de unge sendes for at få deres uddannelse og åndelige udvikling, råder indflydelser, som misdanner karakteren, leder sindet bort fra livets sande formål og svækker moralen. Ved omgang med de forlystelsessyge, de vanartede og sådanne, som ingen agtelse har for religion, taber mange, mange unge deres ligefremhed og renhed, mister troen på Gud og taber den selvopofrelsens ånd, som kristne fædre og mødre har opelsket og værnet om ved omhyggelig opdragelse og alvorlig bøn. {SLF 408.2}

Mange som kommer til skolen i den hensigt at uddanne sig til en eller anden gren af nyttig tjeneste, fortaber sig i verdslige studier. Der vækkes hos dem en ærgerrig trang til at vinde udmærkelse for deres kundskaber og at opnå en ærefuld stilling i verden. Hensigten med deres indtrædelse i skolen tabes af syne, og deres liv vies til egennyttig, verdslige foretagender, og ofte grundlægges vaner, som ødelægger livet både for denne verden og den tilkommende. {SLF 409.1}

Som regel er det tilfældet, at de mænd og kvinder, som har store idéer, uegennyttige hensigter og ædle formål, er sådanne, hos hvem disse gode karaktertræk er blevet udviklede ved deres omgivelser i barndommen. I alle sine handlinger med Israel fremholdt Gud nødvendigheden af at våge over børnenes selskab. Alt i det offentlige og religiøse liv såvel som i selskabslivet var ordnet med det for øje at bevare børnene fra dårligt selskab og at gøre dem bekendte med Guds lovs grundsætninger fra deres tidligste barndom. Den anskuelsesundervisning, som blev dem givet ved nationens opkomst, var af en sådan natur, at den måtte gøre et dybt indtryk på alles hjerter. Forud for den sidste frygtelige straffedom, som ramte ægypterne, da alle de førstefødte døde, bød Gud sit folk at samle deres børn i deres egne hjem. Dørstolpen af hvert hus blev mærket med blod, og alle skulle holde sig indenfor den lovede beskyttelse, som blodet var et tegn på . Således vil også i vor tid de forældre, som frygter og elsker Gud, holde deres børn „i pagtens lænker“ indenfor den beskyttelse, der ydes af de hellige indflydelser, som er blevet mulige ved Kristi genløste blod. {SLF 409.2}

Om sine disciple sagde Kristus: „Jeg har givet dem dit ord; og..... de er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden.“ (Joh 17,14) „Skik jer ikke lige med denne verden,“ siger Gud, „men bliv forvandlede ved fornyelsen af jeres sind.“ (Rom 12,2) {SLF 409.3}

„Drag ikke i ulige åg med vantro; thi hvad fællesskab har retfærdighed med uret? og hvad samfund har lys med mørke?... Hvad samkvem har Guds tempel med afguder? Thi I er den levende Guds tempel, ligesom Gud har sagt: jeg vil bo iblandt dem og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Derfor {SLF 410.1}

„Gå ud fra dem og afsondre jer,... Og rør ikke noget urent; og jeg vil tage i mod jer. Og jeg vil være jeres Fader, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den almægtige.“ (2Kor 6,14-18) „Bring de små børn sammen.“ (Joel 2,16) Lær dem „Guds skikke og hans

love“. (2Mos 18,16) „De skal lægge mit navn på Israels børn, og jeg, jeg vil velsigne dem.“ (4Mos 6,27) {SLF 410.2}

„Og alle folk på jorden skal se, at du er kaldet efter Herrens navn.“ (5Mos 28,10) „Det overblevne af Jakob skal være midt iblandt mange folk som en dug fra Herren, som regndråber på urter, hvilken ikke bier efter nogen og ikke venter på menneskernes børn.“ (Mik 5,6) Vi regnes med iblandt Israel. Al den undervisning, som førhen blev givet til Israelitterne om deres børns uddannelse og opdragelse, og alle forjættelser om velsignelse som følge af lydighed, tilhører os. Guds ord til os er: „Jeg vil velsigne dig,... og du skal blive til velsignelse.“ (1Mos 12,2) {SLF 410.3}

Om de første disciple, og om alle, som ved deres ord skulle tro på ham, sagde Kristus: „Jeg har givet dem den herlighed, som du har givet mig, på det de skal være ét, ligesom vi er ét; jeg i den, og du i mig, på det de skal være fuldkommede til ét, og at verden kan kende, at du har udsendt mig, og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.“ (Joh 17,22-23) {SLF 410.4}

Underfulde, vidunderlige ord, som troen næsten ikke formår at gribe! Alle verdeners skaber elsker dem, som giver sig selv til hans tjeneste, ligesom han elsker sin søn. Allerede hernede og i denne stund nyder vi en så vidunderlig grad af hans nådige yndest. Han har givet os ham, som er himlens lys og majestæt, og med ham har han skænket os hele den himmelske skat. Så meget han end har lovet os for det tilkommende liv, så giver han os også fyrstelige gaver i dette liv. Han ønsker, at vi som delagtige i hans nåde skal nyde alt, hvad der vil forædle, udvikle og højne karakteren. Han venter på at kunne fylde de unge med kraft fra det høje, for at de kan stå under Kristi blodbestænkede banner for at virke, som han virkede, lede sjæle ind på trygge stier og sætte manges fødder på den evige klippe. {SLF 411.1}

Alle, som søger at arbejde i harmoni med Guds undervisningsplan, vil modtage hans styrkende nåde, hans stadige nærværelse, hans opholdende kraft. Han siger til enhver: „Vær frimodig og stærk, forfærdes ikke og vær ikke ræd; thi Herren din Gud er med dig.“ „Jeg vil ikke slippe og ikke forlade dig.“ (Jos 1,9.5) {SLF 411.2}

„Ligesom regnen og sneen nedfalder fra himlen, og vender ikke tilbage derhen, men vander jorden og gør den frugtbar, og kommer den til at give grøde, og frembringer sæd til at så og brød til at æde: så skal mit ord være, som udgår af din mund, det skal ikke komme tomt tilbage til mig; men det skal gøre hvad mig behager, og det skal have lykke i, hvad jeg sender det til. Thi I skal drage ud med glæde og føres frem i fred; bjergene og højene skal råbe for jeres ansigt med frydesang, og alle træer på marken skal klappe i hånd. I stedet for tornebuske skal der opvokse fyrretræer, i stedet for tidsler skal der opvokse myrtetræer; og det skal være herren til et navn, til et evigt tegn, som ikke skal forgå.“ (Es 55,10-13) {SLF 411.3}

Samfundet er i uorden hele verden over, og en grundig reform er nødvendig. Den undervisning, som gives de unge, skal skikke og danne hele samfundet. „De skal opbygge, hvad der er ødelagt i ældgammel tid; hvad der har ligget øde fra de første slægter, skal de genoprejse, og de skal forny ødelagte stæder, hvad der har ligget øde fra slægt til slægt.“ Man skal kalde dem „vor Guds tjenere;..... evig glæde skal være dem til del; thi jeg, Herren, elsker ret.“ (Es 61,4. 6-8) „Jeg vil trolig give dem deres løn, og gøre en evig pagt med dem.“ (Es 61.8) „Deres sæd skal kendes blandt folkene og deres afkom midt iblandt folkeslagene; alle, som ser dem, skal kende dem, at de er en sæd, Herren har velsignet.“ „Thi som jorden, der lader sine spirer skyde frem, og som en have, der lader sine vækster fremspire, således skal den herre Herren lade retfærdighed og pris fremspire for alle folkenes åsyn.“ (Es 61,9.11) {SLF 412.1}

Den nødvendige kundskab

Kapitel 35. En Sand Kundskab om Gud

Ligesom vor Frelser er også vi i denne verden for at udføre en tjenergerning for Gud. Vi er her for at blive Gud lig i karakter og for ved vort liv som tjenere at åbenbare han for verden. For at kunne være Guds medarbejdere, blive ham lig og åbenbare hans karakter må vi have en rigtig kundskab om ham; vi må kende ham således, som han selv åbenbarer sig. {SLF 415.1}

Kundskaben om Gud danner grundlaget for al sand uddannelse og for al sand tjeneste; den er det eneste virkelige værn mod fristelse. Det er ved denne alene, at vi kan blive delagtige i Guds karakter. {SLF 415.2}

Det er denne kundskab, som alle behøver, der virker for at højne menneskeheden. Karakterens forvandling, et ubesmittet liv, duelighed i ens gerning samt troskab mod rigtige grundsætninger afhænger alt sammen af, om vi har den rigtig kundskab om Gud. Denne kundskab er den nødvendige forberedelse både for dette liv og det tilkommende. {SLF 415.3}

„Kundskab om den hellige er forstand.“ (Ordsp 9.10) Ved kundskaben om ham er os givet „alle ting, som hører til liv og gudfrygtighed.“ (2Pet 1,3) „Dette er det evige liv,“ sagde Jesus, „at de kender dig, den eneste sande gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.“ (Joh 17,3) {SLF 415.4}

„Så diger Herren: Den vise rose sig ikke af sin visdom, og den stærke rose sig ikke af sin styrke, den rige rose sig ikke af sin rigdom; men den som vil rose sig, rose sig af dette, at han forstår og kender mig, at jeg er Herren, som gør miskundhed, ret og retfærdighed på jorden; thi disse ting behager mig, siger Herren.“ (Jer 9,23-24) {SLF 416.1}

Det er nødvendigt for os at begrunde de åbenbarelser, Gud har givet af sig selv. „Kære, hold dig til ham, og hav så fred! Deraf skal komme godt til dig. Kære, tag lærdom af hans mund, og læg hans ord i dit hjerte!... Så skal den almægtige være dit guld... „Da skal du forlystes ved den almægtige og opløfte dig ansigt til Gud. Du skal bede til ham, han skal høre dig, og du skal betale dine løfter. Når du beslutter en ting, da skal den lykkes for dig, og lyset skal skinne over dine veje. Når man trykker dig ned, Da skal du sige: opad! Og han skal frelse den, som slår øjnene ned.“ (Job 22,21-22. 25-29) {SLF 416.2}

„Hans usynlige væsen, hans evige kraft og guddommelighed beskues fra verdens skabelse af og forståes af hans gerninger.“ (Rom 1,20) Naturen, sådan som vi ser den, giver os et dunkelt begreb om edens herlighed. Synden har ødelagt jordens skønhed. Alle vegne kan man se mærkerne af det ondes værk. Men alligevel er der meget tilbage, som er smukt. Naturen bærer vidnesbyrd om, at en, som er uendelig i magt og miskundhed, godhed og kærlighed, opfylder den med liv og med fryd. Selv i deres ødelagte tilstand åbenbarer alle

ting den store Kunsters værk. Hvor vi end vender os hen, kan vi høre Guds røst og se beviser på hans godhed. {SLF 416.3}

Fra tordenens dybe, alvorsfulde drøn og det ældgamle oceans uophørlige brusen til de frydefulde sange, som fylder skoven med musik, forkynder naturens tusinde stemmer hans pris. På jord, hav og himmel med deres vidunderlige kulører og farve afskygninger, adskillede sig i pragtfulde modsætninger eller smeltede sammen i harmoni, beskuer vi hans herlighed. De evige høje fortæller om hans magt. Træerne, der lig grønne bannere svajer i sollyset, og blomsterne i deres herlige ynde viser han til ham, som er deres skaber. Det levende grønt, der lig et tæppe bedækker den brune jord, taler om Guds omsorg for de ringeste af sine skabninger. Havets dyb og jordens hvælvinger åbenbarer hans skatte. Han, som lagde perlerne i havet og ametysten og krysolitten i klipperne, elsker det smukke. Solen, som går frem hå himlen, er en fremstilling af ham, som giver liv og lys til alt, hvad han har skabt. Al den herlighed og skønhed, som pryder jorden og oplyser himlene, taler om Gud. {SLF 417.1}

„Hans majestæt bedækker himlene.“ (Hab 3,3) „Jorden er fuld af dine ejendomme.“ (Sl. 104,24) „En dag udgyder sin tale til den anden, og en nat kundgør den anden vidskab. Der er ingen tale og ej ord, med hvilke røst ej er hørt. Deres målesnor er udgangen over al jorden. Og deres ord til jorderiges ende.“ (Sl. 19,3 5) {SLF 418.1}

Alle ting taler om hans ømme, faderlige omsorg og om hans længsel efter at gøre sine børn lykkelige. {SLF 418.2}

Den store magt, der virker gennem hele naturen og opholder alle ting, er ikke, således som nogle videnskabsmænd fremstiller det, blot et altgennemtrængende princip, en virkende energi. Gud er en ånd, men alligevel er han et personligt væsen; thi som sådan har han åbenbaret sig. {SLF 419.1}

„Herren er Gud i sandhed, han er en levende Gud og en evig konge... De guder, som ikke har gjort himlen og jorden, de skal forsvinde fra jorden og under himlen.“ „Ikke som disse er Jakobs del, thi han er den, som har dannet alle ting.“ „Han er den, som skabte jorden ved sin kraft, som befæstede jorderiget ved sin visdom og udspændte himlen ved sin forstand.“ (Jer 10,10-11.16.12) {SLF 419.2}

Guds værk i naturen er ikke Gud selv i naturen. Naturen er et udtryk for Guds karakter og magt; men vi må ikke betragte naturen som Gud. Mennesker kan ved kunstnerisk snilde fremstille meget smukke ting, sådanne, som fryder øjet, og disse giver os et indblik i kunstnerens tanker; men kunstværket er ikke kunstneren. Det er kunstneren og ikke hans værk, der fortjener ære. Når nu naturen er et udtryk for Guds tanker, så er det ikke naturen, men naturens Gud, som bør ophøjes. {SLF 419.3}

Lad os tilbede og nedbøje os, lad os bøje knæ for Herren.“ (Sl. 95,6) „I hans hånd er jordens dybder, og bjergenes højder hører ham til. Havet er hans, og han har skabt det, og hans hænder har dannet det tørre land.“ (Sl. 95,4-5) „Søg Herren,..... som skabte Syvstjernen

og Orion og omskifter dødsskygge til morgen og formørker dag til nat; (Amos 5,6-8) „Som danner bjerge og skaber vind og kundgør et menneske, hvad hans tanke er;“ (Amos 4,13) „Som har bygget sine høje sale i himlen og grundfæstet sin hvælving over jorden; som kalder ad vandene i havet, og udøser dem over jordens overflade; Herren er hans navn.“ (Amos 9,6) {SLF 419.4}

Skabelsen kan ikke forklares ad videnskabelig vej. Hvilken videnskab kan vel forklare livet? „Ved tro forstår vi, at verden er blevet beredt ved Guds ord, så at de ting, som ses, er blevet af dem, der ikke var til syne.“ (Heb 11,3) „Jeg... danner lyset og skaber mørket,... Jeg er Herren, som gør alle disse ting.... Jeg gjorde jorden og skabte mennesker derpå; Mine hænder udbredte himlen, og jeg bød over al dens hær.“ (Es 45,7 12) „Jeg kalder dem frem, og de står der tilsammen.“ (Es 48,13) {SLF 420.1}

Da Gud skabte jorden, benyttede han sig ikke af stof, der allerede eksisterede. „Han talte, og det skete; han bød, så stod det der.“ (Sl. 33,9) Alle ting, materielle som åndelige, fremstod for Herren Jehova på hans ord og blev skabte med hans egen hensigt for øje. Himlene og al deres hær, jorden og alt, hvad deri er, fik deres tilværelse ved hans munds ånde. {SLF 420.2}

I menneskets skabelse åbenbares en personlig Guds virken. Da Herren havde dannet mennesket i sit billede, var den menneskelige organisme fuldkommen i enhver henseende, men var uden liv. Da blæste en personlig, selvekststerende Gud livets ånde ind i denne organisme, og mennesket blev til et levende, forstandige væsen. Alle dele af den menneskelige organisme sattes i virksomhed. Hjerte, pulsårer, blodårer, tunge, hænder, fødder, sanser og åndsevner begyndte alle sammen deres arbejde og blev alle stillede under bestemte love. Mennesket blev til en levende sjæl. Ved Kristus, som er ordet, skabte en personlig Gud mennesket og gav det forstand og magt. {SLF 421.1}

Det stof, hvoraf vi består, var ikke skjult for ham, da vi blev i løndom; hans øjne så os, da vi endnu var ufuldstændigt udviklede, og disse ting var alle sammen skrevet i hans bog, før end nogen af dem endnu var til. Det var Guds hensigt, at mennesket, som kronen på hans skaberværk, fremfor alle lavere stående skabninger skulle udtrykke hans tanker og åbenbare han herlighed. Men mennesket må ikke ophøje sig selv som Gud. {SLF 421.2}

„Råb med fryd for Herren.....! Tjen Herren med glæde, kom for hans åsyn med jubel! Erkend, at Herren er Gud! Han har skabt os, og ikke vi selv, til sit folk og til den hjord, han føder. Gå ind i hans porte med pris, i hans forgårde med lov, pris ham, lov hans navn!“ (Sl. 100,1-4) „Ophøj Herren vor Gud, og tilbed ham for hans hellige bjerg; thi hellig er Herren vor Gud.“ (Sl. 99,9) {SLF 421.3}

Gud er i stadig, uafbrudt virksomhed med at opholde de ting, han har dannet, og med at benytte dem som sine tjenere. Han arbejder gennem naturlovene og anvender dem som sine redskaber. De er ikke selvvirkende. I sin virken bærer naturen vidnesbyrd om tilstedeværelsen af et forstandigt væsen, som i alting handler efter sin vilje. {SLF 422.1}

„Herre! dit ord består evindelig i himlene, din trofasthed varer fra slægt til slægt; du befæstede jorden, og den stod fast. De består endnu denne dag efter dine domme; thi de er alle dine tjenere.“ (Sl. 119,89 91) „Herren gør alt, hvad han behager, i himlen og på jorden, i havene og i alle afgrunde.“ (Sl. 135,6) „Han bød, og de blev skabt; og han befæstede dem evig og altid; han gav dem en lov, som ikke skal ændres.“ (Sl. 148,5-6) {SLF 422.2}

Det er ikke ved nogen kraft, som den har i sig selv, at jorden år efter år yder sin rige grøde og fortsætter sin vandring omkring solen. Den eviges hånd er i uafbrudt virksomhed med at lede denne planet. Det er Guds magt i stadig virken, der holder jorden i stilling under dens omdrejning. Det er Gud, som bringer solen til at stå op. Han åbner vinduer og giver regn. {SLF 422.3}

„Han lader sne lægge sig som uld, han udstrør rimfrost som aske.“ (Sl. 147,16) „Når røsten lyder, ved hvilken han lader vandenes mangfoldighed komme i himlen, Da lader han dunster opstige fra det yderste af jorden; han før lynene til regn, og fører vejret ud af sine gemmer.“ (Jer 10,13) Det er ved hans magt, at plantevæksten fremstår, ethvert blad kommer til syne, enhver knop blomstrer, og enhver frugt udvikler sig. {SLF 422.4}

Menneskelegemet organisme kan ikke til fulde forståes; den rummer hemmeligheder, som selv den viseste ikke kan trænge ind i. At pulsen slår, og det ene åndedræt følger efter det andet, skyldes ikke, at når organismen engang er sat i gang, så fortsætter den sit værk. Det er i Gud, vi lever og rører os og er til. Hjertet, der banker, pulsen der slår, enhver nerve og muskel i den levende organisme holdes i orden og virksomhed ved den altid nærværende Guds magt. {SLF 423.1}

Bibelen viser os Gud i hans høje og hellige bolig, men ikke i uvirksomhed, ikke i tavshed og ensomhed, men omgivet af tusinde gange tusinde og titusinde gange titusinde hellige væsener, som venter på at gøre hans vilje. Gennem disse sendebud står han i virksom forbindelse med alle dele af sit rige. Ved sin ånd er han alle vegne til stede. Ved hjælp af sin ånd og sine engle tjener han menneskernes børn. {SLF 423.2}

Højt over jordens forvirring sidder han på sin trone. Alle ting ligger åbne for hans guddommelige blik, og fra sit evighedsstade bestemmer han roligt og sindigt, hvad han i sit vise forsyn ser er bedst. {SLF 423.3}

„Jeg ved,..... at et menneskes veje ikke står til ham“ selv, „at det ikke står til manden, som vandrer, at styre sin gang.“ (Jer 10,23) „Forlad dig på Herren af dit hele hjerte,..... kend ham på alle dine veje, og han skal gøre dine stier rette.“ (Ordsp 3,5-6) „Herrens øje er til dem, som han frygter, som håber på hans miskundhed, for at fri deres sjæl fra død og holde dem i live i hungersnøden.“ (Sl. 33,18-19) „Gud! hvor dyrebar er din miskundhed; og menneskernes børn skal skjule sig under dine vingers skygge.“ (Sl. 36,8) „Salig den, hvis hjælp Jakobs Gud er, hvis håb er til Herren hans Gud.“ (Sl. 146,5) {SLF 423.4}

„Jorden er fuld af din miskundhed, Herre!“ (Sl. 119,64) Du „elsker retfærdighed og dom“. (Sl. 33,5) „Du, som er en fortrøstning for hele den vide jord og havet i det fjerne. Han

gør bjergene fast ved sin kraft, han er omgivet med vælde; han stiller havets brusen,... og folkenes larm.“ (Sl. 65,6-8) „Du fylder morgenens og aftenens frembrud med jubel“ Du kroner året med dit gode, og dine fodspor drypper med fedme.“ (Sl. 65,9.12) Herren opholder alle dem, som falder, og oprejser alle de nedbøjede. Alles øjne vogter på dig, og du giver dem deres spise i sin tid. Du oplader din hånd og mætter alt det, som lever med velbehagelighed.“ (Sl. 145,14-16) {SLF 424.1}

Som et personligt væsen har Gud åbenbaret sig gennem sin Søn. Jesus, der er „hans herligheds glans og hans væsens udtrykte billede“, (Heb 1,3) kom til verden som en personlig Frelser; som en personlig Frelser opfór han til det høje, og som en personlig Frelser træder han frem for os i de himmelske sale. Foran Guds trone står der „en, lig et menneske søn“ (Åb 1,13) og udfører præstetjeneste for os. {SLF 424.2}

Kristus, verdens lys, tilslørede sin guddommelige, brændende herlighed, og kom for at leve som et menneske i blandt mennesker, for at de uden at fortæres kunne lære deres skaber at kende. Efter at synden havde gjort skilsmisse mellem mennesket og skaberen, har ingen nogen sinde set Gud, undtagen han som er åbenbaret gennem Kristus. {SLF 425.1}

„Jeg og Faderen, vi er ét,“ (Joh 10,30) sagde Kristus. „Ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det åbenbare.“ (Matt 11,27) {SLF 425.2}

Kristus kom for at lære menneskerne, hvad Gud ønske, de skal vide. I de høje himle, på jorden og i det store hav ser vi Guds værk. Alt det skabte vidner om hans magt, hans visdom og hans kærlighed. Men stjernerne og vandfaldene kan alligevel ikke undervise os om Guds personlighed på samme måde, som den blev åbenbaret i Kristus. {SLF 425.3}

Gud så, at der behøves en klarere åbenbarelse end naturen for at skildre både hans personlighed og hans karakter. Han sendte sin søn til verden for at åbenbare den usynlige Guds natur og egenskaber i så stor udstrækning, som mennesker kunne tåle at se det. {SLF 425.4}

Lad os begrunde de ord, som Kristus talte, da de var forsamlede i salen natten forud for hans korsfæstelse. Prøvelsens time nærmede sig, og han søgte at trøste sine disciple, der skulle blive så hårdt fristede og prøvede. „Jeres hjerte forfærdes ikke,“ sagde han; „tro på Gud, og tro på mig. i min Faders hus er mange boliger; men hvis ikke således var, havde jeg sagt jer det. Jeg går bort for at berede jer sted..... {SLF 425.5}

„Thomas siger til ham: Herre! vi ved ikke, hvor du går hen; og hvorledes vi kan kende vejen? Jesus siger til ham: jeg er vejen, og sandheden, og livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig. Havde I kendt mig, da havde I også kendt min Fader; og fra nu af kender I ham, og har sent ham..... {SLF 426.1}

„Herre vis os Faderen,“ Sagde Fillip, „og det er os nok. Jesus sagde til ham: Så lang en tid er jeg hos jer, og du har ikke kendt mig, Fillip? Den som har set mig, har set Faderen;

hvorfor siger du da: vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, som jeg taler til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gør gerningerne.“ (Joh 14,1 10) {SLF 426.2}

Disciplene forstod endnu ikke Kristi ord om hans forhold til Faderen. Meget i hans undervisning var endnu dunkelt for dem. Han ønskede, at de skulle få en klarere og mere bestemt kundskab om Gud. „Dette har jeg talt til jer i lignelser,“ sagde han; „der kommer en tid da jeg ikke længere skal tale til jer i lignelser, men frit ud forkynde jer om Faderen.“ (Joh 16,25) {SLF 426.3}

Da Helligånden på pinsefestens dag blev udgydt over disciplene, fik de en fuldere forståelse af de sandheder, som Kristus havde talt i lignelser. Meget af den lære, som havde været skjult for dem, blev klargjort. Men selv da blev Kristi forjættelse ikke givet i hele sin fylde. De modtog alle den kundskab om Gud, som de kunne bære; men den fuldstændige opfyldelse af løftet om, at Kristus ville fremstille Faderen klart for dem, lå endnu i fremtiden. Således forholder det sig også nu. Vor kundskab om Gud er kun delvis og udfuldstændig. Når striden er endt, og det menneske Jesus Kristus fremstiller for Faderen sine trofaste tjenere, som i en syndig verden har båret et sanddru vidnesbyrd om ham, da vil de få en klar forståelse af det, som nu er dem en hemmelighed. {SLF 426.4}

Kristus tog sin herliggjorte menneskelighed med sig til de himmelske sale. Dem, som han modtager, har han givet magt til at blive Guds børn, for at Gud til sidst må kunne modtage dem som sine, hvor de skal bo hos ham i al evighed. Hvis de i dette liv er lydige mod Gud, så skal de til sidst „se hans ansigt, og hans navn skal være i deres pander“. (Åb 22,4) Og hvad er vil himlens lyksalighed uden dette at se Gud? Hvilken større fryd kunne times den ved Kristi nåde frelste synder end at skue Gud og kende ham som Fader? {SLF 427.1}

Den hellige skrift påviser tydeligt forholdet mellem Gud og Kristus, og den stiller begges personlighed og individualitet lige så klart frem for vort blik. „Efter at Gud førhen havde talt mange gange og på mange måder til fædrene ved profeterne, så har han i disse sidste dage talt til os ved Sønnen;..... hvilken, da han er hans herlighedens glans og hans væsens udtrykte billede, og bærer alle ting med sin krafts ord, så gjorde han ved sig selv vore synders renselse, og satte sig hos majestætens højre hånd i det; høje og han er blevet så meget ypperligere end englene, som han har arvet et herligere navn fremfor dem. Thi til hvilken engel sagde han nogen tid: „Du er min søn, jeg fødte dig i dag?“ og atter: „Jeg skal være ham en fader, og han skal være mig en søn?“ (Heb 1,1-5) {SLF 427.2}

Faderens og sønnens personlighed samt også den enhed, som herefter imellem dem, fremholdes i Joh. 17de kap. i Kristi bøn for sine disciple: „Men jeg beder ikke alene for disse, men også for dem, som for deres ord skal tro på mig, på det de må alle være ét; ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at de og skal være ét i os, at verden kan tro, at du har udsendt mig.“ (Joh 17,20-21) {SLF 427.3}

Den enhed, som findes mellem Kristus og hans disciple, tilintetgør ikke personligheden hos nogen af dem. De er ét i deres formål, i sind og i karakter, men ikke i person. Det er på denne måde, Gud og Kristus er ét. {SLF 428.1}

Idet Kristus tog menneskelig skikkelse på, kom han for at blive ét med menneskerne og for på samme tid at åbenbare vor himmelske Fader for syndige mennesker. Alene han, som fra begyndelsen af har stået i Faderens nærhed, og som var den usynliges Guds udtrykte billede, var i stand til at åbenbare guddommens karakter for menneskeslægten. Han blev i alle ting lig sine brødre. Han blev kød ligesom vi er; han var hungrig og tørstig og træt; han opholdt livet ved at spise og fandt vederkvægelse ved søvn. Han delte lod men menneskerne, og dog var han Guds uskattelige søn. Han var fremmed og en vandringsmand her på jorden; han var i verden, men ikke af verden; han blev fristet og prøvet, ligesom menneskerne i vor tid fristes og prøves, men levede alligevel et liv uden synd. Øm, medlidende, kærlig og altid hensynsfuld mod andre, fremstillede han Guds karakter og var hele tiden beskæftiget med at tjene Gud og menneskerne. {SLF 428.2}

„Herren har „salvet mig“, sagde han, „til at kundgøre et godt budskab for de fattige. Han sendte mig til at helbrede dem, som har et sønderknust hjerte, til at udråbe for de fangne frihed,“ (Es 61.1) „Og de blinde skal så få syn;“ (Luk 4,18) „Til at udråbe Herrens velbehagelighedens år;..... til at trøste alle sørgende.“ (Es 61,2) {SLF 429.1}

„Elsk jeres fjender,“ siger han til os; „velsigne dem, som forbander jer, gør vel mod dem, som hader jer, og bed for dem, som krænker jer og forfølger jer, for at I må være børn af jeres fader, som er i himlene;“ (Matt 5,44-45) „thi han er miskundelig mod de utaknemmelige og onde og onde.“ (Luk 6,35) „Han lader sin sol opgå over onde og gode, og lader regne over retfærdige og uretfærdige.“ (Matt 5,45) „Vær så da barmhjertige, som jeres Fader er barmhjertig.“ (Luk 6,36) „For vor Guds underlige barmhjertighed“ har „lyset fra det høje..... besøgt os, for at skinne for dem, som sidder i mørke og i dødens skygge, at styre vore fødder på fredens vej.“ (Luk 1,78-79) (versform slut) {SLF 429.2}

Korset danner midtpunktet for al åbenbarelse af Guds kærlighed. Dets fulde betydning ingen tunge udtale, ingen pen skildre og mennesketanken ikke fatte. Med blikket vendt mod Golgathas kors kan vi blot sige: „Så har Gud elsket verden ar han har givet sin søn den enbårne, at hver den, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ (Joh 3,16) {SLF 429.3}

Kristus korsfæstet for vore synder, Kristus opstået fra de døde, Kristus opfaret til det høje dette er den saliggørelsens videnskab, som vi skal lære og forkynde. {SLF 430.1}

„Som, da han var i Guds skikkelse, ikke holdt det for et rov at være Gud lig, men udtømte sig selv, i det han påtog en tjeners skikkelse, da han blev mennesker lig, og da han var lydig til døden, ja døden på korset.“ (Fil 2,6-8) {SLF 430.2}

„Kristus er den, som er død, ja meget mere, som er oprejst, som er ved Guds højre hånd.“ (Rom 8,34) „Hvorfor han og kan fuldkommelig gøre dem salige, som kommer til Gud, for ham, for han lever altid, til at træde frem for dem.“ (Heb 7,25) {SLF 430.3}

„Vi har ikke en ypperstepræst, som ingen medlidenhed kan have med vore skrøbeligheder, men en, som er skikket i alle måder i lighed med os, uden synd.“ (Heb 4,15) {SLF 430.4}

Her er uendelig visdom, uendelig kærlighed, uendelig retfærdighed, uendelig miskundhed dette „dyb af rigdom og visdom og kundskab hos Gud!“ (Rom 11,33) {SLF 430.5}

Det er gennem Kristus, vi modtager enhver velsignelse. Gennem denne gave, Kristus, tilflyder os hverdag Herrens aldrig svigtende godhed. Enhver blomst med sin yndige farver og sin vellugt er givet os til glæde gennem denne store gave. Solen og månen er dannede ved ham. Der er ikke en stjerne, som pryder himlen, uden han har dannet den. Enhver regndråbe, der falder, enhver lysstråle, der beskinner denne utaknemmelige verden, vidner om Guds kærlighed i Kristus. Alle ting gives os gennem den ene usigelige gave, Guds enbårne søn. Han blev naglet til korset, for at alle disse rige gaver kunne tilflyde Guds skabning. {SLF 430.6}

„Se, hvor stor en kærlighed Faderen har bevist os, at vi skal kaldes Guds børn!“ (1Joh 3,1) Man har „ikke hørt, ikke med øret fornemmet,“ „Ikke noget øje set en Gud foruden dig, det gør sådant for den, som bier efter ham.“ (Es 64,3) Kundskaben om Gud, sådan som han er åbenbaret i Kristus, er den kundskab, som alle, der frelses, må have. Det er denne kundskab, som forvandler Karakteren. Når den fåes, vil den på ny skabe Guds billede i sjælen; den vil meddele hele ens væsen en åndelig, guddommelig kraft. „Vi alle, som med ubedækket ansigt skuer Herrens herlighed som i et spejl, bliver forvadlede efter det samme billede fra herlighed til herlighed.“ (2Kor 3,18) {SLF 431.1}

Om sit liv sagde Frelseren: „Jeg har holdt min Faders befalinger.“ (Joh 15,10) „Faderen har ikke ladet mig alene, fordi jeg gør altid det, som er ham velbehageligt.“ (Joh 8,29) sådan som Jesus var i menneskelig natur, sådan ønsker Gud også, at hans efterfølgere skal være. I hans kraft skal vi leve det samme rene og ædle liv, som Frelseren levede. {SLF 431.2}

„For denne sags skyld,“ siger Paulus, „bøjer jeg mine knæ for vor Herres Jesu Kristi Fader, af hvem al faderlighed kaldes i himlene og på jorden, at han vil give jer efter sin herligheds rigdom mægtigen at bestræbes ved hans ånd i det indvortes menneske; at Kristus må bo i troen i jeres hjerter, så at I, rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, kan formå at begribe med alle de hellige både bredden og længden og dybden og højden, og kende Kristi kærlighed, som overgår al kundskab, at I kan opfyldes med al Guds fylde.“ (Ef 3,14-19) {SLF 432.1}

„Derfor forlader vi og ikke fra den dag, vi hørte det, at bede for jer og begære, at I måtte fyldes med hans viljes erkendelse i al visdom og åndelig forstand, at I kan omgåes

værdelingen for Herren til al behagelighed, og være frugtbare på al god gerning, og vokse til Guds erkendelse; styrkede med al styrke efter hans herligheds kraft til tålmodighed og langmodighed med glæde.“ (Kol 1.9-11) Dette er den kundskab, som Gud indbyder os til at modtage, og i sammenligning med denne er alt andet forfængelighed og intet. {SLF 432.2}

Kapitel 36. Faren ved Spekulativ Viden

Et af de største onder, som ledsager videnskabens forklaringer og menneskes søgen efter kundskab, er tilbøjeligheden til at overvurdere menneskeforstanden og til at hæve den op over dens rette enemærker. Mange søger at bedømme skaberen og hans gerninger efter deres egne mangelfulde videnskabelige begreber. De tager sig for at bestemme Guds natur, egenskaber og prærogativer og hengiver sig til dybsindige teorier angående den evige. De, som giver sig af med den granskning af denne art, betræder forbuden grund. Deres forskninger vil ingen værdifulde resultater bringe og kan alene forsættes med fare for sjælen. {SLF 433.1}

Vore første forældre blev forledte til synd af ønsket om at eje kundskab, som Gud havde forholdt dem. Under forsøget på at vinde denne tabte de alt, som var værd at eje. Hvis Adam og Eva ikke havde rørt ved det forbudne træ, så ville Gud have givet dem kundskab en kundskab, hvorpå syndens forbandelse ikke hvilede, og som ville have bragt dem evig glæde. Alt, hvad de opnåede ved at låne fristeren øre, var at bekende med synden og dens følger. Deres ulydighed fjernede mennesket fra Gud og skilte jorden fra himlen. {SLF 433.2}

Dette indeholder en undervisning for os. Det felt, som Satan forledte for første forældre til at betræde, er det samme, som han i vore dage lokker menneskerne ind på. Han fylder verden med tiltalende fabler. Ved ethvert middel, som står til hans rådighed, frister ham menneskerne til at hengive sig til spekulation angående Gud. På denne måde søger han at hindre dem i at have den kundskab om Gud, som rummer frelse. {SLF 433.3}

Spiritistiske lærdomme, der undergraver troen på Gud og hans ord, trænger i vor tid ind i læreanstalter og kirkesamfund. Den teori, at Gud er et princip, som gennemtrænger hele naturen, hyldes af mange, som bekender sig til at tro på skriften. Men hvor smukt denne teori end tilsløres, så er den et højest farlig bedrag. Den giver en urigtig fremstilling af Gud og er en vanære for hans storhed og majestæt, og den tjener visselig ikke alene til at vildlede menneskerne, men også til at svække moralen. Mørket er dens element, sanselighed dens virkefelt. Følgen af at antage den er adskillelse fra Gud, og for den faldne menneskehed betyder det ruin. {SLF 434.1}

Den tilstand, hvori vi befinder os på grund af synden, er unaturlig, og den magt, som skal rejse os op igen, må være overnaturlig, ellers har den ingen værdi. Der er kun én magt som formår at fordrive det onde fra menneskehjertet, og det er Guds magt i Jesus Kristus. Alene ved den korsfæstedes blod gives der renselse fra synd; hans nåde alene kan dygtiggøre os til at modstå og underkue vor faldne naturs tilbøjeligheder. De spiritistiske teorier og Gud gør hans nåde til intet. Hvis Gud er et princip, der gennemtrænger hele naturen, så bor han i alle mennesker, og for at vinde hellighed behøver menneskerne så kun at udvikle den kraft, som de har i sig selv. {SLF 434.2}

Når disse teorier følges til deres logiske slutning, så omstyrter de hele den kristelige husholdning. De gør forsoningen overflødig, og mennesket bliver sin egen frelser. Disse teorier angående Gud gør hans ord til ingen nytte, og de, som antager dem, svæver i stor fare for til sidst at komme til at betragte hele bibelen som en opdigtelse. Vel kan de nok sætte dyd højere end last; men idet de styrter Gud ned fra hans retmæssige stillingsom hersker, sætter de deres tillid til menneskelig kraft, som uden Guds bistand er værdiløs. Menneskeviljen alene, uden støtte, besidder ingen virkelig kraft til at modstå og overvinde det onde. Sjælens modstandskraft nedbrydes, og mennesket har intet værn mod synden. Når Guds ords og hans Ånds beskyttelse engang forkastes, så ved vi ikke hvilke dybder et menneske kan falde. {SLF 434.3}

„Alt Guds ord er lutret; han er et skjold for dem, som forlader sig på ham. Læg intet til hans ord, at han ikke skal straffe dig, og du skal stå som en logner.“ (Ordsp 30,5 6) „Den ugudeliges misgerninger skal gribe ham selv, og han skal holdes fast i sin synds snore.“ (Ordsp 5,22) {SLF 435.1}

„De skjulte ting er for Herren vor Gud; men de åbenbare er for os og for vore børn evindelig.“ (5Mos 29,29) Den åbenbarelse som Gud har givet af sig selv i sit ord, er givet for os at studere. Denne kan vi søge at forstå; men videre end dette bør vi ikke trænge. De mest begavede ånder kan arbejde sig trætte med gisninger om Guds natur; men det vil altsammen være frugtesløst. Det er ikke givet os at løse denne opgave. Ingen menneskeforstand kan begribe Gud. Ingen må hengive sig til spekulation vedrørende hans natur. Tavshed er veltalenhed, den alvidende er hævet over drøftelse. {SLF 435.2}

Ikke engang englene fik tilladelse til at tage del i rådslagningen mellem Faderen og Sønnen, da frelsesplanen blev lagt. Heller ikke menneskerne må trænge ind på den Højstes løndom. Vi er lige så udvidende om Gud, som små børn er; men ligesom små børn kan vi elske og lyde ham. Lad os i stedet for at spekulere angående hans natur eller hans forret give agt på de ord, han har talt: {SLF 435.3}

„Mon du kan finde bund i Guds væsen eller nå frem til den almægtiges yderste grænse? Himmelhøj er den, hvad kan du udrette? Dybere end dødsriget, hvad ved du? Længere end jorden er dens mål, og bredere end havet.“ (Job 11,7 9) „Men visdommen hvorfra vil man finde den? Og hvor er indsigtens sted? Et menneske kender ikke dens værdi, og den findes ikke i de levendes land. Afgrunden siger: den er ikke i mig, og havet siger: den er ikke hos mig. Den kan ikke fåes for det fineste guld, Ej heller dens værdi opvejes med sølv.

Den kan ikke opvejes med Guld fra ophir, ej heller med den dyrebare onyr og safir. Den kan ikke vurderes lige med guld og krystal; man kan ikke tilbytte sig den for kar af fint guld. Koraler og ædelstene tales der ikke om; og visdoms besiddelse er bedre end perler. Topaser af morland kan ikke vurderes lige med den; den kan ikke opvejes med det rene guld. Men visdommen hvorfra kommer den? og hvor er indsigtens sted?... Afgrunden og døden siger: kun et rygte om den hørte vi med vore øren. Gud forstår dens vej, og han kender dens sted. „Thi han skuer indtil jordens ender; han ser hen under al himlen.... Der han satte en lov som

regnen, og en vej for lynet, som går foran tordenen, da så han den og kundgjorde den, beredte den, ja gennemskuede den. Og han sagde til mennesket: Se, Herrens frygt, det er visdom, og at vige fra det onde, det er forstand.“ (Job 28,12-28) {SLF 436.1}

Hverken ved at undersøge jordens gemmer eller ved forfængelig stræben efter at udforske Guds væsens hemmeligheder kan visdommens findes. Den findes derimod, når man i ydmyghed antager den åbenbarelse, som det har behaget ham at give, og ved at skikke sit liv i overensstemmelse med hans vilje. {SLF 437.1}

De mest glimrende begavede mennesker kan ikke forstå Jehovas hemmeligheder, som de kommer til syne i naturen. Guds ord stiller mange spørgsmål, som ikke den lærdeste kan besvare. Hensigten med disse spørgsmål er ikke, at vi skal besvare dem, men at kalde vor opmærksomhed til Guds dybder, lære os, at vor visdom er begrænset, og gøre opmærksom på, at der i vore daglige omgivelser er mange ting, som mennesker aldrig kan fatte. {SLF 437.2}

Gudsfornægterne vil ikke tro på Gud, fordi de ikke kan forstå den uendelige magt, ved hvilken han åbenbarer sig. Men Gud må anerkendes lige så meget for det, som han ikke åbenbarer om sig selv, som for det, vi med vore begrænsede evner kan fatte. Både i den guddommelige åbenbarelse og i naturen har Gud lagt hemmeligheder, som kræver tro. Sådan må det være. Vi kan altid vedblive at granske, altid forske, altid lære, og dog er der en uendelighed tilbage. {SLF 437.3}

„Hvem har målt vandet med sine hule hånd? og afmålt himlen i spand? og samlet jordens støv i tredingsmål? Hvem har vejet bjergene med vægt og højene på vægtskåle? hvem har udmålt Herrens Ånd, og hvem har som hans rådgiver undervist ham?..... Se, folkefærd er agtede for ham som en dråbe af en spand og som et gran i vægtskålen; se, der hæver han i vejret som fint støv. Og Libanon er ikke nok til brændsel, og dyr er der ikke nok til brændoffer. Alle folkefærd er som intet for ham; de er agtede for ham som intet og som tomhed. {SLF 437.4}

„Ven hvem vil I da ligne Gud? Eller under hvilken lignelse vil da fremstille ham?..... vil I ikke forstå? vil i ikke høre? Er det ikke forkyndt jer fra begyndelsen? har I ikke forstået, af hvem jordens grundvold er lagt? han er den, som sidder over jordens kreds. og de, som bor derpå, er som græshopper; han, der udspænder himlene som et tyndt tæppe, og udbreder den som et telt til at bo ud i;..... hvem vil I da ligne mig ved?..... siger den Hellige. Opløft jeres øjne mod den høje og se: Hvem skabte disse ting? han, som udfører deres hær efter tal; han kalder dem alle ved navn; hans vældige magt og store kraft fattes ikke én. „Hvorfor vil du, Jakob, sige, og du, Israel, tale: Min vej er skjult for Herren, og min ret går min Gud forbi? Ved du ikke, eller har du ikke hørt det? En evig Gud er Herren, han har skabt jordens ender, han kan ikke blive træt, ej heller sygne hen; hans forstand er uransagelig.“ (Es 40,12-28) {SLF 439.1}

Lad os lære noget om vor Guds storhed fra de fremstillinger, som er givet ved Helligånden. Profeten Esajas skriver: „I det år, kong Ussias døde, så jeg Herren sidde på en høj og ophøjet trone, og fligene af hans klædebon opfyldte templet. Serafer stod hos ham. Seks vinger havde hver; med to dækkede han sig åsyn, og med to dækkede han sine fødder, og med de to fløj han. Og den ene råbte til den anden og sagde: hellig, hellig, hellig er Herren hærskarers Gud; al jorden er fuld af hans herlighed. Og tærskelernes profeter bævede ved den rådnendes røst, og huset blev fyldt af røg. {SLF 439.2}

„Da sagde jeg: Ve mig! Thi jeg er fortabt; jeg er en mand med urene læber, og jeg bor midt iblandt et folk med urene læber, og mine øjne har set kongen, Herren, hærskarenes Gud. „Da fløj en af seraferne hen til mig men en gloende sten i sin hånd; med en tang havde han taget den af alteret. Og han rørte ved min mund med den og sagde: Se! Denne har rørt ved dine læber, og din misgerning er veget bort, og din synd er sonet.“ (Es 6,1-7) {SLF 440.1}

„Der er ingen som du, o Herre! Du er stor, og dit navn er stort med styrke. Hvem skulle ikke frygte dig, du hedningernes konge?“ (Jer 10,6 7) „Herre! du har ransaget mig, og kender mig. Hvad heller jeg sidder eller står op, da ved du det, du forstår min tanke langt fra. Du har omkringgivet min sti og mit leje, du kender grant alle mine veje, thi der er ikke et ord på min tunge, se, Herre! du kender det jo alt sammen. Bag fra og forfra har du omsluttet mig, og på mig har du lagt din hånd. Sådant at forstå er mig for underfuldt; det er for højt, jeg kan ikke nå det.“ (Sl. 139,1-6) {SLF 440.2}

„Stor er vor Herre og vældig i kraft, der er intet mål på hans forstand.“ (Sl. 147,5) „En mands veje er for Herrens øjne, og han vejer alle hans skridt.“ (Ordsp 5,21) „Han åbenbarer de dybe og skjulte ting; han ved, hvad der er i mørket, og lyset bor hos ham.“ (Dan 2,22) {SLF 440.3}

„Gud kender fra evighed alle sine gerninger.“ (Apg 15,18) „Hvem har kendt Herrens sind? eller hvem var hans rådgiver! eller hvem gav ham først, at det igen skulle betales ham? Thi af ham og ved ham og til ham er alle ting; ham være ære i evighed!“ (Rom 11,34-36) {SLF 440.4}

„Den evige konge, den uforkrænkelige, usynlige... Gud,“ (1Tim 1,17) „som alene har udødelighed, som bor i et lys, der ingen kan komme til; hvem intet menneske har set, ikke heller kan se, ham være ære og evig magt!“ (1Tim 6,16) {SLF 441.1}

„Skulle ikke hans højhed forfærde jer, og rædsel for ham falde over jer?“ (Job 13,11) „Er ikke Gud i den høje Himmel? Og se de øverste stjerner, hvor de er høje!“ (Job 22,12) „Mon der være tal på hans tropper? Og over hvem opgår ikke hans lys?“ (Job 25,3) „Han gør store ting, og vi kan ikke kende dem. Thi han siger til sneen: Fald til jorden! Og ligeså til regnskyllene, ja til hans vældes regnskyl. Han forsegler hver mands hånd, at alle folk, som er hans skabning, skal kende det... Han udbreder sin lysopfyldte sky „Lynsky“. Og den vender sig i kredse, alt som han styrter den til dens gerning, til alt, hvad han byder den, hen

over jordens kreds: Enten til revselse eller til hans lands bedste, eller til velgerning lader han den ramme.“ „Vend dine øre til dette; stå stille og agt på Guds underfulde ting! Ved du, når Gud tænker derpå, og når han lader sin skyes lys skinne? Ved de, hvorledes skyerne svæver „Skyernes ligevægt“? De underfulde ting af ham, som er fuldkommen i al kundskab? ..... Udspænder du med ham de øverste skyer, der er faste som et støbt spejl? {SLF 441.2}

Lad os vide, hvad vi skal sige til ham! Vi kan ikke fremføre noget ud fra mørket... og nu, ser man ikke lyset, som stråler i de øverste skyer: Så farer et vejr frem, og renser dem. Af norden kommer guld „gyldent skær“; over Gud er der forfærdelig majestæt. Den almægtige, ham kan vi ikke nå til, ham, som er stor i kraft; ret og retfærdigheds fylde undertrykker ham ikke. Derfor frygter folkene ham.“ (Job 37,5-24) „Hvem er som Herren vor Gud? han, som har sat sit sæde højt; han, som stiger dybt ned for at se, i himlene og på jorden.“ (Sl. 113,5-6) „Herrens vej i hvirvelvind og i storm, og skyer er hans fødders støv.“ (Nah 1,3) „Herren er stor såre priselig, og hans storhed er uransagelig. En slægt skal lovprise for den anden dine gerninger, og dine vældige gerninger skal de forkynde. På din majestæts herlige pragt og på dine undergerninger vil jeg grunde. Om dine forfærdelige gerningers styrke skal de tale, og de skal lade ihukommelsesord udstrømme om din store godhed og synge med fryd om din retfærdighed. .....“ „Alle dine gerninger skal prise dig, Herre, og dine fromme skal love dig. Om dit riges herlighed skal de tale og fortælle om din vælde, før at kundgøre menneskernes børn dine vældige gerninger og dit riges herlige glans. Dit rige er et rige for alle evigheder, og dit herredømme varer gennem alle slægter..... min mund skal udsige Herrens pris, og alt kød skal love hans hellige navn evindelig og altid.“ (Sl. 145,3-21) {SLF 442.1}

Efterhånden som vi får en bedre forståelse af, hvad Gud er, og af hvad vi selv er i hans øjne, så vil vi frygte og bæve for ham. Lad deres skæbne, som førhen fordristede sig til at omgåes letsindigt med det, Gud havde erklæret for at være helligt, tjene menneskerne i vor tid til advarsel. Da israelitterne vovede at åbne arken på vejen tilbage fra filisternes land, blev de på synlig måde straffede for deres ugudelige forvovenhed. {SLF 443.1}

Betragt endvidere den straffe dom, som ramte Ussa. Da arken under Davids regeringstid blev ført til Jerusalem, udrakte Ussa sin hånd for at støtte den. For sin formastelse ved at røre ved symbolet på Guds nærværelse ramtes han øjeblikkeligt af døden. {SLF 443.2}

Da Moses stod ved den brændende busk og uden at ane Guds nærværelse vendte sig for at betragte det vidunderlige skue, fik han denne befaling: „Kom ikke nær hertil, drag dine sko af dine fødder; thi det sted, som du står på, det er hellig jord..... og Moses skjulte sit ansigt, thi han frygtede for at se på Gud.“ (2Mos 3,5-6) „Og Jakob drog ud fra Beershaba og gik til Charan. Og han kom til et sted og blev der om natten, thi solen var gået ned, og han tog stene på det sted og lagde under hans hoved, og lagde sig på samme sted. {SLF 443.3}

„Og han drømte, og se, en stige vor oprejst på jorden, og det øverste deraf nåede til himlen, og se, Guds engle steg op og ned ad den. Og se, herren stod oven over den og sagde: „Jeg er Herren, din faders Abrahams Gud og Isaks Gud; det land, som du ligger på, det vil

jeg give dig og din sæd..... Og se, jeg er med dig og vil bevare dig overalt, hvor du drager hen, og jeg vil føre dig til dette land igen; thi jeg vil ikke forlade dig, før jeg har fuldkommet det, jeg har sagt dig. {SLF 443.4}

„Og Jakob vågnede af sin drøm og sagde: Sandelig, Herren er på dette sted, og jeg vidste det ikke. Og han frygtede og sagde: Hvor forfærdeligt er dette sted! Dette er ikke andet end Guds hus, og dette er himlens port.“ (1Mos 28,10-17) {SLF 444.1}

I helligdommen i ørkentabernaklet og templet, der var jordiske symboler på Gud bolig, var der én afdeling, som var hellig for hans åsyn. Det med keruber indvirkede forhæng foran indgangen til denne måtte ikke løftes til side af nogen undtagen en. At løfte dette forhæng til side og ubuden trænge ind i det allerhelligstes hellige løndom, var ensbetydende med døden; thi oven over nådestolen dvælede den højestes herlighed, en herlighed, som intet menneske kunne se og leve. På den ene dag i året, som var bestemt til tjeneste i det allerhelligste, trådte ypperstepræsten bævende frem for Guds åsyn, medens skyer af røelse skjulte herligheden for hans blik. Ude omkring i templets forgårde var der ikke en lyd at høre. Ingen præster forrettede tjeneste ved altrene. bøjet i stille ærefrygt opsendte den bedende skare deres bønner om Guds miskundhed. {SLF 444.2}

„Alt dette skete dem til eksempel, men det er skrevet os til advarsel, til hvilke de sidste tider er kommet.“ (1Kor 10,11) {SLF 445.1}

„Herren er i sit hellige tempel; stille for hans ansigt, af jorden!“ (Hab 2,20) „Herren regerer, folkene bæver; Han sidder over keruberne, jorden ryster. Herren er stor i Zion, og han er ophøjet over alle folkene. De skal prise dit navn som stort og forfærdeligt hellig er han!“ (Sl. 99,1-3) „Herrens trone er i himlen; hans øjne ser, hans øjenlåge prøver menneskernes børn.“ (Sl. 11,4) „Han så ned fra som helligdoms højsæde.“ (Sl. 102,20) „Fra det sted, hvor han bor, ser han ned til alle dem, som bor på jorden, han, som danner deres hjerter til hobe, han, som giver agt på alle deres gerninger.“ (Sl. 33,14-15) „Al jorden frygte Herren! Alle verdens indbyggere bæve for ham!“ (Sl. 33,8) {SLF 445.2}

Mennesket kan ikke udforske Gud. Lad ingen med formastelig hånd søge at løfte det slør til side, som skjuler hans herlighed! „Uransagelige er hans domme, os hans domme, og hans vene usporlige!“ (Rom 11,33) At han skjuler sin magt, er et bevis på hans miskundhed; thi at løfte det slør, som tilhyller hans nærværelse, betyder død. Intet dødeligt menneskes sind kan trænge ind i de løndomme, hvor den almægtige bor og virker. Vi kan kun forstå så meget om ham, som han finder det tjenstligt at åbenbare. Fornuften må anerkende en magt, som er højere end den selv. Hjertet og forstanden må bøje sig for den store „Jeg er“. {SLF 445.3}

Kapitel 37. Falsk og Sand Uddannelse

Det store mestergeni, der anfører ondskabens magter, søger hele tiden at holde Guds ord skjult og at fremføre menneskernes meninger. Han har sat sig for, at vi ikke skal høre Guds røst, som siger: „Dette er vejen, gå på den!“ (Es 30,21) Ved hjælp at et forvent uddanndelsessystem gør han sit yderste for at fordunkle det lys, som Gud sender. {SLF 446.1}

Filosofiske spekulationer og videnskabelige forskninger, hvor Gud ikke anerkendes, gør tusinde til fritænkere. Slutninger, som de lærde er kommet til med deres videnskabelige undersøgelser, fremholdes omhyggeligt og forklares grundigt i vor tids skoler, medens man tydeligt lader en forstå, at hvis disse lærde har ret, så kan bibelen ikke være sand. Skepsisen er tiltrækkende for menneskesindet. De unge ser deri en selvstændighed, som fængsler fantasien, og de forføres. Satan triumferer; han vander enhver tvivlens sæd, som fåes i de unges hjerter; han bringer dem til at spire og bære frugt, og snart indsamles en rig høst af vantro. {SLF 446.2}

Det er menneskehjertets tilbøjelighed til det onde, som gør det så farligt at så vantroens sæd hos de unge. Alt, hvad der svækker troen på Gud, nedsætter sjælens evne til at modstå fristelse. Den nedbryder det eneste virkelige værn mod synd. Der trænges til skoler, hvor de unge kan lære, at sand storhed består i at ære Gud ved at åbenbare hans karakter i det daglige liv. Vi trænger til at hente lærdom hos Gud gennem hans lord og hans gerninger, for at hans hensigt med vort liv kan blive virkeliggjort. {SLF 446.3}

Der er mange, som tror, at hvis de skal kunne opnå en god uddannelse, så må de nødvendigvis læse vantro forfatteres værker, fordi disse indeholder mange udmærkede tanker. Men hvem var ophav til disse udmærkede tanker? Det var Gud og ingen anden. Han er kilden til alt lys. Hvorfor skulle vi så blot for nogle få intellektuelle sandheders skyld arbejde os gennem den masse vildfarelse, som indeholdes i disse vantro mænds værker, når al sandhed står til vor rådighed? {SLF 447.1}

Hvorledes går det til, at mænd, som er i strid med Gud, kommer i besiddelse af sådan visdom, som de undertiden lægger for dagen? Satan selv fik sin uddannelse i himlen, og han har kundskab om det gode såvel som om det onde. Han blander det dyrebare med det dårlige, og det er dette, som giver ham magt til at forføre. Men skal vi modtage Satan som en lysets engel, blot fordi han har iført sig en klædning af himmelsk klarhed? Fristeren har sine medhjælpere, der er uddannede efter hans metode, inspirerede af hans ånd og skikkede til hans værk. Skal vi samarbejde med dem? Skal vi antage hans medhjælperes værker som nødvendige til erhvervelsen af kundskab? {SLF 447.2}

Hvis den tid og det arbejde, som man benytter til forsøg på at forstå vantro menneskers gode tanker, blev anvendt til granskning af de dyrebare sandheder i Guds ord, så ville tusinder, der nu sidder i mørke og i dødens skygge, glæde sig i den herlighed, der udstråler fra ham, som er livets lys. {SLF 447.3}

Mange tror, at et omfattende kendskab til historiske og teologiske skrifter er nødvendig som en forberedelse til at udføre missionsarbejde. De tænker, at denne kundskab vil komme den til nytte, når de skal fremholde evangeliet. Men deres møjsommelige granskning af menneskers meninger vil snarere svække end styrke dem i deres virksomhed. Når jeg ser bogsamlinger, fyldte med vældige bind af historiske og teologiske skrifter, så tænker jeg: „Hvorfor skal man dog give penge for det, som ikke er brød?“ Det 6te kap. i Joh. evangelium indeholder mere, end man kan finde i sådanne værker. Kristus siger: „Jeg er det livets brød. Den som kommer til mig, skal ikke hungre; og den som tror på mig, skal aldrig tørste.“ (Joh 6,35) „Jeg er det levende brød, som kom ned af himlen; om nogen æder af dette brød, han skal leve til evig tid.“ (Joh 6,51) „Den som tror på mig, har et evigt liv.“ (Joh 6,47) „De ord, som jeg taler til jer, er ånd og er liv.“ (Joh 6,63) {SLF 448.1}

Der er en art historisk granskning, som ikke må forkastes. Bibelsk historie udgjorde et fag i profetiens skoler. Man fulgte Jehovas fodspor i beretningen om hans handlemåde med nationerne. Således bør vi også i vor tid betragte Guds handlemåde med jordens nationer. Af historien vil vi kunne se profetiens opfyldelse, studere forsynets virke i de store reformbevægelser og forstå, hvorledes de begivenheder, som står i forbindelse med nationernes forberedelse til den sidste kamp i den store strid mellem det onde og det gode, udvikler sig. {SLF 449.1}

Sådan granskning vil give et bredt og omfattende syn på livet. Den vil hjælpe os til at få en bedre forståelse af menneskernes forhold til og afhængighed af hverandre; den vil hjælpe os til at forstå, hvor vidunderligt vi er sammenknyttede samfundets og nationernes store broderskab, og i hvor stor udstrækning den enes undertrykkelse og underkuelse betyder tab for alle. {SLF 449.2}

Men historien, sådan som den almindelig studeres, beskæftiger sig med menneskers bedrifter, deres sejre i krig og ved held til at opnå magt og storhed. Guds medvirken i menneskeslægtens anliggender tabes af syne. Kun få studerer hvorledes hans forsætter virkelighedsgøres i nationernes opkomst og fald. {SLF 449.3}

Hvad teologien angår, da er den, sådan som den studeres og læses, for en stor del blot en fremstilling af menneskelige spekulationer, der kun tjener til at „formørke Guds råd med tale uden forstand“. Bevæggrunden til, at man opholder alle disse mange bøger, er alt for ofte ikke så meget en attrå efter at skaffe sindet og sjælen føde som en trang til at blive bekendt med filosofer og teologer, et ønske om at kunne fremholde kristendommen for folket i lærde udtryk og sætninger. {SLF 449.4}

Alle de bøger, som er skrevet, kan ikke erstatte et helligt liv. „Lær af mig,“ sagde den store Lærer, „tag mit åg på jer,“ „thi jeg er sagtmodig og ydmyg.“ Jeres åndelige hovmod vil ikke være jer til nogen støtte, når I taler med sjæle, som er ved at omkomme af mangel på livets brød. Når I studerer disse bøger, så sætter I den i stedet for praktiske undervisning, som I skulle få hos Kristus. Resultatet af denne granskning skaffer ikke folket næring, Kun

meget lidt af denne granskning, som koster så meget åndelig anstrengelse, bringer det, som vil hjælpe en til at arbejde med held for sjæles frelse. {SLF 450.1}

Frelseren kom for „at kundgøre evangeliet for de fattige“ (Luk 4,18) I sin undervisning benyttede han de meste ligefremme udtryk og de tydeligste symboler, og der siges om ham, at „mange folk hørte ham gerne“. (Mark 12,37) Den levende Guds ord

indeholder den højeste af al kundskab. De, som skal undervise folket, må nyde af livets brød. Dette vil give dem åndelig styrke, og da de vil blive skikkede til at hjælpe alle klasser af mennesker. {SLF 450.2}

I skoler og universiteter anvender tusinder af mennesker en stor del af deres bedste år til at læse græsk og latin, og medens de er beskæftigede med disse studier, bliver sindet og karakteren gennemtrængt af de dårlige tanker, som findes hos hedenske forfattere, hvis læsning i almindelighed bliver betragtet som en væsentlig del af undervisningen i disse sprog. {SLF 451.1}

De, som er fortrolige med den klassiske litteraturs indhold, erklærer, at de græske tragedier er fyldte med beretninger om blodskam, mord og menneske ofringer til vellystige og hævngerrige Guder. Verden ville være langt bedre faren uden den kundskab, som hentes fra sådanne kilder. „Mon nogen kan gå på gløder, uden hans fødder brændes? (Ordsp 6,28) „Hvem vil gøre en ren af en uren, ikke en eneste.“ (Joh 14,4) Kan vi da vente, at de unge skal udvikle en kristelig karakter, når deres uddannelse er præget af den undervisning, de har fået hos dem, som trodser Guds lovs grundsætninger? {SLF 451.2}

Når de unge løsriver sig fra alle tøjler og hengiver sig til ryggesløse forlystelser, udsvævelser og laster, så efterligner de blot det, som fremholdes for dem i disse fag. Der gives kald, hvor kendskab til græsk og latin er nødvendig; nogle må lære disse sprog. Men det til praktisk brug nødvendige kendskab til den kunne fåes, uden at man behøvede at studere en litteratur, som er fordærvet og virker fordærvende. {SLF 451.3}

Og det er ikke nødvendigt, at mange skal lære græsk og latin. Læsningen af de døde sprog bør først stilles i anden række, hvorimod de fag, som udvikler den rette brug af alle legemets og sjælens evner og kræfter, bør komme i første. Det er dårskab at benytte tiden til at sætte sig ind i de døde sprog eller i nogen som slags boglig kundskab og dermed forsømme den uddannelse som sætter en i stand til at fylde de praktiske kald i livet. {SLF 451.4}

Hvad tager eleverne med sig, når de forlader skolen? Hvor skal de gå hen? Hvad skal de tage sig for? Har de den nødvendige kundskab til at undervise andre? Har de fået en uddannelse, som vil gøre dem til sande fædre og mødre? Kan de forstå en familie som rette opdragere? Den eneste uddannelse, som fortjener navn af sådan, er den som leder unge mænd og kvinder til at ligne Kristus, som gør dem skikkede til at bære livets ansvar og til at forstå deres familier. Men en sådan uddannelse opnåes ikke ved læsningen af de hedenske klassikere. {SLF 451.5}

Mange af de populære bøger i vor tid er fulde af spændene fortællinger, som oplærer de unge i det, som er ondt, og leder dem fremad på vejen til fordærvelse. De, som efter deres alder kun er børn, er gamle i deres kendskab til forbrydelse. De forledes til det onde ved de historier, de læser. I fantasien udfører de deri skikkede bedrifter, indtil der efterhånden opvækkes hos den en lyst til at forsøge, om ikke også de kan begå forbrydelser og undgå straf. {SLF 452.1}

For børnenes og de unges livlige fantasi vil de opdigtede skildringer fremtræde som virkelighed. Idet revolutioner forudsiges, og allehånde bedrifter, der nedbryder lovlighedens og sømmelighedens skranker, beskrives, er der mange, som gribes af disse fremstillingers ånd. De forledes til forbrydelse, om muligt af endnu værre art end de af vedkommendes forfattere skildrede. Indflydelser af denne art virker demoraliserende på samfundet. Lovløshedens sæd udsåes viden om. Ingen har nødig at undres over, at frugten deraf er forbrydelse. {SLF 452.2}

Bøger, der indeholder romaner og letsindige, ophidsende historier, er i næppe mindre grad en forbandelse for læseren. Forfatteren kan måske give det udseende af, at han fremholder en moralsk lærdom, og i hans værk kan der måske findes indflettet religiøse stemninger; men disse tjener ofte kun til at skjule den dårskab og tomhed, som findes nedenunder. {SLF 452.3}

Verden oversvømmes af bøger, som er fyldte med lokkende vildfarelser. Det, som bibelen forkaster som løgn, antages af de unge som sandhed. De nærer og klynger sig til forførelser, som er ensbetydende med sjælens ruin. {SLF 453.1}

Der gives værker med opdigtet indhold, skrevet med det formål at fremholde en sandhed eller afsløre et eller andet stort onde. Enkelte af disse værker har haft gode virkninger; men de har også gjort uberegnelig skade. De indeholder stemninger og sindrigt udtænkte skildringer, som opirrer fantasien og opvækker tanker, der rummer store farer, særlig for de unges vedkommende. I fantasien gennemlever disse atter og atter de beskrevede begivenheder. Sådan læsning gør dem åndelig uskikkede til at være til nytte og gør sindet udygtigt til åndelig virksomhed. Den tilintetgør deres interesse for bibelen. Himmelske anliggender finder kun ringe plads i deres sind. Idet tanken dvæler ved de ukyske skildringer, vækkes lidenskaberne, og enden derpå bliver synd. {SLF 453.2}

Selv noveller, som ikke indeholder ukyske hentydninger, og som måske er beregnede på at forfægte ypperlige grundsætninger, er skadelige. De gør hastig og overfladisk læsning til en vane, således at man kun læser for fortællingens skyld. Således ødelægges evnen til sammenhængende, energisk tænkning, og man bliver ude af stand til at dvæle ved pligtens og skæbnes store problemer. {SLF 453.3}

Læsningen af noveller skaber en ulyst til udførelsen af livets praktiske pligter derved, at den opelsker en trang til morskab. Ved sin ophidsende, berusende indflydelse bliver den ofte en årsag til sygdom, både en livsvarig og åndelig. Mangt et usselt, forsømt hjem, meget en

livsvarig syg og meget et lem på sygeanstalten har novellelæsning at takke for sin tilstand. {SLF 453.4}

Man gør ofte gældende, at for at holde de unge fra spændende og værdiløs litteratur må vi skaffe den opdigtning af højere art. Dette er det samme, som om man ville forsøge på at helbrede en dranker ved at give ham mindre stærk berusene drikke, såsom vin, bajersk øl eller cider i stedet for brændevin eller cognac. Brugen af disse ville stadig opflamme trangen til stærkere pirremidler. Det eneste trykke standpunkt for drankeren som alle andre er total afhold. Den samme regel gælder med hensyn til den, der er forfalden til læsning af opdigtet litteratur: fuldstændig afholdenhed er hans eneste sikre værn. {SLF 453.5}

I børnenes og de unges skoleuddannelse spiller i vor tid eventyr, sagn og opdigtede fortællinger en stor rolle. Bøger af denne art benyttes i skolerne og findes i mange hjem. Hvorledes kan disse kristne forældre tillade deres børn at læse bøger, der i den grad er fyldte med usandhed? Når børnene fremkommer med spørgsmål angåene betydningen af historier, der går så stik imod forældrenes undervisning, så svares der, at historierne ikke er sandfærdige. Men dette ophæver ikke de onde følger af deres brug. De tanker, som fremholdes i disse bøger, vildleder børnene. De bibringer dem forkerte livsanskuelser og afføder og nærer lysten til det uvirkelige. {SLF 454.1}

Den i vor tid så almindeligt udbredte anvendelse af disse bøger er et af Satans listige påfund. Han arbejder på at bortvende de gamles og de unges tanker fra vigtigheden af at udvikle en god karakter. Han vil, at vore børn og vor ungdom skal bortrives af de store forfølgelser, hvormed han opfylder verden, og derfor søger han at lede tanker væk fra Guds ord for således at opnå den kundskab om de sandheder, som ville blive dem et værn. {SLF 454.2}

Bøger, der indeholder en fordrejelse af sandheden, bør aldrig gives i børnenes og de unges hænder. Lad ikke vore børn i selve den undervisning, de får bibringes tanker, som vil vise sig at være en spire til synd. Hvis de voksne intet havde med sådanne bøger at gøre, så ville de slev være langt bedre stillede, og deres eksempel og indflydelse til den rigtige side ville gøre det langt mindre vanskeligt at bevare de unge fra fristelse. {SLF 455.1}

Vi ejer en rigdom af det, som er virkeligt, som er guddommeligt. De, som tørster efter kundskab, behøver ikke at ty til besmittede kilder. Herren siger: „Bøj dit øre, og hør de vises ord, og vend dit hjerte til min kundskab... På det at din tillid skal være til Herren, har jeg kundgjort det i dag, ja for dig.“ (Ordsp 22,17-19) „Har jeg ikke skrevet dig ypperligere ting med råd og undervisning, for at kundgøre dig, hvad der er vist, sandhedens ord, at du kan svare dem, som sendte dig, ord, som er sandhed?“ (Ordsp 22,20 21) „Han oprettede et vidnesbyrd i Jakob og satte en lov i Israel, i hvilken han ved vor fædre at kundgøre dem for deres børn.“ (Sl. 78,5) „For den kommende slægt fortælle Herrens pris og hans styrke og hans undergerninger, som han har gjort.“ (Sl. 78,4) „På det den slægt, som kom herefter, de børn, som skulle fødes, kunne vide det, at de kunne stå op og fortælle det for deres børn, og

at de måtte sætte deres håb på Gud.“ (Sl. 78,6 7) „Herrens velsignelse gør rig, og han føjer ikke smerte til den.“ (Ordsp 10,22) {SLF 455.2}

Således fremholdt også Kristus sandhedens grundsætninger i evangeliet. I hans undervisning kan vi drikke af de klare strømme, som udvælder fra Guds trone. Kristus kunne have meddelt menneskerne en viden, som ville have overgået alle tidligere åbenbarelser og stillet alle andre opdagelser i skyggen; han kunne have afsløret den ene hemmelighed efter den anden og kunne have gjort disse vidunderlige åbenbarelser til midtpunktet for de efterfølgene slægters ivrige tænkning lige ned til tidens ende. Men han ville ikke spilde et eneste øjeblik af den tid, han havde til sin rådighed til at give undervisning om Frelsens vej. Hans tid, hans evner og hans liv blev betragtet og benyttet ene og alene som et middel til at udvirke menneskers frelse. Han var kommet for at søge og frelse det fortabte, og han ville ikke lade sig lede bort fra denne opgave. Han tillod intet at hindre ham. {SLF 456.1}

Kristus meddelte alene sådan kundskab, som kunne blive til nytte. I sin undervisning indskrænkede han sig til det, som vedrørte folkets trang og behov i det daglige liv. Den nysgerrighed, som ledte dem til at fremkomme med udforskende spørgsmål, tilfredsstillede han aldrig. Al den slags spørgsmål benyttede han som anledning til højtidelige, alvorlige henvendelser til vedkommende. Dem, der var så begærlige efter at plukke af kundskabens træ, tilbød han frugt af livets træ. De fandt enhver udgangsdør lukket undtagen den, der fører til Gud; enhver kilde var forseglet undtagen livets kilde. {SLF 456.2}

Vor Frelser opmuntrede ingen til at besøge rabbinernes skoler på hans tid, fordi deres stadige fremholdelse af menneskers meninger ville øve en fordærvende indflydelse. Hvorfor skulle så vi antage menneskers upålidelige ord som ophøjet visdom, når en større og ufejlbarlig visdom står til vor rådighed? {SLF 457.1}

Det, som jeg har set af evige ting, og som jeg har set af menneskelig svaghed, har gjort dybt indtryk på mit sind og stærk påvirket af min livsgerning. Jeg kan intet se, hvorfor man skulle ære og prise mennesker. Jeg ser ingen grund, hvorfor man skulle sætte lid til verdsligt vise mænds meninger og ophøje dem. Hvorledes kan de, som er blottede for guddommelig oplysning, have rigtige begreber om Guds planer og veje? Enten forkaster de ham helt og benægter hans tilværelse, eller også indskrænker de hans magt ved deres egne begrænsede anskuelser. Lad os vælge at blive underviste af ham, som skabte himlen og jorden, af ham, som satte stjernerne i deres orden på himmelhvælvingen og beskikkede solen og månen til at opfylde deres hverv. {SLF 457.2}

Det er rigtigt at de unge at føle, at de må nå den højest mulige udvikling af deres åndsevner. Vi ønsker ikke at begrænse den uddannelse, for hvilken Gud ingen grænser har sat. Men hvad vi i denne retning kunne opnå, er til ingen nytte, hvis det ikke anvendes til Guds ære og til menneskers gavn. {SLF 457.3}

Det er ikke heldigt af fylde sindet med fag, som kræver meget hårdt studium, men som ikke kan få anvendelse i det praktiske liv. En sådan uddannelse vil være et tab for vedkommende selv, for den formindsker hans lyst til tilbøjelighed til at læse de ting, som vil sætte ham i stand til at gøre nytte og til at bære sit ansvar, En praktisk uddannelse er langt mere værd end al teoretisk viden. Det er ikke engang nok at eje kundskab; vi må også besidde evnerne til at kunne udnytte den på rette måde. {SLF 457.4}

Den tid, de penge og det arbejde, som så mange ofrer for at opnå en forholdsvis værdiløs uddannelse, burde anvendes til erhvervelsen af kundskaber, som ville gøre dem til praktiske mænd og kvinder, der kunne blive stillede til at bære livets ansvar. En sådan uddannelse ville være af den største værdi. {SLF 458.1}

Det, som vi trænger til, er kundskaber, som vil styrke sjæl og sind og gøre os til bedre mennesker. En hjertets uddannelse er af langt større vigtighed end bogkundskaber alene. Det er godt, ja vigtigt for os at have kendskab til den verden, vi lever i; men hvis vi lader evigheden ude af vore beregninger, så begår vi en fejl, som aldrig kan gøres god igen. {SLF 458.2}

En elev kan sætte alle sine evner ind på at samle kundskaber; men hvis han ingen gudskundskab har, og hvis han ikke overholder de love, som er nedlagt i hans egen organisme, så ødelægger han sig selv. Ved urigtige vaner mister han evnen til selvvurdering; han taber sin selv beherskelse; han kan ikke ræsonnere sundt om spørgsmål, som er af en allerstørste betydning for ham selv. Han er hensynsløs i sin behandling af sind og legeme. Grundet på forsømmelighed med hensyn til at udvikle rigtige grundsætninger ødelægges han både for denne verden og for den tilkommende. {SLF 458.3}

Hvis de unge forstod deres egen svaghed, så ville de finde styrke hos Gud. Hvis de stræbte efter at lære af ham, så ville de blive vise i hans visdom og deres liv blive verden til rig velsignelse. Men hengiver de deres sind blot til verdslig og spekulativ granskning og derved stiller sig selv fra Gud, så vil de tabe alt, hvad der beriger ens liv. {SLF 458.4}

Kapitel 38. Rigtigheden af at Følge den Sande Kundskab

Vi behøver en tydeligere forståelse af, hvad der står på spil i den store strid, som vi er indviklede i. Vi behøver en fuldere forståelse af værdien af Guds ords sandheder og af faren ved at lade den store forfører lede vort sind bort fra disse. {SLF 459.1}

Det uhyre offer, som vor genløsning krævede, åbenbarer den kendsgerning, at synden er et frygteligt onde. Ved synden er hele den menneskelige organisme blevet forstyrret, sindet forvænt og fantasien fordærvet. Synden har svækket de sjælelige evner. Fristelser udefra møder tilsvarende tilbøjeligheder i hjertet, og menneskets fødder ledes umærkeligt fremad til det onde. {SLF 459.2}

Ligesom det offer, der blev givet for os, var fuldstændigt, således må også vor renselse fra syndens besmittelse være fuldstændig. Guds lov undskylder ingen ond handling; ingen uretfærdighed undgår dens fordømmelse. Evangeliets sædelære anerkender ingen anden målestok end den guddommelige karakters fuldkommenhed. Kristi liv var en fuldkommen opfyldelse af enhver forskrift i loven. Han sagde: „Jeg har holdt min Faders befalinger.“ (Joh 15,10) Hans liv er vort eksempel på lydighed og tjeneste. Gud alene kan forny hjertet. „Gud er den, som virker i jer både at ville og at udrette, efter sit behag.“ Men han byder os: „Arbejd på jeres egen saliggørelse med frygt og bæven.“ (Fil 2,13-12) {SLF 459.3}

Det onde kan ikke gøres godt igen eller ens livsvaner omformes ved nogle svage bestræbelser nu og da. Karakterens udvikling er et værk, som ikke fuldendes på en dag ej heller på et år, men kræver en hel levetid. Kampen for sejr over sig selv, for opnåelsen af hellighed og en plads i himlen er en livsvarig kamp. Uden stadig anstrengelse og uafbrudt virksomhed kan ingen gøre fremgang i det åndelige liv ej heller opnå sejrvinderens krone. {SLF 460.1}

Det stærkeste bevis på menneskets fald fra en højere stilling, er den sandhed, at det koster så meget at vende tilbage. Tilbagevejen kan kun ske gennem hård kamp tomme for tomme, time for time. Ved en hastig uforsigtig handling kan vi i et eneste øjeblik kaste os selv i det ondes magt; men det kræver mere end et øjeblik atter at bryde lænkerne og opnå et helligt liv. Man kan gøre sig forsætter, og arbejdet kan påbegyndes, men fuldførelsen deraf vil kræve møje, tid, udholdenhed, tålmodighed og opofrelse. {SLF 460.2}

Vi må ikke tillade os selv at handle efter indflydelse. Vi må ikke et eneste øjeblik forlade vor vagt. Vi anfægtes af fristelser uden tal og må enten gøre bestemt modstand eller også blive overvundet. Hvis vi, når vort liv afsluttes, endnu har vort arbejde ugjort, så vil det betyde evigt tab. {SLF 460.3}

Paulus kæmpede en uafbrudt kamp mod sig selv. Han sagde: „Jeg dør daglig.“ (1Kor 15,31) Hans egen vilje og hans egne ønsker stod hver dag i strid med pligten og med Guds vilje. Men i stedet for at søge egene tilbøjeligheder gjorde hans Guds vilje, hvor stærkt det end stred mod hans egen natur. {SLF 460.4}

Da han ved slutningen af sit møjsommelige liv så tilbage på dets kampe og sejre, kunne han sige: „Jeg har stridt den gode strid, fuldkommet løbet, bevaret troen. I øvrigt er retfærdighedens krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige dommer, skal give mig på hin dag.“ (2Tim 4,7 8) {SLF 460.5}

Den kristenes liv er en kamp og en march fremad. I denne kamp er der ikke tale om noget ophold. Der må arbejdes uafbrudt og ihærdigt. Det er ved uafladelig anstrengelse, at vi kan vedblive at sejre over Satans fristelse. Kristelig retskaffenhed må efterstræbes med energi og opretholdes med et urokkeligt forsæt. {SLF 461.1}

Ingen blive løftet opad uden alvorlig og ubøjelig bestræbelse fra hans egen side. Enhver for sig må deltage i denne kamp; ingen anden kan udkæmpe vore kampe. Hver for sig er vi ansvarlige for det, som striden drejer sig om. Selv om Noah, Job og Daniel var i landet, så kunne de dog ikke rede hverken søn eller datter ved deres retfærdighed. {SLF 461.2}

Der er en kristendommens videnskab, som må læres, og som er så meget dybere og bredere og højere end nogen menneskelig videnskab, som himlen er højere end jorden. Sindet må udvikles, uddannes, opøves; thi det arbejde, vi skal udføre for Gud, er sådant, som ikke stemmer overens med vore medfødte tilbøjeligheder. Nedarvede og erhvervede tilbøjeligheder til det onde må besejres. Ofte må den udvikling og den uddannelse, man har opnået gennem en hel levetid, forkastes, for at man må kunne blive en discipel i Kristi skole. Vi må lære at holde fast ved Gud og vænne os til en tankegang, som vil sætte os i stand til at modstå fristelse. Vi må lære at se opad. Vi må forstå Guds ords grundsætninger grundsætninger, der er så høje som himlen, og som omfatter evigheden forstå, hvorledes de griber ind i vort daglige liv. Enhver handling, ethvert ord, enhver tanke må bringes i harmoni med Kristus og undergives ham. {SLF 462.1}

Helligåndens herlige dybder udvikles ikke i et øjeblik. Mod, fasthed, ydmyghed, tro og en ubøjelig tillid til Guds magt til at frelse, er egenskaber, som man opnår gennem års erfaringer. Ved et liv i helligt forsæt og streng fasthængen ved det, som er ret, skal Guds børn besegle deres skæbne. {SLF 462.2}

Vi har ingen tid at spilde. Vi ved ikke, hvor snart vor prøvetid kan være endt, Vi har i bedste fald kun en kort levetid her, og vi ved ikke, hvor snart dødens pil kan rammer vor hjerter; vi ved ikke, hvor snart vi kan blive kaldte til at give glip på verden og alle dens interesser. Evigheden ligger foran os. Sløret vil snart blive løftet. Endnu blot nogle korte år, og så vil dette ord lyde til enhver, som nu er blandt de levendes tal: Lad den, som gør uret, fremdeles gøre uret;..... og den retfærdige fremdeles blive retfærdig, og den hellige fremdeles blive helliget.“ Åb 22,11 {SLF 462.3}

De, som har beskæftiget sig med tomme tanker, må gøre en forandring. „Omgjord jeres sinds lænder, vær ædrue, og sæt jeres håb aldeles til den nåde, som bliver jer til del i Jesu Kristi Åbenbarelse. Som lydige børn skik jer ikke efter de forrige lyster i jeres uvidenhed;

men efter den hellige, som jer kaldte, vær I hellige i al omgang. Derfor er der skrevet: vær hellige, thi jeg er hellig.“ (1Pet 1,13 16) {SLF 463.1}

Gud må være midtpunkt for vore tanker. Vi må gøre alvorlige bestræbelser for at overvinde det naturlige hjertes tilbøjeligheder. Vore anstrengelser, vor selvfornægtelse og udholdenhed må stå i forhold til den uhyre værdi af det mål, vi stræber efter at nå. Alene ved at fejre, ligesom Kristus fejrede vil vi kunne vinde livets krone. {SLF 463.2}

Menneskernes store fare ligger i, at de kan bedrage sig selv, blive indbildte og således stille sig fra Gud, som er kilden til deres styrke. Hvis vore naturlige tilbøjeligheder ikke ledes af Guds hellige Ånd, så indebærer de spiren til moralsk død. Medmindre vi kommer i levende samfund med Gud, kan vi ikke modstå de dårlige virkninger af tilfredsstillelse, egenkærlighed og fristelse til synd. {SLF 463.3}

For at kunne få hjælp hos Kristus må vi indse vort behov. Vi må have en rigtig forståelse af os selv. Kristus kan alen frelse den, der ved, at han er en synder. Det er kun når vi ser vor fuldstændige hjælpeløshed og bortkaster selvtillid, at vi vil gribe guddomskraften. {SLF 463.4}

Det er ikke alene ved begyndelsen af kristenlivet, at man således må fornægte sig selv. Afkald på sig selv skal der til ved hvert skridt på vejen til himlen. Alle vore gode gerninger afhænger af den kraft, som ligger udenfor os slev, og derfor må vi stadig søge styrke hos Gud, alvorlig bekende vor sund og ydmyge vore sjæle for ham. Farer omgiver os, og vi kan alene være trygge, når vi føler vor egen svaghed og i tro klynger os til vor mægtige befrier. {SLF 464.1}

Vi må vende os bort fra en mængde ting, som vil lægge beslag på vor opmærksomhed. Der er emner, som sluger tid og vækker spørgsmål, men sin intet fører til. Den omhyggelige opmærksomhed og energi, der så ofte anvendes til forholdsvis intetsigende ting, bør vises til de højeste interesser. {SLF 464.2}

Antagelsen af nye teorier vil i og for sig ikke bibringe sjælen nyt liv. Ja selv kundskaben om teorier og kendsgerninger, der i og for sig er vigtige, har kun ringe værdi, hvis man ikke gør anvendelse af dem i livet. Vi trænger til at føle vort ansvar med hensyn til at tilføre sjælen føde, som vil nære og opflamme det åndelige liv. {SLF 464.3}

„Hvis du..... lader dit øje give agt på visdommen, bøjer dit hjerte til indsigt; ..... hvis du søger efter den, som efter sølv, og ransager efter den, som efter skjulte skatte: Da skal du forstå Herrens frygt, og finde Guds kundskab..... da skal du forstå ret og retfærdighed og retvished, al god vej. Thi visdom skal komme i dit hjerte, og kundskab være liflig for din sjæl. Kløgt skal bevare dig, og indsigt bevogte dig.“ (Ordsp 2,1 11) Visdom „er livets træ for dem, som griber den, og hver den, som holder fast på den, skal prises salig“. (Ordsp 3,18) {SLF 464.4}

Det spørgsmål, som vi bør begrunde, er dette: „Hvad er sandhed den sandhed, der skal næres, elskes, agtes og adlydes?“ Videnskabens tilbedere er blevet slået og forsagte i deres forsøg på at finde Gud. Det, som de nu behøver at spørge om, er: „Hvad er den sandhed, ved, ved hvilken vi kan opnå vore sjæles frelse?“ {SLF 465.1}

„Hvad mener I om Kristus?“ dette er det ene vigtige spørgsmål. Antager I ham som en personlig frelser? Alle, som han tager imod, giver han magt til at blive Guds børn. {SLF 465.2}

Kristus åbenbarede Gud for sine disciple på en måde, som udførte et særskilt værk i deres hjerter, et sådant, som han ønsker at udføre i vore. Der er mange, som ved at dvæle alt for meget ved teorier har tabt Kristi eksempels levende kraft af syne. De har tabt ham af syne som den ydmyge, selvfornægtende arbejder. Det, som de trænger til, er at se Jesus. Daglig behøver vi en ny åbenbaring af hans nærværelse. Vi behøver nøjere at følge hans eksempel på selvfornægtelse og selvopofrelse. {SLF 465.3}

Vi trænger til den erfaring, som Paulus havde, da han skrev: „Jeg er korsfæstet med; alligevel lever jeg, dog ikke jeg mere, men Kristus lever i mig; og hvad jeg nu lever i kødet, det lever jeg i Guds Søns tro, som elskede mig, og gav sig selv hen for mig.“ (Gal 2,20) {SLF 465.4}

Kundskaben om Gud og om Jesus udtrykt i karakteren, er nogen, som er større og mere ophøjet end alt, hvad der agtes højt på jorden eller i himlen. Den er den højeste af al uddannelse. Den er den nøgle, som åbner den himmelske stads porte. Og denne samme kundskab er det Guds hensigt, at alle, som ifører sig Kristus, skal besidde. {SLF 465.5}

Kapitel 39. Kundskaben, som Fremholdes Gennem Guds Ord

Hele bibelen er en åbenbarelse af Guds herlighed i Kristus. Når den modtages, tros og adlydes, bliver den et mægtigt middel til at forvandle karakteren. Den er en herlige spore den tvingende magt, som vækker de legemlige og åndelige evner og kræfter og fører livet ind på rigtige veje. {SLF 466.1}

Grunden til, at de unge og endog de ældre så let føres ind i fristelse og synd, er, at de ikke læser Guds ord og grunder på det, som de burde. Den mangel på en fast, bestemt viljekraft, som viser sig i liv og karakter, skyldes at de har forsømt Guds ords hellige undervisning. De gør sig ikke alvorlig anstrengelse for at dvæle ved det, som ville kunne opflamme rene og hellige tanker og holde sindet borte fra det, som er urent og usandt. Der er kun få, der som Maria vælger den gode del og sidder ved Jesu fødder for at lære af den guddommelige Mester. Der er kun få, som gemmer hans ord i deres hjerter og efterlever det i deres vandel. {SLF 466.2}

Når de bibelske sandheder modtages, vil de opløfte sindet og sjælen. Hvis Guds ord blev skattet, som det burde, så ville både unge og gamle være i besiddelse af en indre retskaffenhed og principfasthed, som ville sætte dem i stand til at modstå fristelse. {SLF 466.3}

Lad der blive talt og skrevet om de dyrebare ting i bibelen. Lad enhver vi sine tanker, sine anlæg, sin skarpeste åndsevner til studiet af Guds tanker. Studer ikke menneskelige gisninger, men han, som er sandheden. Ingen anden læsning har så stor værdi som denne. {SLF 467.1}

Den jordisksindede finder ingen glæde ved at granske Guds ord; men for den, hvis sind er fornyet ved Helligånden, finder guddommelig skønhed og himmelsk lys fra det hellige ord. Det, som for den jordisksindede er en øde ørken, bliver for den åndelige et land med levende strømme. {SLF 467.2}

Kundskaben om Gud, som den er åbenbaret i hans ord, er den kundskab, vore børn bør opnå. Fra forståelsens første frembrud hos børnene bør man begynde at fortælle dem om Jesu navn og Jesu liv, fortælle dem, at Gud er deres Fader. Deres første undervisning bør gå ud på at lære dem villig lydighed. Lad Guds ord blive læst og gentaget for dem i ærefrygt og ømhed og på en måde, som er afpasset efter deres fatteevne, og som vil vække deres interesse. Lad dem fremfor alt bliver underviste om Guds kærlighed, som den der åbenbaret i Kristus, og som den store lærdom, som den indeholder: „Har Gud således elsket os, da er vi også skyldige at elske hverandre.“ (1Joh 4,11) {SLF 468.1}

De unge bør tage Guds ord til føde for sjæl og sind. Lad Kristi kors være det store hovedemne i al uddannelse, midtpunktet for al undervisning og al granskning. Lad det blive indflettet i det daglige liv, så vil frelseren være de unge en daglig ven og medarbejder. Enhver tanke vil blive taget til fange under Kristi lydighed. Med apostelen Paulus vil de

kunne sige: „Det er langt fra mig at rose mig, uden af vor Herres Jesu Kristi kors, for hvem verden er mig korsfæstet, og jeg verden.“ (Gal 6,14) {SLF 468.2}

Således kommer de ved troen til at kende Gud igennem en kundskab, som grunder sig på erfaring. De har selv haft beviser på hans ords virkelighed og hans forjættelses sandhed. De har smagt og ved, at Herren er god. Den elskede Johannes besad en kundskab, som han havde vundet ved egen erfaring. Han kunne vidne: {SLF 468.3}

„Det, som var fra begyndelsen, det, vi har hørt, det, vi har set med vore øjne, det vi har beskuet og vore hænder følt på, nemlig om det livets ord; (thi livet er åbenbaret, og vi har set og vidner og forkynder jer livet, det evige, hvilket var hos Faderen og blev åbenbaret for os;) hvad vi har set og hørt, forkynder vi jer, at også I skal have samfund med os; men vort samfund er med Faderen og med hans Søn Jesus Kristus.“ (1Joh 1,1-3) {SLF 469.1}

Således vil enhver, grundet på egen erfaring, kunne stadfæste, at Gud er sanddru“. (Joh 3,33) Han kan vidne om det, som han selv har set og hørt og følt af Kristi kraft. Han kan sige: {SLF 469.2}

„Jeg behøvede hjælp, og jeg fandt den i Jesus. Ethvert tarv blev fyldt, og min sjælehunger blev stillet. Bibelen er for mig en åbenbaring om Kristus. Jeg tror på Jesus, fordi han er mig en guddommelig Frelser. Jeg tror på bibelen, fordi jeg har fundet den at være Guds stemme, som taler til min sjæl.“ {SLF 469.3}

Den, som gennem sin egen personlige erfaring har fået kundskab om Gud og hans ord, har den nødvendige forberedelse til at kunne give sig af med at studere naturvidenskab. Der er skrevet om Kristus: I ham „var livet, og livet var menneskernes lys“. (Joh 1,4) Førend synden kom ind, var Adam og Eva i edens have omgivet af et klart herligt lys. Dette Guds lys oplyste alt, som de kom i nærheden af. Der var intet, som kunne fordunkle deres opfattelse af Guds karakter eller værk. Men da de gav efter for fristeren, veg lyset bort fra dem; og idet de tabte dette hellighedens klædebon, tabte de også det lys, som havde oplyst naturen, De kunne ikke længere tyde på rette måde; de kunne ikke se Guds karakter i hans gerninger. Således kan heller ikke menneskerne nu af sig selv få den rette forståelse af naturens undervisning. Hvis de ikke ledes af guddommelig visdom, vil de ophøje naturen og naturlovene over naturens Gud. Dette er grunden til, at blotte menneskemeninger om videnskaben så ofte strider imod Guds ords lære. Men for dem, som modtager livets lys fra Kristus, vil naturen atter blive oplyst. I de stråler fra korset, kan vi tyde naturens undervisning på rette måde. {SLF 469.4}

Den, som ved sin personlige erfaring har fået kundskab om Gud og hans ord, har en fast tro på den hellige skrifts guddommelighed. Han har beviser på, at Guds ord er sandhed, og han ved, at sandheden aldrig kan modsige sig selv. Han prøver ikke bibelen men menneskers anskuelser om videnskab; han prøver disse anskuelser med den ufejlbarlige målestok. Han ved, at der i sand videnskab ikke kan være nogen, som strider imod Guds ords lære; Han ved, at eftersom de begge har ét og samme ophav, så vil også en rigtig

forståelse af dem begge vise, at de stemmer overens. Alt, hvad der i den såkaldte videnskabelige undervisning strider mod Guds ords vidnesbyrd, er ene og alene menneskelige gerninger. {SLF 470.1}

For en sådan gransker vil videnskabelig forskning åbenbare uendelige felter for tænkning og oplysning. Idet han beskuer naturen, opdager han nye sandheder. Naturens bog og et skrevne ord kaster lys over hinnanden. Begge giver ham bedre kendskab til gud ved at lære ham og undervise ham om hans karakter og om de love, gennem hvilke han virker. {SLF 470.2}

Salmistens erfaring er den samme som den, alle kan få ved at få Guds ord, således som han giver det gennem åbenbaringen. Han siger: „Herre! du har glædet mig ved dit værk; jeg vil synge med fryd om dine hænders gerninger.“ (Sl. 92,5) „Herre! din miskundhed er i himlene; din sandhed når til skyerne. Din retfærd er som Gudsbjerge, dine domme som det store dyb;.....“ {SLF 470.3}

Gud! hvor dyrebar er din miskundhed. Menneskenes børn søger ly i dine vingers skygge... Af dine glædes strøm giver du dem at drikke. Thi hos dig er livets kilde, i dit lys ser vi lys.“ (Sl. 36,6-10) „Salige er de fuldkomne i vandel, de, som vandrer i Herrens lov. Salige er de, som bevarer hans vidnesbyrd, de, som søger ham af ganske hjerte.“ „Hvormed skal en ung holde sin sti ren? Derved at han holder sig efter dit ord.“ „Jeg udvalgte trofasthedens vej; jeg satte dine domme for mig.“ (Sl. 119,1-2.9.30) „Jeg gemte dit ord i mit hjerte, på det jeg ikke skulle synde imod dig.“ (Sl. 119,11) „Og lad mig vandre i det frie; thi jeg har søgt dine befalinger.“ (Sl. 119,45) „Åbne mine øjne, at jeg må se de underfulde ting i din lov.“ „Jeg finder min lyst i dine vidnesbyrd, De er mit råds mænd.“ „Din munds lov er mig bedre end tusinde stykker guld og sølv.“ „Hvor kær har jeg din lov! Den er min tanke hele dagen.“ „Dine vidnesbyrd er underfulde; derfor bevarer min sjæl dem.“ (Sl. 119,18.24. 72.97.129) „Dine bud har været mine sange i min udlændigheds hus.“ „Dit ord er såre lutret, og din tjener og din tjener elsker det.“ Summen af dit ord er sandhed, og evig er al din retfærdigheds dom.“ {SLF 471.1}

„Måtte min sjæl dog leve og love dig, og dine domme hjælpe mig!“ (Sl. 119,54.140.160.175) „Der er stor fred for dem, som elsker din lov, og der er ikke anstød for dem.“ „Jeg ventede på den frelse, Herre! og jeg udførte dine bud. Min sjæl holdt dine vidnesbyrd, og jeg elskede dem såre.“ (Sl. 119,165-167) „Dine ords åbenbaring spreder lys, og gør de enfoldige forstandige.“ (Sl. 119,130) „Dine bud gør mig visere end mine fjender; thi de er for mig evindelig. Jeg blev klogere end alle mine lærere; thi dine vidnesbyrd er min tanke. Jeg er blevet forstandigere end de gamle; thi jeg har bevaret dine befalinger.“ „Derfor hader jeg al løgnens sti.“ „Jeg fik dine vidnesbyrd til arv evindelig; thi de er mit hjertes glæde.“ (Sl. 119,98-100.104.111) {SLF 472.1}

Det er vor forret at se stadig højere åbenbarelser af Guds karakter. Da Moses bad: „Kære, lad mig se din herlighed!“ (2Mos 33,19) irettesatte herren ham ikke, men opfyldte

hans begæring. Gud sagde til sin tjener: „Jeg vil lade al min godhed gå dig forbi dit åsyn, og jeg vil udråbe Herrens navn for dit åsyn.“ (2Mos 33,19) {SLF 472.2}

Det er synden, som formørker vort sind og fordunkler vor opfattelse. Når hjertet renses fra synd, så vil lyset fra kundskaben om Guds herlighed i Jesus, som oplyser hans ord og stråler ud af naturens bog, mere og mere fuldkomment fortælle, at „Herren er barmhjertig og nådig Gud, langmodig og af megen miskundhed og sandhed“ (2Mos 34,6) I hans lys skal vi se lys, indtil hjerte, sjæl og sind bliver forvandlede efter hans helligheds billede.“ {SLF 472.3}

For dem, der således griber fat på de guddommelige løfter i Herrens ord, gives der vidunderlige muligheder. Foran dem ligger vidtstrakte sandhedsfelter, uhyre kilder til kraft. Herlige ting vil blive åbenbarede. Forrettigheder og pligter, som de end ikke aner findes i bibelen, vil blive åbenbarede. Alle, som vandrer på ydmyghedens og lydighedens sti og opfylder hans hensigt, vil få en stadig større kundskab om Guds ord. {SLF 473.1}

Lad den, som læser, gøre bibelen til sin vejleder og være principfast, så kan han nå op til de største højder. Al menneskelig filosofi har ført til forvirring og skam når Gud ikke er blevet anerkendt som den der er alt i alle. Men den dyrebare, af Gud inspirerede tro giver en stærk og ædel karakter. Når man dvæler ved hans godhed, miskundhed og kærlighed, så vil ens forståelse af sandheden blive klarere og klarere, og længslen efter et rent hjerte og klare tanker vil blive stærkere og stærkere. Den sjæl, som nærer rene, hellige tanker, forvandles ved det samkvem med Gud, som granskningen af hans ord medfører. Sandheden er så vidtrækkende, så dyb og så bred, at man taber sig selv af syne; hjertet blødgøres, og ydmyghed, mildhed og kærlighed bliver det herskende. {SLF 473.2}

Også de naturlige evner forøges ved hellig lydighed. Granskningen af livets ord vil styrke, højne og forædle sindet. Hvis vedkommende ligesom Daniel er Guds ords høere og gørere, så kan de gøre den samme fremgang, som han gjorde i alle kundskabsgrene. Da de ejer sjælelig renhed, vil de også få sjælelig styrke. Enhver åndsevne vil blive skænket. De kan opnå en sådan udvikling og uddannelse, at alle, som kommer under deres indflydelse, vil se, hvad en person kan blive, og hvad han kan udrette, når han har samfund med visdommens og kraftens Gud. {SLF 474.1}

Vor livsgerning her er en forberedelse for det evige liv. Den uddannelse, som begynder her, vil ikke blive fuldendt i denne verden; den vil blive fortsat gennem alle evigheder altid skride fremad, men aldrig fuldendes. I stadig fuldere og fuldere mål vil Guds visdom og kærlighed, som den er kommet til udtryk i genløsningsplanen, blive åbenbaret. Når Frelseren lede sine børn til de levende vandkilder, vil han meddele dem rige kundskabsskatte, og dag efter dag vil Guds underfulde gerninger, beviserne på hans magt til at skabe og opholde verdens alteret, træde frem for tanken i fornyet skønhed. I det lys, som skinner fra tronen, vil hemmeligheder forsvinde, og sjælen vil blive fyldt med forundring over, hvor enkle og ligefremme de ting er, som man aldrig før forstod. Nu ser vi i et spejl, i

en mørk tale; da skal vi se ansigt til ansigt. Nu kender vi stykkevis; men da skal vi kende, ligesom vi også er kendte. {SLF 474.2}

Kapitel 40. Hvad Arbejdere Behøver

Hjælp i det daglige liv

Et sandt kristeligt liv fører et langt kraftigere sprog, end veltalende ord formår. Hvad en person er, har større indflydelse, end hvad han siger. De mænd, som blev sendt til Jesus, kom tilbage med den beretning, at aldrig havde noget menneske talt, som han talte. Men grunden hertil var den, at mennesker aldrig havde levet, som han levede. Havde hans liv været anderledes, end det var, så kunne han ikke have talt, som han gjorde. I hans ord lå der en overbevisende kraft, fordi de kom fra et rent og helligt hjerte, fuldt af kærlighed og medlidenhed, godhed og sandhed. {SLF 477.1}

Det er vor egen karakter og erfaring, som bestemmer vor indflydelse over andre. For at kunne overbevise andre om Kristi nådes magt, må vi kende dens magt i vort eget hjerte og liv. Det evangelium, som vi fremholder til sjæles frelse, må være det evangelium, ved hvilket vore egne sjæle er blevet frelste. Kun ved en levende tro på Kristus som en personlig Frelser er det muligt for os at gøre vor indflydelse gældende i en vantro verden. Hvis vi ønsker at redde syndere ude af den rivende strøm, så må vore egne fødder være grundfæstede på klippen, Jesus Kristus. {SLF 477.2}

Kristendommens emblem består ikke i et udvortes mærke eller i at bære et kors eller en krone, men i det, som åbenbarer foreningen mellem mennesket og Gud. Det er ved hans nådes kraft, som bevirker karakterens forvandling, at verden skal overbevises om, at han sendte sin Søn som dens genløser. Ingen anden indflydelse, der kan omgive menneskesjælen, har en sådan magt som indflydelsen af et uegennyttigt liv. Det kraftigste argument til forsvar for evangeliet er en kærlig og elskelig kristen. {SLF 478.1}

At leve et sådant liv og øve en sådan indflydelse koster selvopofrelse og selvfornægtelse ved hvert eneste skridt. Når mange så let bliver mismodige på deres vandring, så skyldes det, at de ikke forstår denne sag. Mange, som alvorligt vier deres liv til Guds tjeneste, fyldes med forundring og føler sig skuffede over at møde flere hindringer, prøvelser og besværligheder end nogen sinde før. De beder om at få en kristelig karakter, om at blive skikkede til Herrens værk, og så stilles de under forhold, der syndes at opvække alt det onde i deres natur. De opdager fejl, som de ikke engang havde nogen anelse om. Ligesom Israel forhen spørger de: „Hvis Gud leder, hvorfor kommer så alt dette over os?“ {SLF 478.2}

Det er netop, fordi Gud leder, at alt dette møder dem. Prøvelser og genvordigheder er Herrens udvalgte læremidler og den betingelse, han har stillet for fremgang. Han, som læser menneskers hjerter, kender deres karakter bedre, end de selv gør. Han ser, at nogle har evner og muligheder, som, hvis de blev ledte på rette måde, kunne anvendes til hans værks fremme. I sit forsyns styrelse fører han disse mennesker ind i forskellige stillinger og vekslende omstændigheder, for at de kan opdage de mangler i deres karakter, som de ikke slev har vidst om. Han giver dem lejlighed til at rette på disse mangler og til at blive

skikkede til hans tjeneste. Ofte tillader han trængslens ild at nå dem, for at de kan blive lutrede. {SLF 478.3}

Den kendsgerning, at vi kaldes til at udholde prøvelser, viser, at Herren Jesus ser noget dyrebart hos os, som han ønsker at udvikle. Hvis han ikke så noget i os, hvorved han kunne herliggøre sit navn, så ville han ikke spilde sin tid med at lutre os. Han kaster ikke værdiløs erts i sin smeltedigel; han renser det, som har værdi. Smeden lægger jernet og stålet i ilden for at prøve det. Herren tillader sine udvalgte at komme i trængslens ildovn for at prøve deres sindelag, prøve om de kan dygtiggøres til hans værk. {SLF 479.1}

Pottemageren tager leret og danner det efter sin vilje. Han ælter og bearbejder det; han adskiller det og trykker det sammen. Han hælder vand på det for derefter at tørre det; han lader det ligge en tid hen uden at røre ved det. Når det er fuldstændig bøjeligt, tager han fat på ny og danner et kar af det. Han giver det form, pudser og polerer det. Han tørrer det i solen og brænder det i ovnen. Således bliver det til at nyttigt kar. På samme måde ønsker den store Mester at skikke og danne os; og ligesom leret er i pottemagerens hånd, således skal vi også være i hans. Vi må ikke forsøge på at udføre pottemagerens hverv; vor del i arbejdet består i at overgive os til den store kunstner, at han kan danne os efter sin vilje. {SLF 479.2}

„I elendige! forundre jer ikke over den ildprøve, som I gennemgår, jer til forfølgelse, som om der hændtes jer noget underligt, men som I er delagtige i Kristi lidelser, så glæd jer, at I også ved hans herligheds åbenbarelse skal glæde og fryde jer.“ (1Pet 4,12 13) {SLF 480.1}

Når fuglen sidder i sit bur i det fulde dagslys og hører andre stemmer, så vil den ikke synge den sang, som dens Herre søger at lære den. Den lærer en enkelt hist og her, men aldrig en fuldstændig melodi. Men dens Herre tildækker buret og stiller det på et sted, hvor fuglen vil høre på den ene sang, den skal synge. I mørket forsøger den atter og atter at synge den sang, indtil den er lært, og så bryder den ud i fuld melodi. Da bringes fuglen frem, og siden efter kan den altid synge i lyset. Således handler Gud med sine børn. Han har en sang, som hans vil lære os, og når vi har lært den i trængslens mørke, så kan vi bagefter altid synge den. {SLF 480.2}

Der er mange, som er utilfredse med deres livsgerning. Måske deres omgivelser ikke er behagelige; deres tid er optaget med almindeligt arbejde, medens de tror sig skikkede til at bære større ansvar. Ofte forekommer det dem, som om deres anstrengelser ikke bliver påskønnede, eller at de er uden frugt; deres fremtid er uvis. {SLF 480.3}

Lad os huske på, at medens det arbejde, som vi skal udføre, måske ikke er det, vi selv ville have valgt, så må det betragtes som det, Gud har valgt for os. Hvad enten det er efter vor smag eller ikke, så må vi udføre de pligter, som ligger os nærmest. „Alt hvad din hånd formår at gøre med den kraft, gør det; thi der er hverken gerning eller tanke eller kundskab eller visdom i dødsriget, hvor du farer hen.“ (Præd 9,10) {SLF 480.4}

Hvis Herren ønsker, at vi skel bringe et budskab til Ninive så vil det ikke behage ham, som vi går til Joppe eller til Kapernaum. Han har sine grunde for at sende os til det sted, som vi er blevet ført til. Netop det sted er der måske nogen, som trænger til den hjælp, vi kan yde. Han, som sendte Fillip til den mægtige ætioper, Peter til den romerske høvedsmand og den lille israelitiske pige til hjælp for Naman, den syriske stridshøvedsmand, sender også i vore dage mænd, kvinder og de unge som sine repræsentanter til dem, der har guddommelig hjælp og vejledning behov. {SLF 481.1}

Vore planer er ikke altid Guds planer. Han ser måske, at det er bedst for os og for hans sag, om vore allerbedste forsætter ikke bliver gennemførte, ligesom tilfældet var med David. Men én ting kan vi være forvissede om: dem, som i oprigtighed giver sig selv og alt, hvad de har, til hans ære, vil han velsigne og benytte som redskaber til sin sags fremme. Hvis han ser, at det er bedste ikke at tilstå dem deres ønsker, så vil han opveje dette ved at give dem beviser på sin kærlighed og betro dem et andet arbejde. {SLF 481.2}

Han, som forstår os bedre, end vi forstår os selv, vil i sin kærlige omsorg og i sin interesse for os ofte nægte os tilladelse til egenkærligt at tilfredsstille vor egen ærgerrighed. Han tillader ikke, at vi forbigår de simple, men hellige pligter, som ligger os nærmest. Udførelsen af disse pligter giver os ofte netop den undervisning, som er en nødvendig forberedelse til et højere værk. Vore planer mislykkes ofte, for at Guds plan med os kan blive gennemført. {SLF 481.3}

Vi bliver aldrig opfordrede til at gøre nogen virkelig opofrelse for Gud. Der er mange ting, som han byder os at opgive for hans skyld; men når vi gør dette, så giver vi kun afkald på det, som hindrer os på vejen til himlen. Om vi end kaldtes til at give slip på det, som i og for sig er godt, så kan vi være overbeviste om, at Gud på denne måde vil skaffe os et eller andet endnu højere gode. {SLF 481.4}

I det tilkommende liv vil de gåder, som her har besværet og skuffet os blive, opklarede. Vi vil se, at vore tilsyneladende ubesvarede bønner og vore fejlslagne forhåbninger hører med til vore første velsignelser. Enhver pligt, hvor simpel den end er, må betragtes som hellig, fordi den udgør en del af Guds tjeneste. Vor daglige bøn bør være: „Herre, hjælp mig at gøre mit bedste. Lær mig at udføre bedre arbejde. Giv mig energi og frimodighed. Hjælp mig at bringe frelsens kærlige tjenstvillighed ind i mit arbejde!“ {SLF 482.1}

Betragt Mose erfaring. Den uddannelse, han fik i Ægypten som kongens datters søn og som arving til tronen, var meget grundig. Intet blev forsømt, som kunne gøre ham til en vis mand, efter Ægyptens begreber om visdom. Han fik den højeste borgerlige og militære uddannelse. Han følte sig fuldt dygtig til at befri Israel fra trældom. Men Gud dømte anderledes. I sit forsyn gav han Moses 40 {SLF 482.2}

Den uddannelse, som Moses havde fået i Ægypten, var ham til nytte i mange henseender; men den værdifulde forberedelse til sin livsgerning fik han som fårehyrde. Moses havde af naturen et heftigt sind. I Ægypten havde han været en dygtig hærfører, og

som kongens og folkets yndling var han vant til ros og smiger. Han havde vundet folkets hengivenhed. Han håbede ved sin egen kraft at kunne befri Israel. Helt forskellig herfra var den lektie, ham måtte lære som Guds repræsentant. Idet han ledte sin hjort gennem de vilde bjergegne ned i dalens grønne græsgange, lærte han mildhed, tålmodighed og ydmyghed, lærte at glemme sig selv. Han lærte at tage sig af de svage, pleje de syge, sørge for de gamle og svage. {SLF 482.3}

Under dette arbejde blev Moses draget nærmere til den store fårenes Hyrde. Han blev nøje forenet med den Hellige i Israel. Han havde ikke længere nogen planer om at udrette nogen stort. Han søgte at udføre med troskab og for Guds åsyn det arbejde, som var ham betroet. Han erkendte Guds nærværelse i sine omgivelser. Hele naturen talte til ham om den Usynlige. Han kendte Gud som en personlig Gud, og idet han hengav sig til betragtninger over hans karakter, fik han en stadig fuldere forståelse af hans nærværelse. Han fandt tilflugt i de evige arme. {SLF 483.1}

Efter denne erfaring modtog Moses det kald fra Himlen, at han skulle ombytte sin hyrdestav med et septer, at han skulle forlade sin fårehjord for at overtage stillingen som anfører for Israel. Da den guddommelige befaling kom til ham, havde han kun ringe tillid til sig selv, havde svært ved at tale og var frygtsom. Han var overvældet af følelsen af sin egen uduelighed som den, gennem hvem Gud skulle tale; men han modtog kaldet, idet han satte hele sin tillid til herren. Storheden af hans mission medførte, at alle hans bedste åndsevner fattes i virksomhed. Gud velsignede hans villige lydighed, og han blev veltalende, håbefuld, selvbehersket, skikket til udførelsen af den største opgave, som nogen sinde blev givet mennesker. Om ham er der skrevet: „Der opstod ikke en Profet ydmygere i Israel som Moses, hvem Herren kendte ansigt til ansigt.“ (5Mos 34,10) {SLF 483.2}

De, som syndes, at deres arbejde ikke bliver påskønnet, og som eftertragter en mere ansvarsfuld stilling, bør betænke, at „ophøjelse kommer ikke af øster eller vester, ej heller af ørknen; men Gud er den, som dømmer; han nedtrykker den ene, og ophøjer den anden.“ (Sl. 75,7-8) Ethvert menneske har sin plads i himlens evige plan. Hvorvidt vi fylder de plads eller ikke, beror på vor egen troskab i at samarbejde med Gud. {SLF 484.1}

Vi må vogte os for at nære selvmedynk. Giv aldrig den følelse rum, at du ikke bliver påskønnet, som du burde, at dine bestræbelser ikke skattes, eller at dit arbejde er for svært. Bevidstheden om, hvad Kristus har tålt for vor skyld, bør standse enhver utilfreds tanke. Vi bliver bedre behandlede, end vor Herren blev. „Du begærer dig store ting? Begær dem ikke!“ (Jer 45,5) Herren har ingen plads i sit værk for dem, som tragter efter at vinde kronen end efter at bære korset. Han ønsker sådanne, som er mere ivrige efter at udføre deres pligt end efter at få deres belønning, sådanne, for hvem principper har større betydning end forfremmelse. {SLF 484.2}

De, som er ydmyge, og som udfører deres arbejde som for Gud, vil måske ikke vække så megen opmærksomhed som den, der er larmene og stor i sine egne øjne; men deres arbejde er af større betydning. De, som går frem med pralen, leder ofte opmærksomheden hen på sig

selv, således at de stiller sig mellem folket og Gud, og deres arbejde bliver uden frugt. „Visdommens begyndelse er: Køb visdom, og for din ejendom køb forstand. Ophøj den, så skal den ophøje dig, når du tager den i favn, så skal den ære dig.“ (Ordsp 4,7-8) {SLF 485.1}

Mange lader en forkert handlemåde blive til en vane, fordi de ikke har bestemthed nok til at tage sig sammen og gøre en forandring. Men således behøver det ikke at være. De kan udvikle deres evner til at gøre det allerbedste arbejde, og så vil der altid være efterspørgsel efter dem. De vil blive skattede for alt, hvad de er værd. Hvis nogen er skikkede til en højere stilling, så vil Herren lægge overbevisningen herom ikke alene på dem selv, men på den, som har prøvet dem og kender dem, og som på forstandig måde kan tilskynde dem til at gå fremad. Til dem, som med troskab udfører deres beskikkede arbejde dag efter dag, vil Gud i sin egen belejlige tid sige: „Kom højere op!“ {SLF 485.2}

Da hyrderne vogtede deres hjorder på Bethlehems marker fik de besøg af engle fra himlen. Således er det også i vor tid. Medens den, som i ydmyghed virker for Gud, udfører sit arbejde, vil Guds engle stå ved hans side, lytte til hans ord og lægge mærke til den måde, hvorpå han røgter sit hverv, for at se, om større ansvar kan lægges i hans hænder. {SLF 485.3}

Gud vurderer ikke menneskerne efter deres rigdom, deres uddannelse eller deres stilling. Han vurderer dem efter deres bevæggrundes renhed og deres karakters skønhed. Han ser efter, hvor meget af hans ånd de besidder, og hvor meget af hans billede deres liv åbenbarer. At være stor i Guds riger er at ligne et lille barn i ydmyghed, i ligefrem tro og uplettet kærlighed. {SLF 486.1}

„I ved,“ sagde Kristus, „at folkenes fyrster herefter over dem, og de store bruger myndighed over dem. Men således skal det ikke være iblandt jer; men den som skal være stor iblandt jer, han være jeres tjener.“ (Matt 20,25 26) Af alle de gaver, som Gud har skænket menneskerne, er samfundet med Kristus i hans lidelser den højeste ære og det største, som kan blive dem betroet. Enok, som blev optaget til himlen, og Elias, som opfór i ildvognen, var ikke større og blev ikke højere æret end Johannes døberen, der omkom i ensomhed i fængslet. „Jer er det forundt, for Kristi skyld ikke alene at tro på ham, men også at lede for hans skyld.“ (Fil 1,29) {SLF 486.2}

Der er mange, som ikke kan lægge bestemte planer for fremtiden. De har intet bestemt for i livet. De kan ikke se udfaldet af deres foretagender, og dette fylder dem ofte med ængstelse og uro. Lad os huske på, at Guds børns liv i denne verden er et pilgrimsliv. Vi har ikke den nødvendige visdom til at lægge planer for vort eget liv. Det er ikke vor opgave at bestemme vor fremtid. „Ved tro var Abraham lydig, der han blev kaldet, i at udgå til det sted, som han skulle tage til arv; og han gik ud, dog vidste han ikke, hvor han kom.“ (Heb 11,8) {SLF 487.1}

Kristus lagde ingen planer for sit eget vedkommende, da han levede på jorden. Han antog de planer, som Gud lagde for ham, og dag efter dag udfoldede Faderen sine planer. Således bør også vi forlade os på Gud, for at vort liv blot må være virkeliggørelsen af hans viljes råd. Når vi overlader vore veje til ham, så vil han lede vore skridt. {SLF 487.2}

Alt for mange, som lægger planer for en glimrende fremtid, lider fuldstændigt nederlag. Lad Gud lægge planerne for dig. Stol som et lille barn på hans ledelse, som vil „bevare sine frommes fødder“ (1Sam 2,9) Gud leder aldrig sine børn på anden måde end den, de selv ville vælge, hvis de kunne se enden fra begyndelsen og forstod det herlige forsæt, de som hans medarbejdere fuldbyrder. {SLF 487.3}

Da Kristus kaldte sine disciple, lovede han dem ingen glimrende udsigter i dette liv. Han gav dem intet løfte om vinding eller jordisk ære, ej heller gav han dem noget overslag over, hvad de skulle få. Til Matthæus, som sad i toldboden, sagde Frelseren: „Følg mig! og han forlod alle ting, og stod op og fulgte ham.“ (Luk 5,27 28) Matthæus ventede ikke med at tage fat, indtil han havde sikret sig en vis løn, der stod i forhold til den, han havde fået i sin forrige stilling. Uden betænkning og uden yderligere spørgsmål fulgte han Jesus. Det var nok for ham, at han var hos Frelseren, hvor han kunne høre hans ord og deltage med ham i hans arbejde. {SLF 487.4}

Således var det også med de disciple, som allerede var kaldte. Da Jesus bød Peter og hans selskabsbrødre om at følge med, forlod de øjeblikkelig deres både og deres fiskegarn. Nogle af disse disciple havde vaner, der var afhængige af dem for deres underhold; men da de hørte Frelserens indbydelse, betænkte de sig eller spurgte: „Hvorledes skal jeg kunne leve og underholde min familie?“ De adlød kaldet, og da Jesus senere hen spurgte dem: „Der jeg udsendte jer uden pung og taske og sko, fattes jer noget?“ så kunne de svare: „intet.“ (Luk 22,35) {SLF 488.1}

Frelseren kalder os nu til sit værk, ligesom han kaldte Matthæus og Johannes og Peter. Hvis vore hjerter er berørte af hans kærlighed, så vil spørgsmålet om løn ikke være det vigtigste for os. Vi vil fryde os over at kunne være Kristi medarbejdere og ikke frygte for at stole på hans omsorg. Hvis vi gør Gud til vor styrke, så vil vi have en klar forståelse af vor pligt og nære uegennyttige forsætter. Vort liv vil være ledet af et ædelt formål, som vil løfte os op over smålige bevæggrunde. {SLF 488.2}

Mange, som bekender sig til at være Kristi efterfølgere, er ængstelige og besværede, fordi de frygter for at overlade sig til Gud. De overgiver sig ikke helt til ham; de viger tilbage ved tanken om de følger, som er sådant skridt kunne medføre. Men de vil aldrig finde fred, medmindre de overlader sig til ham. {SLF 488.3}

Der er mange, som sukker under den bekymrings byrde, som deres tragten efter at efterligne verden påfører dem. De har valgt at tjene den, påtaget sig dens besværligheder og antaget dens skikke. På denne måde fordærves, og deres liv bliver dem en byrde. Denne stadige bekymring fortærer livskraften. Vor Herre ønsker, at de skal bortkaste dette

trældomsåg. Han indbyder dem til at tage hans åg og sige: „Mit åg er gavnligt, og min byrde er let.“ (Matt 11,30) Bekymring er blind og kan ikke se ind i fremtiden; men Jesus ser enden fra begyndelsen, I enhver vanskelighed har han en udvej til at bringe lindring. „Intet godt nægter han dem, som vandrer i oprigtighed.“ (Sl. 84,12) {SLF 489.1}

Vor himmelske Fader kan sørge for os på utallige måder, som vi slet ikke kender. De, som fastholder denne ene grundsætning at sætte Guds tjeneste øverst, vil finde, at vanskeligheder forsvinder, og at der er banet vej for deres fødder. Trofast at udføre dages pligter er den bedste forberedelse til morgendagens prøver. Man bør ikke dvæle ved alle morgendagens mulige vanskeligheder og bekymringer og således forsøge øjeblikkelige byrder. {SLF 489.2}

„Hver dag har nok i sin plage.“ (Matt 6,34) Lad os være håbefulde og frimodige! Forsagthed i Guds tjeneste er syndig og urimelig. Han kender al vor trang. Med sin almagt forene kongernes konge, vor trofaste Gud, den ømme hyrdes mildhed og omsorg. Hans magt er ubegrænset og er plantet på, at han visselig opfylder sine løfter til alle dem, som forlader sig på ham. han formår at fjerne enhver vanskelighed og skaffe dem hjælp, som tjener ham og anerkender de midler, han benytter. Sand kærlighed er så meget højere end al anden kærlighed, som himlen er højere end jorden. Han våger over sine børn med kærlighed, som er evig og ubegrænset. {SLF 489.3}

Hav tro til Gud i de mørkeste dage, når udsigterne er mest fortvivlene. Han gennemfører sin egen vilje og gør alting vel for sit folk. De, som elsker og tjener ham, vil dag efter dag opnå fornyet styrke. Han er dygtig og villig til at give sine tjenere al den hjælp, de behøver. han vil meddele dem den visdom, som de trænger til i deres vekslende omstændigheder. {SLF 490.1}

Den prøvede apostel Paulus sagde: „Han sagde til mig: Min nåde er dig nok; thi min kraft fuldkommes i skrøbelighed. Derfor vil jeg helst rose mig af mine skrøbeligheder, at Kristi kraft kan bo i mig. Derfor er jeg veltilfreds i skrøbeligheder, i forhånelse, i nød, i forfølgelse, i angest for Kristi skyld; thi når jeg er skrøbelig, da er jeg mægtig.“ (2Kor 12,9-10) {SLF 490.2}

I berøring med andre

I al omgang mellem menneskerne indbyrdes kræves der selvbeherskelse, overbærenhed og sympati. Vi er så vidt forskellig i sind, i vaner og opdragelse, at vi ikke ser alting ens. Vi dømmer forskelligt. Vor opfattelse af sandhed, vore begreber om liv og vandel er ikke altid ens. Der gives ikke to mennesker, hvis erfaring i alle enkeltheder er den samme. Den ene har ikke de samme prøvelser som den anden. De pligter, som forekommer den ene at være lette, kan for en anden være svære og vanskelige. {SLF 491.1}

Menneskenaturen er så udsat for at tage fejl, er så skrøbelig og så uvidende, at enhver bør være forsigtig med, hvorledes han bedømmer andre. Vi har kun ringe anelse om den indflydelse vore handlinger har på andres erfaringer. Hvad vi gør eller siger, kan syndes for

os at have lille betydning; men hvis vore øjne blev opladte, så ville vi kunne se, at vor opførsel har de allerstørste følger, enten til det gode eller til det onde. {SLF 491.2}

Der er mange, som har båret så ringe ansvar, som har erfaret så lidt sand hjertekval, og som har så lidt bekymring og vanskelighed på deres vej, at de ikke kan forstå dens stilling, som har ansvar at bære. De er lige så lidt i stand til at forstå hans byrder, som barnet er i stand til af forstå sin betyngede faders bekymringer og møje. Den lille søn kan undres over, hvorfor faderen nærer frygt og er blevet besværet. Sådant forekommer ham unødvendigt. Men når han har lagt nogle år til sin erfaring, og han selv kommer til at bære livets byrder, så vil han se tilbage på faderens liv og forstå det, som den gang var ham ubegribeligt. Bitre erfaringer har givet ham lærdom. {SLF 491.3}

Dens arbejde, som bærer byrder, bliver ofte ikke forstået og hans bestræbelser ikke påskønnet, førend døden lægger ham i støvet. Når andre optager de byrder, som han har båret, og møder de vanskeligheder, som han mødte, så forstår de, hvorledes hans tro og hans mod blev prøvet. De fejltrin, som de var så hastige til at straffe, tabtes ofte af syne. Erfaringen lærer dem at vise medlidenhed. Gud tillader, at mænd kommer til at beklæde ansvarsfulde stillinger. Når de begår fejl, så har han magt til at irettesætte dem eller til at fjerne dem. Vi bør være forsigtige, at vi ikke påtager os selv det dommerhverv, som tilhører Gud. {SLF 492.1}

Davids handlemåde mod Saul indeholder en lærdom for os. Saul var efter Guds befaling blevet salvet til konge over Israel. På grund af ulydighed erklærede Herren, at riget skulle tages fra ham. Men se, hvilken ømhed, forekommenhed og overbærenhed David udviste imod ham! Da Saul efterstræbte Davids liv, kom han ind i ørknen og gik ubevogtet ind i den selv samme hule, hvor David og hans stridsmænd havde skjult sig. „Da sagde Davids mænd til ham: Se, dette er den dag, om hvilken Herren har sagt dig: Se, jeg giver dig din fjende i din hånd, så at du skal gøre med ham, som godt er for dine øjne..... og han sagde til sine mænd: Herren lade det være langt fra mig, at jeg skulle gøre denne gerning ved min herre, Herrens salvede, at lægge min hånd på ham; thi han er Herrens salvede.“ (1Sam 24,5-7) Frelseren siger: „Døm ikke, at I skal ikke dømmes; thi med hvad dom I dømmer, skal I dømmes, og med hvad mål I måler, skal jer igen måles.“ (Matt 7,1-2) Husk på, at regnskabet om dit liv snart vil blive fremlagt for Gud. Husk også på, at han har sagt: „Derfor er du uden undskyldning, og menneske! hvem du er, som dømmer;..... thi du, som dømmer, gør selv det samme.“ (Rom 2,1) {SLF 492.2}

Vi må ikke lade os besvære af nogen virkelig eller indbildt forurettelse, som vi har været udsat for. Vort eget jeg er den fjende, som vi må frygte mest for. Ingen form af last har en så fordærvende indvirkning på karakteren som menneskelig lidenskab, der ikke står under Helligåndens kontrol. Ingen sejr, som vi kan vinde, vil være så herlig som sejr over os selv. {SLF 493.1}

Vi bør ikke tillade, at vore følelser let såres. Vi må leve, ikke for at værne om vore følelser og vor anseelse, men for at frelse sjæle. Når vi bliver interessrede i menneskers

frelse, så vil vi ikke længere agte på de små uoverensstemmelser, som så ofte opstår i vor omgang med andre. Hvad andre end måtte tænke om os eller gøre mod os, så behøver det ikke at forstyrre vor enhed med Kristus og vort samfund med Guds Ånd. „Thi hvad er det for en ros, hvis I, når I synder og bliver slået, lider tålmodig? Men hvis I, når I gør godt og lider derfor, er tålmodige, dette finder nåde for Gud.“ (1Pet 2,20) {SLF 493.2}

Lad dig ikke indvikle i strid. Bortfjern al årsag til misforståelse, for så vidt det står i din magt. Undgå alt, hvad der har skin af ondt. Går alt, hvad du formår for at tilfredsstille andre uden derved at opofre principper. „Når du ofrer din gave på alteret, og kommer der i hu, at din broder har nogen imod dig, så lad din gave der for altet, og gå hen, forlig dig først med din broder, og kom da og ofre din gave.“ (Matt 5,23 24) {SLF 494.1}

Hvis nogen taler utålmodigt til dig, så svar aldrig den i samme ånd. Husk på, at „et mildt svar dæmper vrede“ (Ordsp 15,1) Der er en forunderlig kraft i tavshed. At tale til en, som er vred, vil undertiden kun tjene til at opirre ham; men vrede, som mødes med tavshed og i en mild, overbærende ånd, dør hurtigt hen. {SLF 494.2}

Bliver du udsat for en strøm af sårende, bebrejdende ord, så hold sindet fæstet på Guds ord. Lad sind og hjerte være fyldt med Guds forjættelser. Bliver du genstand for en urigtig behandling eller anklages uden grund, så giv ikke et heftigt svar tilbage, men tænk på Guds dyrebare forjættelser. {SLF 494.3}

„Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode.“ (Rom 12,21) „Vælt din vej på Herren, og forlad dig på ham, han skal gøre det. Og han skal føre din retfærdighed frem for lyset, og din ret som middagsglansen.“ (Sl. 37,5 6) „Intet er skjult, som jo skal åbenbares, og intet hemmeligt, som man jo skal få at vide.“ (Luk 12,2) „Du lod mennesker fare over vort hoved; vi er kommet i ild og vand, men du udførte os til at vederkvæges.“ (Sl. 66,12) {SLF 494.4}

Vi vil gerne ty til vore medmennesker for at finde medlidenhed og oprejsning hos dem i stedet for at se hen til Jesus. I sin nåde og trofasthed tillader Gud ofte, at de som vi sætter lid til svigter os, så vi kan lære, hvilken dårskab det er at forlade sig på mennesker og holde kød for sin arm. Lad os i ydmyghed og uegennytte stole fast på Gud. Han kender de sorger, som går os dybt til hjerte, men som vi ikke kan udtrykke. Når alting forekommer os mørkt og uforklarligt, så husk Kristi ord: „Hvad jeg gør, ved du ikke nu, men du skal forstå det herefter.“ (Joh 13,7) {SLF 494.5}

Læs Josef og Daniels historie. Herren forhindrede ikke menneskers anslag, som forsøgte at skade dem; men han gjorde, at det alt sammen virkede til det gode for hans tjenere, som bevarede deres tro og hengivenhed midt under prøvelser og kampe. {SLF 495.1}

Så længe vi i verden, vil møde vore genvordigheder; vi vil møde fortrædeligheder, som prøver vort sind, og det er ved at møde disse ting i den rette ånd, at de kristelige dybder udvikles. Hvis Kristus bor i os, så vil vi være tålmodige, venlige, overbærende og frimodige midt under det, som kan fornærmer og ophidse. Dag efter dag og år efter år vil vi beherske

os selv og udvikles til ædle helte. Dette er den opgave, som ligger for os; men den kan ikke udføres uden hjælp fra Jesus, ikke uden urokkelig fasthed og bestemthed, stadig årvågenhed og uafladelig bøn. Enhver har en personlig kamp at udkæmpe. Selv Gud kan ikke gøre vor karakter ædel eller vort liv nyttigt, medmindre vi bliver hans medarbejdere. De, som viger tilbage fra striden, går glip af den styrke og glæde, som sejren bringer. {SLF 495.2}

Det er ikke nødvendigt for os at føre regnskab over vore prøvelser og vanskeligheder, vor sorg og vor kummer. Alle disse ting er skrevet i bøgerne, og Gud vil tage sig af dem. Når vi opregner det ubehagelige, så glemmer vi mange af de ting, der er liflige at dvæle ved, såsom Guds nåde og miskundhed, der omgiver os hvert eneste øjeblik, og den kærlighed, som forudrer englene, og som Gud viste, da han gav sin Søn i døden for os. Hvis I som Kristi medarbejdere føler, at I har haft større bekymringer og prøver, end andre har haft, så husk på, at I kan nyde en fred, som de, der viger tilbage fra disse byrder, ikke kender. Der er trøst og glæde i Kristi tjeneste. Lad verden se, at et liv sammen med ham ikke er forgæves. {SLF 495.3}

Hvis I ikke føler jer glade og lette om hjertet, så tal ikke om jeres følelser. Kast ingen skygge over andres liv. En kold, glædesløs religion vil aldrig kunne drage sjæle til Kristus; den driver dem vort fra ham og ind i de garn, som Satan har lagt for de vildfarendes fødder. Tænk ikke på jeres genvordigheder, dvæl i stedet for ved den kraft, som I kan så i Kristi navn. Lad sindet gribe fat på de ting, som ikke ses, og tanken være fæstet ved beviserne på Guds store kærlighed til jer. Troen kan udholde prøvelser, modstå fristelser og holde en oppe under besværligheder. Jesus, vor talsmand, lever; alt, hvad hans midlergerning sikrer os, er vort. {SLF 496.1}

Tror du ikke, at Kristus sætter pris på dem, som lever udelukkende for ham? Tror du ikke, at han besøger dem, der lig den elskede Johannes i landflygtighed, for hans skyld befinder sig i hårde og prøvede omstændigheder? Gud vil ikke overlade en eneste af sine helhjertede tjenere til at kæmpe den ulige kamp mod store vanskeligheder og blive overvundet. Ligesom en kostelig ædelsten bevarer han enhver, hvis liv er skjult med Kristus i ham. Om enhver sådan siger han: Jeg vil „agte dig som seglringen; thi dig her jeg udvalgt“. (Hag 2,23) {SLF 496.2}

Tal således om hans forjættelser; tal om Jesu billighed til at velsigne. Han glemmer os ikke et eneste øjeblik. Når vi trods ubehagelige omstændigheder tillidsfuldt hviler i hans kærlighed og lukker os slev inde med ham, så vil følelsen af hans nærværelse bringe en dyb, stille glæde. Kristus sagde om sig selv: „Jeg gør intet af mig selv; men som min Fader har lært mig, således taler jeg. Og den, som udsendte mig, er med mig; Faderen har ikke ladet mig alene, fordi jeg gør altid det, som er ham behageligt.“ (Joh 8,28 29) {SLF 497.1}

Faderens nærværelse omgav Kristus, og intet mødte ham uden det, som den evige kærlighed tillod til velsignelse for verden. Her var kilden til hans trøst, og den er også for os. Den, som er fyldt med Kristi Ånd, bliver i Kristus. Alt, hvad der møder ham, kommer fra frelseren, som omgiver ham med sin nærværelse. Intet kan ramme ham, uden hvad vor

Herre tillader. Alle vore lidelser og sorger, vore fristelser og prøvelser, al vor bedrøvelse og kummer, al forfølgelse og savn, kort sagt: alle ting tjener os til gode. Alle erfaringer og omstændigheder er midler i Guds hånd til at bringe os det, som er godt. {SLF 497.2}

Hvis vi forstår Guds langmodighed med os, så vil vi ikke give os af med at dømme eller anklage andre. Hvor forbavsede disciplene ville være blevet, hvis de efter at have lært Kristus at kende havde hørt ham udtale et eneste anklagende, kritiserende eller utålmodigt ord, da han var her på jorden! Lad os aldrig glemme, at de, som elsker ham, skal fremstille hans karakter. {SLF 497.3}

„Vær hverandre inderlig hengivne i broderlig kærlighed; vær hverandre ærbødige." (Rom 12,10) „Betal ikke ondt med ondt, eller skældsord med skældsord, men tværtimod velsign, vidende, at I dertil er kaldede, at I skal arve velsignelse." (1Pet 3,9) {SLF 497.4}

Herren Jesus kræver af os, at vi skal anerkende enhvers rettigheder. Der må vises agtelse for menneskernes borgerlige rettigheder og deres rettigheder som kristne. Alle må behandles med hensynsfuldhed og mildhed som Guds sønner og døtre. {SLF 498.1}

Kristendommen vil gøre en person til et dannet menneske. Kristus var høflig endog mod dem, som forfulgte ham, og hans sande efterfølgere vil udvise den samme ånd. Betragt Paulus, da han førtes frem for fyrsterne. Hans tale til Agrippa er et eksempel på sand høflighed såvel som på overbevisende veltalenhed. Evangeliet fremholder ikke den formelle høflighed, som er den gængse i verden, men den forekommenhed, som stammer fra sand hjertegodhed. {SLF 498.2}

Den omhyggeligste udvikling af, hvad der er sømmeligt i det ydre, er ikke tilstrækkeligt til at fjerne al fortrædelighed, streng dom og utilbørlig tale. Sand dannelse vil aldrig komme til syne, så længe ens eget jeg er det vigtigste. Kærlighed må bo i hjertet. Bevæggrunden til en virkelig sand kristens handlinger udspringer fra hans store kærlighed til Herren. Fra roden af hans kærlighed til Kristus fremspringer en uselvisk interesse for hans brødre. Kærlighed bibringer den, som er besjælet deraf, ynde, sømmelighed og en tiltalende opførsel; den oplyser hans åsyn og gør hans stemme blød; den udvikler og højner hele hans væsen. {SLF 498.3}

Livet består i hovedsagen ikke af store opofrelser og vidunderlige bedrifter, men i småting. Det er ofte gennem de små ting, der slet ikke syndes at fortjene nogen opmærksomhed, at meget godt eller meget ondt åbenbares i vort liv. Det er, fordi vi ikke består i de prøver, som kommer til os gennem småting, at vanerne dannes og karakteren forkvakles, og når de store prøvelser kommer, så er vi ikke forberedte. Det er kun ved at handle efter principper i det daglige livs prøvelser, at vi kan opnå kraft til med fasthed og troskab at bestå i de farligste og vanskeligste stillinger. {SLF 498.4}

Vi er aldrig alene. Vi har en medvandrer hos os, hvad enten vi så ønsker ham eller ikke. Husk på, at Gud er til stede, hvor du end er. Intet ord, ingen handling eller tanke undgår hans opmærksomhed. Der er en, som er vidne til ethvert ord og enhver handling den hellige

Gud, som hader synd. Tænk altid på dette, inden du taler eller handler. Som en kristen er de et medlem af den kongelige familie, et barn af den himmelske fyrste. Sig intet ord og udfør ingen handling, som vil vanære „det gode navn, men hvilket I er nævnede“. (Jak 2,7) {SLF 499.1}

Gransk omhyggelig den guddommeligmenneskelige karakter og spørg altid: „Hvad ville Jesus gøre, hvis han var i mit sted?“ Dette bør være vor målestok. Ophold dig aldrig uden nødvendighed i deres selskab, som ved deres forfølgelser vil kunne svække dig i dit gode forsæt eller besmitte din samvittighed. Gør intet iblandt fremmede, på gaden, på rejser eller i hjemmet, som kan give det fjerneste skin af ondt. Gør daglig noget for at udvikle, forskønne og forædle det liv, som Kristus har købt med sit eget blod. {SLF 499.2}

Man bør altid handle efter principper, ikke efter indskydelser. Undertryk din naturlige heftighed og lad sagtmodighed og mildhed gøre sig gældende. Hengiv dig aldrig til letsindighed eller gæk. Lad ingen lav vittighed undslippe dine læber. Selv tankerne må man ikke lade løbe vildt. De må holdes i ave, tages til fange under Kristi lydighed. Lad dem dvæle ved det, som er helligt, så vil de ved Kristi nåde blive rene og ædle. {SLF 499.3}

Vi behøver altid at have en forståelse af den forædlende kraft, som ligger i rene tanker. Det eneste trygge for noget menneske er at tænke rent. Som en person „tænker i sit hjerte, sådan er han“ (Ordsp 23,7) Evnen til at holde sig selv i ave styrkes ved øvelse. Det, som til at begynde med syndes vanskeligt, vil efterhånden blive let, indtil rigtige tanker og handlinger bliver til en vane. Hvis vi vil, så kan vi vende os bort fra alt, hvad der er lavt og værdiløst, og hæve os op på et højt trin. Vi kan blive agtede af menneskerne og elskede af Gud. {SLF 500.1}

Lær dig til at tale vel om andre. Dvæl ved gode egenskaber hos den, som du omgåes, og se så lidt som muligt af deres fejl og mangler. Når du fristes til at klage over, hvad en har sagt eller gjort, så fremdrag noget rosværdigt i vedkommendes karakter. Lær dig til at være taknemmelig. Pris Gud for hans underfulde kærlighed, idet han gav Kristus i døden for os. Det betaler sig aldrig at tænke på vore besværligheder. Gud byder os at tænke på hans miskundhed og hans uforlignelige kærlighed, for at vi kan blive fyldte med pris. {SLF 500.2}

Ihærdige arbejdere har ingen tid til at dvæle ved andres fejl. Vi er ikke tjent med at leve på skallerne af andres fejl og mangler. Ond tale er en dobbelt forbandelse, der falder tungere på den, der taler, end på den, som hører. Den, som sår splidens og stridens sæd, høster de dødbringende frugter i sin egen sjæl. Selve det at spejde efter ondt hos andre udvikler det onde hos en selv. Når vi dvæler ved andres fejl, så forvandles vi efter det samme billede. Ved at betragte Jesus og tale om hans kærlighed og fuldkomne karakter forvandles vi efter hans billede. Ved at begrunde det høje ideal, han har stillet for os, løftes vi op i en renere og helligere atmosfære, i Guds nærværelse. Når vi dvæler der, så udstråler der fra os et lys, der skinner på alle, som kommer i berøring med os. {SLF 500.3}

Giv dig ikke af med at kritisere og fordømme andre, men sig hellere: „Jeg må arbejde på min egen frelse. Hvis jeg skal samarbejde med ham, som ønsker at frelse min sjæl, så må jeg vogte mig selv med flid. Jeg må blive en ny skabning i Kristus. Når jeg gør dette, så vil jeg ikke svække dem, der kæmper imod det onde, men vil styrke dem ved opmuntrende ord.“ Vi er alt for ligegyldige mod hverandre; alt for ofte glemmer vi, at vore medarbejdere trænger til styrke og opmuntring. Gør dig flid for at forsikre den om din interesse og sympati. Stå dem bi ved dine bønner og lad dem vide, at du gør det. {SLF 501.1}

Ikke alle, som bekender sig til at arbejde for Kristus, er sande disciple. Iblandt dem, som bærer hans navn, og som endda regnes med blandt hans arbejdere, er der mange, som ikke repræsenter ham i deres karakter. De ledes ikke af hans grundsætninger. Disse mennesker giver ofte anledning til ubehageligheder og forsagthed hos sådanne af deres medarbejdere, som er unge i deres kristelige erfaring. Men ingen behøver at vildledes; Kristus har givet os et fuldkomment eksempel, og vi formanes til at følge ham. {SLF 501.2}

Så længe jorden står, vil der findes klinte iblandt hveden. Da husbondens tjenere i deres nidkærhed for hans ære bad om tilladelse til at oprykke klinten, svarede herren: „Nej, på det I ikke skal tillige med den rykke hveden op, når I luger klinten af. Lad dem begge vokse sammen indtil høsten.“ (Matt 13,29 30) {SLF 501.3}

I sin nåde og langmodighed bærer Gud tålmodig over med de forvente og endog med de falske. Iblandt Kristi udvalgte apostle fandtes forræderen Judas. Skulle det så forbavse os eller gøre os forsagte, om der findes falske personer blandt hans arbejdere i vor tid? Hvis han, der læser hjertet, kunne bære over med dem mand, som han vidste ville forråde ham, hvilken tålmodighed bør så ikke vi udvise mod dem, der har fejlet! {SLF 502.1}

Ikke alle iblandt dem, som syndes at begå de største fejl, er lig Judas. Den heftige, fremfusende og selvtillidsfulde Peter viste sig ofte i langt ufordelagtigere lys end Judas. Han blev hyppigere irettesat af Frelseren. Men hvor virksom og opofrende han var i sit liv! Hvilket vidnesbyrd er han ikke om Guds nådes kraft! Såvidt det står i vor magt, må vi opføre os mod andre, som Jesus opførte sig imod sine disciple, nå han var sammen med dem og talte med dem her på jorden. {SLF 502.2}

Betragt jer selv som missionsarbejdere først og fremmest blandt dem, som I arbejder sammen med. Ofte kræver det en uhyre mængde tid og arbejde at vinde en sjæl for Kristus; men når en sjæle vender sig vort fra synd til retfærdighed, så er der glæde iblandt Guds engle. Tror I, at de tjenende ånder, som våger over disse sjæle, glæder sig ved at se, hvor ligegyldigt de behandles af nogle, som kalder sig kristne? Hvis Jesus ville handle med os, som vi alt for ofte handler med hverandre, hvem kunne da blive frelst? {SLF 502.3}

Husk på, at I kan ikke læse hjertet. I kender ikke bevæggrundene til de handlinger, som for jer syndes at være urigtige. Det er mange, som ikke har fået en rigtig opdragelse. Deres karakter er fordærvet, de er hårde og har mange skarpe hjørner og syndes at være krogede i enhver retning; men Kristi nåde kan forvandle dem. Forkast dem aldrig og gør dem aldrig

modløse eller fortvivlede ved at sige til dem: „I har skuffet mig, og jeg vil ikke søge at hjælpe jer.“ Nogle få ord, udtalte i hastighed og vrede, netop som vi mener, de har fortjent det, kan afskære den inderligste, som ellers ville have knyttet dem til vore hjerter. {SLF 502.4}

En upåklagelig vandel, tålmodig overbærenhed og en uforstyrret sindsro under ærgrelser er altid det bedste argument og fører det mest overbevisende sprog. Hvis du har haft anledninger og fortrin, som ikke er faldet i andres lod at få, så tag dette med i betragtning og vær altid en vis, omhyggelig og mild lærer. {SLF 502.5}

Når man ønsker, at seglet skal træde tydeligt og klart frem i vokset, som påtrykker man det ikke på en hastig og voldsom måde; man sætter det forsigtig på det bøjelige voks og øver et forsigtigt, men fast tryk, indtil vokset er blevet hårdt. På denne måde bør vi behandle med menneskesjæle. Hemmeligheden ved den skriftlige indflydelses magt er, at den virker uafbrudt, og dette beror på, hvor trofast du er i stadig at åbenbare Kristi karakter. Når nogen har fejlet, så hjælp dem ved at fortælle dem om dine erfaringer; vis dem, hvorledes dine medarbejderes tålmodighed, venlighed og hjælpsomhed mod dig, da du havde begået alvorlige fejl, indgød dig mod og håb. {SLF 503.1}

Ikke før i dommen vil du forstå indflydelsen af en venlig, hensynsfuld optræden mod de skrøbelige, de urimelige og de uværdige. Når vi møder utaknemmelighed og står overfor sådanne, som har misbrugt den tillid, man har vist dem, så føler vi os tilskyndede til at vise vor foragt eller harme. Dette er, hvad de skyldige venter, og de er forberedte på det. Venlig overbærenhed kommer dem derimod overraskene og vækker ofte bedre tilskyndelser hos dem og opflammer længslen efter at leve et ædlere liv. DSLF 503 {SLF 503.2}

Alle, som bekender sig til at være Guds børn, bør huske på, at de som missionsarbejdere kommer i berøring med alle slags karakterer. De vil møde den dannede og den rå, den beskedne og den stolte, den religiøse og den skeptiske, den oplyste og den uddannede, den rige og den fattige. Disse forskellige karakterer kan ikke alle behandles ens; men alle behøver de venlighed og sympati. Ved omgang med andre bør vort sind dannes og forædles. Vi er afhængige af hverandre, nær sammenknyttede med det menneskelige broderskabs bånd. {SLF 503.3}

Det er ved menneskers indbyrdes omgang, at kristendommen kommer i berøring med verden. Enhver mand og kvinde, som har modtaget det guddommelige lys, må lade lyset skinne på deres mørke sti, som ikke kender den rette vej. Selskabelig indflydelse, helliget ved Kristi Ånd, må benyttes til at bringe sjæle til Frelseren. Kristus må ikke skjules i hjertet som en attråværdig, herlig og yndig skat, som ejeren alene skal glæde sig ved; vi må have Kristus i os, som en kilde af vand, der udvælder til evigt liv og vederkvæger alle, der kommer i berøring med os. {SLF 504.1}

Udvikling og tjeneste

Kristenlivet betyder mere, end hvad mange antager. Det består ikke udelukkende i mildhed, tålmodighed, sagtmodighed og venlighed. Disse er væsentlige dyder; men der behøves også mod, kraft, energi og udholdenhed. Den vej, som Kristus viste os, er selvfornægtelsens trange sti. For at kunne betræde denne sti og trænge sig frem gennem venskeligheder og ubehageligheder må man være noget mere end en svækling. {SLF 505.1}

Der er brug for mænd, som besidder styrke, mænd, som ikke venter, indtil vejen er jævnet og enhver hindring fjernet, mænd, som vil opflamme ny iver hos slappe, modløse arbejdere; mænd, hvis hjerter gløder af kristelig kærlighed, og hvis hænder er stærke til at udføre deres Herres gerning. {SLF 505.2}

Nogle af den, som er beskæftigede med missionsarbejde, er svage og slappe, mangler energi og bliver let forsagte. De mangler ihærdighed. De ejer ikke de bestemte karaktertræk, som sætter en i stand til at udrette noget; de mangler den ånd og energi, som vækker begejstring. De, som ønsker at gøre fremgang, må have mod og håb. De bør udvikle, ikke alene de passive, men også de aktive dyder. På samme tid som de må kunne give et mildt svar, som dæmper vrede, må de også eje heltens uforfærdethed til at modstå det onde. Sammen med den kærlighed, som tåler alt, behøver de den karakterstyrke, som vil gøre deres indflydelse til en afgjort kraft. {SLF 505.3}

Nogle har ingen karakterfasthed; deres planer og forsætter har ingen bestemt form, intet bestemt indhold. De er kun af ringe praktisk nytte i verden. Denne svaghed, ubestemthed og udygtighed bør overvindes. I en sand kristelig karakter er der en ubetvingethed, som ikke lader sig påvirke eller kue af ugunstige forhold. Vi må besidde moralsk styrke, en retskaffenhed, som ikke er modtagelig for smiger, bestikkelse eller frygt. {SLF 506.1}

Gud ønsker, at vi skal benytte enhver lejlighed til at gøre os skikkede til hans værk. Han venter, at vi skal sætte alle vore kræfter ind på dets udførelse, og at vi skal have dets hellighed og store ansvar for øje. {SLF 506.2}

Mange, som har betingelser for at kunne gøre et udmærket arbejde, udretter kun lidt, fordi de forsøger så lidt. tusinder af mennesker henlever deres liv, som om de ikke havde nogen stor opgave at leve for, intet højt mål at nå. En af grundene hertil er den, at de vurder sig selv så lavt. Kristus har betalt en uhyre pris for os, og han ønsker, at vi skal vurdere os selv på grundlag af den pris, han har betalt. {SLF 506.3}

Vær ikke tilfreds med at blive stående på et lavt trin. vi er ikke alt, hvad vi kunne være, eller hvad det er Guds vilje, at vi skulle være. Gud har givet os forstandsevner, ikke for at de skulle ligge uvirksomme eller misbruges til jordiske og intetsigende formål, men for at de skulle udvikles til det yderste, forbedres, helliges, forædles og benyttes til at fremme hans riges interesser. {SLF 506.4}

Ingen bør lade sig nøje med at være blot en maskine, der drives af et andet menneske. Gud har givet os evner til at tænke og handle, og det er ved at handle med forsigtighed og forvente visdom fra ham, at man bliver i stand til at bære ansvar. Brug den personlighed, som Gud har givet dig; vær ikke en andens skygge. Tro, at Herren vil virke i dig, ved dig, ved dig og gennem dig. {SLF 506.5}

Vi bør aldrig tænke, at vi har nok, og at vi nu kan formindske vore bestræbelser. Et menneskes måles efter sin åndelige udvikling. Vor uddannelse bør fortsættes hele livet igennem. Hver dag bør vi lære noget og gøre en praktisk anvendelse af det, som vi har lært. {SLF 507.1}

Husk på, at i hvilken stilling du end må være i, så åbenbarer du dine bevæggrunde og udvikler karakteren i den ene eller den anden retning. Hvad dit arbejde end består i, så udfør det med nøjagtighed og flid; overvind tilbøjeligheden til at søge let arbejde. {SLF 507.2}

Den samme ånd og de samme grundsætninger, som man åbenbarer i sit daglige arbejde, vil man åbenbare i al sin vandel. De, som ønsker en bestemt mængde arbejde, en bestemt løn, og som ønsker lige med én gang at passe ind i arbejdet uden at gøre sig nogen ulejlighed for at lære, er ikke dem, som Gud kalder til at virke i hans sag. De, som beskikker sig på at gøre den mindst mulige brug af deres fysiske, åndelige og moralske evner og kræfter, er ikke de arbejdere, på hvem han kan lægge rige velsignelser. Deres eksempel virker smittende. Egne interesser er det fremherskende hos dem. De, som man må se efter med, og som kun arbejder, når enhver enkelt pligt påpeges for dem, er ikke dem, til hvem Herren vil sige: Du gode og tro tjener. Der behøves arbejdere, som udviser energi, retskaffenhed og flid, sådanne, som er villige til at gøre hvad som helst, der er påkrævet. {SLF 507.3}

Mange bliver ikke til noget, fordi de uddrager sig ansvar af frygt for, at det skulle mislykkes for dem. Derved opnår de ikke den udvikling, som erfaring medfører, og som læsning og studium og alle de fordele, som ellers kan opnåes, ikke kan skaffe dem. {SLF 508.1}

Vi kan danne omstændighederne, men vi må ikke tillade disse at danne os. Vi bør gribe omstændigheder som redskaber til at arbejde med. Vi skal herske over den, men må ikke tillade dem at herske over os. {SLF 508.2}

De, som har kraft med sig i deres virksomhed, er sådanne, som har mødt modstand, nederlag og skuffelser. De hindringer som de møder, bidrager til at sætte deres evner og kræfter i virksomhed og bliver således til afgjort velsignelse for dem. De vinder selvtillid. Når man har kampe og kommer i forlegenhed, så ledes man til at sætte sin lid til Gud og til at udvise den fasthed, som gør en stærk. {SLF 508.3}

Kristus var aldrig kneben i sin virksomhed. Han målte ikke sit arbejde med så og så mange timer. Hans tid, hans hjerte, hans sjæl og styrke var viet til arbejdet for at gavne menneskeheden. I løbet af dagen udførte han sin anstrengende virksomhed, og lange nætter

igennem lå han bøjet i bøn til Gud om nåde og udholdenhed, for at han kunne udfolde en større virksomhed. Med stærke råb og tårer opsendte han sine bønner til himlen om, at hans menneskelige natur måtte blive styrket, at han måtte blive sat i stand til at møde alle den listige fjendes forførelser og fuldbyrde sin mission men at højne menneskeheden. Til disse arbejdere siger han: „Jeg har givet jer et eksempel, at ligesom jeg gjorde, skal også I gøre.“ (Joh 13,15) {SLF 508.4}

„Kristi Kærlighed tvinger os,“ (2Kor 5,14) sagde Paulus. Denne var den virkende grundsætning i hans vandel; denne var hans drivkraft. Hvis hans nidkærhed på pligtens sti nogen sinde slappedes et eneste øjeblik, så kunne et blik på korset bringe ham til på ny at omgærde sit sinds lænder og til at trænge fremad på selvfornægtelsens vej. I arbejdet for sine brødre stolede han i høj grad på den evige kærligheds blødgørende, tvingende kraft, således som den kom til syne i Kristi offer. {SLF 509.1}

Hvor alvorlig og hvor rørende er ikke hans henstilling: „I kender jo vor Herres Jesu Kristi nåde, at han for jeres skyld blev fattig, der han var rig, på det I ved hans fattigdom skulle blive rige.“ (2Kor 8,9) I kender den højhed, hvorfra han nedlod sig, det ydmygelsens dyb, hvortil han steg ned. Han betrådte opofrelsens sti og veg ikke af, førend han havde givet sit liv. Imellem tronen i himlen og korset var der ingen hvile for ham. Hans kærlighed til menneskerne ledte ham til at møde enhver forsmædelse og lide enhver mishandling med glæde. {SLF 509.2}

Paulus formaner os: „Enhver se ikke på sit, men enhver også på andres.“ (Fil 2,4) Han byder os have det samme sindelag, „som også var i Kristus Jesus, hvilken, der han var i Guds skikkelse, ikke holdt det for et rov at være Gud lig; men han forringede sig selv, idet han tog en tjeners skikkelse på, og blev mennesker lig; og da han var fundet i skikkelse som et menneske, fornedrede han sig selv, så han blev lydig indtil døden, ja korsets død.“ (Fil 3,5 8) {SLF 509.3}

Det var meget magtpåliggende for Paulus, at Kristi ydmygelse måtte blive kendt og forstået. Han var overbevist om, at hvis menneskerne kunne ledes til at betragte det vidunderlige offer, som himlens majestæt havde bragt, så ville egenkærlighed forsvinde fra deres hjerter. Apostelen dvæler ved punkt efter punkt, for at vi i nogen grad må kunne fatte Frelserens underfulde nedladelse for synderes skyld. Han henleder først opmærksomheden på den stilling, som Kristus indehavde i himlen i Faderens skød. Dernæst åbenbarer han ham som den, der lægger herlighed til side, frivillig underkaster sig en tjeners ansvar og bliver lydig indtil døden, og det endda den mest vanærende, uhyggelige og smertefulde død døden på korset. Kan vi tænke på denne vidunderlige åbenbarelse af Guds kærlighed uden at fyldes med taknemmelighed og kærlighed og uden at få en dyb følelse af den sandhed, at vi ikke er vore egne? Sådan en herre bør man ikke tjene af ulyst eller af egennyttige grunde. {SLF 509.4}

I ved, siger Peter, at I ikke er forløste „med forkrænkelige ting, sølv eller guld“. (1Pet 1,18) O kunne blot disse ting have givet menneskerne frelse, hvor let det da havde kunnet

lade sig gøre for ham, som siger: „Mig hører sølvet til, mig hører guldet til“! (Hag 2,8) Men synderen kunne alene forløses med Guds Søns dyrebare blod. De, som ikke forstår at skatte det underfulde offer og derfor uddrager sig fra Kristi tjeneste, vil omkomme i deres egenkærlighed. {SLF 510.1}

Kristi livsgerning, det store genløsningsværk, som han var kommet for at udføre, var det største og vigtigste i hans liv; alt andet var af underordnet betydning. Den samme hengivenhed, den samme selvfornægtelse og opofrelse og den samme lydighed mod Guds ords fordringer må vise sig hos hans disciple. {SLF 510.2}

Enhver, der tager imod Kristus som sin personlige frelser, vil længes efter den forret at kunne tjene Gud. Når han betænker, hvad Herren har gjort for ham, røres hans hjerte af uendelig kærlighed og inderlig taknemmelighed. Han længes med begærlighed efter at åbenbare sin taknemmelighed ved at vie sine evner til Guds tjeneste. Han længes efter at vise sin kærlighed til Kristus og til dem, som han har dyrt købt. Han attrår møje, og besværlighed og opofrelse. {SLF 510.3}

Den sande Guds medarbejder vil gøre sit bedste, fordi han derved kan forherlige sin Herre. Af agtelse for Guds fordringer vil han gøre, hvad der er ret. Han vil stræbe efter at bringe alle sine evner i anvendelse. Han vil udføre enhver pligt som for Guds åsyn. Hans eneste tragten vil være, at Kristus må modtage hyldest og fuldkommen tjeneste. {SLF 510.4}

Der gives et maleri, som fremstiller en okse, der står imellem en plov og et alter, og bærer indskriften: „Rede til begge dele“ rede til at arbejde med at trække ploven eller til at ofres på alteret. Dette er en fremstilling af det sande Guds barn villig til at gå, hvor som helst pligten kalder, til at fornægte sig selv og til at ofre sig i Frelserens tjeneste. {SLF 511.1}

En højere erfaring

Vi trænger stadig til en ny åbenbarelse af Kristus, som stemmer overens med hans lære. Det er muligt for os at opnå, hvad der er højt og helligt. Guds hensigt med os er, at vi vedblivende skal tiltage i kundskab og dyd. Hans lov er et ekko af hans egen stemme, der retter denne indbydelse til alle: „kom højere op! Lad jeres hellighed stadig blive større og større!“ Hver dag kan vi vokse op til Kristi karakters fuldkommenhed. {SLF 512.1}

De, som er beskæftigede i Mesterens tjeneste, trænger til en erfaring, som er langt højere, dybere og mere omfattende, end hvad mange endnu har tænkt at opnå. Mange, som allerede er medlemmer af Guds store familie, kender kun lidt til, hvad det vil sige at beskue hans herlighed og at blive forvandlet fra herlighed til herlighed. Mange har en dunkel forestilling om Kristi ypperlighed, og deres hjerter banker af glæde. De længes efter en fuldere og dybere forståelse af Frelserens kærlighed. Sådan bør nære enhver sjæls længsel efter Gud. Helligånden virker med dem, som vil lade sig lede sig danne, skikker den, som vil lade sig skikke. Søg den udvikling, som er en frugt af åndelig tænkning og helligt

samfund med Gud. I har endnu blot set de første stråler af hans herligheds tidlige morgengry. Idet I går fremad for at tjene Herren, vil I erfare, at „de retfærdiges sti er som et skinnende lys, der bliver klarere og klarere indtil middag“. (Ordsp 4,18) {SLF 512.2}

„Dette har jeg talt til jer,“ sagde Kristus, „på det min glæde kan blive i jer, og jeres glæde kan blive fuldkommen.“ (Joh 15,11) Kristus havde blikket fæstet på frugterne af sin mission. Under sit jordiske liv, så fuldt af møje og selvopofrelse, fandt han glæde ved tanken om, at al den møje ikke skulle være forgæves. Ved at give sit liv for menneskeslægtens liv ville han genoprette Guds billede i mennesket. Han ville løfte os op af støvet, omdanne karakteren efter sin egen karakter og forskønne den med sin egen herlighed. {SLF 513.1}

Kristus så det, for hvilket hans sjæl havde haft møje, og var tilfreds. Han beskuede den lange evighed og så langt deres lykke, som ved hans ydmygelse ville få syndernes forladelse og opnå evigt liv. Han blev såret for deres overtrædelser og knust for deres misgerninger; straffen blev lagt på ham, for at de skulle have fred, og de fik lægedom ved hans sår. Han hørte de forløstes fryderåb. Han hørte de genløste synge Mose og Lammets sang. Selvom han først måtte modtage bloddåben, selvom verdens synder skulle hvile tungt på hans uskyldige sjæl, selvom skyggen af en usigelig sorg hvilede over ham, så valgte han dog at tåle korset og skammen i stedet for at nyde den glæde, som han havde for sig. {SLF 513.2}

Denne glæde skal alle hans efterfølgere have del i. Hvor stort og herligt det tilkommende liv end vil blive, så vil dog ikke al vor belønning lade vente på sig indtil den sidste befrielse. Allerede her vil vi ved troen indgå til Frelserens glæde. Ligesom Moses skal vi holde fast ved den usynlige, som vi så ham. {SLF 513.3}

Nu befinder menigheden sig i striden; nu står vi overfor en mørk verden, der næsten er fuldstændig hengivet i afguderi. Men den dag kommer, da striden vil være udkæmpet og sejren vundet. Guds vilje må ske på jorden, som den sker i himlen. De frelste folkeslag vil ikke kende nogen anden lov end himlens. Alle vil udgøre en lykkelig, forenet familie, iført lovprisningens klædebon, Kristi retfærdigheds klædning. Hele naturen vil i sin uforlignelige ynde bringe Gud sin pris og sin hyldest. Verden vil bade sig i himlens lys. Månens lys vil blive som solens, og solens lys vil blive syv gange klarere, end det nu er. Årene vil svinde hen med glæde. Ved synet af alt det vil morgenstjerne synge til hobe, og Guds børn vil råbe af glæde, medens Gud og Kristus i forening forkynder: „Synden skal ikke være mere, ej heller døden skal være mere!“ {SLF 513.4}

Disse fremstillinger af den tilkommende herlighed, som Guds hånd har afmalet, bør være dyrebare for hans børn. Stil dig på evighedens tærskel og hør den nådige velkomsthilsen, som bydes dem, der i dette liv har samarbejdet med Kristus og betragtet det som et privilegium og en ære at lide for hans skyld. Tillige englene kaster de deres kroner for Frelserens fødder og udråber: „Lammet, som er slagtet, er værdigt af få magt og rigdom, og visdom og styrke og pris og ære og velsignelse!... han, som sidder på tronen, og lammet være velsignelse og pris og ære og kraft i al evighed!“ (Åb 5,12 13) {SLF 515.1}

Der vil de forløste atter møde dem, som førte dem til den ophøjede Frelser. De forener sig i at prise ham, som døde, for at menneskerne kunne få det liv, der er lige så evigt som Guds liv. Striden er forbi; al trængsel og kamp er til ende. De genløste står omkring Guds trone, og sejrssange fylder himlen. Alle synger med i den frydefulde strofe. „Værdigt er lammet, som er slagtet," og har genløst os til Gud! {SLF 515.2}

Derefter så jeg, og se, en stor skare, hvilken ingen kunne tælle, af hedninger og stammer og folk og tungemål, som stod for tronen og for Lammet, iførte lange hvide klæder og palmegrene i deres hænder, og som råbte med høj røst og sagde: saliggørelsen tilhører vor Gud, ham, som sidder på tronen, og lammet!" (Åb 7,9 10) {SLF 515.3}

„Disse er de, som er kommet ud af den store trængsel, og har tvættet deres kjortler og har gjort dem hvide i Lammets blod. Derfor er di for Guds trone og kender ham dag og nat i hans tempel; og han, som sidder på tronen, skal udbrede sit telt over dem. De skal ikke hungre mere, ej heller tørste mere, solen skal ej heller falde på dem, ej heller nogen hede. Thi Lammet, som er tronens midte, skal vogte dem og lede dem til levenes vandkilder; og Gud skal aftørre hver tåre af deres øjne." (Åb 7,14 17) „Og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere; thi det første er veget bort." (Åb 21,4) {SLF 516.1}

Det er nødvendigt for os altid at have disse usynlige ting for øje. Det er på den måde, vi bliver i stand til rettelig at vurdere det evige og det timelige. Det er dette, som vil give os kraft til ved indflydelse at lede andre til at søge det tilkommende liv. {SLF 516.2}

„Stig op til mig på bjerget," siger Gud til os. Inden Moses kunne være Guds redskab til at befri Israel, beskikkedes der ham 40 års samfund med Gud ude i de ensomme bjerge. Førend han bragte Herrens budskab til Farao, talte ham med englen i den brændende busk. Inden han som folkets repræsentant modtog Guds lov, blev han kaldt op på bjerget og så Guds herlighed. Inden han udførte dommen over afgudsdyrkerne, blev han skjult i klippens kløft, og Herren sagde: „Jeg vil ved navn udråbe: Herren! for dit ansigt." (2Mos 33,19) „Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og af megen miskundhed og sandhed,..... som ikke skal holde den skyldige for uskyldig." (2Mos 34,6.7) Inden han ved sin død nedlagde sin byrde for Israel, kaldte Gud ham op på Pisgas top og lod ham se det forjættede lands herlighed. {SLF 516.3}

Førend disciplene drog ud på deres mission, blev de kaldt op på bjerget til Jesus. Forud for pinsedagens kraft og herlighed gik den natlige sammenkomst med Frelseren, mødet på bjerget i Galilæa, afskeden på Oliebjerget, englens forjættelse og de ti dages bøn og betragtning på salen i Jerusalem. {SLF 517.1}

Når Jesus forberedte sig til en eller anden stor prøvelse eller et vigtigt arbejde, trak han sig tilbage til de ensomme stæder i bjergene og tilbragte natten i bøn til sin Fader. En nat i bøn gik forud for apostlenes kaldelse, bjergprædikenen, forklarelsen på bjerget, domssalens og korsets kvaler med den påfølgende herlige opstandelse. {SLF 517.2}

Også vi må have visse tider bestemte til betragtning og bøn til modtagelse af åndelig vederkvægelse. Vi skatter ikke bønnens kraft og virkning, som vi burde. Bøn og tro vil udrette, hvad ingen magt på jorden formår. Det er sjælden, at vi to gange i enhver henseende befinder os i den samme stilling. Vi har stadig nye erfaringer og nye prøvelser at gennemgå, hvor tidligere erfaringer ikke vil være en tilstrækkelig vejledning. Vi må stadig have det lys, som kommer fra Gud. {SLF 517.3}

Kristus sender hele tiden budskaber til dem, som venter på at høre hans røst. I den tunge nat i Getsemane hørte de sovende disciple ikke Jesu stemme. De havde en dunkel fornemmelse af englenes nærværelse, men gik glip af den kraft og herlighed, som her blev åbenbaret. På grund af deres dorskhed og sløvhed blev de ikke delagtige i det vidnesbyrd, som ville have styrket deres sjæle for de frygtelige ting, som forestod. Således er det endnu i vor tid, at netop de, som mest trænger til guddommelig undervisning, ofte ikke får den, fordi de ikke bevarer samfund med Gud. {SLF 517.4}

De fristelser, som vi daglig er udsatte for, gør bøn til en nødvendighed. Farer findes overalt. De, som søger at redde hverandre fra last og ruin, er særlig udsatte for fristelse. Da de stadig kommer i berøring med det onde, behøvede at klynge sig til Gud for ikke selv at blive forførte. Korte og afgørende er de trin, som fører menneskerne nedad fra det høje og hellige til det lave. I et eneste øjeblik kan man fatte beslutninger, som besegler ens skæbne for bestandig. Overvindes man én gang, så er sjælen uden værn. en eneste dårlig vane, som ikke bestemt bekæmpes, vil styrkes og blive til en stållænke, der binder hele mennesket. {SLF 517.5}

Grunden til, at så mange overlades til sig selv under forhold, hvor de er udsatte for fristelse, er den, at de ikke altid fæster blikket på Herren. Når vi afbryder vort samkvem med Gud, så er vort værn veget fra os. Alle vore gode forsætter vil ikke sætte os i stand til at modstå det onde. Vi må være bønnens mænd og kvinder. Vore bønner må ikke være tilfældige og lunefulde, men alvorlige, standhaftige og udholdende. Det er ikke altid nødvendigt, at man bøjer sine knæ, når man beder. Væn jer til at tale med Frelseren, når I er alene, når I går, og når I har travlt med jeres daglige arbejde. Lad hjertet stadig være opløftet i stille bøn om hjælp og lys, om styrke og om kundskab. Lad ethvert åndedræt bære en bøn. {SLF 518.1}

Som de, der arbejder for Gud, må vi nå menneskerne, hvor de er, selv om de er omgivet af mørke, nedsunket i last og fordærvelse. Men når vi fæster vort sind ved ham, som er vor sol og vort skjold, så vil det onde omkring os ikke påføre os en eneste plet. Under vor virksomhed for at frelse sjæle, som er ved at fortabes, vil vi ikke komme til skamme, såfremt vi sætter vor lid til Gud. Kristus i hjertet, Kristus i livet dette er vor sikkerhed. Hans nærværelse vil fylde sjælen med afsky for alt, hvad der er ondt. Vor ånd kan være således forenet med ham, at vi bliver ét med ham i tanke og i forsæt. {SLF 519.1}

Det er ved tro og bøn, at Jakob forvandles fra et svagt og syndigt menneske til en Guds fyrste. Det er på denne måde, at vi kan blive mænd og kvinder, som har høje og hellige

forsætter, som fører et ædelt liv, og som ikke af noget som helst hensyn vil afvige fra sandhed, ret og retfærdighed. Enhver har sine vigtige byrder og pligter; men jo vanskeligere vor stilling er, og jo tungere byrden trykker, desto mere behøver vi Jesus. {SLF 519.2}

Det er en stor fejltagelse, når man forsømmer den offentlige gudstjeneste. Den forret at kunne overvære Gudstjenesten må ikke betragtes som en sag af ringe betydning. De, som plejer de syge, kan ofte ikke benytte sig af disse privilegier; men de bør omhyggeligt se til, at de ikke uden nødvendighed bliver borte fra Guds hus. {SLF 519.3}

Når man skal hjælpe de syge, så gælder det i højere grad end i en blot og bar verdslig beskæftigelse, at held og fremgang afhænger af den hengivenhedens selvopofrelsens ånd, hvormed arbejdet bliver udført. De, som bærer ansvar, behøver at stille sig der, hvor Guds Ånde kan gøre et dybt indtryk på dem. De bør i så meget højere grad føle nødvendigheden af Helligåndens bistand og Guds kundskab, som deres stilling er mere ansvarsfuld end andres. {SLF 519.4}

I vor virksomhed er der intet, som vi behøver mere end de praktiske følger af samfund med Gud. Vi bør i vort daglige liv vise, at vi har fred og hvile i Frelseren. Hans fred i hjertet vil stråle ud af ansigtet; den vil give stemmen en overbevisende kraft; samfundet med Gud vil forædle karakteren og livet. Menneskerne vil kunne se på os ligesom på disciplene førhen, at vi har været hos Jesus. Dette vil meddele missionsarbejderen en kraft, som intet andet kan give, og dette kraft må han ikke lade vige fra sig. {SLF 520.1}

Vi har et dobbelt liv: et liv i tanke og handling, i stille bøn og ihærdig virken. Den ved samfund med Gud opnåede kraft, forenet med alvorlig stræben efter at udvikle sindet til betænksomhed og omhu, gør en egnet til udførelsen af de daglige pligter og vedligeholder den indre fred under alle forhold, hvor prøvede de end måtte være. {SLF 520.2}

Mange mener, at de har besværligheder, så må de henvende sig til en eller anden jordisk ven og fortælle ham om deres bekymringer og bede om hjælpe. I prøvede omstændigheder fyldes hjertet med vantro, og vejen syndes dem mørk. Og hele tiden står den evige, mægtige rådgiver ved deres side, indbydende dem til at sætte deres lid til ham. Jesus, som bærer alles byrder, siger: „Kom hid til mig,... og jeg vil give jer hvile!“ Skal vi vende os bort fra ham til svage mennesker, der er lige så afhængige af Gud , som vi selv er? {SLF 521.1}

I har måske en følelse af, at jeres karakter er mangelfuld og jeres evner små i forhold til værkets storhed. Men selv om I havde de største åndsevner, som mennesker nogen sinde har ejet, så ville det ikke være nok til jeres arbejde. „Uden mig kan I slet intet gøre,“ (Joh 15,5) siger vor Herre og Frelser. Frugten af alt, hvad vi gør, hviler i Guds hånd. Hold fast ved ham i stadig, urokkelig tillid, hvad der så end sker. {SLF 521.2}

Lad alt det kammeratskab, som i stifter, hvad enten det så gælder jeres forretning, jeres omgangsvenner i ledige timer, eller det gælder en pagt for livstid, stiftes efter ydmyg, alvorlig bøn. I vil herved vise, at I ærer Gud, og Gud vil ære jer. Bed, når I er modfaldne. Når I ser forsagte, så luk munden fast til over for mennesker. Kast ikke en skygge over

andres liv, men fremlæg det alt sammen for Jesus. Ræk jeres hænder opad efter hjælp; grib i jeres svaghed hans uendelige kraft. Bed om ydmyghed, visdom, mod og forøget tro, for at I må kunne se lys i Guds lys og fylde jer i hans kærlighed. {SLF 521.3}

Når vi er ydmyge og angrende, så står vi der, hvor Gud kan og vil åbenbare sig for os. Det behager ham meget, når vi fremholder tidligere modtaget nåde og velsignelse som en grund, hvorfor han skulle give os end nu større velsignelser. Han vil mere end opfylde deres forventninger, som forlader sig på ham. Den Herre Jesus ved netop, hvad hans børn behøver, hvor meget guddommelig kraft vi vil anvende til velsignelse for menneskerne, og han giver os alt det, som vi vil benytte til at velsigne andre og til at forædle vor egen sjæl. {SLF 522.1}

Vi må have mindre tillid til, hvad vi selv kan gøre, og mere tillid til, hvad vor Herre kan gøre for os og gennem os. Det er ikke jeres eget arbejde, I er beskæftigede med; I udfører Guds værk. Overlad jeres vilje og jeres planer til ham. Gør intet som helst forbehold og giv ikke i nogen ting efter for jeres eget jeg. Lær af erfaring at forstå, hvad det betyder at vore fri i Kristus. {SLF 522.2}

Blot at høre prædikener sabbat efter sabbat, at læse o bibelen igennem atter og atter eller at forklare den vers efter vers, vil ikke gavne hverken os eller dem, som hører os, medmindre vi bringer bibelens sandheder ind i vor personlige erfaring. Forstanden, viljen og tilbøjelighederne stilles under Guds ords herredømme. Da vil Guds befalinger ved Helligåndens værk blive livets grundsætninger. {SLF 522.3}

Når I beder Herren om hjælp, så vis Frelseren ære ved at tro, at I modtager hans velsignelser. Al magt og al visdom står til vor rådighed; vi behøver blot at bede derom. {SLF 523.1}

Vandre stadig i Guds lys. Tænk dag og nat på hans karakter. Da vil I se ham og glæde jer i hans godhed. Forståelsen af hans kærlighed vil bringe hjertet til at gløde. I vil blive opløftede, ligesom båret af de evige arme. I den kraft og det lys, som Gud giver, kan I forstå mere og udrette mere, end I nogen sinde tænkte jer muligheden af. {SLF 523.2}

Kristus siger: „Bliv i mig, da bliver også jeg i jer. Ligesom grenen ikke kan bære frugt af sig selv, uden den bliver i træet, så kan I ikke heller, uden I bliver I mig... den som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; thi uden mig kan I slet intet gøre. ..... hvis I bliver i mig, og mine ord i jer, da bed om hvad som helst I vil, og det skal ske for jer. Deri forherliges min Fader, at I bærer megen frugt, og I skal være mine disciple. {SLF 523.3}

„Ligesom Faderens har elsket mig, således har jeg elsket jer; bliv i min kærlighed..... „I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og fat jer, at I skal gå hen og bære frugt, og jeres frugt skal blive ved; at hvad som helst i bede Faderen i mit navn, skal han give jer.“ (Joh 15,4 16) {SLF 523.4}

„Se, jeg står for døren og banker; hvis nogen hører min røst og oplader døren, til ham vil jeg gå ind og holde nadver med ham, og han med mig, og han med mig.“ (Åb 3,20) „Den, som sejrer, ham vil jeg give at spise af den skjulte manna, og jeg vil give ham en hvid sten, og et nyt navn skrevet på stenen, hvilket ingen kender, uden den, som får det.“ (Åb 2,17) „Den, som sejrer,“ vil jeg give „morgenstjernen“, (Åb 2,26 28) „og jeg vil skrive min Guds navn på ham og min Guds stads,..... og mit det nye navn.“ (Åb 3,12) {SLF 524.1}

Den, hvis tillid er til Gud, vil med Paulus kunne sige: Jeg formår alle ting i ham, som gør mig stærk.“ Hvilke forseelser og fejltrin vi end tidligere måtte have gjort, så kan vi med Guds hjælp hæve os op over dem. Med apostelen kan vi sige: „Et gør jeg: glemme, hvad der er bagved, og række efter det, som er foran, iler jeg mod målet, til det klenodie, som hører til Guds kald her ovenfra i Kristus Jesus.“ (Fil 3,13 14) {SLF 524.2}
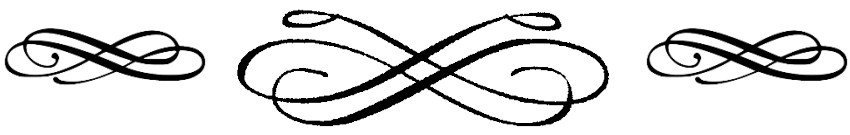
I Forventning om Enden